

Giới thiệu Vô Danh Giới

Thể loại: tiên hiệp, dị giới, dị năng, xuyên không...

Có thể người đọc sẽ cảm thấy câu chuyện này được viết theo thể loại quen thuộc cũng bởi main chính là con nò tì lại dùng ý chí mà vươn lên tìm sức mạnh, nhưng hoàn toàn khác biệt ở chỗ Hấn không được trợ giúp quá nhiều, trong khi hấn lại ăn hành quá nhiều, đặc biệt là từ ta - tác giả. hahaha.

Mà main chính được miêu tả là nảo ngắn nhưng không tàn, âm mưu quỷ kế bấy rập xứng đáng là tông sư.

Trên con đường hành hiệp của mình, hấn cố gắng thoát cái kiếp F.a từ đời trước. nhưng tiêu chí của hấn toàn là Phạm Băng Băng, hoặc Cô Cô mà thôi.

Hấn sẽ bơi trong một thế giới đặc sắc, kì bí, một thế giới mà ta xây dựng nên để các độc giả thi nhau vào ném đá. ném hoài không hết vì có quá nhiều thứ để ném, để nói....

Ta xây dựng một thế giới thật đa dạng, tu luyện đa dạng, chủng tộc đa dạng, thiên phú đa dạng, và con người đa dạng..

hãy cùng ta khám phá thế giới mà chính tay ta tạo ra.

chào mừng tới VÔ DANH GIỚI

* Cảnh giới tu luyện:

Luyện thể: Luyện Cốt. Luyện Khí. Luyện Thần (Sau luyện thể chia ra 3 con đường. Hoặc có thể gộp chung mà đi.)

Luyện Cốt: Đấu sĩ, đấu tướng, đấu vương, đấu thánh, đấu thần, chiến thần.

Luyện Khí: Trúc cơ, kim đan, nguyên anh, hóa thần, thần biến, vắn thiên.

Luyện Thần: Ma đạo sĩ, ma đạo sư, giả kim, hiền giả.

* Chủng tộc: mỗi chủng tộc có một ưu và nhược điểm riêng.

Thuần Thú

Người

Bán nhân (người lai thú).

Công pháp, bí kĩ, đan dược, vũ khí, vị diện, vũ trụ, tinh cầu v.v.,, Hãy theo dõi Thiên Vũ của chúng ta....!

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Bà cụ thần bí

Hà Nội, Âm lịch ngày 3 tháng 6 năm Quý Ty 2013, tức 10 tháng 7 năm 2013.

Hôm nay hấn đi uống nước với cô bạn mới quen, hấn hí ha hí hửng đợi cái ngày hôm nay với hi vọng thoát kiếp alone 23 năm trời của mình. Nhưng ngờ đâu cái ngày này lại là cái ngày mà cuộc đời của hấn quay ngoắt 180 độ... À không 1 vạn 8 ngàn độ mới đúng chứ...

- Ta đang ở đâu thế này?

Đầu đau như búa bổ, mắt loạng choạng lúc sáng lúc tối, tay hấn thì đang ôm phải thứ gì đó mềm mềm, tuy không cảm giác được gì nhiều nhưng theo bản năng 23 năm alone mà vẫn sống sót của mình thì tuyệt đối không được buông tay khỏi vật đó. Hấn cố mở hết đôi mắt to tròn và đen láy như hai viên hạt nhân của mình ra. Đập vào mắt là một mảng trắng hồng thật mê người cùng với cảm giác khác lạ từ cơ thể mình, không biết là khác lạ chỗ nào, tuy rất thân thuộc nhưng vô cùng khác lạ. Bỗng một giọng nói trong trẻo cất lên:

- Vũ nhi, ngoan nào, mẫu thân cho Vũ nhi bú đây, đừng khóc nữa, mẫu thân thương...

Giọng nói đó, sao mà ngọt ngào đến thế, sao mà nghe lại gọi lên cái tình mẫu tử 15 năm rồi hấn đã mất đi, hấn đang muốn khóc, muốn khóc thực sự vì nhớ người mẹ quá cố của mình.

- Ô mà khoan đã. Bú???

Nội tâm Hấn bùng nổ. Hấn giờ bàn tay nhỏ nhắn của mình lên tầm mắt, một bàn tay thật trắng và hồng. Hấn nhìn xung quanh. “Nơi khi gió nào đây?”. Ngược lên trên, một gương mặt tuyệt sắc tựa như đang cười nhưng mang theo sự mệt mỏi, phong trần đập vào mắt.

- Đây không phải mẹ mình, sao lại như vậy, tay chân mình sao teo nhỏ, sao cả cơ thể không hoạt động theo ý mình? Còn ai đứng bên cạnh kia, sao trên tay anh ta lại có quả cầu lửa đang nhảy múa bập bùng...

Vô vàn câu hỏi ủa vào trong trí não làm hấn bỗng dưng nổi cơn đau đầu và khóc toáng lên một lần nữa...

- oe oe oe!!!

Hai ngày sau, hấn nằm ngoan ngoãn trên chiếc giường đơn sơ, hấn đang cố xâu chuỗi lại toàn bộ mọi việc xảy ra.

Hấn, Cao Thiên Vũ, hai mươi ba tuổi xanh, sinh sống tại nội thành Hà Nội. Hoàn cảnh gia đình bi đát, mồ côi mẹ từ nhỏ, cha thì bệnh tật Triền miên, nên gia cảnh vô cùng khổ cực. Vậy nên đã xây dựng cho hấn cái đức tính tự lập và kiên cường từ nhỏ.

Hấn hẹn bạn gái đi cafe và bị sét đánh trúng người xuyên không đầu thai vào một thằng nhóc hai tháng tuổi. Nguyên nhân của sự việc là gặp một bà lão thần bí...

Vào cái ngày định mệnh ấy:

Sáng đi học, chiều làm thêm, tối về tắm rửa, mượn được cái áo trắng của bạn và cái quần âu của bố, hấn đóng thùng rồi đứng định bước ra khỏi nhà với lời dặn của bố: “có lên con, thanh niên 23 tuổi rồi không biết cura kéo là gì, chả nhẽ bỏ mày đi theo dạy 1 khóa bỏ tức tán gái cho hả?”. Bố hấn bệnh, nhưng kiên cường lắm, tính hấn như vậy cũng là ảnh hưởng bởi ông ấy.

Nghĩ tới đây khoe miệng hấn hơi nhếch lên chút xíu như đang cười, nhưng đôi mắt thì đượm buồn và ưu tư, trực như sắp khóc. Nếu người ‘mẹ’ kia thấy về mặt hấn lúc này thì chắc sẽ gọi ngay pháp sư trừ tà làm lễ cho con mình tại chỗ, vì đây hoàn toàn không phải về mặt của một đứa trẻ con hai tháng tuổi.

Sau khi ra khỏi nhà, cười con cúp gia truyền, vì vu được một đoạn thì gặp một bà cụ ngồi ven đường. Bà gầy lắm, ngồi trên cái võ bìa cát tông cũ, khuôn mặt tiêu tụy, nếp nhăn trĩu xuống hai hàng lông mày nhưng không thể che đi đôi mắt đen láy, một đôi mắt sáng lạ thường. Đôi mắt đó như đã nhìn thấu nhân tình thế thái, sướng khổ trong cuộc đời này.

Hấn chỉ liếc qua thôi mà nội tâm mình day dứt, có thể là do cái số mệnh cực chó của mình mà sinh lòng đồng cảm, hấn quay xe và đưa tờ 50 ngàn cho bà.

- Con biếu bà, bà cầm mua ít đồ ăn, con xin lỗi vì mình cũng đang vội quá, bà tự đi bà nhé...

Bà ngạc nhiên, ngược lên nhìn hấn đáp:

- Aizz... Già này cảm ơn con nhiều lắm, con thật là có tấm lòng bao dung. Ta có biết một chút bói toán, con có thể cho ta xem tay trái của mình một chút được không, ta xem cho con 1 quẻ coi như trả ơn con.

Hấn cũng ngạc nhiên không kém trước lời đề nghị bất ngờ này, nhưng nhìn vào đôi mắt sâu hun hút đó hấn lại không tiện từ chối và đưa tay trái ra.

Bà vươn đôi tay gầy gộc và có chút bẩn thỉu ra cầm lấy tay trái hấn kéo về phía mình, đôi mắt hơi nhú, nhưng lại có vẻ rất là hài lòng vì hấn không sợ hãi đôi bàn tay bẩn thỉu gầy gộc này mà rút lại. Tay còn lại của bà thì từ từ cầm 2 đồng tiền đồng sứt mẻ thả vào lòng bàn tay trái hấn. Sau khi tiền yên vị trên lòng bàn tay, bà nhẹ nhàng gảy đồng bên trái sao cho đề lên đồng bên phải. Hấn nhìn mà hiếu kỳ vô cùng, bỗng mắt bà đột nhiên mở lớn rồi nói tiếp:

- Thằng bé mệnh khổ, trách nhiệm trên vai con lớn hơn bất kì người nào trong cả hai giới, ta có một lời khuyên cho con. Nhớ kĩ nhé, đừng bao giờ đuổi bắt ‘thiên’...

Bà cười và nhắm mắt lại, lần này hấn sợ thực sự rồi, chả nhẽ gặp phải bà điên. Hấn vội cảm ơn qua loa và vội bước đi ra xe. Đôi mắt sáng ngời mà sâu thẳm kia từ từ mờ ra dõi theo hấn đi xe ra khỏi tầm mắt.

Hấn đi trên đường, chuyện bà cụ đã vút khỏi đầu từ bao giờ, tay phải vít ga, tay trái thì thỉnh thoảng lại sờ vào túi, đầu thì liên tục thực hiện một vài phép tính đơn giản “100 - 50 = 50 ngàn, mình uống nước lọc thôi chắc chỉ mất mười ngàn, mong rằng năng không gọi cái gì quá ba lăm ngàn”.

Rào rào rào... Đi thêm một đoạn thì trời đổ mưa to, hấn vít kịch 40km/h vì đã sắp tới quán cafe. Đột nhiên một tia sáng xanh lóe lên trước mặt hấn kèm theo vụ nổ đình tai nhức óc. Có lẽ hấn chỉ cảm thấy cả hai điều đó trong vòng 0.000001s thôi vì tia sét kia rọi thẳng vô đầu chàng thanh niên xấu số tên Cao Thiên Vũ. Và đó là kí ức cuối cùng của hấn trước khi thấy mảng trắng hồng mê người kia...

oe oe oe... Thân thể trẻ con thật phiền phức, khi đói lại chỉ biết mỗi khóc để gọi "mẹ"...

Từ cửa đi vào, thanh niên thần bí lại xuất hiện, lần này trên tay hắn lại là cục băng nhỏ xíu như quả nhãn đang lơ lửng...

Đôi lời tác giả: Ta cũng không muốn dài dòng đâu, nhưng ta muốn khắc sâu 1 chút tính cách main trong lòng độc giả, nên tiện mấy chương đầu ta dài dòng lê thê luôn để các chương sau đỡ phải giải thích nhiều sao nó lại như vậy. Thông cảm cho ta. cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Bước đầu rèn luyện

Bây giờ Thiên Vũ mới có dịp nhìn kĩ lại khuôn mặt ấy, da hắn ngăm ngăm đen, trán rộng và cao, nhìn đáng dấp khoảng mười tới mười hai tuổi, tóc búi sau lưng thả tới ngang lưng, có vẻ là nuôi tóc từ bé đấy. Thiên Vũ trộm cười vì khái niệm đàn ông con trai nuôi tóc quá là có chút mới mẻ và hơi biến thái với người hiện đại như hắn.

Thanh niên kia tiến lại gần, quả cầu băng lơ lửng trên tay đột nhiên xoay tròn đều đều, tuy không lớn nhưng hàn khí bốc lên từ quả cầu nhìn lại vô cùng rợn người. Thiên Vũ bắt đầu sờ sợ.

- Chà nhẽ vừa mới khỏi tử hồi sinh lại phải chết yếu? Chà nhẽ đây là trường hợp huynh đệ tương tàn tranh tài sản như trong phim???

- Tiểu Vũ ngoan, đừng khóc nữa, nhìn ca ca chơi băng này.

Thanh niên cất giọng vừa cười nói. Đánh tan ngay cái suy nghĩ phim truyền hình dài tập của Thiên Vũ nhà ta. Thiên Vũ cũng thở dài nhẹ nhõm và cố cười lại, nhưng nụ cười có chút miễn cưỡng thành ra với cái má nung núc thịt kia lại trở nên giống mếu hơn. Thanh niên kia hoảng hốt vội bất pháp quyết làm quả băng lơ lửng xoay nhanh hơn với hi vọng thắng cu khó tính này ngừng khóc...

- Thiếu chủ, sao ngài lại tới chỗ này? Nô vừa thấy phu nhân tìm ngài đấy ạ!

Không biết từ đâu ‘mẹ’ Thiên Vũ bước vào và cất giọng làm đình chỉ hành động dờ hơi của cả hai thằng dờ hơi.

Thiên Vũ há ngoác mồm, mẹ mình chỉ là ‘nô tì’, thâm tâm mắng thầm bản thân ngu ngốc, còn tưởng mình là thiếu gia sẽ bị hành thích chia tài sản. Ngu quá mà, hóa ra là ‘hao mồm’ cả thôi. Hắn cũng mừng rỡ tượng ra thân thế của mình và ‘mẹ’, chắc mình chỉ là con vãi của ai đó trong nhà này đây mà. "Nhưng sao thằng mặt đen kia là Thiếu chủ mà lại đi dỗ mình khóc? Chà nhẽ vì Thần Thái bốn đại gia quá là cuốn hút đi?" nghĩ đến đây lòng hắn lại nổi lên chút hư vinh ít ỏi còn sót lại.

- Mà thôi “nghĩ lắm nghĩ nhiều”, nghĩ lắm lại đau đầu.

Vậy là hắn lại chìm vào giấc ngủ vì cái cơ thể này quá là yếu nhược so với linh hồn của một người tuổi hai mươi ba. ‘Mẹ’ lại ôm hắn vào lòng và hát bài ca gì đó lạ lùng nhưng dịu dịu, hắn cảm thấy hơi ấm của tình nẫu tử mà mình gần như đã quên từ lâu rồi, vậy nên hắn quyết định phải làm nũng hết sức, để có thể cảm thụ lại cái cảm giác diệu kì này thêm. Không thể lãng phí bất kì phút giây nào nữa... Trên bầu sữa nóng kia lại có một bàn tay không tự chủ mà lên...!

- Vũ nhi, vào ăn cơm đi con, đi đâu mà giờ này mới về?

- Vâng mẫu thân. Con vừa đi tập quyền với Bá thúc!

Hai năm trôi qua, Thiên Vũ đã lên hai tuổi. Cái tuổi ăn tuổi chơi tại Địa Cầu, vậy mà hắn đã đi luyện thân thể võ nghệ từ lúc biết chạy rồi. Bản tính hắn kiên cường nhưng cũng đâu có chăm chỉ tới mức như vậy. Nguyên nhân là do một năm trước, Lê phu nhân, nhị của gia chủ vì ghen tuông với mẫu thân hắn mà tới tận nhà đánh đập bà, phá nát hết đồ đạc trong nhà.

Đó cũng là cái ngày mà Thiên Vũ biết tên của mẫu thân: “Cao Tiểu Hà”, hắn phải mang họ mẹ, mà không được dùng họ Lâm...

Còn tên mặt đen Lâm Dương Dung thì lại là thiên tài Lâm gia, được coi là gia chủ tương lai, nhưng hắn lại coi một nô tì như mẹ của mình, vì Cao Tiểu Hà đã làm vú nuôi chăm sóc cho hắn từ nhỏ.

Một năm trước, khi mà Lâm Dương Dung 12 tuổi, hắn thi đỗ vào học viện ma pháp Trung Lập, không ai bảo vệ Cao Tiểu Hà và Thiên Vũ nữa. Căn nhà nhỏ thường xuyên chịu những cơn phẫn nộ vô cớ từ mụ Lê thị kia.

Vậy nên, một thân ảnh nho nhỏ mỗi sáng dậy từ sớm tinh mơ, chạy 1 vòng quanh khu nhà của hạ nhân, rồi lon ton chạy ra đồng tập đánh bù nhìn với người đánh xe nhà họ Lâm. Hình ảnh này đã trở nên quen thuộc đối với tất cả hạ nhân nơi đây. Ngoài quyền, hân tập thể lực, tập gân cốt, tuy không có thầy giỏi, nhưng cứ theo mấy động tác khó trong yoga kiếp trước hân biết mà tập, rồi tập hít thở, tập bật cao, vân vân và mây mây...

Luyện thể này cùng lắm cũng chỉ là một hảo thủ nhà họ Lâm, nhưng Thiên Vũ đã thấy tồn tại cao hơn, hân thấy quả cầu lửa và băng của Lâm Dương Dung, hân đã thấy lão cung phục Lâm tộc sử dụng phi kiếm bay với tốc độ mắt thường không nhìn thấy, cách trăm mét thích sát kẻ địch như giết con kiến hôi. Nên hân không cam lòng, hân cũng đã từng tuyệt vọng khi biết mình cố gắng tới mấy thì cũng không thay đổi kết quả gì. Nhưng hân vẫn mệt mải luyện tập tháng này qua tháng khác, năm này qua năm khác. Hân, cầm chắc tinh con gián...!!!

Thời gian thấm thoát thoi đưa, Biến cố đầu đời của Cao Thiên Vũ diễn ra vào năm hân sáu tuổi.

Cả nhà Bá thúc tích góp được khoản tiền nho nhỏ, chuộc thân ra ngoài buôn bán từ lâu, vừa khai trương được bốn ngày thì gặp phải đạo phi, cả nhà bị sát hại.

Nghe đâu nguyên nhân chỉ vì Bá thúc to con lại là hảo thủ, người dân xung quanh nể nang gọi một tiếng Bá Đại Quyền, dẫn tới bọn thổ phi xung quanh tới gây họa. Lý do cả nhà bị sát hại nhỏ như con muỗi, mạng sống con người bình thường không đáng đồng tiền.

Người dân xung quanh ân hận lắm, quyết báo quan nhưng lại thành tiền mất tật mang, thủ lĩnh bọn phi kia lại có quan hệ với quan nha. Thành ra thì thể cả nhà bị trả về quê cũ.

Thiên Vũ biết tin chạy ngay tới linh đường nhà Bá thúc, hân quỳ ba ngày ba đêm tại linh đường để trộn cái hiếu với người thầy đầu tiên đời này của hân...

Việc cả nhà Bá Thúc bị sát hại đã dả kích cực kì lớn tới quan niệm nhân sinh của cuộc đời Cao Thiên Vũ. Hân nhận ra mình đã suy nghĩ ngây ngô và trẻ con như thế nào, tưởng rằng mình đã nhìn rõ phần nào của cái thế giới này nhưng vẫn chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi. Dù sao thì đối với người hiện đại như Thiên Vũ thì việc coi nhân mạng như cỏ rác vẫn chưa thể nào tiêu hóa một cách nhanh chóng được.

Hà Thị bây giờ tính ra mới có 22 tuổi. Thiên Vũ đã tính toán đưa bà rời khỏi Lâm gia. Nhưng giờ phải thay đổi lại kế hoạch ngay lập tức. Không có sự bảo trợ của Lâm gia, lang bạt tại cái nơi luật pháp cuộc gia coi con dân bình thường như con sâu cái kiến này đúng là không khác gì tự sát.

Lòng Thiên Vũ lại nặng thêm, ý thức về sức mạnh lại hiển lộ rõ ràng hơn bao giờ hết, hân không cam lòng, không chịu khuất phục, và lại càng điên cuồng cố gắng luyện tập bản thân nhiều hơn...

Vũ nhi, về ăn cơm tối đi con, hôm nay mẫu thân nấu món cháo thịt băm mà con thích nhất đây.

- Hôm nay có thịt, hôm nay có thịt là lá la...

Thiên Vũ chạy gấp về nhà rửa tay, hân đã biết trước hôm nay có thịt, vì hôm nay là ngày hân tròn 7 tuổi. Năm nào mẫu thân hân cũng dành dụm từng đồng từng cắc để làm bữa cơm ngon ngày sinh nhật cho hân.

Ngay tại lúc rửa tay và vào đến cửa, đan điền hân bỗng nóng rực, lực khiếu mất đi ý thức chỉ còn con mắt vẫn mờ trùng trùng nhìn vào nồi thịt băm trên bàn. Hân cảm nhận có một đôi mắt nhìn chằm chằm vào hân, nhìn cho hân toát mồ hôi, cái nhìn đó như muốn xuyên thấu tất cả, muốn tìm tòi xuyên suốt trên toàn bộ cơ thể hân, cảm giác như là mình đang không mặc gì đứng trước hàng nghìn người soi mói vậy. Nhưng ngay sau đó nội tâm hân gào thét điên cuồng, hân nhận ra, hân nhận ra đôi mắt đó!...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đôi mắt ấy

- Là Bà?

Hân bỗng dưng hỏi một câu không đầu không đuôi, đôi mắt sâu thăm thẳm đó chỉ chớp nhẹ một cái và một giọng nói không phân biệt nổi nam nữ cất lên:

- Đã bảy năm rồi. Kiếp trước không thành thì kiếp này bù đắp. Chàng trai trẻ, 50 ngàn lão vẫn giữ, vật đổi sao rời, thiên mệnh khó đoán, đến lúc ta trả lại cho cậu rồi...

- Thiên, lại là Thiên, Thiên là cái khi gió gì, sao bà dám cướp đi mạng sống của người vừa đưa tay ra giúp đỡ bà như vậy.

Đôi mắt nhú nhỏ lại ở giữa chun chút rồi dần ra và rung mãnh liệt, có thể tưởng tượng được bà ta vừa nhú mày rồi lại cười lớn.

- Ngươi nghĩ ta cần giết một con giun làm cái gì?

Hắn ngẩn người, chả nhẽ bà ta không hề chủ động giết mình, chỉ là tai nạn đơn thuần? Cũng không thể khéo tới mức vậy chứ? Mệnh mình cứ chó cũng vừa vừa phai phai thôi chứ?

Dường như biết Thiên Vũ nghĩ gì, bà ta lại cất tiếng:

- Nhận hay không?

Hắn đáp: “Ngủ đi mà không nhận!”

- Tốt

Thiên Vũ trở lại trạng thái bình thường ngay sau đó, mẫu thân hắn vẫn nụ cười đó nhìn hắn cứ như mọi chuyện chưa bao giờ xảy ra. Hắn vội tới hỏi mẹ có thấy con vừa rồi đi vào tới cửa có gì khác lạ không ạ?

- Có con à. Con ngoan của mẹ vừa bước sang tuổi thứ bảy rồi. Chẳng chạc hơn nhiều rồi. Nhìn con trưởng thành từng ngày là mẹ sống đã đủ mãn nguyện rồi.

Thật cảm động, hắn vội vui vào lòng mẹ cảm nhận từng hơi thở ấm áp mà bình yên ấy mà không hề nhận ra đôi mắt kia vẫn lơ lửng bên ngoài nóc nhà.

- Ranh con!!!

Dường như có 1 tiếng mắng nho nhỏ truyền đi khắp thiên địa rồi đôi mắt biến mất vào hư không. Tuy rất nhỏ nhưng cường giả xung quanh ba vạn kilomet bỗng tỉnh khỏi tu luyện, vội vã vận công phòng thủ, gương mặt tất không còn giọt máu khỏi động pháp bảo hộ thân tận cùng. Vài lão già thành tinh có phong thái phong vân còn bay lên nóc động phủ vận công truyền âm:

- Tiền bối tới thăm không biết có chuyện gì muốn nhờ, tại hạ đón tiếp chậm chạp xin được lượng thứ.

Có ai ngờ rằng hai tiếng “Ranh con” của lão thái bà bỗng trở thành điều bí ẩn nhất mà các nhân vật cấp cao trong các thế lực sợ hãi suốt một ngàn năm sau.

Còn Thiên Vũ, hắn vẫn ngồi ăn cháo thịt băm say sưa không biết rằng mình đã gây ra một điển cố bí ẩn cho đại lục này.

- Ưm... ngon quá mẫu thân à, ước gì ngày nào cũng có thịt heo để ăn.

Hắn cười ngây ngô quét nồi cháo như vũ bão mà không hề phát hiện ra trong ngực áo mình trộm lên ba đồng tiền nhỏ, nếu hắn nhìn thấy nhất định sẽ nhận ra ba đồng tiền nhỏ này y hệt như hai đồng mà lão thái bà bói tay cho mình ngày đó.

Ban đêm tĩnh mịch, hắn thay chiếc áo đang mặc bằng chiếc áo ngủ cộc tay tự may.

Keng, leng keng... Ba đồng tiền rơi ra bất ngờ, hắn nhặt lên với vẻ mặt kinh hãi, hắn cũng nhận ra hình dạng đồng tiền này, biết là lão bà để lại, nhưng ngay sau đó lại phiền muộn vì không biết sử dụng ra sao. Tiền này đâu tiêu được, lại có ba đồng, chỉ đủ hai kí thịt heo thôi à. Nghĩ lại thấy 50 ngàn thời đó cũng chỉ đủ có bảy lạng thịt ba chỉ heo. Kể ra bà ta cũng có tâm, hỏi đôi bao gồm cả bảy năm tiền lãi. Trong thâm tâm Thiên Vũ đang chửi mửi mười tám đời tổ tông lão bà cũng xuôi đi phần nào, mai đi đổi lại cũng được.

Ngay lúc đó, tại Địa Cầu. một cô gái trẻ đẹp, ăn mặc sexy quý phái đang quẩy tung sàn Bar Đêm tại Hồ Chí Minh tự nhiên hát xì liên tục đủ 18 cái. “Cơ thể chí tôn vô thượng này mà cũng bị ồm sao?” nội tâm nàng ta nghĩ vẫn liên tục rồi nghĩ không ra cũng mặc kệ lại hòa mình vào cuộc vui bất tận.

Hắn nằm trần trọc cả đêm, nghĩ lại chuyện chiều tối nay.

- Bà ta thần thông quảng đại như vậy, khí tức còn mạnh hơn lão cung phụng Lâm tộc nhiều nhiều lần lắm. Đồ vật bà ta cho đáng lí ra phải thần kì lắm chứ, sao lại cho 3 đồng tiền, hắn có biết bói toán như bà đâu? Mà bà bói cũng sai bét tè lè nhè ra...

Nghĩ vậy hắn lại lôi ba đồng tiền dơ trước ánh trăng xem xét thật kĩ. Nhìn hồi lâu mà chả được gì cũng mỏi mắt và hắn ngủ quên lúc nào không biết. trong giấc mơ, hắn thấy 3 quyền trục lơ lửng trên đỉnh đầu, hắn ngồi khoanh chân trên chiếc giường của mình.

Lần lượt từng quyền một di chuyển nhập vào đầu hắn gây một nỗi đau xé rách tâm can, hắn đau lắm, đau phát khóc ra, người đỏ mề hôi hột như tắm sau một nén nhang (15p) thì rốt cuộc cơn đau giảm bớt, Thiên Vũ có thể mở mắt và nhìn lại

Bản thân mình, một đồng tạp chất màu đen từ từ trôi ra từ lỗ chân lông vô cùng hôi thối, sau nửa khắc thì cơ thể cũng không bài tiết được gì nữa ngoài mồ hôi. Tiếp đó chuyện lạ liên tiếp xảy ra, đầu óc hắn linh mãnh lạ thường, tính toán mọi thứ đều rõ ràng và trí nhớ bỗng nhiên vượt tới cảnh giới nói 1 lần

là nhớ, nhìn một lần là không quên. Đan điền hần xuất hiện một cái hồ nước nhỏ. Nước trong hồ tinh khiết và ẩn chứa sức mạnh sinh mệnh bằng bạc...

Mọi thứ đều mới lạ đối với Thiên Vũ, hần biết là không thể nào tìm được ba đồng tiền kia nữa. vì đó thay thế cho ba quyền trục vô thượng kia. Thiên Vũ. Hần chạy ngay ra sân giếng bắt chắp đêm hôm xả nước xối xả rửa những tạp chất tiết ra lúc trước, xối nước xong, từng mũi từng mũi cơ bắp lộ rõ. Các đường gân cũng ẩn hết vào trong thịt như được bảo vệ chặt chẽ chứ không như mấy vận động viên thể hình.

Cảm giác cơ thể mình nhẹ cân đi, nhỏ con hơn nhưng hàm xúc sức mạnh lại ở một cấp độ mới. Nếu ngày trước hần nâng đá khoảng 50kg, thì bây giờ đặt mức 150kg mà vẫn nâng ngon lành được. sức mạnh nhục thể tăng gấp ba, gấp đôi người lớn bình thường. Còn độ phòng thủ thì chưa thể thử được. Thiên Vũ thật là cao hứng vì thay đổi to lớn của cơ thể. Nhưng thể mà đã thỏa mãn thì hơi lắm, chả cần so đâu xa, lão cung phụng Lâm gia chỉ tay là chết liền.

Thiên Vũ thờ dài: khó, quá khó a. Bảy năm trời tập luyện không bằng 50 ngàn đầu tư đúng đắn. Thiên Vũ bắt đầu sinh ra ý nghĩ làm kinh doanh luôn rồi...!!!

Biên: xin lỗi vì chương này toàn kể lể, nhưng ta muốn người đọc có thể hình dung ra 1 chút về cái hệ thống tu luyện lỏng lẻo mà ta tạo ra. Nên đọc có vẻ hơi chán 1 chút, nhưng đây chính là tiền đề, xin mọi người lượng thứ.

các cảnh giới

Luyện Cốt, Đấu Sĩ, Đấu Tướng, Đấu Vương, Đấu Thánh, Đấu thần, Chiến Thần, (7 nấc)

Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Thần Biến, Vãn Thiên. (7 nấc)

Luyện thần, Ma Đạo Sĩ, Ma Đạo Sư, Giả Kim, Hiền Giả. (5 nấc)

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tu luyện công pháp bổ thí

Thời tiết hôm nay khoảng hai mươi bảy độ C, trời nắng nhẹ, gió xuân dịu hui, nhiệt độ sôi của nước khoảng một trăm độ C và độ ẩm trong hồ vẫn là một trăm phần trăm rất thích hợp cho ai đó luyện công pháp được bổ thí...

Nhại lại câu nói của MC thời tiết một cách chuyên nghiệp, sau đó lại thờ một cái thật dài, hần đang luyện công pháp theo ba quyền trục được cho, à không, 'bổ thí'.

Tối qua Thiên Vũ sau khi hí hứng nhận ra thay đổi to lớn của bản thân, hần lập tức cố đọc ba quyền trục đã in sâu vào thức hải của hần kia. Và hần bắt đầu mơ tưởng ra cách thể giới này vận hành và lộ trình tu luyện cụ thể:

Giai đoạn đầu được gọi chung là Luyện Thể. Trong luyện thể chia ra ba hướng nhỏ: Luyện cốt, luyện khí và luyện thần.

Nếu chủ tu Luyện Cốt, bạn sẽ có một tấm da dày, thịt béo, phản xạ tuyệt vời, phòng ngự thân thể cao, nhanh nhẹn và sức mạnh nhục thể vô cùng to lớn. Trong truyền thuyết một vài vị đại năng giả luyện cốt đến tận cùng có thể tích huyết trùng sinh, hay dời non lấp bể.

Nếu chủ tu Luyện Khí, bạn sẽ hút linh khí đất trời vào trong thể nội, luyện hóa biến nó trở thành dòng linh khí của cá nhân để sử dụng, đặc điểm của thể này là có thể luyện ra một pháp bảo bản mạng, loại pháp bảo này công dụng đặc thù sẽ tùy theo căn cơ của từng người mà phân ra nhiều loại, nhưng đa số là phi kiếm, đặc thù thì có nhiều trường hợp và diệu dụng khác nhau. Tu luyện thể này tới tận cùng nghe nói có thể phi thăng bạch nhật, trường tồn vĩnh hằng.

Chủ tu luyện thần, tu luyện thần thức, cấu thông linh khí thiên địa, mượn lực tự nhiên sử dụng cho bản thân, chỉ cần thần thức cường đại, có thể có sức mạnh vô song của toàn cõi thiên nhiên, chủ tu tận cùng thể này, có thể sáng tạo thể giới, phân thân phân thân, luôn được thiên địa bảo hộ và che chở.

Tất nhiên người mạnh nhất là người có thể tu luyện cả ba nhánh luyện thể tới tận cùng, nhưng nói thì dễ mà làm thì chưa ai làm nổi mà cũng chả ai biết tận cùng là đâu, vì thiên tư mỗi người có hạn, tạo hóa không cho không ai cái gì, cũng không cho ai quá nhiều, nếu không tự lượng sức mình thì nhẹ là phần thân phân tâm không thể nào đạt đủ sức mạnh, nặng là tẩu hỏa nhập ma, điên khùng suốt quãng đời còn lại.

Thiên Vũ đọc xong bản giản lược công pháp cũng thấy đầu to thêm mấy centimet. Không phải vì khó hiểu, mà vì quá khó lựa chọn, điểm yếu rõ ràng, hấp dẫn cũng vô cùng lớn, hần nghĩ cả đêm đề sao cho có thể tu luyện ba công pháp, mà không ảnh hưởng tới căn cơ tu luyện của mình.

Khó, quá khó, Thiên Vũ nhìn thì không giống người tham lam, nhưng hẳn lại chính là một tên tham lam kệt xi chính hiệu. Tuy vậy hẳn cũng chả tham được bao lâu, đầu ba quyền trực giới thiệu rõ ràng như là công pháp này có thể tu tới tận cùng vậy. Nhưng đầu phải cái gì cũng dễ ăn như vậy.

Công pháp luyện thể, Thoát thai hoá cốt, Công pháp sơ giai của cự tộc viễn cổ, quyền một. Tu luyện thân thể tới Đẩu Thánh Viên Mãn, tăng mạnh phòng ngự gấp ba lần bình thường, là công pháp tu luyện phòng ngự cao cấp, bù lại nhanh nhẹn và phản xạ hạn chế hơn. Đẩu Thánh, sao chỉ tới có Đẩu Thánh, Thiên vũ gào thét trong lòng. Tiếc hùi hụi a, Công Pháp cự Tộc viễn cổ mà cho có một quyền, sao không cho quách hết đi...!!!

Công pháp luyện khí, Kiểm tâm thông minh, công pháp nổi danh của Chiến Thần Lục Phong (tàn bản), tàn bản Công pháp tu luyện tới hóa thần viên mãn, tu kiếm ý đỉnh cao, phòng ngự đỉnh cao và có tính xuyên phá cực tốt, lúc tu luyện tự động tăng phản xạ tự nhiên, tuy nhiên hạn chế tâm tấn công của phi kiếm khá ngắn.

“Bản công pháp này là sinh ra cho người luyện cốt đây mà, Chiến Thần Lục Phong có thể chủ tu luyện cốt và phụ tu luyện khí nên mới sử dụng bản công pháp có cảnh giới kém như vậy, quan trọng là xuyên phá và phản xạ”. Thiên Vũ trầm nghĩ, nhưng người ta là Chiến Thần, Chiến thần đấy, người ta phụ tu thôi, còn đây mình chủ tu còn chả ăn ai phụ phụ cái đầu hũ. Hẳn triệt để muốn bạo phát rồi...!!!

Hì vọng tại công pháp luyện thần, vì hẳn cũng từng mê pháp sư và văn hóa phương tây, có vẻ ma pháp sư giống mấy lão pháp sư trong phim Chúa Tể Của những Chiếc Nhẫn...

Công pháp Dưỡng Thần, công pháp của tộc Thú nhân Bạch Chu, tu luyện tới Ma đạo sư viên mãn, công pháp giúp phát triển thần thức cường đại, không có tăng phúc gì với việc cường hóa các hệ nguyên tố, nhưng tu luyện thần thức và thần lực cực tốt, thần lực có thể cường hóa toàn bộ nguyên tố xung quanh, nhưng tiêu hao lại cực lớn mà không có phụ trợ nguyên tố ví dụ như Băng không hay Hỏa không, lôi Không...

Đây có thể coi là công pháp bảo mạng, thần thức cường đại có thể phát hiện địch cách xa mà tìm cơ hội chạy trốn, hoặc phục kích kẻ thù... À không nhầm lẫn, chỉ là chạy trốn, hẳn làm quái gì có công pháp nào tăng phúc tấn công mà phục kích cơ chứ...!!! Thiên Vũ đọc xong 3 bản công pháp mà khóc không ra nước mắt. Hiện tại hẳn chỉ muốn gấp đầu trăm ngàn lần trước ‘bà bà’ để xin một công pháp chủ tu tấn công thôi.

- Phòng thủ để làm con rùa đen rút đầu, để bị ngược à, Thiên Vũ ta đâu phải loại người tự ngược...!!! Đúng là Công pháp bố thí mà, biết vậy nhường bà cả 100 ngàn lúc trước khéo giờ đòi đòi rồi không.

Thiên Vũ nuôi tiếc nói ra những tiếng lòng giấu kín từ đêm qua...!

Trên bãi biển Hawaii nổi tiếng, một thiếu nữ tóc vàng đang nằm tắm nắng bỗng mở đôi mắt tuyệt đẹp nhìn vào khoảng tinh không xa xăm

- Hừ... Cái đồ đã hưởng lợi còn khoe mẽ, không phải ta thấy ngươi sáu năm vất vả luyện tập mấy trò hề kia thì đã không quán đĩnh trực tiếp công pháp kèm pháp lực tự thân, tiết kiệm cho bốn tới năm năm khổ tu, thì bây giờ cố ngồi mà học thuộc lòng công pháp với tu luyện từ đầu đi nhé...

Môi nàng vênh lên một đường cong tuyệt đẹp, chep miệng một cái và lại nằm thư giãn như một con người bình thường. Cũng chả biết từ bao giờ, nàng bắt đầu thích nhìn tên cà lơ cả chồn kia kêu gào hay than phiền với trời đất, mà chơi xỏ hẳn cũng là một thú vui cực kì tao nhã...!

Biên: xin lỗi vì chương này toàn kể lể, nhưng ta muốn người đọc có thể hình dung ra một chút về cái hệ thống tu luyện lỏng lẻo mà ta tạo ra. Nên đọc có vẻ hơi chán một chút, nhưng đây chính là tiền đề, xin mọi người lượng thứ.

Các cảnh giới

Luyện Cốt - Đẩu Sĩ, Đẩu Tướng, Đẩu Vương, Đẩu Thánh, Đẩu thần, Chiến Thần, (7 nấc)

Luyện Khí - Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Thần Biến, Vãn Thiên. (7 nấc)

Luyện thần - Ma Đạo Sĩ, Ma Đạo Sư, Giả Kim, Hiền Giả. (5 nấc)

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lễ trưởng thành

Thiên Vũ cầu nhàu thì cầu nhàu, nhưng hẳn đâu có ngốc, cảnh giới bản thân cả ba thể luyện đều đạt tới cảnh giới viên mãn, chỉ một chút nữa thôi là cả 3 thể luyện đều đi ra ba con đường mới hỗ trợ và tương hỗ lẫn nhau. Hay nói cách khác, hiện tại dưới Trúc cơ, Đẩu Tướng, Ma Đạo Sĩ, hẳn là tồn tại vô địch.

Tuy nhiên, vấn đề hấn lo lắng bây giờ chính là công kích. Nói về phòng thủ và chạy trốn thì hấn xứng đáng với biệt danh rùa đen vô địch rồi, nhưng nói tới công kích thì lại ảo não không thôi.

Hấn lại tìm hiểu cả ba công pháp một lần nữa để có thể thử tìm ra khe hở trong này không, như lấy thịt đè người chẳng hạn, hoặc cho đối thủ đánh tới mỏi tay rồi mình tấn công... Vô số tới kiến liên tục được hấn đào móc ra, và càng nghĩ hấn lại càng thấy một vấn đề nghiêm trọng hơn. Đó là hấn mới bảy tuổi một ngày. Không có kinh nghiệm chiến đấu, thể lực còn chưa phát triển hết, cảnh giới công pháp tuy có cao nhưng thực ra mình chả chiếm được lợi thế gì nếu gặp người tu luyện chính không. Và quan trọng hơn hết, hấn không có thực chiến trui rèn như các đệ tử tông môn.

Hấn cũng chả nghĩ ngợi gì nữa, hấn mới 7 tuổi thôi mà, đợi 2 năm nữa sẽ mang mẫu thân rồi đi Lâm gia. Xa xa bỗng có một thân hình nhỏ nhắn chạy lại chỗ hấn tu luyện. Hiện giờ thần thức của Thiên Vũ đã ngang với cảnh giới Ma Đạo Sĩ sơ kì rồi nên cách 30m đã phát hiện chủ tiểu thư đồng chạy vội qua mặt dù không nhìn thấy.

- Thiên Vũ, Thiên Vũ, Thiếu gia cho gọi người về. Người có ở đây không trả lời ta.

Thiên Vũ nghĩ bẫm: “Tính ra thì mặt đen cùng đã 18 tuổi rồi, ba tháng nữa diễn ra lễ trưởng thành của các gia tộc Ứng trấn này, nhất định hấn trở về để tham gia buổi lễ.” Nghĩ xong hấn đáp vội:

- Có có ta đây, đợi chút ta về cùng người.

Sảnh chính Lâm gia, Lâm Dương Dung ngồi chễm chệ bên cạnh cha hấn, gia chủ Lâm gia – Lâm Toàn. Hiện tại hấn đã trở thành một thanh niên tuấn mã, chỉ là độ sáng của da chưa thay đổi được gì nhiều, nhưng ngũ quan sắc sảo, trán rộng mày rồng, có một cái uy vô hình tàn mất trong đại sảnh. Có vẻ hấn đi học không hề tốn cơm tốn gạo của Lâm gia. Chỉ là không biết cảnh còn tâm người có còn hay không?

Dương Dung hơi nhíu mày, xa xa có hai thân ảnh một thấp một cao đi vội vã về đại sảnh, chính là Thiên Vũ và thư đồng. Lòng mày hấn có chút giãn ra, cặp mắt tỏ rõ sự ngạc nhiên và tán thưởng:

- Hấn lớn thật là nhanh, tính ra có 7 tuổi mà đã cao 1m4, gân cốt cường kiện, dáng đi hữu thần, đặc biệt là cặp mắt kia, nhất định không phải vật trong ao...

Dương Dung quay sang phía Dương Toàn:

- Phụ thân, đại lễ trưởng thành năm nay, có các thiếu niên trong tộc cùng trở tài, liệu có thể không cho Thiên Vũ thi đấu được không?

Lâm Toàn nhíu mắt, cặp râu run run không biết là sắp phát ra âm thanh gì, nhưng một hồi lâu cũng chưa thấy phụ thân biểu hiện gì Dương Dung lại quay mặt lại tiếp tục tỏ ra khi thế cộp con của mình. Dương Dung hiện tại đã là Ma Đạo Sư, 19 tuổi Ma Đạo Sư hậu kì, được coi là kì tài trăm năm khó gặp, hấn hiện đang đứng top 5 trong phong vân bảng của Học Viện Ma Pháp Trung Lập, hấn trở về gia tộc cũng có rất nhiều tiếng nói hơn trước. Chuẩn mẫu “con nhà người ta” của đây rồi.!!!

- Tiểu nhân Thiên Vũ xin kính chào lão gia, thiếu gia, các vị phụ nhân và các vị cung phụng.

- Tốt lắm, không nghĩ vài năm không gặp mà người đã trưởng thành như thế.

“Tốt cái đầu người ý, cách có vài bước chân mà tận mấy năm không gặp, mà ta đây cũng đếch cần gặp người!”, Thiên Vũ chửi thề trong lòng.

Lão ngật ngừng một chút rồi lại nói:

- Hiện tại Lâm gia neo người, nhị thiếu gia và tam thiếu gia đang ở bên họ hàng xa không kịp về nhà. Ba tháng sau tới lễ trưởng thành của các gia tộc trong phạm vi Ứng Trấn này, dù sao cũng có huyết mạch của Lâm gia trong người người, quy định là vẫn phải hỏi xem người có nguyện ý tham gia tranh tài trong lễ trưởng thành hay không? Người về suy nghĩ kĩ rồi ba ngày sau báo lại cho ta. Được rồi lui ra đi.

Đại hội thi đấu thiếu niên này vốn là một hội cá lớn nuốt cá bé của các đại gia tộc, chính là để phô bày sức mạnh cũng như tranh chấp thứ hạng của mình. Mỗi lần diễn ra lễ trưởng thành, mỗi gia tộc phái ra ba thiếu niên dưới 14 tuổi thi đấu tranh giải quán quân. Giải nhất thì gia tộc đó sẽ được giải thưởng của tất cả các gia tộc gộp lại, tuy không có chuyện thi đấu chết người nhưng đứt chân đứt tay, phế tu vi thì năm nào cũng xuất hiện không hề ít. Vì Thiên Vũ không có công pháp luyện thể từ nhỏ nên Dương Dung hấn mới đứng ra cầu tình, Hà Thị đứng trong góc âm thầm thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt căng thẳng này giờ dần ra không ít...

Nội tâm Thiên Vũ cực kì khó chịu, vốn dĩ Thiên Vũ được hỏi là vì nề mặt của Dương Dung kia, không thì Lâm Toàn hấn chỉ nói một câu thôi, mình không nghe là rắc rối to.

- Ân tình này, Thiên Vũ ta sẽ ghi nhớ và báo đáp.

Thiên Vũ thầm ghi nhớ rồi gật đầu với Dương Dung, khom người thối lui khỏi đại sảnh...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Các Gia tộc Ứng trấn

Hắn đáp ứng Lâm Toàn cuộc tranh tài là rất nhiều người bất ngờ, cũng rất nhiều người lo lắng, và người vui sướng vẫn là nhiều nhất, Thiên Vũ âm thầm than thở: “do ăn ở đây mà”.

Dương Dung mấy ngày này ở nhà lại đặc biệt chiều cô mẹ con Thiên Vũ, vì hắn vừa mới biết 2 mẹ con khổ sở ra sao khi hắn không ở nhà, Lê Phu nhân bị hắn mắng cho mất hết mặt mũi trước toàn Lâm gia, “thằng nhãi này 19 tuổi mà bá gớm” đây là phản ứng đầu tiên của Thiên Vũ khi biết chuyện Lê Phu nhân mất mặt.

- Được, người bạn này ta kết giao, Thiên Vũ âm thầm đồng ý mở lòng đối với đại thiếu gia họ Lâm này.

Đồng thời Dương Dung cũng vô cùng bất ngờ khi biết tin Thiên vũ có sức mạnh tinh thần thật cường đại. Hắn cho Thiên Vũ 1 bộ công pháp của gia tộc, và qua chỉ điểm rất nhiều cho Thiên Vũ trong lĩnh vực ma pháp, vì hắn chủ tu ma pháp nên có rất nhiều bí kỹ ma pháp dạy cho Thiên Vũ. Thiên Vũ tiến bộ cực nhanh làm hắn vừa vui mừng vừa ghen tị. Chứ có biết đâu con hàng này được buff kinh thiên động địa rồi.

Ba tháng sau, Lôi vân đài:

- Ha Ha, Lâm huynh, chúng ta 2 năm rồi mới gặp, nào nào ngồi uống với tiểu đệ mấy chén.

Vừa nói chuyện với Lâm Toàn là Dương Ủy, Gia chủ Dương gia Ứng trấn. Một đạo hàn quang chợt lóe lên.

- Lâm Huynh, Dương đệ, sao có rượu ngon lại không thấy mời Uy Chung ta vậy. Hahaha

Lại 1 lão giả tu vi không cần xuất hiện, Thiên Vũ chỉ cảm nhận được 3 lão bắt từ này rất mạnh chứ không thể ước lượng được mạnh tới đâu, cách biệt quá to lớn. Đây có thể là 3 hòn núi cao sẽ đè hắn xuống, cũng có thể là 3 viên đá kê chân to tổ bự giúp hắn 1 bước lên mây.

Gia chủ ba tộc lớn tại Ứng trấn tề tựu, 3 đại tộc này tạo nên một thế chân vạc bền vững phát triển và quản lí vùng đất này. Lúc này mới thấy từng vệt sáng một lóe lên, là gia chủ các tộc phái nhỏ hơn, Gia chủ họ Lý, Đằng, Cách, Lôi. Đi đầu là Lý gia, Lý Kế Huân, và đi cuối cùng là 1 nhân vật áo đen thần bí mặc áo choàng nâu che toàn bộ cơ thể.

Ba vị Gia chủ đang uống rượu bỗng đình chỉ, Dương Ủy chủ tu Luyện cốt, linh mãnh hơn người dường như đã thấy được điều gì đó, vội ghé tai thì thầm với 2 vị gia chủ còn lại. 2 vị kia sắc mặt hơi ngạc nhiên, trán nhú lên hình chữ ‘Xuyên’, rồi trầm lặng uống rượu.

Nói thì lâu nhưng thực ra mọi chuyện xảy ra cực kỳ nhanh chóng. Tiệc rượu các gia chủ vui đi phần nào thì Lâm Toàn đứng lên tuyên bố bắt đầu giải thi đấu thiếu niên tài tuần dưới 12 tuổi.

Một chiếc hũ đặt ở giữa, lần lượt 21 thanh niên của 7 gia tộc lên bốc thăm số thứ tự thi đấu. Trong nhóm này đa phần là độ tuổi từ 10 tới 14. Chứ 7 tuổi như Thiên Vũ thì không thấy một ai, tuy nhiên với cái cơ thể dậy thì sớm của hắn, đứng vào hàng trà trộn thì chả có ai nhận ra cả.

- Đại ca, đại ca áo xanh ơi, giúp ta bốc phiếu được không, ta với không có tới hũ à!

Một bàn tay nhỏ bé bỗng bắt lấy vạt áo Thiên Vũ, làm hắn giật mình là không biết cô bé này xuất hiện sau hắn từ bao giờ mà hắn không hề biết, chà nhè thần thức Ma Đạo Sĩ sơ kì chỉ để làm cảnh thôi?.

Hắn quay lại nhìn lại cô bé, thật dễ thương, đôi mắt to tròn, chiếc mũi nhỏ nhắn, với đôi môi vênh lên cười, nàng ta búi hai quả đào hai bên nhìn như con lật đật vậy. Đây chính là mầm mống của một tiểu yêu tinh trong tương lai, dễ thương quá đi.

Nhìn qua thì nàng chỉ khoảng có 6-7 tuổi, cao chưa tới 1m2 nhưng kì lạ là trên lưng nàng ta dấp một chiếc búa cán dài khá to và nặng, đối lập hoàn toàn với cái vóc dáng đáng yêu kia. Chiếc búa đó tỏa ra hắc khí rợn người, viên ngọc ở giữa thỉnh thoảng còn lóe sáng kì bí... Thật đặc sắc nha.

- Đây của em đây, Thiên Vũ chia ra phong bao đỏ vừa lấy từ chiếc hũ.

- Số 1, ui tay đại ca thối quá đi à, bốc ngay trận đầu cho người ta rồi, sau này nhờ huynh bốc phiếu cho ta nữa thì ta là con chó...!

Thiên Vũ ngẩn cả người, có bốc thăm thôi mà gì phải căng thế, còn thè thốt lời cả ‘chó’ huynh ra nữa. Song nói thì nói vậy, sắc mặt cô bé vẫn dửng dưng tươi cười làm Thiên Vũ cũng an tâm phần nào, đây có lẽ là người duy nhất cùng độ tuổi với hắn trong cái nhóm này. À tí quên, hắn bốc phải số 11, số 1 sẽ đấu số 21, số 2 và số 20... chính vậy hắn được miễn thi đấu trận đầu, “cũng hên mà, tay có thối lắm đâu” Thiên Vũ lắc đầu tự nghĩ.

- Trận đầu, Lý Huyền Huyền Lý gia số 1 và Lôi Vũ Lôi gia số 21 – Trọng tài cao giọng tuyên bố.

Xem cô bé ra sao nào, nhìn phong thái không phải người bình thường, chắc thực lực không tồi.

Huyền Huyền ra sân, rút chiếc Búa to phía sau ra, Buồn cười ở chỗ là cán búa dài hơn cơ thể, nên nàng phải cầm ngang búa ra làm mọi người đều phải phì cười. Nhưng mọi người đều quên mất một điều quan trọng, nàng ta cầm chiếc búa nhẹ nhàng như một món đồ chơi vậy, đây là cô bé 7 tuổi sao???

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tiểu yêu tinh biến thái

Đối thủ của Huyền Huyền là thiếu niên thuộc Lôi gia, gia tộc này nổi tiếng về thân pháp nhưng không phải nhanh như sấm sét mà là uyển chuyển như gió, lượn lách như nước chảy. Vào trận, Lôi Vũ cầm ngược hai đoản đao của mình, khom lưng tấn thủ, nhìn rất có phong thái của các ninja. Hắn nhếch mép cười và nói:

- Cô bé, nhận thua đi, mọi người không phải đối thủ của ca ca đâu.

- Bé cái đầu nguoi, ‘mọi’ là để từ để cho nguoi gọi à, và nguoi chưa xứng làm ca ca ta đâu.

Ui cha nhỏ mà có võ nha, chưa biết thực lực ra sao nhưng công phu miệng lưỡi này cũng không xoàng đâu nha.

Lôi Vũ nghe vậy cũng biến sắc mặt, đề khí tại chân chuẩn bị tiếp cận. Hắn tin tưởng với thân pháp của mình, mình có thể đùa bốn chết cái miệng nhỏ nhắn kia, nhất là khi đối phương lại dùng vũ khí thô lậu như búa lớn. Hắn lập tức lao tới.

Nhưng một màn xảy ra làm mọi người há hốc mồm, miệng Thiên Vũ mở to tới nỗi có thể nuốt nguyên quả trứng vô mà không chạm răng. Huyền Huyền vùng búa đập một búa vào giữa khoảng cách 2 người.

Nơi tiếp xúc tỏa ra một luồng áp lực cực lớn ra xung quanh, ngay sau luồng áp lực đó là bão lửa lan ra tỏa sức nóng khủng khiếp. Nếu còn có đám mây hình nấm nữa thì chính là bom nguyên tử thu nhỏ rồi.

Lôi Vũ cả kinh, đang đà lao lên không tiện thu mình lại, liền cúi đầu, 2 tay che trước chán, đề khí hộ thân lên mức cực đại, chiếc vòng bảo hộ trên tay của hắn lóe sáng cản phần lớn tia lửa xâm nhập. Hắn cảnh giới cũng đã tới đâu sĩ sơ kì, không thể ngờ gặp một đòn tương như dễ dàng của cô bé lại phải chống đỡ chặt vật như vậy.

Quần áo hắn rách tả tơi, nhưng cơ thể không có bị thương gì lớn, đồng tử hắn co lại tập chung cao độ và lao lên lần nữa. Lần này hắn đã chuẩn bị, gấp chiều tương tự có thể lộn vòng qua chứ k cần cứng rắn chống đỡ. Khóe miệng Huyền Huyền nhếch lên, đợi Lôi vũ Tiếp cận 10m xung quanh thì bỗng nàng cầm lấy phần cán cuối của chiếc búa và xoay tròn.

Nói thì lâu chứ thực ra mọi việc xảy ra đều trong tích tắc, xung quanh Huyền Huyền nổi lên một con lốc lửa dữ tợn, Lôi Vũ lao vào thấy con lốc trước mặt thì không biết phải tấn công vào đâu, luồng cuốn hút chịu toàn bộ sức mạnh của con lốc. Một giây sau, một thân bình lờ mờ bị bắn ra, đó chính là Lôi Vũ, hắn hiện tại chỉ còn mỗi chiếc nội thất, và hai ống tay áo nhìn rách rưới cực kì.

- Trận 1 Lý Huyền Huyền thắng – Người chủ trì lớn tiếng hô.

Lôi Vũ ngất xỉu trên người toàn vết xước và bong nhẹ, tuy không ảnh hưởng tới căn cơ nhưng ảnh hưởng tới mặt mũi ahh. Mặt hắn giật giật, có vẻ đã tỉnh rồi nhưng nhất quyết giả chết. Mở mắt ra thì đảo được cái lỗ nào mà trốn chứ.

- Hừ... Lại giờ thói đùa người khác rồi.

Áo choàng bí ẩn bỗng thốt ra một câu không đầu không đuôi. Tuy rất nhỏ nhưng vẫn để Uy Chung để ý rồi lại thêm vài phần kiêng kị trong ánh mắt.

Các thiếu niên tham gia lễ trưởng thành lần này, đa số ở cảnh giới 1 nhánh luyện thể viên mãn hoặc mới vượt qua 1 nhánh luyện thể. Như Lôi Vũ, hắn mới từ luyện cốt tăng lên đầu sĩ cách đây 1 tháng, tưởng rằng mình có thể phong vân một hồi, ngờ đâu gặp tiểu yêu tinh biến thái làm mất hết mặt mũi. Tổng kết lại sau 10 trận đầu, thì còn 11 người, có 3 nhân vật đáng chú ý, Lý Huyền Huyền không thể bỏ qua, Châu nội Uy Chung - Uy Chấn Thiên, và Dương Thái thuộc Dương gia.

UY Chấn Thiên trận đầu mạnh mẽ lao tới đối thủ, thân thể hắn như là sắt thép vậy, bỏ qua hết mọi công kích của đối thủ, rồi nện 1 quyền làm đối phương bay khỏi lồi đài. Kết thúc chiến đấu trong vòng có 4s đồng hồ, làm người xem đỏ mặt hôi hột. Trực tiếp quá đi, đây là con trâu chứ không phải người.

Còn Dương Thái thì đúng là có chút biến thái, hắn đã lên Trúc cơ từ khá lâu. Hiện tại đã là Trúc cơ Sơ kì viên mãn, chỉ một chút nữa sẽ đột phá Trúc Cơ trung kì, cũng là một con quái vật tu luyện.

Hắn chủ tu Luyện Khí, chỉ Luyện khí mà thôi, vật bản mệnh là một chiếc phi kiếm có hình chữ nhật, tuy không thiên về tốc độ nhưng uy lực thì không thể khinh thường.

Bảy người còn lại tuy cũng có sở trường và nét đặc sắc riêng, nhưng không thể gây nguy hiểm tới Thiên Vũ nên hắn cũng lười quan tâm, đằng nào thì cho họ đánh mỗi tay hắn cũng chả xi nhê.

Hiện tại Thiên Vũ đã đột phá Ma Đạo Sĩ, 3 tháng vừa qua hắn chủ tu ma pháp để tìm kiếm con đường tấn công từ xa nên vô tình đã đột phá Luyện Thân kì, Thân Thức của hắn thì mạnh dị thường. Tuy là Ma Đạo Sĩ Sơ kì, nhưng thân thức có thể mạnh ngang Trúc cơ viên mãn.

- Huyền Huyền cô nương, tại hạ có thể xin vinh hạnh bốc thăm cho cô nương 1 lần nữa không???

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Trận đấu đầu tiên

Hắn cố nở một nụ cười thật thân thiện, vừa cười vừa tiến lại phía Huyền Huyền, có vẻ cô nàng này là vận may của hắn, bốc không phải thi đấu nữa thì tuyệt hảo. Nhìn nàng vậy hắn cũng muốn thử chọc vào tổ kiến lửa xem sao.

- Nhưng Huyền Huyền không muốn làm chó ahhh. Tốt nhất là để ta tự bốc vậy, cảm ơn đại ca.

Đôi môi nàng chu lên trông thật đáng yêu, nếu Lôi Vũ ở đây thấy cảnh này chắc sẽ thổ huyết vì tức mất, cùng là người với người sao đối xử với nhau lại cách biệt quá vậy. Hắn là thiếu gia Lôi gia mà mặt mũi không đáng một đồng vậy sao???

Thiên Vũ ngẩn người, cứ tưởng là bị cự tuyệt thẳng thừng, nhìn biểu hiện nàng ta lúc này thì hắn phải là một ‘sur từ Hà Đông’ chính hiệu chứ nhỉ, sao giờ đôi nét nhanh như vậy. Gãi Gãi đầu khó hiểu rồi đột nhiên mặt hắn tròn tròn.

“Choangggg...”

Huyền Huyền đi tới cái hũ, cầm búa vung ngang. Chiếc hũ vỡ tan, các phong bao bay loạn xạ trên không, như là đã có kế hoạch với nhau từ trước, các thiếu niên xung quanh đồng loạt tung người lên bắt phong bao, không ai nhường ai, thậm chí còn ngầm giao thủ với nhau. Nhìn thấy cảnh này, các gia chủ lại mỉm cười chứ không ngăn cản, chủ trì thấy vậy cũng bình tĩnh và im lặng đợi các thiếu niên phía dưới...

Hắn vuốt mặt cười sần sùi rồi chậm rãi đi lên nhặt 1 chiếc phong bao nát rơi dưới đất, hắn là bị đập lên không biết bao nhiêu lần. Có tổng cộng 11 chiếc phong bao, tờ giấy ở trong sẽ ghi từ số 1 tới số 11. Thiên Vũ mở phong bao, số 2, trận 2, may mắn cho hắn, số 10 là tiểu thư Cách Lâm Tuyền 11 tuổi. Vũ khí nàng ta là một dải lụa xanh, Trúc Cơ sơ kì, cũng không quá nổi trội, thấy vậy hắn cũng lười quan tâm luôn. Ngay lúc đó chủ trì lại cất giọng:

- Trận 1, Lý Huyền Huyền thắng...

- Hahaha. Cười bò mất thôi, lại là nhóc đó đánh trận đầu, ha ha ha...

Quảng trường bỗng nhiên yên lặng, làm tiếng cười vô duyên này của Thiên Vũ tự dưng nổi bật. Hắn đứng đó ôm bụng cười ngặt nghẽo mà không hề để ý có 1 cặp mắt tinh ranh từ phía lồi đài chiếu xuống như kính chiếu yêu.

Nhận ra bất thường, hắn ngẩng đầu và bắt gặp Huyền Huyền đang đi xuống từ Lôi đài mỉm cười thân thiện với mình. Lòng tơ hắn dựng lên, hai tay nổi hết cả da gà, đáng sợ quá, cười thân thiện sao hai mắt bốc lên hỏa diễm như thế kia...

Chủ trì cũng đột ngột thông báo.

- Trận 2, Cao Thiên Vũ đấu Cách Lâm Tuyền.

May quá, chủ trì cứu tình vừa cất xong tiếng, hắn liền cúi mặt chạy vội lên Lôi đài bỏ lại 1 tiểu cô nương phía sau đang chuẩn bị bốc hỏa.

Đây là trận đấu chính thức đầu tiên của Thiên Vũ, hắn cũng hơi hồi hộp, nhưng cách biệt về sức mạnh khá lớn nên hắn hoàn toàn không lo lắng gì. Ít nhất là Cách tiểu thư cũng chả gây được tổn thương gì cho Thiên Vũ. Bước lên đài với thái độ ung dung, đôi mắt có thần quét qua toàn bộ người xem phía dưới một lượt rồi chấp tay với Lâm Tuyền.

- Xin Cách tiểu thư hạ thủ lưu tình.

- Hạnh ngộ! - Cách tiểu thư cũng đáp trả.

Dải lụa của nàng ta vô cùng mềm mại và dài, đó chắc là pháp khí bản mạng của nàng. Dải lụa đó bay lên không trung, chia ra 2 đầu và tấn công Thiên Vũ dồn dập trái phải. Thiên Vũ cũng không dám cứng đối cứng, né tránh và lấy tay đỡ liên tục, cả hai vẫn đang dạo đầu thăm dò sức mạnh của nhau. Nội tâm Cách Lâm Tuyền ngạc nhiên.

- Theo như thông tin thì hần vừa mới tu luyện theo hướng luyện thần, tại sao sức mạnh nhục thể của hần lại mạnh mẽ như vậy, tay không đón trọn công kích của ‘Tiểu Hải’ mà không xây xước gì?

Nghĩ vậy nàng liền tăng lực đạo, công kích từ xa mạnh mẽ dồn dập hơn rồi bất ngờ 2 đầu dải lụa vòng ra sau quán chặt lấy cổ Thiên Vũ.

May thay, Thiên Vũ như đã lường trước, tay trái để song song với cổ làm dải lụa đó không thể ép nghẹt thở hần được.

Tay phải hần lập tức vung lên, hàng ngàn đóm lửa nhỏ trải rộng khắp khu vực hần đứng, rồi tiếp theo từng hạt mưa nhỏ li ti từ trên trời rơi xuống phạm vi này, nước bốc hơi tỏa ra một làn sương mù dày đặc che khuất tầm mắt tất cả mọi người. Trong làn sương mù nổi lên dị dạng, một đám mây rồng nhỏ nhỏ từ từ nhô lên cao khoảng 4m rồi dừng lại.

Đám mây tuy nhỏ, nhưng lôi điện roèn roẹt vờn quanh đám mây đó thì đúng là không thể coi thường chút nào. Đám mây đó từ từ bành trướng, lôi điện tích lũy cũng nhiều và nhanh hơn, đám mây lớn đến phạm vi cả lôi đài thì lôi điện ẩn hiện trên đó đã to bằng cổ tay rồi. ...

Nói thì lâu nhưng sự việc chỉ xảy ra trong vòng 5s đồng hồ, mặt Cách Lâm Tuyền biến sắc. Các vị gia chủ đồng loạt đứng lên, thần bí nhân ngồi trong góc bất động từ đầu cũng ngẩng đầu lên, sâu xa trong tâm áo choàng lóe lên một tia sáng xanh rồi vụt tắt.

- Sao có thể như vậy, dường như hần có thể sai khiến thiên địa...?

Đùng, đùng, đùng...rè rè rè... các tia sét vờn nhau trong đám mây kia làm cho người ta cảm giác ớn lạnh. Cứ như chỉ chờ trực để đánh xuống, mà chủ nhân của nó thì bất động trong đám sương mù.

Bỗng một cánh tay từ trong sương mù dần dần hiện ra, ngón tay chỉ thẳng vào phía bên phải Cách tiểu thư.

ĐOÀNG..... Tia sét đánh xuống làm nổ tung một góc của lôi đài. Mọi người còn đang trợn mắt, Cách Lâm Tuyền thì tuyệt vọng, đôi môi quặn rũ run rẩy cố gắng nặn ra 2 chữ “ta nhận thua” rồi cúi đầu đi xuống đài.

Không ai có thể nghĩ trận đấu lại diễn ra như vậy, một tên người ở, mới tu luyện có vài tháng không ngờ lại kinh khủng đến như vậy. Ngạc nhiên hơn là cách hần ra chiêu lại mới lạ và uy lực kinh người tới mức như vậy...

Thiên Vũ xuống đài, trọng tài ngỡ ngác còn quên cả thông báo kết quả, mà cũng không cần thiết nữa rồi. Bóng hình của hần bỗng trở nên cao lớn, 8 người phía dưới nhìn hần với đủ loại ánh mắt. Có sợ sệt, có hiếu kì, có ghen ghét... hần bước đi ngang qua, phong thái cứ như một thế ngoại cao nhân không để bất cứ cái gì vào mắt...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Bẫy rập tinh tế

Đúng như Thiên Vũ dự đoán, Dương Thái, Uy Chấn Thiên, và tiểu yêu tinh Huyền Huyền nhẹ nhàng xử lý đối thủ của mình rồi ung dung tiến vào vòng trong.

Vòng này chỉ còn lại 6 người, vậy nên trận kế tiếp hần bắt buộc phải gặp 1 trong 3 người kia. Trường hợp xấu nhất chính là đụng phải Huyền Huyền, cô nàng này tuy nhỏ tuổi nhất, nhưng lại là người thần bí và khó lường nhất trong 3 người. Cũng là vì hần không thể ước lượng được sức mạnh thực sự của cây búa kia, nó chắc chắn không phải vũ khí tầm thường.

Chủ trì trận đấu gọi 6 thành viên lên bốc thăm, hần vớ phải số 6, đấu trận đầu cùng Uy Chấn Thiên.

- Trận 1, Uy Chấn Thiên đấu Cao Thiên Vũ.

Trận đấu được bắt đầu ngay sau đó, xung quanh lôi đài im phăng phắc, dường như mọi người đang nín thở ngóng chờ trận đấu này từ đầu.

Như thường lệ, Uy Chấn thiên sẽ gồng mình tích sức, chắc đây là đặc thù của một công pháp của hần. 5s trôi qua, bề mặt da của Uy Chấn Thiên chuyển sang màu xanh ngắt, cột sống lưng hần nhô ra gai nhọn phá vỡ luôn cái áo đất tiền, hai khuỷu tay khuỷu chân cũng nhô ra 4 chiếc sừng nhỏ, tuy không sắc nhọn nhưng nhìn vô cùng cứng rắn. Khuôn mặt hần trở nên dữ tợn, cơ bắp nổi lên cuộn cuộn, áp súc sức mạnh vô cùng kinh khủng. Sức mạnh nhục

thể này, Thiên Vũ còn xa mới đuổi kịp.

- Hẳn định chơi lớn đây nha. Đây có lẽ là thực lực thực sự của Uy Chấn Thiên.

Thiên Vũ thăm nghĩ và cũng ra chiêu ngay sau đó. Vẫn là chiêu gọi sương mù, tuy nhiên Uy Chấn Thiên đâu có ngu để cho Thiên Vũ đủ thời gian chuẩn bị đám mây kia. Hắn lao thẳng tới như một con trâu đực, thân hình to lớn ấy vậy mà nhanh nhẹn lạ thường, bước 1 bước, nhảy 1 bước đã tới phạm vi của Thiên Vũ rồi.

Thiên Vũ cũng không hề nao núng, xung quanh hắn đã có nhiều tầng sương lạnh che tầm mắt. Không biết từ khi nào nền gạch lồi đài xuất hiện 1 tầng băng mỏng làm Uy Chấn Thiên nhảy tới liền mất thăng bằng và trượt ngã.

Thiên Vũ biết là chiêu gọi mây rồng của mình chỉ sử dụng được 1 lần thôi, vì thời gian chuẩn bị là quá lớn, Thần lực điều khiển cũng vô cùng kinh người, chỉ một sai sót nhỏ cũng làm mình tiêu hao Thần lực vô ích. Vậy nên hắn ngay từ đầu đã không hề sử dụng chiêu này. Còn sương mù chỉ là nghi binh dẫn dụ Uy Chấn Thiên nhảy vào bẫy.

Ngay khi Uy Chấn Thiên ngã, 2 quả cầu lửa từ trên trời nện xuống thân hình lực lưỡng đó, kèm theo là một đoàn hỏa diễm có sức nóng kinh người.

- Đùng đùng, 2 quả cầu lửa nổ vang, ép chặt Uy Chấn Thiên vào nền gạch, cũng xua tan đi làn sương mù ban đầu.

Công kích bậc này đúng là giải cứu cho Uy Chấn Thiên, tuy nhiên nó cũng làm da hắn ứng đỏ, bốc khói nghi ngút. Chứng tỏ tác dụng cũng không nhỏ, chỉ là tên kia quá trâu bò mà thôi.

Uy Chấn Thiên đứng dậy, hắn vừa giận vừa thẹn vì mình mắc một cái bẫy cực kì cơ bản. Hắn nhìn hằm hằm Thiên Vũ đang mỉm cười đứng tại góc lồi đài kia. Liếc nhẹ 1 cái phía dưới chân Thiên Vũ, rồi tiếp tục phi thẳng tới, lần này tốc độ đã gấp đôi lần trước. Uy thể tăng gấp bội, vì di chuyển quá nhanh nên xung quanh hắn cũng hình thành vài cơn gió lốc nhỏ nhỏ.

Thiên Vũ thấy vậy vẫn bất động thanh sắc, đợi tới khi Uy Chấn Thiên lao gần tới nơi thì nền đất phía dưới Thiên Vũ bỗng rung động rồi 1 cột đá mạnh mẽ nâng lên, nâng cả thân thể Thiên Vũ lên cao, cái cột này cao phải trên 10m. Uy Chấn Thiên lao tới đâm thẳng vào cột khiến nó vỡ vụn.

Thiên Vũ mất thăng bằng liền nhảy lên rồi lao thẳng xuống đầu Uy Chấn Thiên. Khi lao xuống, hai tay Thiên Vũ chuẩn bị sẵn hai đoàn hỏa cầu rồi ném liên tục xuống dưới Uy Chấn Thiên.

Lại là chiêu này, vô ích thôi, người không còn chiêu nào khác nữa sao? - Uy Chấn Thiên hét lớn nhìn chăm chăm Thiên Vũ và hai đoàn hỏa cầu bay tới.

Bùmmm, Bùmmm.... Hai hỏa cầu nổ vang, Uy Chấn Thiên khinh thường tránh né, trực tiếp đưa tay lên ngăn kháng hỏa cầu. Khán giả phía dưới liền ồ lên, dị biến xảy ra, thân thể Uy Chấn Thiên lún sâu xuống nền lồi đài. Hóa ra Thiên Vũ đã làm nền đất vị trí đó thành một vùng lầy sệt lún, hai đoàn hỏa cầu kia cũng chỉ là tạo áp lực cho thân thể Uy Chấn Thiên lún sâu nhanh hơn mà thôi.

Thiên Vũ cũng đáp xuống ngay sau đó, và lại là một đoàn hỏa diễm phun tới Uy Chấn Thiên đang vùng vẫy chỉ còn mỗi cái đầu nhỏ lên khỏi mặt đất. Mặt đất dần cứng lại, màu sắc cũng dần thay đổi. 2s sau, mặt đất chuyển hoàn toàn sang màu trắng đục, lại có vài cục đá nhỏ nhô lên...

Thiên Vũ nhà ta vừa tạo ra xi măng, hắn lợi dụng Thổ hệ nguyên tố tạo ra xi măng để vây khốn Uy Chấn Thiên. Và xi măng này hình như còn có cả cốt thép bên trong, khiến Uy Chấn Thiên có vùng vẫy tới mấy thì cũng không thể nào thoát ra được. Nội tâm Uy Chấn Thiên dần hoảng hốt, khuôn mặt hắn dữ tợn hết lên:

- Có giỏi thì thả ta ra, bọn đại gia đấu với người ba trăm hiệp. Tiểu nhân vô sỉ chỉ biết âm mưu quỷ kế, không xứng mặt nam nhân... Thả ta ra, thả ta ra, ta không cam tâm, ta không cam tâm...

Thiên Vũ cười mỉm, vẫn ung dung bước giữ cái phong thái “cao nhân” đó của mình. Hắn nhẹ nhàng hỏi người chủ trì:

- Ta như vậy được coi là thắng không?

Vị chủ trì này lại ngần ra, đưa ánh mắt cầu cứu về phía 7 vị gia chủ.

Lâm gia chủ thì mỉm cười gật gù đắc ý lắm, tỏ vẻ không liên quan tới ta, nhưng tiểu ý trong mắt thì hiển lộ rõ ràng. Uy gia chủ bên cạnh thì mặt đỏ bừng, quay ngay mặt đi từ chối cho ý kiến. Dương gia chủ thì lại tùm tùm nhấp một ngụm rượu rồi gật đầu. Thấy vậy các gia chủ khác cũng nhẹ nhàng gật đầu. Như vậy kết quả đã quá rõ ràng, chủ trì lớn tiếng tuyên bố:

- Trận 2, Thiên Vũ chiến thắng...

Tiếng vỗ tay rầm rộ vang lên, lần này không ai bất ngờ về chiến thắng của Thiên Vũ. Cái mà họ bất ngờ chính là cách mà Thiên Vũ bẫy tên bò tót Uy Chấn Thiên. Có thể nói là vô cùng đặc sắc, thấu hiểu nhân tâm, thâm thúy tỉ mỉ không có kẻ hờ.

Lần đầu Thiên Vũ bẫy Uy Chấn Thiên, nhưng công kích lại vô cùng yếu nhược, ai cũng nghĩ là hắn bỏ lỡ cơ hội. Nhưng như vậy thì Uy Chấn Thiên mới tức giận và coi thường công kích của Thiên Vũ để rồi đứng im tại vùng lầy ngăn kháng hỏa cầu. Tên Uy Chấn Thiên cũng không thể ngờ là Thiên Vũ sẽ thiết kế 1 cái bẫy nhưng chia làm hai lần khác nhau, hắn vừa bị băng làm trơn trượt ở bẫy thứ nhất, hắn liền cảnh giác với nền lồi đài nhưng lại chỉ cảnh

giác với băng hoặc cái gì đó ngăn chân hắn. Đây là phản xạ tự nhiên của con người, chứ không phải vì Uy Chấn Thiên ngu ngốc.

Cái cột đá tưởng chừng vô dụng, nhưng cũng là yếu tố thiếu yếu của bẫy rập này. Thiên Vũ có thể vận Phong quyết trực tiếp bay lên, nhưng như vậy tên Uy Chấn Thiên Cũng sẽ nhảy lên theo làm hỏng kế hoạch. Vậy nên Thiên vũ hao tổn Thần lực tạo cột đá là để cho Uy Chấn Thiên đâm vỡ nó rồi đứng đợi Thiên Vũ xuống và làm thịt. Quan trọng hơn nữa là hắn tính toán thời gian quá chuẩn xác, mỗi nhịp mỗi nhịp liền khớp không hề hở khiến Uy Chấn Thiên tuy rơi vào vũng bùn nhưng không hề có 1 khắc nào phân tâm nổi để ý dưới chân mình có điều gì khác lạ...

Có thể nói, Thiên Vũ đã tính trước tất cả mọi chuyện, tính cả việc Uy Chấn Thiên phản xạ ra sao, suy nghĩ như thế nào... Quả là vô cùng đặc sắc, tất cả những người thông minh nhận ra vài điểm tinh tế của bẫy rập này, đều phải công nhận Thiên Vũ là một mầm non đáng sợ. Mới có 7 tuổi mà tâm tư cẩn mật, tính tế tỉ mỉ, trầm ổn làm việc. Nếu có thể phát triển, hắn sẽ trở mình hóa rồng vượt vũ môn...

Nhưng, Thiên Vũ vẫn còn quá thiếu lịch duyệt, hắn đã chứng tỏ bản thân hơi thái quá, gây nên sự kiêng kỵ vô cùng lớn trong mỗi vị gia chủ ngồi quan chiến. Đạo lý cây to đón gió mà còn không hiểu được thì không thể nào tồn tại được trong thế giới này. Trong đầu mấy lão hồ ly phía trên đã bắt đầu âm thầm lên kế hoạch dụ dỗ hoặc diệt trừ cái mầm non đáng sợ của Lâm gia...

(Biên: dụ đi dụ đi, nhớ lấy sắc mà dụ nhé)

Điều gì sắp tới đang đợi chờ Thiên Vũ đây...! Mời các bạn đón đọc!!!

Xincamon

Đúng như Thiên Vũ dự đoán, Dương Thái, Uy Chấn Thiên, và tiểu yêu tinh Huyền Huyền nhẹ nhàng xử lý đối thủ của mình rồi ung dung tiến vào vòng trong

Vòng này chỉ còn lại 6 người, vậy nên trận kế tiếp hắn bắt buộc phải gặp 1 trong 3 người kia. Trường hợp xấu nhất chính là đụng phải Huyền Huyền, cô nàng này tuy nhỏ tuổi nhất, nhưng lại là người thân bí và khó lường nhất trong 3 người. Cũng là vì hắn không thể ước lượng được sức mạnh thực sự của cây búa kia, nó chắc chắn không phải vũ khí tầm thường.

Chủ trì trận đấu gọi 6 thành viên lên bốc thăm, hắn vớ phải số 6, đấu trận đầu cùng Uy Chấn Thiên.

- Trận 1, Uy Chấn Thiên đấu Cao Thiên Vũ.

Trận đấu được bắt đầu ngay sau đó, xung quanh lời đài im phăng phắc, dường như mọi người đang nín thở ngóng chờ trận đấu này từ đầu.

Như thường lệ, Uy Chấn thiên sẽ gồng mình tích sức, chắc đây là đặc thù của một công pháp của hắn. 5s trôi qua, bề mặt da của Uy Chấn Thiên chuyển sang màu xanh ngắt, cột sống lưng hắn nhô ra gai nhọn phá vỡ luôn cái áo đất tiền, hai khuỷu tay khuỷu chân cũng nhô ra 4 chiếc sừng nhỏ, tuy không sắc nhọn nhưng nhìn vô cùng cứng rắn. Khuôn mặt hắn trở nên dữ tợn, cơ bắp nổi lên cuộn cuộn, áp sức sức mạnh vô cùng kinh khủng. Sức mạnh nhục thể này, Thiên Vũ còn xa mới đuổi kịp.

- Hắn định chơi lớn đây nha. Đây có lẽ là thực lực thực sự của Uy Chấn Thiên.

Thiên Vũ trầm nghĩ và cũng ra chiêu ngay sau đó. Vẫn là chiêu gọi sương mù, tuy nhiên Uy Chấn Thiên đâu có ngu để cho Thiên Vũ đủ thời gian chuẩn bị đám mây kia. Hắn lao thẳng tới như một con trâu đực, thân hình to lớn ấy vậy mà nhanh nhẹn lạ thường, bước 1 bước, nhảy 1 bước đã tới phạm vi của Thiên Vũ rồi.

Thiên Vũ cũng không hề nao núng, xung quanh hắn đã có nhiều tầng sương lạnh che tầm mắt. Không biết từ khi nào nền gạch lời đài xuất hiện 1 tầng băng mỏng làm Uy Chấn Thiên nhảy tới liền mất thăng bằng và trượt ngã.

Thiên Vũ biết là chiêu gọi mây rồng của mình chỉ sử dụng được 1 lần thôi, vì thời gian chuẩn bị là quá lớn, Thần lực điều khiển cũng vô cùng kinh người, chỉ một sai sót nhỏ cũng làm mình tiêu hao Thần lực vô ích. Vậy nên hắn ngay từ đầu đã không hề sử dụng chiêu này. Còn sương mù chỉ là nghi binh dẫn dụ Uy Chấn Thiên nhảy vào bẫy.

Ngay khi Uy Chấn Thiên ngã, 2 quả cầu lửa từ trên trời nện xuống thân hình lực lưỡng đó, kèm theo là một đoàn hỏa diễm có sức nóng kinh người.

- Đùng đùng, 2 quả cầu lửa nổ vang, ép chặt Uy Chấn Thiên vào nền gạch, cũng xua tan đi làn sương mù ban đầu.

Công kích bậc này đúng là giải cứu cho Uy Chấn Thiên, tuy nhiên nó cũng làm da hắn ứng đỏ, bốc khói nghi ngút. Chứng tỏ tác dụng cũng không nhỏ, chỉ là tên kia quá trâu bò mà thôi.

Uy Chấn Thiên đứng dậy, hắn vừa giận vừa thẹn vì mình mắc một cái bẫy cực kì cơ bản. Hắn nhìn hằm hằm Thiên Vũ đang mỉm cười đứng tại góc lời đài kia. Liếc nhẹ 1 cái phía dưới chân Thiên Vũ, rồi tiếp tục phi thẳng tới, lần này tốc độ đã gấp đôi lần trước. Uy thể tăng gấp bội, vì di chuyển quá nhanh nên xung quanh hắn cũng hình thành vài con gió lốc nho nhỏ.

Thiên Vũ thấy vậy vẫn bất động thanh sắc, đợi tới khi Uy Chấn Thiên lao gần tới nơi thì nền đất phía dưới Thiên vũ bỗng rung động rồi 1 cột đá mạnh mẽ nâng lên, nâng cả thân thể Thiên Vũ lên cao, cái cột này cao phải trên 10m. Uy Chấn Thiên lao tới đâm thẳng vào cột khiến nó vỡ vụn. Thiên Vũ mất thăng bằng liền nhảy lên rồi lao thẳng xuống đầu Uy Chấn Thiên. Khi lao xuống, hai tay Thiên Vũ chuẩn bị sẵn hai đoàn hỏa cầu rồi ném liên tục xuống dưới Uy Chấn Thiên.

Lại là chiều này, vô ích thôi, người không còn chiều nào khác nữa sao? - Uy Chấn Thiên hét lớn nhìn chăm chăm Thiên Vũ và hai đoàn hỏa cầu bay tới.

Bùmmmm, Bùmmmm.... Hai hỏa cầu nổ vang, Uy Chấn Thiên khinh thường tránh né, trực tiếp đưa tay lên ngạnh kháng hỏa cầu. Khán giả phía dưới liên ồ lên, dị biến xảy ra, thân thể Uy Chấn Thiên lún sâu xuống nền lôi đài. Hóa ra Thiên Vũ đã làm nền đất vị trí đó thành một vùng lầy sệt lún, hai đoàn hỏa cầu kia cũng chỉ là tạo áp lực cho thân thể Uy Chấn Thiên lún sâu nhanh hơn mà thôi.

Thiên Vũ cũng đáp xuống ngay sau đó, và lại là một đoàn hỏa diễm phun tới Uy Chấn Thiên đang vùng vẫy chỉ còn mỗi cái đầu nhô lên khỏi mặt đất. Mặt đất dần cứng lại, màu sắc cũng dần thay đổi. 2s sau, mặt đất chuyển hoàn toàn sang màu trắng đục, lại có vài cục đá nhỏ nhô lên..

Thiên Vũ nhà ta vừa tạo ra xi măng, hẳn lợi dụng Thổ hệ nguyên tố tạo ra xi-măng để vây khốn Uy Chấn Thiên. Và xi măng này hình như còn có cả cốt thép bên trong, khiến Uy Chấn Thiên có vùng vẫy tới mấy thì cũng không thể nào thoát ra được. Nội tâm Uy Chấn Thiên dần hoảng hốt, khuôn mặt hắn dữ tợn hết lên:

- Có giỏi thì thả ta ra, bốn đại gia đấu với người ba trăm hiệp. Tiểu nhân vô sỉ chỉ biết âm mưu quỷ kế, không xứng mặt nam nhân... Thả ta ra, thả ta ra, ta không cam tâm, ta không cam tâm....

Thiên Vũ cười mỉm, vẫn ung dung bước giữ cái phong thái “cao nhân” đó của mình. Hắn nhẹ nhàng hỏi người chủ trì:

- Ta như vậy được coi là thắng không?

Vị chủ trì này lại ngần ra, đưa ánh mắt cầu cứu về phía 7 vị gia chủ.

Lâm gia chủ thì mỉm cười gật gù đắc ý lắm, tỏ vẻ không liên quan tới ta, nhưng tiểu ý trong mắt thì hiển lộ rõ ràng. Uy gia chủ bên cạnh thì mặt đỏ bừng, quay ngay mặt đi từ chối cho ý kiến. Dương gia chủ thì lại tùm tùm nhấp một ngụm rượu rồi gật đầu. Thấy vậy các gia chủ khác cũng nhẹ nhàng gật đầu. Như vậy kết quả đã quá rõ ràng, chủ trì lớn tiếng tuyên bố:

- Trận 2, Thiên Vũ chiến thắng..

Tiếng vỗ tay rầm rộ vang lên, lần này không ai bất ngờ về chiến thắng của Thiên Vũ. Cái mà họ bất ngờ chính là cách mà Thiên Vũ bày tên bò tót Uy Chấn Thiên. Có thể nói là vô cùng đặc sắc, thấu hiểu nhân tâm, thâm thúy tí mĩ không có kẻ hờ.

Lần đầu Thiên Vũ bày Uy Chấn Thiên, nhưng công kích lại vô cùng yếu nhược, ai cũng nghĩ là hắn bỏ lỡ cơ hội. Nhưng như vậy thì Uy Chấn Thiên mới tức giận và coi thường công kích của Thiên Vũ để rồi đứng im tại vùng lầy ngạnh kháng hỏa cầu. Tên Uy Chấn Thiên cũng không thể ngờ là Thiên Vũ sẽ thiết kế 1 cái bày nhưng chia làm hai lần khác nhau, hắn vừa bị băng làm trơn trượt ở bấy thứ nhất, hắn liền cảnh giác với nền lôi đài nhưng lại chỉ cảnh giác với băng hoặc cái gì đó ngạnh chân hắn. Đây là phản xạ tự nhiên của con người, chứ không phải vì Uy Chấn Thiên ngu ngốc.

Cái cột đá tường chừng vô dụng, nhưng cũng là yếu tố thiếu yếu của bày rập này. Thiên Vũ có thể vận Phong quyết trực tiếp bay lên, nhưng như vậy tên Uy Chấn Thiên Cũng sẽ nhảy lên theo làm hỏng kế hoạch. Vậy nên Thiên vũ hao tổn Thần lực tạo cột đá là để cho Uy Chấn Thiên đâm vỡ nó rồi đứng đợi Thiên Vũ xuống và làm thịt. Quan trọng hơn nữa là hắn tính toán thời gian quá chuẩn xác, mỗi nhịp mỗi nhịp liền khớp không hề hờ khiến Uy Chấn Thiên tuy rơi vào vùng bùn nhưng không hề có 1 khắc nào phân tâm nổi để ý dưới chân mình có điều gì khác lạ...

Có thể nói, Thiên Vũ đã tính trước tất cả mọi chuyện, tính cả việc Uy Chấn Thiên phản xạ ra sao, suy nghĩ như thế nào... Quả là vô cùng đặc sắc, tất cả những người thông minh nhận ra vài điểm tinh tế của bày rập này, đều phải công nhận Thiên Vũ là một mầm non đáng sợ. Mới có 7 tuổi mà tâm tư cân nhắc, tinh tế tí mĩ, trầm ổn làm việc. Nếu có thể phát triển, hẳn sẽ trở mình hóa rồng vượt vũ môn...

Nhưng, Thiên Vũ vẫn còn quá thiếu lịch duyệt, hẳn đã chứng tỏ bản thân hơi thái quá, gây nên sự kiêng kỵ vô cùng lớn trong mỗi vị gia chủ ngồi quan chiến. Đạo lý cây to đón gió mà còn không hiểu được thì không thể nào tồn tại được trong thế giới này. Trong đầu mấy lão hồ ly phía trên đã bắt đầu âm thầm lên kế hoạch dụ dỗ hoặc diệt trừ cái mầm non đáng sợ này của Lâm gia...

(Biên: dụ đi dụ đi, nhớ lấy sắc mà dụ nhé)

Điều gì sắp tới đang đợi chờ Thiên Vũ đây...! Mời các bạn đón đọc!!!

Xincamon

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Quyết định của Thiên Vũ

- Lương huynh, ta thấy lễ trưởng thành năm nay thật đặc sắc, vô cùng bất ngờ. Xem thật là mãn nhãn, kết quả lại không hề theo lẽ thường, quả này thì Đại Đầu mở xới cá độ ăn đậm rồi.

- Người thì biết cái gì, ta bật mí cho người nhé. Nghe nói, có một thần bí nhân tới chỗ của Đại Đầu từ hôm qua, đặt cho tên Cao Thiên Vũ kia 3 vạn Linh thạch hạ phẩm, mà tỉ lệ lại là 1 ăn 30. Nhìn tình hình này nếu tên kia giành quán quân thì hẳn liền vỡ nợ luôn đấy, người có cho hắn góp vốn gì với hắn không, mau đi đòi ngay đi không đến lúc không đòi nổi nữa đâu.

- Hà, Lương huynh không có đùa tại hạ đó chứ, sao ta lại có thể giao du với dạng đầu đường xó chợ kia chứ. Aizz ui, xin lỗi Lương huynh, bụng ta tự nhiên đau quá, xin...xin cáo từ. Lần sau tại hạ xin bồi rượu.

- Hừ, haha, còn nói là không giao du...

Lâm Dương Dung ngồi thưởng trà trong 1 góc gần Lôi đài. Người thần bí đó không phải là hắn thì còn là ai vào đây nữa. Ba tháng qua, hắn là người luyện tập cùng Thiên Vũ nên hắn là người hiểu rõ nhất sức mạnh biến thái của tên này.

Ban đầu Dương Dung ngạc nhiên vô cùng về thiên tư của Thiên Vũ, sau đó trong quá trình rèn luyện hắn còn học được vô số điều mới lạ từ Thiên Vũ. Đến hiện tại thì thi đúng là không biết ai dạy ai nữa. Hắn tiếp tục nhấp một ngụm trà, trong đầu bắt đầu tính toán xa hơn cho vị huynh đệ cùng cha khác mẹ này...

Tại Lôi đài:

- Trận hai, Dương Thái dành chiến thắng. Tiếng chủ trì cất lên.

Là đối thủ của tên này thật đúng là quá thảm mà, hắn chỉ đứng tại chỗ phát động phi kiếm, vậy mà đòn cho Đẳng thiếu gia tu vi Ma Đạo Sĩ sơ kì vô cùng chặt vật.

Chiếc cự kiếm đó tuy tốc độ không quá nhanh, nhưng lại hơn cái diện tích công kích và uy lực, cách điều khiển cũng rất tinh tế làm Đẳng thiếu gia giờ khóc giờ cười.

Mà các pháp thuật của Đẳng thiếu gia tung ra đều bị chiếc cự kiếm này chặn ngang, phòng thủ tuyệt đối. Chỉ cần Dương Thái bắt pháp quyết, cự kiếm xoay dọc che trước người hắn thì hầu như mọi công kích của Đẳng thiếu gia đều trở nên vô dụng.

Đây đúng là cuộc thi đấu một chiều, nhưng qua đó có thể thấy tính cách trầm ổn của Dương Thái, hắn không hề vội vàng, không mưu mô, vô cùng vững chãi. Hắn dùng sức mạnh tuyệt đối, phòng thủ tuyệt đối của mình làm đối thủ khiếp sợ.

Sau khi đè bẹp tâm lý đối thủ, hắn bắt đầu dồn ép đối phương từ từ, làm đối phương tiêu hao và kết thúc khi đối phương tuyệt vọng...

Đây là chiến thuật cơ bản, tiêu hao lớn nhưng vô cùng an toàn, mà hắn lại là người không hề sợ tiêu hao, vì hắn có tu vi cao nhất trong các thiếu niên tham gia lần thi đấu này.

Dương Thái thắng không có gì bất ngờ cả, tên biến thái cuồng luyện khí này tu vi cao ngất ngưỡng, cự kiếm của hắn thì uy lực vô cùng kinh khủng, lia tới đâu là hủy diệt tới đó, thu về thì có thể che chắn phòng ngự vững vàng. Công thủ đều ưu tú, vô cùng khó chơi...

Tiếp theo đó:

- Trận ba, Lý Huyền Huyền bỏ cuộc, Cách Dung đi tiếp vào vòng trong.

Toàn trường kinh ngạc, không thể ngờ Lý Huyền Huyền lại bỏ cuộc. Mọi ánh mắt đều đổ xô vào gia chủ Lý gia, ai ai cũng coi đây là mệnh lệnh của Lý gia chủ.

Nhưng lúc này vẻ mặt của Lý gia chủ lại vô cùng đặc sắc, đôi ria mép run run mảnh liệt, đôi mắt mở to vừa phẫn nộ vừa ngạc nhiên. Nhưng hắn lại rất nhẫn nhịn ngồi nguyên một chỗ, không cho bất kì ý kiến nào. Về mặt này, có thể là hắn cũng là bây giờ mới biết quyết định của Lý Huyền Huyền.

Nhìn Lý gia chủ không có kết quả, toàn trường lại dõi theo hình bóng của Huyền Huyền. Nàng vẫn ngồi đó, hai tay chống cằm, cái đầu lắc lư, miệng chu lên huyết sáo rất thành thạo, như là quyết định vừa rồi không phải của mình vậy.

Thật là nghi hoặc, Cách Dung tiểu thư của Cách gia tuy mạnh, tu vi Trúc cơ sơ kì, phụ tu luyện thần tới Luyện Thần hậu kì, nàng tuy mạnh, nhưng cũng không mạnh tới nỗi Huyền Huyền phải bỏ cuộc tránh đấu. Hay nói trực tiếp ra là thực lực của Cách Dung không hề gây uy hiếp tới Huyền Huyền được. Càng nghĩ lại càng khó hiểu, trong việc này nhất định có ẩn tình.

Tùng Tùng Tùng... ba tiếng trống vang lên đồng đặc, chủ trì tiếp tục đứng ra và tuyên bố:

- Các thí sinh nghỉ ngơi tiếp sức, nửa canh giờ sau tiếp tục tranh tài.

Sau đó là một đoàn người đi lên sửa chữa lôi đài vốn đã nát tan nát bành.

- Huyền Huyền bảo bối, sao con quyết định vội vã mà không nói gì với gia gia vậy.

Đây đích xác là giọng của Lý gia chủ rồi!

- Gia gia thứ lỗi, con cũng được chỉ thị quá muộn nên không kịp thông báo cho gia gia. Người sau này đừng nhủu mày nữa, sẽ chóng già lắm đó, mà già thì không được nãi nãi thương nữa đâu.

Tiểu yêu tinh nhí nhố vừa nói vừa nháy mắt.

- Nhưng... Aizz, ta chỉ tiếc cơ hội lần này sẽ giúp gia tộc chúng ta phát dương quang đại, đánh bật vị trí độc tôn của ba nhà Lâm Uy Dương kia. Còn có, phần thưởng lần này là một kiện nhị phẩm pháp bảo phòng ngự nữa. Pháp bảo phòng ngự thì chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu...

- Gia Gia à, Người ấy có nói... Mà thôi gia gia không cần lo lắng quá đâu, Lý gia nếu đã cường đại thì không cần phải thể hiện gì hết, nếu đã có sức mạnh tuyệt đối thì không cần phải sử dụng âm mưu quỷ kế làm gì hết... Gia gia yên tâm, tí muội con sẽ đưa Lý gia trở lại đỉnh cao. Còn kiện pháp bảo phòng ngự, con chả để vào mắt, tới đây góp vui cũng chỉ là muốn thử sức vài người mà thôi, giờ thì đã không cần nữa. hìhì.

Lý gia chủ ngửa mặt lên, nhìn vào một khoảng không gian trống trải phía trước một lúc rồi gật đầu rồi đi. Trong đầu thì đang suy tính xem dụ dỗ tên Thiên Vũ sao cho phải.

- Thiên Vũ, chuyện một tháng trước ta bàn với đệ, đệ suy nghĩ ra sao rồi?

Hiện tại Thiên Vũ đang cùng Dương Dung ngồi đối diện nhau trong một căn phòng bí mật. Ánh nến lập lòe cũng chỉ đủ chiếu sáng một mét xung quanh cái bàn làm không khí trở nên quỷ dị lạ thường.

- Ta đã nghĩ kĩ, ta sẽ theo huynh tới Học viện ma pháp Trung Lập, ngày hôm nay ta đã thể hiện quá nhiều, gây tới vài ý nghĩ kiêng kỵ của mấy lão gia hỏa kia rồi, sống tại Lâm gia không còn an toàn và phát triển được nữa. Khi nào thì huynh trở về học viện?

- Ba ngày sau xuất phát!

Bỗng nhiên một giọng nói trong trẻo đầy mị lực cất lên chứ không phải Dương Dung trả lời.

Thiên Vũ giật mình, tay phải theo phản xạ nắm chặt chuỗi trủy thủ dưới hông, nhưng mặt vẫn bất động thanh sắc.

- Không cần đề phòng, đây là Tỷ Tỷ Dương Oánh tới từ học viện. Tháng trước ta gửi thư tín về học viện nên Lão sư phái nàng tới xác thực và bảo vệ an toàn cho cả 2 trên đường về học viện.

Lần này thì là Dương Dung lên tiếng giải thích, khuôn mặt hần mỉm cười rồi quay lại nhìn vào phía trong góc tối của căn phòng.

Hai bóng ảnh lơ mơ xuất hiện, Thần bí nhân mặc áo bào nâu từ từ đi tới cùng với Lý Huyền Huyền nhỏ nhẹ đi phía sau. Chiếc búa lớn thì không biết nàng đã cất đi đâu mất.

Dương Oánh từ từ cởi bỏ chiếc mũ trùm xuống, trên ánh nến mờ ảo hiện lên một gương mặt tuyệt sắc, đôi lông mày lá liễu, chiếc mũi nhỏ nhắn cùng làn da trắng mịn lạ thường. Đặc biệt nhất là cặp mắt kiêu mị như hộp hồn tất cả những nam nhân nhìn vào đôi mắt đó. Thật đẹp!!!

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thêm một lần đại triển thần uy

Đã hết nửa canh giờ, Thiên Vũ, Dương Thái, Cách Dung đứng nghiêm chỉnh trên lối đài.

Trong lúc trọng tài đang giảng giải phương thức đấu vòng tròn, Dương Thái liền đưa tay ngăn cản.

- Trong mắt ta chỉ có hai loại địa vị. Đứng thứ nhất, hoặc không. Không tồn tại vị trí thứ hai. Vậy nên, Thiên Vũ, ngươi có dám nhận lời khiêu chiến của ta, ta thua thì ta sẽ trở về gia tộc, không tranh dành vị trí thứ hai nữa.

Lời nói này thật ngông cuồng, thật khí phách. Hần nói ra lời này tương đương với việc không hề để Cách Dung vào mắt, hay là nói nàng không có tư cách tranh giải nhất của cuộc thi đấu này.

Cách dung nghe vậy không những không tức giận, còn mỉm cười và nói:

- Dương Toàn người cũng quả là ngông cuồng, nhưng người nói đúng, ta không tranh giải nhất với hai người, vậy ta chỉ việc quan chiến và lấy giải nhì. Không biết ý Thiên Vũ huynh đệ đây như thế nào?

Thiên Vũ cười sáng khoái rồi chấp tay với Cách Dung:

- Tốt, như vậy đi. Không ngờ Cách Dung tiểu thư lại là người khảng khái như vậy. Thiên Vũ ta bái phục.

Hắn đồng ý điều kiện của Dương Thái và Cách Dung, không phải vì hắn là người khảng khái, rộng rãi, không so đo giống họ. Mà là hắn tự tin mình cầm chắc cái giải nhất trong tay rồi. Chứ trong đầu Thiên Vũ nhà ta còn đang nảy số để làm sao có thể ôm cả giải nhì về tay luôn. Con người này, sinh ra đã không hợp làm chính nhân quân tử...

Các gia chủ ngồi phía trên cũng chỉ thưởng trà quan chiến, chứ không hề có ý kiến gì về thỏa thuận của ba người này. Như vậy bây giờ sẽ bắt đầu trận trung kết tranh giải nhất của hai mươi một thanh thiếu niên của các gia tộc thuộc Ứng trấn.

- Trận chung kết, Dương Thái đấu Thiên Vũ.

Toàn trường ngỡ ngàng: Sao đã trung kết rồi, Cách Dung đi đâu mà không tranh tài? Lại có ân tình gì nữa đây? Năm nay đúng là kì lạ mà...

Vô số lời bàn tán rầm rộ vang lên nhưng rồi họ cũng im lặng ngay sau đó vì trận đấu đã bắt đầu.

- Hạ thủ lưu tình. Thiên Vũ chấp tay nói.

- Không dám. Dương Thái cúi ngửa đáp lại.

Dương Thái nói xong câu đó liền bất pháp quyết huy động cự kiếm bản mệnh chắn dọc trước thân hình hắn, lại vào thế phòng thủ tuyệt đối khi đấu với Đẳng thiếu gia khi trước.

Thiên Vũ cười lạnh, tay bất pháp quyết, rồi vung ra một nắm hạt giống về phía Dương Thái, ngay khi hạt giống chạm nền lôi đài liền nhanh chóng mọc rễ ăn sâu vào trong nền và bắt đầu sinh trưởng.

Thiên Vũ tiếp tục bất pháp quyết rồi chỉ về phía Dương Thái, các dây leo đầy gai nhọn mọc lên chỉ chít hướng thẳng Dương Thái mà quấn quanh. Chiều này của Thiên Vũ tuy không nhanh nhưng nhìn đồng dây leo chỉ chít kia cũng khá là rợn người.

Dương Thái thấy vậy liền nhảy lên cự kiếm, bay lên cao 10m phía trên lôi đài rồi đột ngột bỏ thẳng xuống phía Thiên Vũ với tốc độ kinh người. Tư thế lao xuống của hắn nhìn như là vận động viên lướt sóng vậy.

Đôi mắt của Thiên Vũ ngưng trọng, đang không hiểu Dương Thái định giờ chiến thuật gì ra. Hắn đợi cự kiếm lao tới rồi nhảy thẳng lên cao, tay vẫn duy trì pháp quyết miệng hô lớn:

- Thổ Lao... Hiện!

Ngay khi cự kiếm va chạm với nền đất gây ra tiếng nổ như tai, vô số gai nhọn từ mặt đất vọt lên bao bọc luôn cả cự kiếm và Dương Thái lao xuống... Khói bụi mù mịt che khuất toàn bộ tầm nhìn khu vực va chạm.

- Hừ, chưa đủ để giam cầm 'Cự Nha' của ta.

Hóa ra khi cự kiếm chuẩn bị lao tới Thiên Vũ thì Dương Thái đã nhảy ra từ bao giờ, hắn đứng đó cười mỉm, tay phải làm động tác vuốt lên...

- Ầm ầm ầm... cự kiếm của Dương Thái xuyên phá thổ lao của Thiên Vũ, bay lên trời và lại chắn trước mặt hắn...

Ngay khi nhìn lại trên không trung, Dương Thái đột nhiên phát hiện không hề thấy Thiên Vũ đâu, thay vào đó là các bong bóng to lớn trôi nổi dày đặc phía trên không trung. Đặc biệt hơn, trong các bong bóng đó lại có các dòng khí màu xanh thẩm thấu phủ bên trong, nhìn vô cùng giống chất độc.

- Dương Thái, đỡ chiêu này của ta, xem người nín thở được bao lâu.

Giọng Thiên Vũ cất lên, ngay sau đó các bong bóng này thi nhau bay về phía Dương Thái.

Vì số lượng bong bóng quá lớn, Dương Thái cũng không thể nào chém hết ngay trong một thời gian ngắn được. Hắn liền điều khiển cự kiếm xoay mạnh như cánh quạt thổi hết bong bóng lao tới ra xa.

Tuy nhiên Thiên Vũ cũng sử dụng gió để thổi bong bóng về phía hắn, vậy nên xuất hiện tình trạng bong bóng vây xung quanh Dương Thái thành một cái

lồng bán kính 3m kể từ vị trí Dương Thái đứng. Dương Thái hẳn cũng lo khí màu xanh kia là khí độc, vậy nên hắn mới không dám liều lĩnh ngự kiếm bay xuyên qua, mà trong thời gian ngắn chưa thể nào tìm ra đối pháp nên cứ đứng đó tiêu hao với Thiên Vũ.

Xa xa khoe miệng Thiên Vũ liền nhếch lên, đã cắn câu. Hắn tiếp tục bắt pháp quyết, Lôi đài rung mạnh, từng viên gạch viên đá nhỏ nhắn, cạnh sắc bén bỗng dần bay lên không trung, tạo thành một cái lồng nhỏ hơn cái lồng bong bóng.

Tiếp theo Hàng ngàn bong bóng đồng loạt vỡ tan, khí màu xanh thoát ra, hòa quyện với nhau. Ngay lúc này:

- Hòa cầu, nổ cho ta...

Thiên Vũ hét lớn, vài viên hỏa cầu từ tứ phía lao thẳng tới chiếc lồng.

Đùngđùngđùng... quả cầu khí xanh nổ tung, áp lực gió tỏa ra tứ phía thật rộn người. Người bên ngoài cách xa còn cảm thấy khó hô hấp nữa chi là Dương Thái đứng bên trong cái lồng kia. Hóa ra đó không phải khí độc, mà là khí gas dễ cháy nổ.

Hơn nữa, những mảnh sỏi đá gạch vụn kia nhờ áp lực của vụ nổ, bắn tứ tung trong chiếc 'lồng'.

Cái bẫy này, cái bẫy này... chui vào là không thể trốn thoát!

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bị quay lén

Dường như cảm nhận được điều gì, Dương gia chủ bỗng bật dậy, lẳng không bay về phía Lôi đài. Nội tâm hắn run sợ mãnh liệt. Không ai có thể ngờ vài cái trò mèo tương như vô hại của tên Thiên Vũ kia lại là một cái bẫy độc ác đến như vậy.

- Dương Thái, tốt nhất là cháu không có việc gì, không ta sẽ san bằng Lâm gia, cắt gân lột da tên Cao Thiên Vũ kia. Dương gia chủ âm thầm quyết tâm.

Diễn giải thì lâu chứ mọi việc chỉ xảy ra trong chớp mắt, khói bụi nhanh chóng tiêu tan. Lờ mờ trong đám khói là một bóng ảnh đứng sừng sững, tay hắn cầm chuôi cự kiếm đứng hiên ngang giữa vụ nổ. Thấy vậy Dương gia chủ yên tâm và quay trở lại tọa vị của mình.

- Hồng rồi, ta đã hết năng lượng, đầu đang đau như búa bổ, thể lực cũng cạn kiệt. Hiện giờ tên Dương Thái kia lao lên thì chỉ còn có đường nhận thua mất thôi. Thiên Vũ nhìn thân ảnh lờ mờ trong khói bụi kia mà trong lòng không khỏi lo lắng.

Thiên Vũ cười khò, hắn đã ra chiêu át chủ bài, kết hợp vây khốn, lừa lọc, lợi dụng yếu tố bất ngờ, vậy mà không làm gì nổi tên kia. Chẳng phải thông tin là hắn chỉ tu luyện Khí thôi sao, sức mạnh nhục thân của hắn cũng lắm chỉ hơn người bình thường chút thôi. Sao hắn vẫn còn có thể đứng vững như vậy.

Khói bụi dần tan đi, Dương thái đứng đó bất động, hiên ngang như một bức tượng, tay chống cự kiếm xuống đất, thân thể rách rưới không còn một chỗ nào lành lặn. Đôi mắt hắn bình thản đến lạ thường, dường như không còn một chút chiến ý hay sát ý nào như lúc đầu.

Hắn ngửa đầu cười lớn, cười thật sáng khoái, cười thật điên cuồng rồi đi xuống đài nói với chủ trì:

- Hắn thắng!

Toàn trường bỗng nổ tung, 5s đầu mọi người ngơ ngác còn chưa hiểu gì, bỗng có một tiếng vỗ tay phá vỡ bầu không khí quý dị đó.

Tiếp theo là liên tiếp tiếng hoan hô, tiếng vỗ tay xen lẫn nhau. Những thành viên Lâm gia tới quan chiến thì đứng cả dậy, gương mặt hưng phấn lạ thường, đôi mắt bốc lửa nhìn thân ảnh Thiên Vũ trên lôi đài.

- Đây chính là thần tượng của đời ta a!

- Cút, đây là thần tượng của ta.

- Không, hắn là chồng tương lai của ta... Thiên Vũ em yêu anh.

...

Hơi quá rồi, nhưng đúng là vô số lời chúc mừng, kêu gào vang lên, Thiên Vũ trở thành hiện tượng sáng nhất đêm nay...

Lâm Gia chủ vui mừng cười lớn liên tục đi chúc rượu các vị gia chủ khác. Địa vị Lâm gia lần này sẽ thay đổi nghiêng trời lệch đất, hắn đang suy nghĩ nhất

định phải lôi kéo Thiên Vũ làm bùa hộ mệnh của Lâm gia.

Lâm Dương Dung thì tỏ ra trấn tĩnh ngồi thưởng trà, nhưng nội tâm hần thì dậy sóng. Đây chính là thứ gọi là áp lực và khí nổ của Thiên Vũ nói đây mà. Thật không ngờ diệu dụng của nó lại lớn tới vậy. Không được, mình nhất định phải moi móc bằng hết cái đầu của hần ra mới được. Dương Dung nghĩ tới đó lại mỉm cười nhấp thêm một ngụm trà.

Huyền Huyền ngồi quan chiến, miệng cô bé này há hốc nảy giờ, nàng vô cùng hiếu kì về mọi thứ liên quan tới tên Thiên Vũ này. Nàng phải công nhận, ban đầu đã xem thường tên này, hần lại có thể kết hợp toàn trò hề với nhau thành công kích trí mạng mà không ai ngờ tới. Nàng phục hần thật rồi... suy nghĩ tới đây, hai má tiều cô nương này ửng hồng lúc nào không hay... (đỉnh thánh rồi còn đâu).

Thần bí nhân áo choàng nâu – Dương Oánh – nảy giờ ngồi vẫn bất động thanh sắc, chỉ là chiếc khuy áo của nàng liên tục lóe sáng từ lúc bắt đầu trận đấu, tới lúc Dương Thái đi xuống đài mới đỉnh chỉ lóe sáng.

Đây là một đạo khí đặc thù có khả năng thu lại hình ảnh, nàng đang quay lại toàn bộ quá trình cuộc chiến. Khóe miệng nàng mỉm cười, nghĩ thầm ‘không ngờ lần này thu hoạch lớn tới vậy’... (chất lượng full HD không che trực tiếp mọi góc nhìn).

Ngay trong lúc Thiên Vũ đang ăn mừng chiến thắng, tại một góc nhỏ không ai chú ý.

- Trà cô. Ta nợ cô một mạng, nhưng ta không cần ai giúp trong cuộc đấu của chính mình, hi vọng không còn lần sau nữa. Đa tạ.

- Huynh vẫn cứng đầu như vậy. Muội xin lỗi, cũng là muội quá lo lắng cho huynh mà thôi. Nhưng đúng là tình thế đó vô cùng nguy hiểm. Muội... Muội không muốn mất huynh!

Dương thái dắt cự kiếm vào lưng, ném trả Cách Dung một chiếc vòng tay xanh biếc đã mất đi một hạt chân trâu so với lúc đầu. Ngay trong lúc chiếc ‘lồng’ nổ tung, Cách Dung đã ném ngay chiếc vòng tay này lên phạm vi Dương Thái đứng.

Chiếc lồng bảo hộ mở ra cản đi phần lớn những viên gạch bắn vào Dương Thái, chính vậy mới cứu hần một mạng trở về từ Quỷ Môn Quan. Dương Thái cũng đã nghĩ là mình sẽ chết, nên hần bỏ qua phòng thủ, đứng hiên ngang ngay đó đón nhận cái chết một cách bình thản nhất.

Chỉ là không ngờ mình vẫn sống sót, đến giờ nội tâm hần vẫn rung động mãnh liệt, một vòng đạo qua Quỷ Môn Quan khiến hần sáng tỏ ra rất nhiều điều... Một cánh cửa mới mở mở ra trước mắt kẻ cuồng tu Dương Thái này. Cách nhìn về sức mạnh, lực lượng của hần cũng hoàn toàn thay đổi triệt để. Hần đã tìm ra khiếm khuyết của bản thân mình, tìm ra con đường tu luyện mà bản thân hướng tới.

Gương mặt hần một lần nữa dần ra, vẻ mặt bình thản lạ thường. Dương Thái bước qua Cách Dung một cách lạnh lùng, đi được vài bước thì ngã xuống ngất xỉu. Cách Dung liền chạy vội qua và nâng hần lên, rồi đi sâu vào trong ngõ nhỏ... Hành động của nàng vô cùng liền mạch và quen thuộc, dường như đã thực hiện hành động này vô số lần trước đó rồi vậy...

Hơn một ngàn năm sau, có một cặp đại năng giả trở về đứng cái lời đài này, xây nên một thành thị to lớn vô cùng nổi tiếng. Và thành thị đó tên là thành Tà Giải (đồng âm với cảm tạ!)

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chuẩn bị tới học viện

Đã một ngày trôi qua kể từ khi trận đấu chung kết, các gia tộc tiến hành nốt buổi lễ trưởng thành rồi di chuyển về gia tộc của mình ngay buổi tối hôm đó.

Trong một đình viện yên tĩnh của Lâm Gia, Thiên Vũ đang ngồi khoanh chân dưỡng thần trên một chiếc phản lớn trong đó.

Hần đã hồi phục gần như hoàn toàn, tối hôm qua, Lâm Toàn cũng đã sai người mang tới phần thưởng của vị trí quán quân. Như đã nói, nó là một kiện nhị phẩm pháp bảo phòng ngự, chính là một chiếc hộ uyển bằng da tay bên phải.

Chiếc hộ uyển này có khi đeo lên có thể tùy tâm sở dụng biến ảo ra một chiếc khiên năng lượng. Chiếc khiên này hình tròn có đường kính khoảng 80cm, có khả năng che chắn pháp thuật và các đòn tấn công vật lý, vô cùng đa dạng.

Năng lượng sẽ được lưu trữ trong một viên ngọc nhỏ nhấn nằm ở tâm của chiếc khiên, và khi hết năng lượng, có thể bổ sung bằng năng lượng của linh thạch hoặc chủ sở hữu có thể truyền trực tiếp năng lượng vào...

Thiên Vũ đang tìm cách sử dụng chiếc hộ uyển này sao cho hợp lý nhất thì nghe thấy tiếng Dương Dung vọng vào.

- Vũ đệ đã khỏe chưa? Ta đem Huyền Huyền tới thăm đệ đây.

Nghe vậy Thiên Vũ lại thêm đau đầu. Sau giải đấu, cô nàng Huyền Huyền kia nhất quyết đòi ở lại Lâm gia. Nàng ta bám riết Dương Dung không rời để tra xét truyện về tên Thiên Vũ, sau khi cảm thấy đã khai thác hết Dương Dung, nàng chuyển qua chính chủ là Thiên Vũ.

Thành ra, cứ mỗi hai canh giờ nàng lại kéo theo Dương Dung tới thăm Thiên Vũ và bắt đầu cố gắng moi móc những thứ kì lạ trong đầu hắn ra.

- Cái nền đất ngươi làm để nhốt Uy Chấn Thiên là gì? Sao nó có thể cứng như vậy? nghe nói phải để Uy gia chủ ra tay thì mới phá nổi. Uy... ta nghe nói còn có cả sắt bên trong, làm sao ngươi đưa mấy thanh sắt đó vào đất mà không ai biết vậy?

- Ngươi gọi mây rồng kiểu gì? Đây là bí kĩ của ngươi à? Hay ngươi là con roi của ông trời...?

- Còn nữa, cái khí màu xanh kia ngươi có thổi không? Nhìn khí đó ta thấy rất giống phân nha... Ngươi lên kế hoạch tạo ra nó từ bao giờ khi thi đấu lại có thể phóng ra nhiều như vậy...?

...

Vô vẩn câu hỏi vì sao của tiểu yêu tinh làm Thiên Vũ vô cùng đau đầu. Vì hắn không biết phải trả lời ra sao, toàn là kiến thức Lý, Hóa kiếp trước hắn học được, có giải thích cũng chả ai hiểu nổi.

Hắn liền dứt khoát bỏ luôn cô nàng này. Không khí trong đình viện trở nên vô cùng kì lạ. Một người thì hỏi luôn miệng, cái miệng nhỏ nhắn nói tới nói lui không ngừng nghỉ, một người thì nhắm mắt dưỡng thần cố gắng chịu đựng, thỉnh thoảng phun ra vài câu không đầu không đuôi coi như là giải thích.

Còn một người thì ngồi xa xa thưởng trà, thỉnh thoảng nhìn vào cặp đôi dở hơi kia rồi lại cười tủm tỉm...

Cuộc sống êm đềm của ba người cứ thế trôi qua. Hôm nay, đã tới ngày hẹn với Dương Oánh.

Cô nàng này yêu thích mặc áo bào nâu thần bí, đi đâu cũng chỉ diện có một bộ đồ thùng thình như vậy. Dương Oánh tới cửa Lâm gia rồi thân ảnh đột nhiên biến mất.

Lúc sau, nàng xuất hiện tại một hẻm nhỏ, trên tay xách một tên nam nhân đã bất tỉnh. Nàng liền đập gãy chân hắn, con đau xộc tới, nam nhân bắt đầu mơ hồ tỉnh lại và kêu la thảm thiết.

- Ngươi là ai? Vì sao phải người theo dõi ta và Lâm gia?

Không biết Dương Oánh đã dùng bí pháp gì để thay đổi giọng nói, nhưng nàng phát ra âm thanh ồm ồm và nặng nề như một lão già sắp quy tiên vậy.

- Hừ, Người ta gửi đi quay lại không thấy, sẽ đi tìm ta. Khi đó thì ngươi chạy đằng trời cũng không thoát, mau thả ta ra ta sẽ coi như chưa có truyện gì xảy ra...

- Ha ha ha, được. Còn dám uy hiếp ngược lại ta, ngươi đã cứng đầu, thì để ta xem miệng ngươi có cứng được như vậy không!!!

Một khắc sau, trong hẻm nhỏ vang lên tiếng kêu thảm thiết cùng những lời van xin của tên nam nhân. Lại một điều rằng người xung quanh lại không phát hiện ra điều gì, họ đi qua và không nghe thấy bất kì một thanh âm gì hết.

- Van cầu ngươi, ngươi giết ta đi, ngươi hỏi gì ta cũng nói, van xin ngươi giết ta đi... a a a... cho ta chết...!

Sau khi tra xét, Dương Oánh cho một mũi lửa thiêu rụi mọi thứ, rồi lại bất ngờ biến mất.

- Mẫu thân, người chuẩn bị đồ xong chưa?

- Có gì đâu mà phải chuẩn bị. Vũ nhi, ta đi theo con vậy liệu có ổn không? Người ta nhận con làm học viên, lại không thu học phí. Đây là đại ân của gia đình mình rồi, nay lại thêm cả ta tới đó, ta sợ mình làm ảnh hưởng tới con đường của con sau này.

- Mẫu thân đừng lo, có Dương Dung thiếu gia bảo lãnh cho mẹ con mình rồi mà. Con cũng sắp trưởng thành rồi, vài năm nữa con sẽ dựng được cơ đồ cho mẫu thân mở mày mở mặt. Rồi trả hết học phí còn thiếu là được mà.

Thiên Vũ và mẫu thân mình đang nói chuyện thì nghe thấy giọng Huyền Huyền vang vọng từ bên ngoài:

- Vũ tiểu tử, chuẩn bị đi thôi, Dương Oánh tí tí đã tới nơi rồi, cả Hà bá mẫu nữa, người mau chuẩn bị để tới học viện, con xin phép đi trước.

Tiểu nha đầu này từ khi biết Thiên Vũ mới có 7 tuổi là nàng ta lên giọng tí ti với Thiên Vũ ngay tức khắc, còn nơi nào có Cao Tiểu Hà thì nơi đó sẽ không có Huyền Huyền.

Nàng ta có một nỗi sợ không tên đối với vị Hà bá mẫu này! (sợ mẹ chồng là đúng rồi kaka) Vậy nên luôn tránh mặt không bao giờ lò mặt ra trước mặt Cao Tiểu Hà.

Dương Oánh ngồi tại đình viện cùng với Dương Dung, gương mặt nàng thần nhiên cứ như sự việc ghê rợn kia chưa từng xảy ra vậy. Thấy mẹ con Thiên Vũ tới liền đứng dậy, đội mũ trùm đầu và chuẩn bị rời đi luôn.

Lâm Toàn và một vị cung phụng đứng xa xa nhìn đoàn người rời khỏi Lâm gia. Hắn bỗng cất lên một câu không đầu không đuôi:

- Xong chưa?

- Thừa gia chủ, đã xử lý toàn bộ, chỉ thiếu Uy Bằng đã bốc hơi biến mất khỏi thế gian. Vị cung phụng đáp lại.

- “Bốc hơi”?

- Vâng, chính là bốc hơi, hắn đột nhiên biến mất ngay trước mắt thủ hạ, ta đã phái người tìm tòi trăm dặm quanh đây mà không phát hiện ra bất kì tung tích gì... Địa bàn Lâm gia ta vẫn nắm rõ như lòng bàn tay vậy.

- Chuyện này có điều cô quái, tiếp tục tra xét, sống phải thấy người, chết phải thấy xác... hơn nữa, tăng thêm bảo tiêu cho đại thiếu gia và Thiên Vũ. Đội hắc tối học viện thì gửi hắc hai vạn Hạ phẩm linh thạch. Cứ nói là Thuồng thêm của Lâm gia chứ không được nói là chủ ý của ta biết chưa...

Lão cung phụng nghe vậy, thân hình dần dần mờ đi rồi biến mất hẳn sau lưng Lâm Toàn. Nhìn vô cùng quý dị...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Khởi đầu mới tại Học Viện

Đoàn người đã rời khỏi Lâm gia được bốn ngày thuận buồm xuôi gió. Hoặc bề ngoài là vậy, Dương Oánh lúc ẩn lúc hiện, đặc biệt là ban đêm. Nàng ta ban đêm đều không bao giờ thấy mặt, cũng không hề nghỉ ngơi trong xe ngựa.

Mà đội bảo tiêu của lão cung phụng cử đi thì đã giảm đi một nửa, có thể nói tình hình không hề yên bình như vẻ bề ngoài của nó. Nhưng có cao thủ như Dương Oánh tọa trấn, đoàn xe vẫn thông dong đi về Học viện ma pháp mà không gặp bất cứ trở ngại nào.

Hai ngày sau, đoàn người đã bước vào khu vực của học viện, từ đây đã không còn có thể lực nào dám dòm ngó nữa. Đội bảo tiêu Lâm gia từ biệt Thiếu chủ của mình, để lại vài thương nhân buôn bán hàng hóa đi cùng rồi sắp xếp trở về.

Ngay lúc này, có hai người đang ngồi đối diện với nhau trên một toa xe, ở giữa chính là một chiếc túi nhỏ.

- Đây là túi trữ vật cỡ nhỏ, bên trong có khoảng hai mươi lăm vạn hạ phẩm tinh thạch và hai món nhất phẩm pháp bảo. Ta đã vét sạch của tên Đại Đầu kia. Đúng như người dự kiến, bọn đầu trộm đuôi cướp này tàng trữ không hề ít của cải. Người giữ tất cả đi, ta đã không cần những thứ như thế này nữa.

- Vậy thì đệ không khách khí, Dung ca, từ đây tới học viện còn bao xa?

- Ta sẽ về học viện sắp xếp cho người và Hà bá mẫu trước, hẹn gặp người tại học viện vào tối nay.

Nói rồi Dương Dung bước ra ngoài xe của Thiên Vũ. Nhảy lên tuấn mã rồi phi về phía học viện trước.

- Hai mươi lăm vạn a...

Thiên Vũ vui sướng cười híp cả mắt lại rồi nhìn về phía hai món nhất phẩm pháp bảo. Một pháp bảo là ngọc bội có hình trụ, một đầu buộc dây, một đầu có một khe nhỏ, pháp bảo còn lại là một chiếc Trâm của phụ nữ, vô cùng sắc nhọn.

Hắn cầm pháp bảo ngọc bội hình trụ lên, thử truyền thần thức vào trong thì thấy một lưỡi dao sắc bén dài khoảng 50cm bắn ra. Hóa ra đây là một cây đoản đao, quanh lưỡi dao có hàn khí tỏa ra nhìn lạnh lẽo sắc bén rợn người. Thiên Vũ rất hài lòng về món pháp bảo này, hắn thất ngay vào hông treo

như một miếng ngọc bội vậy.

Còn pháp bảo hình trâm thì hẳn không quan tâm, chắc chắn đây là đồ của phụ nữ rồi. Đợi tới Học viện thì tìm cách bán đi vậy.

Học viện ma pháp Trung Lập, Trên đỉnh của một tòa tháp phía Tây học viện:

- Ha ha ha, tiểu tử này rất khá. Tốt, tốt lắm, rất sáng tạo...

Có một lão già mặc áo bào xám, tay cầm quạt trượng đang cười vô cùng sáng khoái, mắt lão thì đang nhìn chuyên chú vào một màn hình lớn trước mắt. Trên đó đang chiếu lại khung cảnh chiến đấu của Thiên Vũ và Dương Thái.

Dương Dung ngồi phía sau vô cùng cao hứng. Lão già phía trước chính là Lão Sư của hắn tại học viện.

Lão tên Đinh Quang, là một lão bất tử có tu vi Giả kim Trung Kỳ viên mãn. Trong học viện danh tiếng của lão khá lớn. Đặc điểm nổi bật nhất của lão là bao che khuyết điểm của học sinh. Vậy nên lão rất được học sinh của mình yêu quý, và cũng là người có nhiều môn đồ nhất trong học viện này. Sau khi xem xong, lão trầm tư một lúc rồi sai khiến:

- Dương Dung, con cầm linh cầu này tới cho Tử Mạnh, rồi sắp xếp chỗ ở của tiểu tử kia gần Tử Mạnh luôn. Chuyện mẫu thân hắn ta cũng đã nghe qua, cảm phong thư giới thiệu của ta tới thư viện. sau này mẫu thân hắn sẽ giúp việc tại đó.

- Lão sư, người không định thu hắn làm môn đồ sao? Dương Dung cũng nghi hoặc hỏi lại.

- Ta cũng muốn chứ, nhưng hắn không hợp với ta, coi như ta tặng một bất ngờ cho tên biến thái kia vậy.

Đoàn xe chậm rãi đi tới gần học viện, xa xa đã xuất hiện một tòa thành to lớn. Sau tường thành nổi trội có thể lờ mờ đếm được tám cái đỉnh của tám tòa tháp lớn trong thành.

- Dương Oánh tí tí, học viện thật là hùng vĩ, ta thấy tám đỉnh nhô lên cao vút kia là gì vậy?

Thiên Vũ hiểu kì quay sang hỏi Dương Oánh đang cười ngửa kề bên.

- Đó là Tám tòa tháp, mỗi tòa sẽ có một vị Lão sư ưu tú của học viện cai quản. Tám tòa tháp đó tạo thành một hình tròn liên kết bởi một lớp tường nữa, bên ngoài hình tròn đó sẽ là chương trình học phổ thông, hay ngoại môn.

Còn bên trong sẽ là chương trình đặc biệt bồi dưỡng của học viện, cũng như nội môn. Người muốn vào trong nội môn thì bắt buộc đi qua cửa của một trong tám tòa tháp, mỗi tòa sẽ có các thách thức khác nhau. Nhưng chỉ cần qua một tháp là đổ vào nội môn rồi. Tất nhiên là học sinh nội môn sẽ được ưu ái hơn rất nhiều.

Huyền Huyền ngồi sau cũng góp vui một câu:

- Người cũng không cần lo lắng gì cả, Dưới mười tuổi mà vượt qua một cảnh giới luyện thể thì sẽ được ưu tiên vào nội môn rồi, người mới bảy tuổi. Còn được coi là thiên tài ngàn năm khó gặp ấy chứ. Vào nội môn nhớ gọi Huyền Huyền sư tỉ nghe chưa, cảm nói trống không.

Thiên Vũ há hốc miệng, không ngờ mình được coi là thiên tài nghìn năm khó gặp. Tâm hồn gần ba mươi tuổi đầu của hắn phấn khích mà quên mất cơ thể này chỉ mới có gần bảy tuổi rưỡi...

Đi gần tới cổng thành, đã thấy Dương Dung cười ngửa đứng đó chờ đón tiếp. Hắn tách đoàn người cùng mẫu thân đi theo Dương Dung.

Hắn tưởng là sẽ được đi thẳng vào nội môn của học viện. Nhưng không ngờ Dương Dung dẫn mẹ con hắn đi vòng qua đó, rồi đi sâu về phía Bắc. Càng đi càng cách xa khu vực nội môn đệ tử, con đường lại càng Hoang vu lạ thường. Ba người tới một khu nhà nhỏ thì dừng lại.

- Đây là nơi ở mới của người cùng Hà bá mẫu. Bên trong đó còn vài vị sư huynh đệ, người tranh thủ đi ăn rồi làm quen với họ trước đi. Ta có việc nên phải về trước. À còn Hà bá mẫu, mai người đi theo con đường này tới Thư viện của học viện gặp Thanh lão ở đó nhận công tác nhé. Con xin cáo lui.

Thiên Vũ cùng mẹ đi vào khu nhà, Đây là một khu bao gồm khoảng hơn chục căn nhà nhỏ. Mỗi căn có ba phòng ngủ một phòng khách, một phòng bếp phía sau, ban công và sân vườn cũng đủ cả. Tuy không xa hoa lộng lẫy, nhưng mộc mạc yên bình. Rất hợp với tâm ý của Thiên Vũ.

Đứng trên đường đang có năm người đang đứng, lớn tuổi nhất là một vị trung niên, cơ bắp cuộn cuộn, râu ria tuy dài nhưng được cắt tỉa gọn gàng. Nhỏ nhất là một cô bé búi tóc hai bên đang đứng gần ngơ trốn sau chiếc cột nhà phía bên phải. Nhìn lại gần thì Thiên Vũ vô cùng ngạc nhiên.

Nàng giống y hệt Huyền Huyền, không, là Huyền Huyền mới đúng. Nhưng sao tự nhiên lại đổi nét e thẹn đứng một góc như vậy? Mẫu thân Thiên Vũ đứng lên mở lời:

- Xin chào mọi người, đây là Thiên Vũ, còn ta là mẫu thân hân. Chắc thiếu gia Dương Dung cũng nói qua với mọi người rồi đúng không? Thiên Vũ và ta được sắp xếp ở tại đây, mong mọi người chiếu cố và giúp đỡ nhiều hơn.

- Chào phu nhân, ta là Trần Khải, trợ giảng cho lão sư Từ Mạnh. Tất cả những người ở đây đều là môn đồ của Từ Mạnh lão sư. Phía bên phải là Trần Chí, nhị đệ của ta, tiếp đến là Lương Gia Huy, Tiếp theo là Từ Du, Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu? Sao lại là Tiêu Tiêu chứ không phải Huyền Huyền. Chả nhẽ nàng ta dùng tên giả? Nghĩ vậy Thiên Vũ liền có ý trêu chọc tiểu yêu tinh này.

- Xin chào các vị đại ca, đại ti. Huyền Huyền, sao tí về trước mà không nói gì với ta vậy.

Cô bé trong góc nghe vậy bỗng giật mình, thò chiếc cổ xinh xắn ra đáp:

- Người quen muội muội ta? Ta... Ta không phải Huyền Huyền, ta tên Lý Tiêu Tiêu, là ti ti của Huyền Huyền.

Giọng nàng càng ngày càng nhỏ như muỗi kêu vậy. Thiên Vũ ngẩn người, không biết nói sao cho phải. Trần Khải thấy vậy thì phá tan bầu không khí trầm mặc này:

- Được rồi, hai người đi đường cũng vất vả rồi, về nghỉ ngơi đi thôi. Ta và các sư huynh muội đã dọn dẹp sẵn căn nhà phía Đông bên tay phải.

- Cảm ơn... Hà mẫu định cảm ơn.

- Không sao, không phải phải khách sáo, về sau đều là hàng xóm cả, có khi Thiên Vũ còn là sư huynh đệ với chúng ta nữa ấy chứ... Haha.

Nói xong vậy Trần Khải liền quay lại phân phó với mọi người:

- Thôi nao ai về nhà nấy, Tiêu Tiêu về khóa cửa luôn đi, đừng cho tiểu yêu tinh Huyền Huyền kia vào nữa. Còn Gia Huy, sáng mai đệ đưa Thiên Vũ tới gặp lão sư. Về nào, về nào...

Thiên Vũ và mẫu thân đi vào căn nhà gỗ hai tầng đó. Mọi thứ đều sạch bóng, bàn ghế giường chiếu đều đủ cả. Hân và mẫu thân vô cùng hài lòng về căn nhà này, sạch sẽ, thoáng đãng mà yên tĩnh. Sống tại đây hai mẹ con sẽ không bị ai làm phiền nữa, tự do tự tại.

Sau khi thu dọn đồ đạc, hân cùng mẫu thân xuống bếp làm vài món ăn để chúc mừng một cuộc sống mới, khởi đầu mới cùng căn nhà mới...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Bái sư

Sáng sớm hôm sau, như thường lệ Thiên Vũ dậy rất sớm để trui rèn thể lực và luyện công pháp. Vừa bước ra khỏi xóm nhỏ đã thấy một đoàn người xa xa. Nhìn kĩ thì là một đoàn học sinh mặc đồng phục phân chia thành hai loại đồ thẫm và đen đang chạy bộ trên một con đường cách hân khoảng một trăm mét. Hân vô cùng hiếu kì liền chạy nhập vào đoàn người.

- Xin chào huynh đệ, thật xin lỗi. Ta là Thiên Vũ, học sinh mới của học viện nên chưa biết quy củ gì hết, không biết là các huynh đệ đang làm gì vậy? Học viện có quy củ luyện tập thể lực buổi sáng sao?

- Luyện tập cái mông ý. Bọn ta đây là bị Hàn lão sư xử phạt. Bọn học sinh tu khí hôm qua ẩu đả với chúng ta, bọn hân thua rồi lại đi gọi các đàn anh trong tháp tới gây chuyện. Hàn lão sư biết được nên xử phạt tất cả phải chạy bộ vào buổi sáng. Chết ta mất thôi.

Tên học sinh đồng phục màu đen vừa nói vừa căm tức chỉ vào nhóm học sinh mặc đồng phục đồ thẫm. Thiên Vũ nghe vậy lại càng thêm hiếu kì, hân liền giờ giọng cố moi móc thông tin của bạn học sinh thật thà này.

- Ha ha, vậy huynh có thể nói sơ qua về các tháp trong học viện không? Ta sẽ công huynh vượt qua hình phạt ngày hôm nay.

Nghe vậy, tên học sinh này liền tục xua tay:

- Thôi thôi thôi, người đừng hại ta, Hàn lão sư biết được sẽ bắt ta chạy gấp đôi trong những ngày tiếp theo đó. Muốn biết thêm thông tin thì một tiếng nữa tới căn tin tòa Tháp phía Tây mua đồ ăn sáng rồi đợi ta ở đó. Nhìn thân thể người cường kiện như vậy chắc là chủ tu luyện thể phải không. Nghe nói Lý lão sư là 'Ác ma tu luyện' đó. Cần thận...

Nghe vậy Thiên Vũ cũng phì cười, con hàng này đúng là cực phẩm mà. Hân liền chào tên học sinh thật thà, tách đội trở về luyện công pháp.

- Cảm ơn huynh đệ, hẹn lúc sau gặp lại.

Hắn liền chạy vào một quả đồi gần đó, tìm một vị trí đẹp rồi ngồi xuống khoanh chân thở nạp linh khí, tu luyện công pháp luyện khí ‘Kiếm Tàn Thông Minh’ của mình. Theo hắn biết, sau khi từ luyện khí đạt tới Trúc Cơ, mỗi người đều có một bản mệnh pháp bảo.

Còn luyện chế bản mệnh pháp bảo ra sao thì hắn mù tịt. nên hắn phải tìm hiểu thêm thông tin càng nhiều càng tốt, mục tiêu của hắn chính là tu luyện cả ba thể luyện vì hắn vốn đã có một căn cơ cực kì vững chắc do ba ‘đồng tiền’ kia tạo nên.

Còn thiên phú của bản thân ở thể nào thì vì tu luyện thời gian quá ngắn nên hắn cũng chưa nhận ra sự khác biệt quá nhiều.

Rất nhanh, đã tới giờ hẹn, Thiên Vũ mở mắt dừng tu luyện và chạy một mạch tới căn tin tòa tháp phía Tây.

- Huynh đệ, huynh đệ, ta ở đây...

Nhìn thấy tên học sinh thật thà, Thiên Vũ liền vẫy tay hô lớn. Trên bàn, Thiên Vũ đã chuẩn bị hai tô phở lớn cùng một đĩa bánh bao chay, hai cốc sữa đậu để thiết đãi tên kia.

- Không ngờ huynh lại tới thật. Ha ha ha, người có thể gọi ta là Tiểu Hỏa. Haha, vậy ta không khách khí nữa.

Nói xong hắn liền ngồi xuống bàn bắt đầu ăn sáng. Vừa ăn hắn vừa nói:

- Học viện chúng ta có 8 tòa tháp lớn bao bọc thành một hình tròn, bên ngoài hình tròn đó là nội môn học sinh, hay là lớp chất lượng cao đó. Còn bên ngoài vòng tròn đó thì là ngoại môn. Nội môn thì ta không quá rõ ràng, ta chưa được vào đó bao giờ a.

- Còn ngoại môn thì chia thành 8 khu vực tương đương tám tòa tháp. Người đã nghe nói tám thử thách để vào nội môn của tám tòa tháp chưa?

Thiên Vũ gãi đầu trả lời:

- Ta cũng có nghe qua nhưng không biết đó là cái gì cả. Mong Hỏa huynh nói rõ hơn.

Tiểu Hỏa húp bát phở kêu sục một cái, lau lau miệng rồi bắt đầu nói tiếp.

- Tám tòa tháp đó, chia làm tám loại năng lực đặc trưng:

Tháp phía Tây: chủ tu luyện Thần. Lão sư cai quản là Đinh Quang. Ta đang theo học trong tháp Tây.

Tháp phía bắc: chủ tu luyện Cốt. Lão sư cai quản là Lý Bằng, sáng ta đã nhắc nhở người đó. Hắn là con người cuồng tu luyện, ăn tu, ngủ tu, tắm tu, thậm chí tán gái cũng tu luyện... Nói đến đây, đôi mắt Tiểu Hỏa nhìn Thiên Vũ lại đầy vẻ thương hại và đồng cảm.

Thiên Vũ cũng đoán được tên Tiểu Hỏa này đang nghĩ bậy bạ liền cắt ngang:

- Ta chủ tu Luyện Thần, khéo sau này học cùng lớp với người cũng nên, không phải lo cho ta rơi vào tay Lý lão sư đâu. Haha.

Tiểu hỏa nghe vậy vui mừng nói:

- Haha, tốt, tốt quá, sau này chúng ta sẽ là đồng học. Tiếp theo là tòa tháp phía Đông. Chủ tu luyện Khí, chính là bọn áo đỏ sẫm đó.

- Tháp phía Nam. Chủ tu nghề công tượng, luyện chế pháp bảo.

- Tháp phía Tây Nam. Nghề Luyện đan, phối dược.

- Tháp Tây bắc. Trận pháp và bùa chú.

- Tháp Đông tây. Pháp Luật viện. là Hàn lão sư cai quản. Nói đến đây, Tiểu Hỏa lại rung mình một cái, chắc đã ăn không ít đau khổ bởi Hàn lão sư này.

- Còn lại Tháp Đông Nam. Đầu tràng tháp, đây chính là nơi mà các thành viên tới luyện tập thực chiến, hay so tài công khai. Cũng là nơi phân ra thực lực học sinh để sắp xếp. Hiện tại đang có Phong Vân bảng cùng Thiên Đầu bảng. Về cơ bản thì Phong Vân Bảng chỉ xét những học sinh dưới mười tám tuổi. Còn Thiên đầu bảng sẽ xét trên tuổi mười tám.

Tên Tiểu Hỏa này cũng thực là biết cách căn thời gian đi, hắn vừa nói xong đặc điểm của tám tòa tháp thì cũng là hắn quét dọn xong hết bữa sáng trên bàn. Hắn liền từ biệt Thiên Vũ để vào lớp học.

Hiện tại đã là bảy rưỡi sáng, Thiên Vũ liền mua một chút đồ ăn sáng về cho mẫu thân rồi chạy thẳng về nhà. Hắn giờ đã là người có tiền, nên tiêu xài cũng khác xưa nhiều lắm. Ngày trước thịt còn chả có mà ăn, chứ đừng nói chi là mua đồ ăn sáng. Cuộc sống có tiền thật hạnh phúc mà!

Thiên Vũ chạy băng băng về nhà, về tới nhà thì đã thấy tên Lương Gia Huy đã đợi hẩn ở phòng khách từ lúc nào. Lương gia huy cất giọng:

- Thiên Vũ về rồi đấy à. Chuẩn bị theo ta đi gặp lão sư thôi. Ngươi chuẩn bị kĩ càng vào, Lão sư là người khó tính, không phải ai lão sư cũng thu nhận đâu. Chính vậy nên bây giờ lão sư chỉ có bảy người bọn ta là môn đồ thôi.

- Vâng Lương đại ca. Ta sẽ cố gắng hết sức có thể.

Thay xong bộ quần áo, Thiên Vũ và Gia Huy men theo con đường nhỏ đi lên ngọn núi gần xóm nhỏ. Đi được một lúc thì tới một đình viện nho nhỏ nằm ở sườn núi. Gia Huy ra đầu dừng lại, đứng ở cửa đình viện khom lưng cúi chào rồi đứng thẳng.

Phong cảnh nơi đây cứ như bồng lai tiên cảnh vậy. Trong sân đình viện cây cảnh và hoa cỏ được chăm sóc chu đáo. Chính giữa sân là một hòn non bộ to lớn, trên đó nước chảy róc rách, bên dưới là một bể cá nhỏ nhỏ.

Những con cá đủ sắc màu bơi tung tăng trong hồ nhỏ, dường như chúng không hề sợ con người vậy. Bỗng nhiên có một giọng nói cất lên:

- Tới rồi thì vào đi! Gia Huy, đi lấy nước cho thầy.

- Dạ...

Gia Huy đáp một tiếng lễ phép rồi đi vào lấy gàu nước xách xuống núi, phong cách rất tiêu sái, hành động rất dứt khoát. Có vẻ như hẩn là người chuyên đi xách nước cho vị lão sư này vậy.

Thiên Vũ bước vào đình viện, trong một ngôi nhà tranh nhỏ nhỏ bên tay phải. Có một người dáng dong dỏng cao quay lưng lại với hẩn. Tay người này cầm ba nén hương, cúi lạy ba lần trước một chiếc bàn thờ nhỏ nhỏ treo trên tường.

Sau đó người này quay lại, vẫy tay ra hiệu mời vào với Thiên Vũ.

- Xin chào ngài, con là Thiên Vũ, ngài có phải là Tử Mạnh lão sư?

Người này gật nhẹ đầu rồi nói với Thiên Vũ:

- Ngồi xuống đi rồi nói chuyện.

Nội tâm Thiên Vũ đang khấn trương cực kì, May mắn phong cách người này lại cực kì chậm rãi, trầm ổn. Làm Thiên Vũ cảm Tưởng như mình đang đứng trước một ngọn to lớn và vững chãi vậy. Thiên Vũ ngồi xuống thì người kia mới bắt đầu mở miệng chậm rãi nói.

- Ta là Tử Mạnh, vì sao con muốn tới học viện?

Thiên Vũ ngần ngừ một lúc rồi đáp:

- Con muốn mình mạnh lên.

- Mạnh lên để làm gì?

- Để có thể không cần nhìn sắc mặt bất kì ai mà sống!

- Kể cả ta?

Trầm lặng một chút, đôi mắt Thiên Vũ trở nên kiên định, hẩn ngẩng cao đầu, nhìn thẳng vào Tử Mạnh rồi nói.

- Đúng vậy, kể cả tiền bối...

Tử mạnh cười mỉm, có vẻ như hẩn vô cùng hiếu kì về thiếu niên này. Mới bảy tuổi mà đôi mắt có thể kiên nghị và trầm ổn đến như vậy. Thật là hiếm có. Tử Mạnh từ từ nhấp một ngụm trà nhỏ rồi hỏi tiếp:

- Ngươi không sợ ta không thu nhận ngươi nữa sao?

- Có, ta sợ! Nhưng ta sợ không phải vì câu nói kia.

- Vậy, ngươi sợ vì cái gì?

- Ta sợ tiền bối nói câu "Ta không thích!".

Nghe tới đây, Tử Mạnh bỗng nhiên cười vang, một điệu cười thật điên cuồng. Điệu cười mà bao nhiêu năm nay hẩn chưa từng cười lại... Điệu cười mà Thiên Vũ nghe thấy cũng cảm thấy một sự nhiệt huyết, nồng cuồng trời dậy sâu thẳm trong thâm tâm...

Thiên Vũ vô cùng ngạc nhiên, không thể ngờ Tử Mạnh lão sư lại có một mặt như vậy, trái ngược hoàn toàn với sự trầm ổn, chậm rãi mà hẩn cảm nhận được ban đầu.

Dường như cảm thấy mình đã thất thố, Từ Mạnh liền thu liễm lại điệu cười kia. Trở về với Từ Mạnh trầm lặng lúc trước. Quả thật hắn đã bị câu "Ta không thích" của Thiên Vũ làm đá động.

Hắn không thể ngờ rằng Thiên Vũ lại sâu sắc tới như vậy, lại có thể 'ngông' đến vậy. Tên đệ tử này, rất hợp tính hắn, hắn nhất quyết phải thu rồi. Trong lòng vui mừng và cũng không quên cảm tạ lão già Đình Quang kia.

- Tốt, ta thích cái 'ngông' của ngươi. Nhưng muốn "ngông" phải có thực lực. Thiên Vũ, ngươi có muốn báỉ ta làm lão sư không?

Thiên Vũ nghe vậy thì vui mừng khôn siết, muốn, muốn, hắn muốn lắm chứ. Trong học viện có một lão sư riêng như thế này thì không những địa vị tăng vọt, mà còn được rất nhiều ưu đãi từ học viện nữa chứ. Ngu sao mà không muốn. Haha! Hắn liền dứt khoát cúi người đập đầu chín lần trước Từ Mạnh rồi nói:

- Lão sư, học sinh Thiên Vũ báỉ kiến lão sư!

- Tốt, đứng lên cho ta. Hôm nay ta dạy ngươi bài học đầu tiên có tên: 'muốn ngông cuồng phải có thực lực đã!'

Dứt lời hắn liền vung tay thành chưởng, đập thẳng vào ngực Thiên Vũ, bị đánh bất ngờ, Thiên Vũ không kịp phản xạ, thân thể bay ra khỏi nhà tranh. Sau đó là một màn bạo hành trẻ em chính không sảy ra...

Trong đình viện nhỏ nhỏ liên tục vang lên những tiếng va đập cùng những lời van xin của Thiên Vũ: "Lão sư, lão sư, con biết sai rồi. Con thật sự biết sai rồi. Người tha con một mạng... A a... Không được, không được đánh vào mặt..."

Biên: Nay ta bận cả ngày, vậy nên ta chỉ kịp viết một chương dài hơn một chút vậy thôi. Xin cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Hồ Nước thần bí

- Lão sư, Người thấy tay nghề của con có hợp khẩu vị của người không?

Sau bài học thân thương đầu tiên của Từ Mạnh, Thiên Vũ đã đổi tính đổi nết triệt để luôn rồi. Ngay buổi trưa hôm đó, hắn tự tay xuống bếp làm cơm mời người thầy thứ hai này của mình, cũng chỉ toàn là các món bình thường như thịt kho, canh chua, cá sốt cà chua, sườn xào chua ngọt... Nhưng thắng ở điểm độc đáo, và hương vị mới lạ. Vì đây toàn là các món ăn ở địa cầu.

Từ Mạnh và Gia Huy vừa ăn vừa gật gù, tuy không nói gì, nhưng với tần suất động đũa liên tục kia thì chắc hẳn ấn tượng về mấy món ăn này không hề tồi rồi.

Thiên Vũ âm thầm cao hứng lắm, hiện giờ hắn đã biết rõ sự khủng bố của vị lão sư này rồi. Từ Mạnh, tuổi 35, Hiền Giả sơ kì, Nguyên Anh hậu kì, Đấu Tướng trung kì viên mãn. Đây cũng là sau bài học thân thương kia, Gia Huy truyền âm cho hắn thì hắn mới biết được cảnh giới tu luyện của lão sư mình... Triệt để phá tan cái suy nghĩ trả thù đang áp ủ trong lòng Thiên Vũ.

Chiều ngày hôm đó chính là bài học vỡ lòng thứ hai của Thiên Vũ. Theo như Từ Mạnh lão sư nói thì đây là bài học công tác tư tưởng cũng như định hướng bản thân. Thiên Vũ cũng hồi hộp lắm, vừa băng bó, xử lí những vết bầm trên thân thể vừa suy nghĩ miên man về vị lão sư khủng bố này.

Phía sau của đình viện này là một con đường nhỏ đi lên đỉnh núi. Trên con đường này, Thiên Vũ và Từ Mạnh lão sư đang chậm rãi đi song song với nhau.

- Thiên Vũ, nói cho ta biết, sức mạnh là gì?

Thiên Vũ trầm ngâm một hồi, rồi cung kính đáp trả:

- Thừa lão sư, sức mạnh là tất cả mọi thứ mà ta có thể vận dụng được để khắc chế địch nhân của mình.

- Ví dụ như...?

- Lực phòng thủ, lực tấn công, bí pháp, võ nghệ, tiểu xảo, tiền, những thứ chuẩn bị từ trước, thậm trí là địa hình nếu biết lợi dụng cũng chính là sức mạnh...

Lông mày Từ Mạnh dần ra, cười mỉm, hẳn rất hài lòng về câu trả lời này. Hắn hỏi tiếp:

- Vậy ngươi tu luyện "Sức mạnh" để làm gì?
- Bảo vệ bản thân. Vì chỉ có sống sót, mới có thể đi tiếp được.
- Không ngờ ngươi lại là con rùa đen rút đầu đấy. Đúng, nhưng còn thiếu. Tu luyện, chính là để giết người...
- Giết người?
- Đúng vậy, giết người. Bản chất thế giới này chính là thực lực vi tôn, nhưng "Thực lực" lại là một thứ vô cùng mơ hồ. Thực lực nói đơn giản là khả năng giết người, chứ không phải tu vi hay địa vị. Không có bất kì cường giả nào có thể đi lên đỉnh cao mà tay không nhuộm máu hàng ngàn hàng vạn người cả.

Thiên Vũ nhú mày, hẳn cũng không quá bất ngờ khi nghe lão sư nói vậy, nhưng như vậy có hơi quá không? Chẳng nhẽ cái thế giới này không còn chút tình người nào hay sao? Như là đoán được Thiên Vũ nghĩ gì, Từ Mạnh lại nói tiếp.

- Có phải ngươi đang nghĩ ta nói quá lên chẳng, hãy ghi nhớ lời nói này của ta, sau này ngươi sẽ cảm nhận được: "Không có kẻ thù vĩnh viễn, không có bạn bè vĩnh viễn. Chỉ có lợi ích mới là vĩnh viễn."
- Thiên Vũ cũng hơi nghi hoặc nhưng cũng không dám phản bác, âm thầm ghi nhớ câu nói này và hỏi.
- Lão sư, trên đại lục này có phân chia tà phái và chính phái không ạ?

Từ Mạnh hỏi ngược lại:

- Như thế nào là tà, như thế nào là chính? Ngươi nói thử ta xem?
- Tà là tu luyện công pháp độc ác, ức hiếp kẻ nhỏ yếu, giết người không gớm tay... Còn chính là chuyên ra tay giúp đỡ kẻ nhỏ yếu, làm việc quang minh chính đại... Thiên Vũ lời kí ức về mấy bộ phim kiếm hiệp Trung Quốc ra để kể lại.

Nghe tới đây Từ Mạnh lại cười lớn... Điều cười này khác biệt hoàn toàn với điều cười kia. Nó mang theo nỗi ưu tư vô hạn, cười mà như là thờ dài vậy, vô cùng sâu âm. Đường như lời nói của Thiên Vũ đã chạm tới một kí ức đau thương nào của hắn vậy.

- Chính tà do tâm. Là do lợi ích quyết định. Sau này ngươi ra ngoài sẽ hiểu rõ hơn.

Điểm cuối của con đường nhỏ là một vách đá, dưới vách đá là một khe nứt vô cùng lớn, sâu hun hút không nhìn tới điểm cuối. Đứng tại mép vực phóng tầm mắt về phía xa xa, nhìn vào khoảng không gian rộng lớn. Từ Mạnh bỗng nói:

- Thiên Vũ, thả lỏng.

Nói xong câu này, Từ Mạnh bất chợt tung một chưởng về lưng Thiên Vũ đẩy hắn xuống khe nứt sâu thăm thẳm kia.

Còn Thiên Vũ chưa kịp thả lỏng theo lời lão sư thì đã bị đẩy xuống vực sâu rồi, hắn hét lên toán loạn, đầu óc thì quay cuồng. Sau khoảng hơn hai chục giây đồng hồ thì...

Bùm... Tách tách tách... Hắn rơi thẳng xuống một hồ nước xanh ngắt phía dưới. Nước trong hồ vô cùng lạnh, nhưng khi ngâm mình trong hồ lại có cảm giác vô cùng thư thái, dễ chịu.

Nhắm mắt lại cảm ngộ thì thấy các dòng năng lượng trong thể nội vốn đang từ từ di chuyển bỗng nhiên tăng tốc lên nhiều lần. Hắn biết, đây là đặc điểm của việc tu luyện công pháp được tăng tốc.

Hắn liền vui mừng, dứt khoát thả lỏng cơ thể, để cơ thể tự nổi trên giữa mặt hồ. Từ từ nhập định tu luyện. Từ Mạnh đứng trên đỉnh núi nhìn xuống, hài lòng gật đầu.

- Trẻ nhỏ dễ dạy.

Lúc này, tại xóm nhỏ dưới chân núi các sư huynh đệ đang túm năm tụm ba thảo luận về thành viên mới này. Lương Gia Huy hỏi:

- Các sư huynh đệ đoán xem, tên Thiên Vũ này trụ được bao lâu?

Tiêu Tiêu là người đầu tiên đáp trả:

- Ta có cảm giác thiên phú Thiên Vũ sư đệ vô cùng tốt, ít nhất phải được mười sáu tiếng đồng hồ.

- 18 tiếng! Từ Du cắt ngắn đáp. Cô nàng này lạnh như băng vậy, rất kiệm lời.

- Từ Du tí tí, sao có thể vậy, tên đó Thiên phú tốt thì tốt, nhưng sao có thể vượt qua bọn muội xa như vậy được. Hừ, cùng lắm là bằng ta với Tiêu Tiêu tí thôi. Mười hai tiếng!

Huyền Huyền về mặt không phục, phồng mồm tròn má đáp. Dương Oánh ngồi trong góc nhỏ cũng lên tiếng:

- Đã nói với Hà bá mẫu chưa? Lần này thì chắc ngày hôm sau Thiên Vũ mới xong.

Trần Trí cũng đáp trả:

- Hà bá mẫu đi thư viện bên kia nhận công tác rồi. Lát nữa ta sẽ đi qua thông báo. Cái hồ đó vô cùng quý dị, tuy có thể tập trung tinh thần, tu luyện tăng tốc, nhưng ở lâu trong đó lại vô cùng khó chịu, ta cũng chỉ luyện công pháp trong đó được tám tiếng đồng hồ, ngồi lâu hơn sẽ có cảm giác bạo thể mà chết.

- Đúng đúng đúng... ta cũng có cảm giác như sắp bạo thể mà chết vậy nhưng tác dụng thì vô cùng thần kì. Lần trước ta trộm lên lão sư tới đó tắm một lần nữa, nhưng lại không hề có tác dụng, chắc chỉ có tác dụng lần đầu tiên thôi thì phải. Gia Huy cũng góp vui.

Trần Khải ngồi im lặng từ đầu tới giờ cũng lên tiếng:

- Đêm nay để ta tới đó. Từ Du, muội làm chút thức ăn cho lão sư trên vách đá. Thiên Vũ chưa xong thì lão sư cũng không rời vách đá đâu.

Thời gian trôi qua yên bình, thoát cái hai ngày đã qua. Lúc này trên vách đá vẫn có một thân ảnh cao gầy đứng thẳng tắp, mắt vẫn nhìn vào khoảng trời xa xăm kia. Nhưng mọi sự chú ý của hắn lại đặt vào hồ nước nhỏ dưới vách núi sâu thăm thẳm.

Thiên Vũ thả lỏng luyện công đã hai ngày trời, tức là khoảng 48 tiếng đồng hồ. Ngay lúc này, mắt hắt bóng mở ra, trong lòng mắt đen nháy xuất hiện một vòng xoáy nho nhỏ màu xanh biếc đang từ từ mờ dần rồi biến mất.

Hắn tỉnh dậy, bơi vào ven hồ, nơi mà có một căn nhà gỗ nhỏ đơn sơ bên cạnh bìa rừng. Ngay khi lên bờ, hắn lại xếp chân đả tọa một lần nữa. Từ người hắn có một luồng khí ba màu đỏ lục lam mờ nhạt tán ra xung quanh rồi lại bị hấp thu trở lại trong người hắn. Khi mà quá trình này kết thúc, cũng là lúc mà quần áo hắn trở nên khô ráo như chưa từng bị ướt bao giờ vậy.

Dưới đáy hồ nước, có một bông hoa sen ngũ sắc tỏa ra linh khí vô cùng thuần khiết, trên đài hoa có hai cánh hoa mất đi màu sắc rực rỡ, dần dần trở nên đen kịt, rồi từ từ tiêu tán trong dòng nước lạnh. Thấy vậy thân ảnh cao gầy trên vách núi cũng quay lưng, chậm rãi men theo con đường nhỏ đi xuống núi...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Nhập học

Từ trong căn nhà gỗ thô sơ đó, một thân ảnh cao lớn bỗng xuất hiện. Thiên Vũ thấy vậy liền vui mừng mở lời:

- Đại sư huynh, cảm tạ huynh đã hộ pháp cho đệ, trở về ta nhất định sẽ mời huynh một bữa thật ra trò.

Bóng người to lớn đó chính là Trần Khải. Hắn tới hộ pháp cho vị sư đệ ngay từ chiều hôm đó.

- Từ giờ đã là sư huynh đệ rồi thì không cần khách sáo nữa. Thiên Vũ, đệ vừa sáng lập một cái kỳ tích không ai có thể ngờ tới rồi đó.

- Ta? Kỳ tích?

- Ha ha. Trở về rồi nói. Đi nào!

Hai thân ảnh cùng tiến vào con đường nhỏ đầy bụi dậm, dần biến mất vào trong cánh rừng âm u...

Hai người chậm rãi vừa đi vừa nói chuyện. Thiên Vũ lại bắt đầu cố gắng moi móc thông tin của vị đại sư huynh này.

Con người Trần Khải cũng vô cùng tốt bụng, Thiên Vũ hỏi gì cũng nhiệt tình đáp lại. Sau khoảng một giờ đồng hồ thì đã về tới cổng vào xóm nhỏ.

- Phiên đại sư huynh về thông báo với mọi người, tối nay tới nhà ta dùng bữa cơm thân mật. Còn lão sư ta sẽ tự đi mời người xuống núi. Ta nhất định sẽ chuẩn bị thật nhiều rượu cho đại ca.

- Tốt, vậy ta đi trước, nếu cần giúp đỡ gì thì báo với ta sớm.

Trần Khải nói xong liền vỗ vai Thiên Vũ rồi trở về nhà của mình.

Thiên Vũ liền về nhà, không thấy mẫu thân đâu, cũng đoán là đã đi trợ giúp công vụ tại Thư Viện rồi. Hắn liền mang theo chút tiền, chạy vội vào khu chợ bắt đầu chuẩn bị cho bữa cơm tối ngày hôm nay.

Chuẩn bị mọi thứ tươm tất thì mặt trời cũng đã ngả bóng. Thiên Vũ lên núi mời lão sư. Hắn cũng có vài nghi hoặc rất lớn muốn được lão sư giải đáp, nên cước bộ hắn tăng tốc, tiết kiệm thời gian.

Tới đình viện, hắn cúi chào trước cửa rồi ngẩng đầu định nói chuyện. Miệng vừa mở ra thì nghe tiếng nói của Từ Mạnh lão sư.

- Bảo Dương Oánh mang cơm tới cho ta. Ta không xuống núi cùng mọi người ăn cơm được. Sáng mai ngươi tới nộp môn tham gia học tập. Muốn hỏi gì thì chiều mai tới gặp ta tại vách núi.

Từ Mạnh nói xong, cánh cửa đình viện cũng tự động đóng lại. Bỏ mặc Thiên Vũ đứng há hốc miệng, trơ vơ giữa cổng đình viện.

Hắn có thể chắc chắn rằng không ai theo dõi mình và đại sư huynh. Vậy sao lão sư biết mình mời cơm, vậy thì chỉ có một trường hợp, thần thức của lão sư bao phủ hết phạm vi quanh đây. Và hắn luôn luôn quan tâm theo dõi mình từ xa.

Nghĩ tới đây nội tâm Thiên Vũ liền trở nên ảm áp. Đã từ rất lâu rồi hắn chưa nhận được sự quan tâm từ người khác ngoài mẫu thân hắn. Rồi hắn quay người đi xuống núi.

Trong căn nhà tranh, Từ Mạnh đang tĩnh tâm đã tọa, khuôn mặt hắn tái nhợt. Bên ngoài cửa Từ Du đang đứng đó cảnh giới hộ pháp cho hắn. Đợi Thiên Vũ đi đã xa, nàng liền lên tiếng:

- Lão sư, người đã khôi phục được phần nào chưa? Cũng không thể ngờ rằng tên tiểu tử kia có thể trụ vững hai ngày trong hồ, làm người phải hao tổn sức lực điều hòa Ngũ sắc Cửu Liên kia.

- Không phải lo cho ta, ta cũng đã khôi phục được chút ít rồi. Con cũng chuẩn bị xuống núi đi. Thiên Vũ là mầm non đáng để ta phải hao tổn căn cơ, ta cảm thấy linh hồn của hắn không hề đơn giản. Ban đầu ta tưởng cơ thể hắn là bị đoạt xá, nên cũng kiểm tra kỹ càng ngay tại sáng ngày hôm đó nhưng không hề phát hiện ra bất cứ điều gì. Con nhớ chú ý bảo vệ hắn nhiều hơn, ngày mai con báo về tổ chức phát thông báo ngầm bảo vệ tên này. Cũng lấy cho về ta bộ thân pháp “Quý ảnh”, mọi việc ta đều đã nói trong bức thư này. Chăm về đưa cho Từ Tiêu.

- Từ Du tuân mệnh. Lão sư người nghỉ ngơi đi, bây giờ con xuống núi!

Tối hôm đó, các sư huynh đệ quây quần trong phòng khách của nhà Thiên Vũ. Mọi người đều phải trầm trồ khen ngợi tài nấu nướng của tên này. Các món ăn đều vô cùng độc đáo, mùi vị chua chua cay cay cực kì dễ ăn.

Bữa cơm vui vẻ này làm hắn cảm thấy được hơi ấm của gia đình, tuy rằng mới tới nhưng hắn có thể cảm nhận được rõ ràng sự quan tâm của các sư huynh đệ đồng môn dành cho mình. Mọi người cười nói thật vui vẻ, đặc biệt là nha đầu Huyền Huyền miệng nói không ngọt kể lại những điều mới lạ mà Thiên Vũ tạo ra khi còn tham gia lễ trưởng thành kia:

- Gia Huy huynh không biết đấy thôi, Thiên Vũ tên này là một đại lừa bịp, hắn lừa con bò tót Uy Chấn Thiên xuống bể... tạo ra mây rồng có tia sét to như cánh tay của đại sư huynh kia kia...

Tính ra thì hắn là tiểu sư đệ, vì hắn mới có bảy tuổi. Đến tí mười song sinh Tiêu Tiêu, Huyền Huyền cũng đã sang tuổi thứ tám. Bảo sao tiểu nha đầu Huyền Huyền cứ bắt hắn gọi bằng sư tỉ mãi thôi.

Tiệc tàn, mọi người đều trở về hết, Thiên Vũ bắt đầu ngồi xuống tĩnh tọa một lần nữa để tra xét lại cơ thể mình có điều gì mới lạ.

Hắn vô cùng nghi hoặc, sau khi từ hồ nước lên, hắn cảm thấy mình đã đạt được một thứ vô cùng lớn, nhưng lại không hề biết cụ thể đó là cái gì.

- Nếu đã không có gì khác, vậy cảm giác tu luyện tăng tốc lên nhiều lần kia chỉ là ảo giác thôi sao?

Càng nghĩ càng cảm thấy rối tung rối mù. Hắn nhất quyết không nghĩ nữa. Hắn quyết định cố gắng tu khí để đột phá lên cảnh giới Trúc Cơ. Hắn cũng biết rằng mình chả có thiên phú gì đặc biệt cả. Chỉ là có linh hồn đã sống qua một kiếp người, vậy nên sức mạnh luyện thần của hắn mới có thể đột phá nhanh đến như vậy tới cảnh giới Ma Đạo Sĩ.

Nhưng trước kia nhanh cũng cần là một tháng rưỡi, bây giờ hai thể luyện cốt và luyện khí thì cần thời gian bao lâu?

Thiên Vũ âm thầm thở dài rồi bắt đầu nhập định tu luyện công pháp “Kiếm tân thông minh” của mình.

Sáng hôm sau, sau khi mặt trời mọc, khoảng 6h sáng, Thiên Vũ rời khỏi trạng thái tu luyện của mình. Bắt đầu vệ sinh cá nhân và chuẩn bị “nhập học” theo lời của Từ Mạnh lão sư.

Thiên Vũ tới sảnh tòa tháp gần nhất, thấy một học sinh đang đi liền tiến tới bắt chuyện:

- Đại ca, đại ca, cho ta hỏi nhờ chút:
- Ta là học sinh nội môn mới, muốn làm thế bài nội môn thì phải làm như thế nào?
- Người cảm chứng mình thân phận gấp Trương chấp sự trong phòng kia kìa.
- Đa tạ.
- Không có gì.

Sau khi làm thế bài và hoàn thành nốt thủ tục nhập học. Hắn tiến vào khu vực nội môn học viện. Bên trong tường bao của tám tòa tháp, không ngờ lại có thêm ba tòa tháp nhỏ hơn.

Ba tòa tháp này nằm trong một hệ thống kiến trúc nhìn như một pháo đài thu nhỏ vậy. Bên ngoài là tường đá, rêu phong cổ kính. Cửa sổ mái vòm, tháp đỉnh nhọn. Kiến trúc khu nhà này giống với kiến trúc cung điện loài người trong phim Chúa Nhân vậy.

Thiên Vũ nhủ thầm: “Thế này mới ra dáng là học viện ma pháp chứ!”

Hắn tiếp tục đi sâu vào trong và tìm tới lớp học của mình. Hôm nay hắn đi sớm nhất lớp, đây là lớp chuyên dạy ma pháp năm thứ nhất của nội môn.

Trong nội môn cũng chia ra làm Tám khối riêng biệt y hệt với Ngoại Môn. Trong các khối chia ra làm ba lớp Sơ Trung và Cao. Học hết Cao ba sẽ được tốt nghiệp, Quá hai mươi lăm tuổi chưa học xong thì sẽ bị đuổi học.

Thiên Vũ tất nhiên học lớp Sơ của khối Ma Pháp rồi. Ngoài ra hắn có thể học thêm lớp phụ, nghĩa là hắn có thể nhảy sang khối khác học mà không ai ngăn cấm. Nhưng chỉ được học lớp sơ, muốn học lớp Trung lớp Cao thì phải thi theo tiêu chuẩn của khối đó như học sinh bình thường.

Người cũng có thể nhảy lớp từ Sơ lên Cao nếu người thi đỗ bài thi lớp Cao... Rất nhiều quy định mới lạ của Học Viện làm Thiên Vũ cảm thấy vô cùng hưng phấn. Sau bao năm sống khổ sở hắn lại được trở lại thời đi học. Thật là hoài niệm...!

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đột phá Luyện Khí cảnh

Bây rưỡi sáng là lúc mà tiết học bắt đầu. Có một vị lão sư trẻ tuổi cầm một quyển sách dày cộm đi vào lớp Sơ ma pháp mà Thiên Vũ đang ngồi. Lúc này trong lớp đã có thêm sáu thành viên nữa, kể cả Thiên Vũ là bảy học sinh nội môn lớp sơ.

Thiên Vũ ngạc nhiên, “Sao lớp Sơ Nội môn lại ít như vậy”, hỏi ra mới biết Học Sinh nội môn có thể đi học hay không tùy thích, chỉ cần có thể vượt qua bài kiểm tra là có thể lên lớp, không hề thúc ép học sinh.

Nói vậy không có nghĩa là chương trình đào tạo của học viện có vấn đề, mà là những học sinh có thể vào được nội môn đều là những nhân tài kiệt xuất của các đại gia tộc hay đệ tử của các tông môn lớn ra ngoài lịch duyệt.

Bọn họ đều đã được các bậc tiền bối định hình cách tu luyện riêng biệt và trau dồi thông tin tu luyện từ nhỏ, nên những thứ trên lớp dạy dường như đã không còn quá quan trọng. Mà quy định cũng không nói bắt buộc phải lên lớp, vậy nên chỉ có vài người thể lực đơn độc như Thiên Vũ và bảy người kia mới lên lớp nghe giảng.

Lão sư trẻ tuổi kia vào lớp, như đã rất quen thuộc với khung cảnh này. Hắn còn chĩa thêm điểm danh, bắt đầu ngay vào bài học.

Bài học hôm nay là học về nguyên tố hỏa. Vị lão sư trẻ tuổi vung vẩy chiếc đũa phép trong không trung, lập tức có hình vẽ ngọn lửa đang bập bùng cháy ngay tại nơi hắn vung đũa. Lửa của thế giới này có rất nhiều loại, Thiên hỏa, Địa hỏa, Linh hỏa, và lửa bình thường. Mỗi loại hỏa lại có một đặc điểm riêng biệt.

Ví dụ như Thiên hỏa thì thiên về sự bùng nổ, thiêu đốt, bào mòn, khó dập tắt, còn Địa hỏa thì lại thiên về nhiệt độ trong ngọn lửa, còn Linh hỏa thì lại là

thieu đốt về mặt thần thức, linh hồn...

Lửa mà Thiên Vũ tạo ra trong cuộc đấu với Dương Thái kia cũng chỉ là loại lửa bình thường nhất, uy lực kém cỏi nhất, cũng dễ dàng tạo ra nhất.

Hắn cực kì chăm chú nghe giảng, đôi khi còn trao đổi hỏi đáp với giáo viên, cực kì ra dáng một học sinh gương mẫu.

Còn những người xung quanh thì nhìn hắn bằng con mắt đáng thương. “Tên dở người này là ai?”. Đối với bọn họ, thì ưu tiên hàng đầu là tu vi mạnh, học bí kĩ mạnh, rồi luyện tập thực chiến. Chứ rất ít người coi “Tri thức là sức mạnh” như Thiên Vũ.

Buổi học kết thúc lúc mười một giờ trưa. Thiên Vũ liền trở về nhà, chuẩn bị đi gặp Từ Mạnh lão sư, nhờ hắn kiểm tra giúp cơ thể xem có gì thay đổi sau lần luyện công trong hồ nước hay không. Hồ nước này có liên quan trực tiếp với Từ Mạnh lão sư là điều không thể nghi ngờ, không đi hỏi hắn thì đi hỏi ai!

Trên núi, tại vách đá, Từ Mạnh và Thiên Vũ đang đứng đối diện nhau, lần này thì Thiên Vũ không dám đứng gần mép đá như lần trước, thái độ vô cùng cảnh giác.

- Lão sư, nhìn sắc mặt ngài có vẻ không tốt, người bị bệnh sao?

Từ Mạnh mỉm cười gật đầu nhìn tên đồ đệ lấu cá này, cơ thể vượt qua luyện cốt cảnh thì đã không bao giờ bị bệnh tật vặt vãnh nữa rồi.

- Người muốn hỏi gì?

- Lão sư, con đúng là có chuyện nghi vấn muốn hỏi ngài. Khi con ở dưới hồ kia, con cảm giác tốc độ tu luyện của mình tăng gấp nhiều lần so với trước. Nhưng sau khi ra khỏi hồ, tra xét toàn bộ cơ thể thì vẫn không thấy có gì thay đổi so với trước kia. Chả nhẽ cảm giác lúc đó chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Từ Mạnh thấy hắn hỏi như vậy, cũng không trả lời ngay mà hỏi ngược lại:

- Thiên Vũ, người đã cảm ngộ được những gì trong khi tu luyện với tốc độ nhanh như vậy.

Thiên Vũ trầm ngâm một lúc rồi trả lời:

- Khi ở trong hồ, con cảm thấy mình hấp thu thiên địa linh khí dễ dàng hơn rất nhiều, cách thức hấp thu cũng phát triển. Ngày trước thì chỉ là từ miệng, mũi, lòng bàn tay. Nhưng từ khi vào trong hồ nước thì con có thể dần dần dùng toàn bộ tứ chi thể để hấp thu, rồi tới khi con có thể hấp thu linh khí từ toàn bộ các lỗ chân lông trong cơ thể thì con tỉnh giấc, cảm giác như nếu hấp thu thêm thì sẽ bạo thể mà chết.

Từ Mạnh cười mỉm gật đầu, trong khi nội tâm thì cực kì chấn động. Muốn khai mở toàn bộ các lỗ chân lông để hấp thu linh khí, phải đạt cảnh giới thấp nhất là Đẩu Thần, Thần biến hoặc Hiến giả thì mới có thể làm được.

- Tốt lắm, cảm nhận được như vậy mà người còn nói là mình không thấy có gì thay đổi trong cơ thể sao?

- Đệ tử ngu dốt, mong lão sư nói rõ.

- Hiện tại người chưa thấy có gì thay đổi trong cơ thể, vì đó chỉ là ảo ảnh cảm ngộ nhờ Ngũ sắc cửu liên tạo ra mà thôi. Nhưng nó cũng không hoàn toàn là ảo ảnh, nó đã trực tiếp giúp người tránh phải đường vòng trong tu luyện, người cảm ngộ đó chính là cách tu luyện tương lai mà người cần đạt tới.

- Thiên vũ nghe vậy liền tỉnh ngộ, ngay lúc đó ngồi xuống tĩnh tọa nhập thần...

Cách thức tu luyện thì vô cùng vô tận, nhưng mỗi người lại hợp với một cách tu luyện khác nhau. Việc này thì phải dựa vào bản năng cơ thể của từng người mà điều chỉnh.

Ngũ sắc cửu liên vốn là một đóa hoa cực độc, người có tu vi kém, chỉ cần ngửi mùi là có thể gây trầm luân vào ảo giác vô tận. Phát hiện ra điều này nên Từ Mạnh lão sư mới trồng nó dưới hồ để hạn chế được tính của nó, đồng thời vận công trung hòa được tính. Khiến cho Thiên Vũ có thể kích phát bản năng tu luyện hai ngày qua mà không hề bị trầm luân vào dụ hoặc. Linh hồn, thần thức của ai càng cường đại thì sức đề kháng với dụ hoặc cũng càng lớn, thu được càng nhiều lợi ích khi tu luyện trong hồ.

Nói thì dễ nhưng việc làm này của Từ Mạnh lại vô cùng khó khăn và hao tổn sức lực, không cẩn thận có thể bị phản phệ bất cứ lúc nào. Ngoài ra, ai có thể vượt qua dụ hoặc của Ngũ sắc cửu liên thì sau này sẽ không còn bị mê hoặc bởi đóa hoa tuyệt đẹp này nữa. Đây cũng là một hồi chuẩn bị cho sự lịch duyệt sau này Từ Mạnh chuẩn bị cho đám học sinh của mình.

Thiên Vũ từ từ mở mắt, hắn đã cảm ngộ tại vách núi ba ngày ba đêm rồi. Mở mắt ra vẫn thấy thân ảnh cao gầy kia đứng tại vách núi làm hắn cảm thấy ấm áp và tin tưởng tới lạ thường.

- Cảm tạ lão sư chiều cố.

Từ mạnh quay người lại, hỏi một câu không đầu không đuôi:

- Tôi đâu rồi?

- Đã hình thành con đường tu luyện, hiện tại tâm cảnh của con đã tới ma đạo sơ hậu kỳ, nhưng cảnh giới hiện tại thì vẫn ở Ma Đạo Sơ sơ kỳ như trước. Luyện cốt cảnh, Luyện Khí cảnh hiện tại đều có thể tùy ý đột phá. Thiên Vũ từ tốn đáp.

Từ Mạnh lại trầm ngâm, hiện tại hắn đang không biết phải nói sao với vị học trò này. Tu luyện quá nhanh chóng cũng không phải là điều tốt, căn cơ bất ổn, không phát huy được toàn bộ thực lực cũng không hiểu rõ toàn bộ cảnh giới và cơ thể của mình, sau này tất có hậu họa.

Dường như phát hiện ra điều mà Từ Mạnh đang nghĩ. Thiên vũ liền giải thích:

- Thưa lão sư, thực ra thì, ta đã tu luyện từ năm ba tuổi. Năm đó ta giúp đỡ một lão khát cái, để trả ơn lão ta liền dạy ta ba môn công pháp tu luyện. Lúc đó ta còn quá bé nên không biết gì, hiểu gì liền làm theo, dạy xong hắn liền biến mất. Cho tới cách đây bốn tháng về trước ta mới được luyện tập một vài bí kỹ ma pháp chính không do đại ca Dương Dung dạy...

Thiên vũ kể lại câu chuyện nửa thật nửa giả, cũng kể ra lai lịch và công dụng của ba bộ công pháp kia. Ba bộ công pháp này theo hắn cũng không phải là quá quý giá gì, đạo lý mang ngọc có tội hắn cũng cực kỳ lưu tâm. Tất nhiên hắn không nói ra mình đã sống tới hai kiếp người và được bà lão đó truyền pháp lực và củng cố căn cơ cho.

Từ Mạnh nghe thấy vậy lông mày liền dần ra, hắn nhìn ra Thiên Vũ không hề nói dối. Nên nội tâm kiêng kỵ về học trò thần bí mà này của hắn cũng giảm đi rõ rệt. Rất nhiều nghi vấn trong đầu cũng tự động có đáp án... Suy nghĩ trong chốc lát, Từ Mạnh liền lên tiếng:

- Dục tốc thì bất đạt, ngươi không cần tu luyện Thần Thức nữa, sức mạnh Thần thức quá mạnh đối với cơ thể nhỏ yếu của ngươi không hề tốt. Từ giờ mục tiêu của ngươi là tu luyện đột phá Luyện Khí cảnh và luyện cốt cảnh.

Công pháp tu luyện của ngươi tuy là bản thiếu sót nhưng công hiệu rất đặc thù. Nếu sau này có cơ duyên tìm được chính bản thì là duyên số của ngươi.

- Cảm tạ lão sư chỉ điểm.

- Tốt rồi, trở về luyện tập đi. Đột phá Luyện Khí cảnh ta sẽ giúp ngươi luyện chế pháp bảo bản mệnh.

Từ Mạnh vừa dứt lời thì người Thiên vũ bỗng xuất hiện một vòng xoáy, tham lam hấp thu thiên địa linh khí xung quanh. Đến khi vòng xoáy dừng lại thì xung quanh hắn tỏa ra một màu xanh nhè nhẹ rồi dần dần tiêu tan trong không khí.

- Lão sư, người xem, ta đã đột phá từ Luyện khí cảnh lên Trúc cơ.

Thiên Vũ sau khi đột phá cười hi hi đáp trả.

Từ Mạnh vuốt mặt lắc đầu cười khổ. Thật không biết nói sao với tên đệ tử thích trang bức, ra vẻ làm màu này. Hắn đứng hộ pháp cho Thiên Vũ ba ngày trời, giờ còn bắt hắn luyện chế pháp bảo ngay lập tức. Nội tâm Từ Mạnh đang nghi ngờ không biết rằng mình có phải đang bị tên đệ tử này lợi dụng hay không nữa.

- Xuống núi rồi nói tiếp. Ngươi cùng Trần Khải một canh giờ sau trở lại đình viện gặp ta!

Từ mạnh trực tiếp đập thẳng Thiên Vũ đang đứng cười hi hi kia xuống vách núi, rồi quay người ven theo con đường nhỏ chậm chậm xuống núi. Hành động vô cùng dứt khoát không hề có một sự nương tay nào.

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Pháp bảo bản mệnh

Luyện khí cảnh sau khi đột phá lên Trúc cơ, trong đan điền mỗi người sẽ hình thành nên hình dáng của vũ khí bản mệnh. Mỗi người sẽ có một vũ khí bản mệnh có hình dạng khác nhau, công dụng cũng không giống nhau.

Luyện chế pháp bảo bản mệnh, thực chất chính là dung hợp vũ khí bản mệnh trong đan điền đó với Pháp Bảo được luyện chế ngoài đời thực tạo thành pháp bảo bản mệnh. Pháp bảo ngoài đời thực không cần giống y hệt vũ khí bản mệnh trong đan điền, nhưng ít nhất cũng phải có hình dáng tương tự, để khi sử dụng có thể phát huy toàn bộ công năng của pháp bảo.

Ví dụ vũ khí bản mệnh của người là một sợi xích sắt, vậy thì người có thể luyện chế pháp bảo có hình dáng như một dải lụa, một sợi dây thừng hay một cái roi đều được.

Nếu Người cưỡng ép luyện chế pháp bảo hình kiếm, thì thanh kiếm đó không thể chém được, không thể đâm được, cũng không thể cuộn quanh hay vút như dây thừng hay roi, chỉ có thể điều khiển bay lượn lòng vòng vô ích.

Pháp bảo bản mệnh của người luyện khí vì thế nên mới có thể tương liên trực tiếp với chủ nhân. Ngoài ra pháp bảo bản mệnh có thể kích phát ra Khí Linh, pháp bảo bản mệnh sau khi có Khí Linh cũng sẽ có sự thay đổi vượt bậc về chất, mạnh hơn rất nhiều so với lúc trước.

Không phải ai cũng có thể dưỡng dục ra Khí Linh, điều này không hề liên quan tới tu vi hay sức mạnh. Nó phụ thuộc rất lớn vào tình cảm của chủ nhân và pháp bảo bản mệnh, và hơn hết phải đi kèm một chút cơ duyên may mắn đặc thù.

Khí linh sau khi sinh ra sẽ có tính cách giống hệt với vị chủ nhân của pháp bảo bản mệnh đó, điều này cũng dễ dự đoán vì Khí Linh vốn là được dung hợp từ đan điền của chủ nhân pháp bảo mà ra...

Một canh giờ sau, Thiên Vũ nhà ta và đại sư huynh Trần Khải đã có mặt tại đình viện, hắn đã trở về thay một bộ quần áo mới, khuôn mặt thì bí xị ra tỏ vẻ rất đáng thương.

Ngay lúc này, bên trong phát ra âm thanh của Từ Mạnh:

- Vào đi.

Hai người tiến vào đình viện thì đã thấy Từ mạnh đang ngồi ung dung thưởng trà, ngắm cá bơi lội trong ao nhỏ.

- Lão sư, ngài khỏe.

Trần Khải và Thiên Vũ khom lưng chào Từ mạnh vô cùng lễ nghĩa.

- Thiên Vũ, người về lại hình pháp bảo muốn luyện chế cho Trần Khải.

- Vâng, lão sư.

Vũ khí bản mệnh của Thiên Vũ nhìn rất đặc biệt, là hai thanh đoản kiếm được nối với nhau bởi một sợi dây khá dài. Hai thanh đoản kiếm này có lưỡi kiếm hình tam giác, nhọn ở đỉnh và cuối chuôi kiếm có một chiếc vòng nho nhỏ để xỏ dây vào. Chiều dài đoản kiếm khoảng bốn mươi centimet, chuôi kiếm ngắn, lưỡi kiếm lạnh lẽo tỏa ra hàn quang lạnh người. Đặc biệt là đầu nhọn kia nhìn vô sắc bén.

Thiên Vũ vẽ vũ khí bản mệnh của mình ra giấy và đưa cho Từ Mạnh lão sư xem thử.

Lão sư, người có thể nhận xét một chút được không ạ?

Từ mạnh cầm tờ giấy và bắt đầu nhìn chăm chú, một lúc sau liền nhận xét:

- Vũ khí bản mệnh sẽ phản ánh trực tiếp tính cách của một người. Vì nó chính là từ tâm của người đó mà tạo ra. Vũ khí này của người có cương có nhu, có đâm có chém lại có siết, quán quanh. Tầm đánh có thể biến đổi linh hoạt, lại mang đáng đáp âm hiểm của đoản đao sát thủ.

Tuy khó dùng, uy lực lại không quá cao. nhưng một khi đã sử dụng quen thuộc thì sẽ có hàng ngàn hàng vạn cách biến hóa khác nhau.

- Qua đó có thể thấy người là một con người thủ đoạn, láu cá, âm hiểm, cơ được dẫn được. Lại là người thông minh biết biến tấu cho phù hợp với hoàn cảnh. Vũ khí của người sử dụng cực kì đa dạng cho thấy người quan tâm tới sức mạnh tổng thể, chứ không phải kẻ cuồng tu luyện, là người thực dụng, tiểu nhân chứ không phải chính nhân quân tử.

Thiên Vũ há hốc miệng, ta có nhờ lão sư nhận xét tính cách con người mình đâu? Mà hắn nhận xét cũng có chút hơi quá chuẩn đi. Hắn đã sinh ra tự ti khi vị lão sư này nhắc tới cụm 'tiểu nhân, thực dụng'.

Còn Trần Khải đứng bên cạnh thì bật cười, hắn chưa bao giờ thấy lão sư nói những lời nhận xét như vậy, không biết là vị tiểu sư đệ này đã đắc tội gì với người. Nghĩ xong hắn cũng không tự chủ dịch ra xa Thiên Vũ, vẻ mặt khá là nghi kị.

Nhận xét xong, nhìn vẻ mặt của Thiên Vũ thì Từ Mạnh cũng khá là hài lòng, liền đưa tờ giấy phác thảo hình dáng pháp bảo kia cho Trần Khải.

- Người tự xem mà làm, tài liệu trong kho. Làm xong dẫn Thiên Vũ trở lại gặp ta để dung hợp.

Nói xong Từ Mạnh liền chấp tay sau lưng đi vào gian nhà tranh.

Còn Thiên vũ vẫn đứng đó ngai ngừng ngóng theo hình bóng của Tử Mạnh đang đi xa dần. Có ai là không ngai ngừng, tự ti khi bị chính lão sư chê trách mình là tiểu nhân, âm hiểm, láu cá đầu chửi.

- Sư đệ, đệ đừng nghĩ nhiều. Lão sư nhìn người vô cùng chuẩn xác, người làm việc luôn luôn có mục đích. Ta thái độ lão sư như vậy là không có ý gì xấu. Có thể chưa hiểu được dụng ý của lão sư thì có thể về nhà rồi từ từ suy nghĩ cũng không muộn.

Trần Khải nói xong, hai sư huynh đệ liền cùng nhau xuống núi.

Trên một vách núi, có hai bóng người đang nhìn xuống con đường nhỏ, con đường mà Trần Khải và Thiên Vũ sử dụng để đi xuống. Còn ai ở đây khác ngoài hai thầy trò Tử Mạnh và Tử Du...

- Lão sư, hần mới có bảy tuổi, người nói vậy có đã kích hần quá lớn không? Liệu hần có hiểu ra dụng ý của người được không?

- Yên tâm, đứa nhỏ này vô cùng sâu sắc, tuy bảy tuổi nhưng nói chuyện rất có ý vị, hần cũng không phải loại người dễ sụp đổ như vậy. Nếu sụp đổ thì cũng thôi đi, coi như ta nhìn nhầm người.

- Đệ tử vẫn chưa rõ, cái việc chấp niệm về chính đạo và tà đạo của hần có ảnh hưởng tới việc tu luyện của hần đâu, vì sao người phải dụng tâm lương khổ như vậy?

- Nhưng nó sẽ ảnh hưởng tới nhân sinh của hần sau này, ta không muốn hần vấp phải vết xe đổ của chính bản thân ta. Còn Tử Tiêu hần nói sao?

- Lão sư, Tử Tiêu sư thúc đã đáp ứng điều kiện của người. Còn đây là công pháp ‘quỷ ảnh’.

Tử Du lấy từ trong vòng tay trữ vật ra một quyển trục công pháp rồi đưa cho Tử Mạnh. Sau đó nàng liền xoay người rời khỏi vách núi.

Tử Mạnh vẫn đứng tại đó, nhìn vào khoảng không gian kia, miệng lẩm bẩm một mình.

- Linh Đang a Linh Đang, tại đó nàng sống có tốt không, ta ngày nào cũng nhớ nàng vô cùng...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Hồng nhan gây họa

Thiên vũ cùng đại sư huynh trở về nhà thì trời cũng chuyển tối, ngay sau đó hần liền ngồi xuống nội thị tìm hiểu đan điền của chính mình. Càng xem hần càng nhũm mày thêm, vì Vũ khí bản mệnh của hần trong đan điền tuy đúng như Tử Mạnh lão sư nói là diệu dụng vô vãn, nhưng hần bây giờ còn chả biết dùng nó như thế nào thì được coi là diệu dụng.

Càng xem xét hần càng sầu não vì kiến thức kiếp trước và kiếp này về vũ khí lạnh của hần chỉ biết đến có đao, kiếm thương cung rìu, khiên. Chứ chưa hề xuất hiện vũ khí cổ quái này.

Ngay tại lúc này, bên ngoài cửa sổ, Tử Du đang theo dõi nhất cử nhất động của Thiên Vũ. Theo lời của Tử Mạnh lão sư, tối nay nàng liền trông coi hần xem có hành động gì bất thường không. Lão sư sợ hần vì đã kích mà tâm tính sinh ra tâm ma.

Nàng ta mặc đồ dạ hành, rón rén bên ngoài cửa sổ như một con mèo nhỏ, dáng người thiếu nữ lộ rõ qua bộ đồ bó sát đó. Eo nàng cực kì nhỏ nhắn, đôi chân thon dài mạnh mẽ, bộ ngực thiếu nữ được ép vào trở nên cao vун vút, ngạo nghễ với thiên địa. Một dáng người chuẩn tập gym mà các chị em hằng ao ước.

Thấy Thiên Vũ liên tục nhũm mày, nàng ta lại càng vô cùng lo lắng. Không biết làm gì cho phải, trong lòng thầm trách lão sư làm chuyện bao đồng...

Thiên Vũ lúc này không hề phát giác có người đang nhìn lén, hần thần thức tuy có mạnh mẽ, nhưng cũng không thể nào hơn được Tử Du.

Nghĩ mãi không ra cách sử dụng vũ khí hợp lý, hần liền không nghĩ nữa. Lấy bồn nước mà hần chế tạo ra từ túi trữ vật. Rồi bắt pháp quyết tạo nước nóng đổ vào bồn.

Tử Du lúc này đang chăm chú quan sát thiên vũ cũng bất giác nhũm mày, Nàng rất hiếu kì không biết hần đang chuẩn bị làm gì. Thì bỗng nhiên Thiên Vũ cởi sạch quần áo, cúi xuống ngâm tiểu đệ đệ, lấy tay “thăm hỏi thân thiết” một phen rồi nhảy vào bồn tắm.

Tử Du bên ngoài khuôn mặt đỏ bừng, đầu bốc ra khói vì tức giận. Không ngờ, không ngờ cái tên này lại cởi quần áo đi tắm vào đêm hôm khuya khoắt

như vậy. Đã thế còn cái hành động trước đó của hấn... Thật là vô sỉ mà.

Nghĩ tới đây mặt nàng ta sau chiếc khăn che mặt chuyển từ màu đỏ sang màu tím. Cặp núi kia phập phồng lên xuống vì tức giận. Tuy không cố ý, nhưng nàng cũng chỉ là thiếu nữ mười sáu tuổi mà thôi.

Cặp mắt kia đã nhìn thấy bao cảnh tượng ghê rợn, tâng tặn lương tâm mà vẫn giữ được bình tĩnh. Vậy mà khi nhìn thấy cảnh tượng kia lại đổi sắc mặt liên tục như vậy. Đôi... Đôi mắt này, bị tên ngố kia làm hồng mắt rồi.

Còn Thiên Vũ lúc này thì đang ngả đầu vào thành bồn tắm hưởng cảm giác ngâm mình trong nước nóng vô cùng thoải mái. Hấn đâu biết rằng cơ thể trong trắng của mình vừa bị người ta nhìn qua một lượt, hơn nữa tiểu đệ bé nhỏ cũng không tránh khỏi số phận bị thương này.

Sáng hôm sau, ngay từ sáng sớm, Huyền Huyền đã trực sẵn tại phòng khách nhà Thiên Vũ. Nàng ta dạo này có hành tung vô cùng bí ẩn, rất hiếm khi có thể gặp được ở trong xóm nhỏ này.

- Thiên Vũ, người ra đây. Người đi học ở nội môn sao không báo cho ta biết. Hôm nay tí ti sẽ dẫn người đi mở mang kiến thức tại nội môn.

Thiên Vũ sau khi thay quần áo liền vội đi ra, hấn còn chậm chễ thì khéo cô nàng này náo sập căn nhà này mất.

Hai người cùng đi tới nội môn, ý của Thiên Vũ là tới lớp Sơ – luyện thân. Nhưng cô nàng kia lại nhất quyết kéo hấn tới lớp Sơ – luyện cốt. Huyền Huyền nàng ta chủ tu Luyện cốt.

Tới nơi, Thiên Vũ vô cùng ngạc nhiên. Không khí lớp này khác hoàn toàn lớp Sơ – luyện thân kia. Học sinh đếm ra cũng gần một trăm người.

Mới sáng sớm, mọi người đều đã đang hăng say luyện tập, có người tập cước, có người tập quyền. Có người lại chuyên làm bao cát để người ta luyện tập, hình như đây là một công pháp luyện thể đặc thù nào đó.

Nhìn tổng thể, cái lớp học này như một phòng tập gym vậy. Huyền Huyền đi vào lớp dẫn theo Thiên Vũ làm mọi người trở mắt ngạc nhiên, ả ả xung quanh còn có vài con mắt bất thiện chiếu thẳng vào người Thiên Vũ làm hấn lạnh cả sống lưng.

- Huyền Huyền, người dẫn ta tới đây làm gì, ta không có luyện cốt ah.

- Gọi tí ti. Hừ...ta dẫn người đi gặp Lý Bằng lão sư, để hấn xem thân thể cốt cách của người có triển vọng luyện cốt hay không.

- Lý lão sư thấp chủ tháp Bắc, Lý biến thái đó sao?

- Oa haha. Người biết hấn à, vị lão sư này vô cùng thú vị đó nha. Người cứ đi theo ta.

Thiên Vũ ngâm ngùi đi theo Huyền Huyền xuyên qua đám người, đi sâu vào trong hành lang. tới một căn phòng nhỏ thì dừng lại. Trong phòng vang lên tiếng “Ah...ah...ah” vô cùng lớn và đều đặn.

Thiên Vũ chột dạ, chẳng lẽ hấn đang thực hiện “Công việc vĩ đại nhất của loài người”. Nghĩ vậy Thiên Vũ liền cản trước cửa không cho Huyền Huyền đi vào. Hấn là người vô cùng có trách nhiệm với trẻ nhỏ.

Huyền Huyền ngạc nhiên:

- Người bị sao thế, sao cản đường ta?

Nói xong nàng liền bỏ qua Thiên Vũ hô lớn:

- Lý Bằng lão sư, người đổi tiếng hít thở đi, sư đệ ta vô cùng thuần khiết.

Cánh cửa gỗ to lớn tự động mở ra, bên trong phòng Lý Bằng đang nâng một tảng đá vô cùng to lớn, thực hiện hành động đứng lên ngồi xuống liên tục. Hóa ra tiếng “Ah... ah...” ban nãy là do người này hít thở mà ra. Thật là bầy người mà.

- Huyền Huyền bảo bối, cần ta giúp gì vậy.

- Người kiểm tra gân cốt huyết vị tên Vũ sư đệ này giúp ta.

Lý Bằng cười, hỏi lại:

- Ta kiểm tra thì người sẽ nhận ta làm lão sư chứ?

- Hừ, người đánh thắng được lão sư Tử Mạnh, ta liền làm học trò của người.

Nghe vậy Lý Bằng biến sắc, hần nghe câu trả lời này không biết đã bao nhiêu lần rồi, sớm đã quen. Nhưng lần nào nghe tới cũng mang tới cái cảm giác sợ sệt như cũ. Hần bị Từ Mạnh hành tội quá nhiều chẳng? Lý Bằng vừa ôm tảng đá, vừa đi tới cửa.

- Hần?

- Đúng vậy, người mau kiểm tra đi để bản cô nương còn đi chơi.

Thiên Vũ nghe tiểu yêu tinh này đối thoại mà rung cả mình. Quả thực là ngoài sức tưởng tượng của hần. Hiện tại hần chỉ sợ Lý Bằng cơ bắp kia giận cá chém thớt mà cho hần một quyền. Khi đó thì nằm tỉnh dưỡng cả tháng cũng chưa khôi phục được mắt.

Lý Bằng lại gần, nhìn tới nhìn lui trên người Thiên Vũ. Sau đó hần liền dùng tay kiểm tra tại ba vị trí vai, sống lưng, và bẹn chân của Thiên Vũ.

Xem xong mắt hần liền mở lớn. Liên tục kiểm tra các huyết đạo và gân cốt tứ chi của Thiên Vũ...

- Người tên là gì, mà thôi thôi không cần tên. Người có đồng ý nhận ta làm lão sư không. Ta chính là Thập chủ của luyện cốt tháp đó nha. Đan dược, công pháp, bí kỹ, vũ khí, pháp bảo có thể tùy ý người lựa chọn.

Đôi mắt của Lý Bằng rực sáng cứ như là vừa tìm ra một đại lục mới vậy. Nghe vậy Huyền Huyền liền vui mừng:

- Ha ha. Lão mơ đi, hần là đệ tử cưng của Từ Mạnh lão sư đó. Tốt Thiên Vũ, đi theo ta. Hôm nay ta dẫn người đi một vòng quanh học viện.

Huyền Huyền nắm tay Thiên Vũ kéo đi, để lại Lý Bằng đang tiếc nuối cổ nói với theo:

- Lại là Từ Mạnh, sao chuyện gì tốt cũng tới tay hần vậy. Người, người có đối ý thì hãy trực tiếp tới gặp ta. Bái ta làm lão sư, yên tâm với thể chất của người trong một năm ta có thể tạo ra một tuyệt thế thiên tài luyện cốt. Người phải suy nghĩ thật kỹ ah...

Lại đi xuyên qua cái “Phòng tập gym” kia, Lần này Huyền Huyền cầm tay kéo Thiên Vũ đi xuyên qua. Lại một loạt ánh mắt ghen tị còn xen lẫn cả sùng bái chiếu thẳng vào hai người. Đường như Huyền Huyền ở lớp Sơ – Luyện cốt này là một nhân vật cực kì nổi tiếng.

Huyền Huyền dẫn Thiên Vũ đi đông đi tây, một vòng dạo qua tất cả các tháp. Hai người nói chuyện cực kì vui vẻ. Huyền Huyền nói chuyện vô cùng hợp với Thiên Vũ, nằng cứ cười suốt thôi. Điều cười tuy có chút trẻ con ngây ngô, nhưng ẩn chứa hương vị của một đại nữ nhân thiên kiều bá mị sau này.

- Oa haha... Thật là trùng hợp, Huyền Huyền tiểu muội muội, hôm nay muội có chuyện gì vui mà cao hứng vậy?

Một thanh niên mặc trường sam màu trắng tinh tiến tới. Khuôn mặt anh tuấn lạ thường, mũi cao mày sắc, miệng nhỏ nhắn, đuôi mắt dài và vô cùng có thần thái. Nếu cho hần mặc đồ phụ nữ, đeo tóc giả vào thì đúng là không phân biệt nổi giới tính của con người này.

Thấy thanh niên đó tiến tới, vẻ mặt Huyền Huyền bất thiện. Nàng ta chun mũi, vô ý lùi lại hai bước đứng nép sau bóng lưng rộng lớn của Thiên Vũ nói:

- Ai là muội muội của người. Hừ, Thiên Vũ, chúng ta đi.

Hai người vừa quay đầu thì đã thấy thanh niên kia chắn trước mặt rồi. Thân pháp cực kì khủng bố. Hần ta đưa tay ra định véo mặt tiểu Huyền Huyền. Thiên Vũ tưởng hần có ý đồ bất thiện, liền đứng lên vẩy tay hần ra.

Nhưng đôi bàn tay đó cứng như thép nguội vậy, không hề bị ảnh hưởng chút nào. Tuy vậy cũng vì hành động này của Thiên Vũ mà cánh tay đó đành chỉ tiến tới rồi thu về. Đôi mắt Thanh niên đó quét sang người Thiên Vũ, miệng quát:

- Cút, việc của Hần Tư ta mà người cũng dám quản.

Uy áp từ Hần Tư tỏa ra mãnh liệt bức lui Thiên Vũ. Đứng trước con người này, Thiên Vũ giống như một con kiến vậy, trong giây lát hần cảm thấy mình vô lực chống trả.

Nhưng con mắt kiên nghị của Thiên Vũ thì lóe sáng, nhìn chăm chăm vào Hần Tư. Hần sau khi bị đẩy lùi ba bước liền đình chỉ, vận công áp chế rồi đi từ từ bước tới, trở lại bộ dạng ung dung như lúc ban đầu.

Một màn này xảy ra trong chớp mắt, Hần Tư vô cùng ngạc nhiên và phẫn nộ, một con kiến dám phản kháng hần như vậy. Tự lực tại cánh tay, Hần từ liền vung tay thành chưởng, một đoàn áp lực từ cánh tay hần bắn ra mục tiêu chính là Thiên Vũ.

Ngay lúc này Huyền Huyền đứng ra chắn trước mặt Thiên Vũ, gương mặt nhỏ nhắn cực kì phẫn nộ và sợ hãi, nằng nhắm tịt đôi mắt đáng yêu mắt lại chuẩn bị đỡ một chưởng này của Hần Tư. Hần Tư thấy vậy liền hoảng sợ lo lắng, hiện tại thu hồi đã quá muộn. Dính chưởng này thì Huyền Huyền chín phần sẽ bị trọng thương.

- Búp...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Huyền Huyền đổi tính

Bụp... Chưởng lực đã tới, người nàng bay xa về phía sau. Nhưng Huyền Huyền lại không hề thấy đau, lại thấy một thân thể to lớn đè lên người của mình. Ngạc nhiên mở mắt ra thì thấy đó chính là Thiên Vũ, hấn lấy lưng che cho nàng, hay tay vẫn ôm hờ lấy thân thể nàng, vì chưởng lực quá mạnh nên cả hai cùng bị bay đi.

Phụt... Thiên Vũ phun một ngụm máu ra dính đầy lên người của nàng, sắc mặt hấn tái nhợt cực kì khó coi. Huyền Huyền tức giận, đôi mắt bốc hỏa, Lấy chiến phù ra từ nhẫn trữ vật nặng nề nhìn về Hàn Tư.

- Ngươi cút. Hấn có việc gì thì ta sẽ không để yên cho ngươi.

Nàng biết mình không địch lại Hàn Tư nên cũng không làm việc vô ích. Hiện tại mọi sự chú ý của nàng đều đặt trên người của Thiên Vũ.

Hàn Tư cũng không quá mạnh tay, hấn chỉ muốn giáo huấn con kiến hôi kia mà thôi, làm cho hấn nằm nhà tĩnh dưỡng dưỡng bữa nửa tháng là ổn thỏa. Thật không ngờ Huyền Huyền lại đi chấn cho tên này, hấn hiện tại đang vô cùng bối rối không biết làm sao nói gì cho phải.

Bỗng nhiên từ góc khuất phía sau xuất hiện một thân ảnh, người này không phải Tử Du thì còn ai vào đây nữa. Nàng vẫn bám theo Thiên Vũ ở một khoảng cách nhất định. Vừa rồi là do Hàn Tư không hề có sát ý trong chưởng lực nên nàng ta mới chậm trễ giúp đỡ Thiên Vũ và Huyền Huyền.

Tử Du lạnh lùng đi qua Hàn Tư, tiến tới vị trí Thiên Vũ và Huyền Huyền. Hai người tuy biết nhau nhưng lại không hề chào hỏi gì, chỉ liếc mắt nhìn đối phương một chút rồi thôi.

- Huyền Huyền, muội không sao chứ? Cho hấn ăn đan dược này.

Tử Du chậm rãi xem xét 'lại' cơ thể của Thiên Vũ. Thấy không có thương thế gì quá lớn nàng liền đứng dậy nhìn Hàn Tư rồi nói:

- Ngươi chưa nghe thấy Huyền Huyền nói gì sao? Cút cho ta!

- Sao ta phải đi, Huyền Huyền là hôn thê đã được hứa gả cho ta. Chẳng nhai kia có ý tán tỉnh bị ta đánh có gì sai? Tử Du tiểu thư, ngươi tuy bá đạo nhưng cũng không tới mức xen vào chuyện vợ chồng chúng ta đó chứ. Ha ha.

Tử Du lạnh lùng nhìn Hàn Tư không thèm đáp trả. Thiên Vũ đang mơ màng bỗng thổ huyết một lần nữa rồi tỉnh hấn. Hấn cố gượng dậy, nói với Huyền Huyền đang ân cần chăm sóc hấn:

- Huyền Huyền, ta không đỡ được thì có thể tránh nha. Ngươi đứng ra cản trở đường đi của ta sao ta có thể tránh được đây...

Nghe giọng Thiên Vũ bi thương giả tạo như vậy. Huyền Huyền gương mặt đang lo lắng bỗng nhiên ửng đỏ rồi bật cười khanh khách. Tên ngốc này đến hiện tại còn có thể chọc cười nàng được. Khỏe miệng Tử Du cũng run run, chỉ cần nàng kiểm chế không tốt cũng sẽ bật cười ra mất thôi.

Thấy một màn này, gương mặt Hàn Tư trắng bệch. Hấn còn chưa từng được Huyền Huyền đối tốt như vậy, đây lại thấy nàng với nam nhân khác trêu chọc nhau giữa ban ngày ban mặt. Sát khí nổi ra bao trùm cả khu vực.

Tử Du cũng chậm rãi phóng thích uy áp chống trả. Nàng rút đoản đao dắt ngang lưng của mình ra, cơ thể tiến nhập vào thế phòng thủ mở miệng đe dọa:

- Ngươi chắc chắn là tại nơi này chứ. Xem xem Hàn lão sư có gánh vác nỗi cho ngươi lần này không!

Hàn Tư nghe vậy liền biến sắc, nhìn chằm chằm Thiên Vũ một hồi, rồi hấn phúi tay quay lưng đi thẳng.

Tử Du cúi xuống hỏi thăm.

- Sư đệ, ngươi sao rồi.

- Đa tạ Tử Du tỉ quan tâm, dùng xong đan dược ta cũng đã khá hơn rất nhiều, tĩnh dưỡng một tuần là khỏi hấn.

Nói xong hấn liền chống tay đứng dậy, tuy sắc mặt trắng nhợt nhưng bước đi cũng khá vững vàng không có dấu hiệu của việc nội thương nghiêm trọng.

Hai người Huyền Huyền, Tử Du thấy vậy cũng yên tâm. Cùng hấn trở về xóm nhỏ. Trên đường đi Huyền Huyền liên tục liếc nhìn tên tiểu hấn dẫn Thiên Vũ kia. Càng nhìn nàng lại càng thấy hấn thuận mắt hơn. Tuy chỉ mới có tám tuổi, có lẽ còn chưa hiểu tình yêu là gì, nhưng cảm giác đặc biệt về một người thì hấn là phải có đi. Hón.. hơn nữa, hấn lúc này còn ôm nàng.

Tử Du đi đằng sau thấy cảnh này liền nhếch mép cười mỉm. Bỗng nhiên nàng ta nghĩ tới cảnh tượng đêm ngày hôm qua. Nụ cười vụt tắt, hai má nổi lên một tầng mây hồng vô cùng đáng yêu. Nàng ta xấu hổ quay mặt đi không dám nhìn Thiên Vũ nữa.

Ba người cứ thế trở về không ai nói với ai câu nào. Không khí vô cùng quý dị lạ thường.

Tình dường được một ngày thì đại sư huynh Trần Khải tới, hắn mang tới một pháp bảo có hình dáng giống hệt với bức phác họa của Thiên Vũ. Đôi đoàn kiểm tỏa ra hàn quang lạnh người, được nối bởi một sợi dây to như ngón tay út vậy.

Sợi dây đó tuy rất dẻo dai nhưng lại vô cùng chắc chắn. Được luyện chế từ gân của Xích Long. Còn đôi đoàn kiểm thì được rèn từ Huyền Ngân Thiết, vô cùng sắc bén và cứng cáp.

Có thể nói tài liệu luyện chế pháp bảo này đều là tuyệt hảo. Tay nghề luyện khí của đại sư huynh cũng vô cùng thượng thừa. Pháp bảo này tuy chỉ là pháp bảo tấn công nhị phẩm đỉnh phong, nhưng hoàn toàn có thể so sánh với pháp bảo tam phẩm sơ kì, thậm chí về độ sắc bén thì còn nhỉnh hơn.

- Sư đệ, người đặt tên cho nó đi. Còn có gì muốn chỉnh sửa thì có thể báo với ta.

- Đa tạ sư huynh, ta vô cùng hài lòng. Đôi dung hợp thành pháp bảo bản mệnh ta sẽ đặt tên một thể. Sư huynh, khi nào thì chúng ta gặp lão sư?

- Đôi thương thể của người lành lặn rồi đi. Không cần vội vã.

- Vâng thưa sư huynh.

Trần Khải vừa đi thì Huyền Huyền đã lại tới. Nàng ta sau sự việc hôm trước thì đôi tính đôi nết hoàn toàn, ân cần chăm sóc Thiên Vũ. Tần suất xuất hiện tại nhà của Thiên Vũ cao hơn bao giờ hết.

- Thiên Vũ người ăn gì ta nấu cho.

- Người biết nấu sao?

- Ta... ta không nấu được thì ta học. Cùng lắm thì nhờ tí tí ta nấu. Hừ. Đừng coi thường bản cô nương nhá.

Hiện tại Nàng ta đã không còn bắt Thiên Vũ gọi tí tí nữa rồi. Tuy vẫn muốn bao bọc che chở cho vị tiểu đệ đệ này nhưng cảm giác đã bao bọc che chở đó đã không còn giống như lúc ban đầu nữa...

Thiên Vũ cũng cực kì thích tiểu yêu tinh Huyền Huyền này. Ở cạnh nàng ta dường như luôn cảm thấy sức sống tràn đầy vậy. Cười nói không ngớt cực kì vui vẻ. Đã thế nàng ta lại vô cùng đáng yêu nữa. Tiếc là tuổi còn quá nhỏ... Aizz!

Về phần Tử Du. Ngày hôm qua thấy Thiên Vũ không có gì bất thường thì nàng ta đã rời đi về báo cáo cho lão sư. Trước khi đi cũng nhân cơ hội này truyền cho Thiên Vũ bộ thân pháp ‘quý ảnh’ giúp hắn thêm thực lực bảo mệnh.

Thiên Vũ tình duyên và tu luyện ở nhà. Chuyện của Hàn Tư là một bài học xương máu đầu đời của hắn. Sĩ gái làm cái gì không biết, không có thực lực còn đòi ngành kháng Hàn Tư để rồi nhận một chương oan ức kia. Hắn cũng âm thầm thể sẽ trả lại cả vốn lẫn lãi cho Hàn Tư.

Nghĩ tới trả thù hắn lại nhớ tới lời dạy của Tử Mạnh lão sư. ‘Tu luyện là để giết người’, vậy nếu không giết người thì tốt nhất không nên động thủ vô ích, tránh bại lộ thực lực. Càng nghĩ hắn càng thấy có lí, âm thầm quyết định đổi cách thức trả thù, hắn quyết định sẽ cướp bằng được hôn thê của Hàn Tư – Lý Huyền Huyền. (cách này ta thích a)

Vậy sao lão sư lại chê trách ta như vậy, người có vẻ rất hài lòng về ta cơ mà? Dụng ý thực sự của người là gì? Chà nhẽ ta phải vác mặt mo này lên hỏi, không giải đáp được thì hắn sẽ luôn có một vách ngăn vô hình đối với vị lão sư mà hắn nể trọng này. Nghĩ là làm, Thiên Vũ rời nhà cầm theo Pháp bảo Trần Khải luyện chế cho, đi lên núi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giỏi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Dung hợp Pháp bảo bản mệnh

Thiên Vũ chậm rãi đi theo con đường mòn lên núi, tới cửa đình viện thì giọng nói quen thuộc cụt ngắn kia lại cất lên:

- Vào đi.

Thiên Vũ đi vào đình viện thì đã thấy Tử Mạnh đợi hắn ở trong sân từ lúc nào. Hắn liền chấp tay khom lưng:

- Lão sư, người khỏe!

- Thương thế ra sao rồi?

- Dạ, được Từ Du sư ti cho đan dược, thương thế đã chuyển biến tốt hơn rất nhiều, chỉ vài ngày là khỏi hẳn.

Từ Mạnh nghe vậy cũng không ngoài dự đoán, trước đó kiểm tra tên tiểu tử này thấy cơ thể hần vô cùng rắn chắc, xương cốt gân mạch cũng rất cứng cõi dẻo dai. Nguyên nhân cũng là do môn công pháp “thoát thai hoá cốt” kia tăng phúc phòng ngự cực kì lớn.

- Đã luyện chế xong?

- Vâng, Pháp bảo sáng nay đã luyện chế xong. Nhưng hôm nay con tới đây không phải vì dung hợp pháp bảo bản mệnh. Người hôm trước có nói con “tiểu nhân, âm hiểm, thực dụng...”. Về nhà, con mất ăn mất ngủ vì những lời này của người. Con đã làm gì sai khiến người lại nhận xét lệch lạc về con như vậy?

Thiên Vũ trắng trợn nói dối. Từ Mạnh cũng thầm cười trộm chứ không vạch trần tên đệ tử này. Hần nhân nhả ăn ngon mặc đẹp làm bạn với giai nhân, đã bao giờ mất ăn mất ngủ! Mặt Từ Mạnh nghiêm nghị đáp:

- Ta đã bao giờ chê trách người? Người còn nhớ lần nói chuyện với ta khi đi lên vách đá?

- Người... Người nói... người nói...

Nói tới đây, Thiên Vũ mới chột dạ. Hần là người thông minh, nên ngay lập tức lờ mờ đoán được dụng ý của vị lão sư này. Hần liền nhớ lại lần hội thoại trước khi bị đẩy xuống hồ lần đầu tiên rồi đưa ra kết luận:

- Lão Sư, có phải người cảm thấy Thiên Vũ ta không nên mang cái tư tưởng Chính Tà bất dung. Khi làm việc phải không từ thủ đoạn, đối với đối thủ phải âm hiểm xảo trá, không phân biệt chính tà.

- Người lấy vũ khí bản mệnh của ta ra nhận xét cũng là nhắc nhở ta nên sống thật với bản thân mình. Làm người phải biết thu liễm, không cần quan tâm tới người khác nghĩ gì?

- Đúng vậy, người rất thông minh. Trên đời này có hai loại người chết vô cùng sớm, đó là “anh hùng” và “chính nhân quân tử”. Hai loại người này nếu không chết thì cũng mang lại tai ương tới cho người thân của mình. Ta không hi vọng học trò của mình lại trở thành hai loại người này.

Nói tới đây thì Thiên Vũ cũng đã hiểu rõ tâm tính vị lão sư này. Từ Mạnh nặng lời chê trách chính là để Thiên Vũ tự ti, mặc cảm về hai loại tính cách được coi là bị người người khinh bỉ này. Để rồi lại giảng giải cho hần như vậy mới là con đường đúng đắn để sống sót trên thế giới này.

Nếu người tự ti mặc cảm, thì chứng tỏ thâm tâm người là một con người tốt, sống chỉ cần không cảm thấy có lỗi với bản thân mình thì mọi thứ đều có thể chấp nhận được. Cách dạy dỗ “gây mâu thuẫn” này thường vô cùng hiệu quả đối với các thanh thiếu niên mới lớn như Thiên Vũ.

Nhưng Từ Mạnh đã tính sai một điều, Thiên Vũ tuổi thực đã gần ba mươi, lại là người từng sống trong thời đại bùng nổ thông tin. Nên tư tưởng đã thành hình, bộ mặt cũng dày không kém gì các lão già bất tử có tu vi thông thiên kia. Dụng tâm của Từ Mạnh lão sư coi như “sai người sai thời điểm”.

Còn Thiên Vũ cũng suy xét lời nói của Từ Mạnh trên cương vị của một người đã trưởng thành. Hần đâu có nghĩ là Từ Mạnh lão sư đang cố hình thành tư tưởng sống cho một đứa trẻ bảy tuổi. Nên có thể nói, thà Từ Mạnh lão sư hần nói toẹt ra cho rồi, như thế còn hiệu quả hơn.

- Lão sư, cảm tạ người đã dốc lòng dốc sức vì con. Học trò xin ghi nhớ và làm theo lời dạy của người.

- Ta cũng không nghĩ người lại có thể nhận ra sớm như vậy. Tâm lý người phát triển quá sớm so với bạn đồng niên. Tốt rồi, hiện giờ thời gian còn rất sớm, mang pháp bảo lại đây ta giúp người dung hợp thành pháp bảo bản mệnh.

Thiên Vũ liền lôi pháp bảo Trần Khải sư huynh vừa luyện chế ra từ túi trữ vật.

- Ngồi xuống, tĩnh tọa, vận khí đan điền. Tập chung nội lực tại hai huyệt Khí Hải và mạch Quan Nguyên*.

*Mạch Khí Hải: dưới rốn 4cm. Quan Nguyên: dưới rốn 7cm.

Thiên Vũ liền ngồi xuống chậm rãi vận công.

- Tiếp theo thử phóng thích nội khí đan điền từ hai huyệt đó ra ngoài. Hai tay áp súc linh khí thành hình.

Một dòng khí mơ hồ thoát ra từ hai mạch, hai tay Thiên Vũ từ từ co lại áp súc thành hình dáng vũ khí bản mệnh của hần.

- Tốt lắm, sau khi thành hình người liền truyền thần thức trực tiếp vào đó, thử điều khiển theo ý mình. Không được ngắt quãng liên hệ với đan điền, liên tục truyền linh khí cho nó.

Sau năm phút đồng hồ, Vũ khí bản mệnh tạo bằng linh khí đang lơ lửng kia bỗng nhiên chuyển động từ từ, rồi nhanh dần, đến khi hành động vô cùng liên

mạch trôi chảy thì Từ Mạnh lại lên tiếng.

- Không được chống cự, tiếp tục truyền khí.

Nói xong hần liền bắt pháp quyết, vũ khí bản mệnh của Thiên Vũ và Pháp Bảo kia từ từ tiến sát lại nhau rồi dần dần hòa hợp lại với nhau. Sau khi nhập lại với nhau thì một vòng tròn ma pháp với những kí tự cổ xưa xuất hiện và lóe sáng, trung tâm vòng tròn đó chính là pháp bảo bản mệnh của thiên vũ. Cả quá trình chỉ diễn ra trong vòng mấy giây đồng hồ.

Ngay sau khi dung hợp, đầu Thiên Vũ nhói đau, đan điền nóng rực, cảm giác như cơ thể vừa mất đi một thứ gì đó. Dòng linh khí mờ ảo kết nối từ đan điền tới Vũ khí bản mệnh cũng bị ngắt quãng.

Nhưng lúc này, hần có thể điều khiển Pháp bảo kia một cách tùy ý và dễ dàng. Giữa pháp bảo bản mệnh và hần có một mối liên kết mơ hồ nhưng vô cùng bền chặt. hần điều khiển pháp bảo chỉ bằng ý niệm giống như điều khiển chân tay vậy, vô cùng quen thuộc. Ngay lúc này Từ Mạnh lại lên tiếng:

- Xong rồi, người trở về đi. Pháp bảo bản mệnh cũng giống như tay chân người vậy, tay chân muốn mạnh mẽ linh hoạt thì phải chăm chỉ luyện tập. Áp dụng đạo lý tương tự đối với pháp bảo bản mệnh. Cũng không nên cất pháp bảo vào túi trữ vật, lúc nào cũng phải mang sát bên người để có thể bồi dưỡng tình cảm với nó.

- Cảm tạ lão sư...

Thấy Thiên Vũ vẫn có chút ngập ngừng, Từ Mạnh liền hỏi.

- Còn chuyện gì nữa?

- Lão sư, lần sau người dạy đệ tử có thể bỏ đi đường vòng được không? Học trò nhiều lúc cảm thấy ăn không tiêu bài giảng của người.

Thiên Vũ chớp chớp mắt ra vẻ đáng thương, nhìn vô cùng gọi đòn. Còn Từ Mạnh thì bất ngờ, không ngờ tên nhãi ranh này lại đưa ra yêu cầu như vậy. Trong lòng cười khò không biết phải nói sao cho phải.

- Tốt, vậy từ bây giờ ta sẽ trực tiếp với người.

Nói xong hần liền vẫy tay, một làn gió vô cùng mạnh nâng bổng Thiên Vũ lên cao rồi thổi hần về phía chân núi. Nói té nhị là thổi, thực tế thì lại giống bị hất văng đi hơn...

- Lão sư, không cần... người không cần trực tiếp vậy chứ... aaaaaa!

Xa xa còn vọng lại tiếng Thiên Vũ đang hét lên vì sợ hãi. Lần này hần không có hồ nước đón đỡ nha.

Tác giả: Cá nhân ta thấy Từ Mạnh đúng là quá lòng vòng, cho hần đi làm quan Trung Quốc thì quá hợp. Câu chương câu chữ cũng quá là hợp đi ^^.
Các người có nghĩ vậy không?

Phụ truyện 1

Vô đề phụ truyện.

Không liên quan tới diễn biến cốt truyện. Các bạn rảnh có thể đọc qua để hiểu rõ hơn về thế giới mà ta đang sáng tạo.

Trước hết, ta có vài lời muốn nói cùng độc giả.

Ta vô cùng cảm ơn mọi người đã đón đọc và phản hồi về truyện của ta. Đây chính là động lực để ta có thể viết tiếp thế giới của mình.

Chính vì vậy ta cũng nhận được nhiều ý kiến phản hồi rằng truyện có hệ thống tu luyện quá rắc rối và không điểm nhấn. Main thì bá một cách không hiểu sao.

Thực sự thì ta cũng đã xây dựng một hệ thống khá là hoàn chỉnh rồi mới viết truyện. Nhưng do đây là tác phẩm đầu tay, nên lúc triển khai câu trư có rất nhiều chỗ còn thiếu hụt nghiêm trọng, mà không biết nhấn vào đâu. Nói quá rõ quá thì truyện lại quá nhàm chán khô khan, nói cho qua thì thiếu thông tin gây mất logic.

Vậy nên ta lên ý tưởng làm những chương phụ truyện như vậy để có thể giải thích một số điều khó hiểu trong Vô Danh Giới.

Lần này ta sẽ nói một chút về hệ thống Luyện Thần và cách mà nó vận hành.

- Thứ nhất, Tu Thần chính là tu luyện linh hồn, thần thức như ta đã nói. Câu thông thiên địa mượn nhờ sức mạnh sử dụng cho bản thân.

Vậy Khi Tu Thần thì sẽ được gì?

- Tu thần sẽ có hai thứ sức mạnh có thể sử dụng: Thần thức và thần lực

+ Thần thức: tra xét, tính toán (IQ), tấn công tinh thần...

+ Thần lực: Chương không nguyên tố. Câu thông thiên địa nhờ Thần Lực, Thần lực cơ bản thì có thể chương không toàn bộ các nguyên tố trong thiên địa trừ hắc ám, quang minh (lưu ý quang nguyên tố khác quang minh nguyên tố), thời gian, không gian.

Về Thần Lực:

- Các nguyên tố đặc thù như không gian, thời gian không thể chương không nhờ Thần Lực đơn thuần thì sẽ phải có công pháp đặc thù. Thường thì công pháp về loại này vô cùng hiếm, và phải có thể chất đặc thù mới có thể tu luyện. Những người có thể chất đặc thù thì lại không thể chương không các nguyên tố khác như lửa băng, đất... nhưng bù lại họ sẽ có thần thức vượt xa người thể chất bình thường.

- Còn nếu người không có thể chất đặc thù, thì tu luyện công pháp nào cũng sẽ có thể chương không mọi loại nguyên tố cơ bản như trên, hạn chế của nó là rất tốn Thần Lực khi chương không. Tuy nhiên cũng có các công pháp tăng phúc cho nguyên tố, ta ví dụ như Hỏa không, công pháp này tất nhiên sẽ tăng phúc cho nguyên tố hỏa. Tăng phúc có thể ở nhiệt độ lửa, hay Tiêu hao cực kì ít, tăng sự thiêu đốt, hay lửa khó dập tắt...

- Về cơ bản những công pháp này sẽ thay đổi thuộc tính của nguyên tố mà nó chú trọng, cũng giảm bớt tiêu hao Thần Lực khi sử dụng. Còn sử dụng nguyên tố ra sao là tùy vào người. Nếu người chỉ đơn thuần là phun lửa. vậy thì không cần bí kĩ gì.

- Nhưng người cần tạo ra con rồng lửa chẳng hạn, đuổi và thiêu đốt kẻ thù, vậy cần phải tu luyện bí kĩ mới có thể tạo ra. Và người nếu tu Hỏa không, không có nghĩa là chỉ dùng được bí kĩ hệ Hỏa. Người vẫn chương không băng, gió, nước... bình thường.

- Điều này lí giải vì sao Thiên Vũ đánh nhau ở chương 9 và chương 11 lại có thể sử dụng đủ loại nguyên tố. Nhưng chỉ tạo ra vài cái vớ vẩn ở Địa cầu liền không thể đánh đấm gì nữa vì hết Thần Lực. Hân cũng chả có Thần pháp hay võ kĩ gì cả, nên cũng chỉ dám đứng ở phía sau tránh né và tung skill ra mà thôi ^^.

Lưu ý: Chỉ khi tu luyện công pháp Luyện thần mới có thể sinh ra thần lực.

Còn về Thần Thức.

- Nó na ná giống sức mạnh Linh hồn. Có tác dụng như chương không vật, tra xét xung quanh, tấn công hay phòng ngự linh hồn (đoạt xá các kiểu đó).

- Các bạn đọc tu tiên nhiều chắc cũng khá rõ. Mình cũng xây dựng dựa trên nền tảng đó.

- Thần Thức khi tu luyện công pháp Luyện Khí cũng sẽ được tăng trưởng, chỉ là cơ bản nó sẽ không tăng mạnh như công pháp Luyện Thần. Vì Luyện Khí là chủ yếu điều khiển pháp bảo bay lượn vòng vèo nên vẫn cần phải sử dụng thần thức để điều khiển. Mình sinh ra Pháp bảo bản mệnh là để giảm thiểu việc sử dụng thần thức trong điều khiển pháp bảo. Đó bật mí một chút về luyện khí vậy thôi

=> Đó là một vài thông tin cơ bản về Luyện Thần. Lần sau ta sẽ lại bật mí một chút thông tin về Luyện Thể và Luyện Khí cũng như công pháp đan dược hay binh cảnh tấn cấp. v.v... xincamon đã đón đọc tác phẩm của ta.

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Một năm tiến bộ

Thời gian thấm thoát trôi qua. Đã một năm kể từ cái ngày hấn dung hợp pháp bảo đó. Lúc này trong căn nhà nhỏ của Thiên Vũ.

- Hà bá mẫu, con mời người ăn điểm tâm sáng. Thiên Vũ, người cũng qua đây ngay đi kéo nguội điểm tâm.

- Huyền Huyền ngoan, ta đã nói là không cần sáng sớm đã mang điểm tâm cho ta và Thiên Vũ rồi. Cực cho con quá.

Cao Tiểu Hà cười híp mắt, nàng ưa thích tiểu cô nương Huyền Huyền này lắm! Nàng nhìn ra hai đứa nhỏ có gì đó với nhau, nhưng tâm lí kẻ làm nô in sâu vào trong tiềm thức của nàng từ nhỏ. Vậy nên không dám mở miệng thúc dục Thiên Vũ.

Dù sao thì Huyền Huyền cũng là tiểu thư lá ngọc cành vàng của Lý gia, một tồn tại mà nàng không dám nghĩ tới nữa chỉ là cầu thân cho con của mình.

Còn trước mặt Tiểu Hà thì Huyền Huyền vô cùng nhu mì dịu dàng dễ thương, tính cách xoay một trăm tám chục độ. Nàng ta cất công học nấu ăn mất một tháng trời gây họa cho cả xóm nhỏ, sau khi học nghệ thành tài mới dám nấu điểm tâm buổi sáng cho Hà bá mẫu ăn.

Còn về Thiên Vũ, một năm qua hấn và Huyền Huyền vô cùng tốt, ban đầu hấn chỉ coi nàng là tiểu cô nương mà không hề có ý đồ gì cả. Nhưng tiếp xúc lâu thì hấn bắt đầu yêu thích tiểu yêu tinh đáng yêu này dần dần.

Thật không ngờ người đầu tiên hấn động lòng lại là một nhóc tí có tám, chín tuổi đầu. Tuy không hề có cái suy nghĩ ấu dâm trong đầu, nhưng ý đồ “huôi đề thịt” thì hiện lồ lộ ra trước mắt rồi, nhiều lúc hấn còn phải tự kiểm điểm bản thân vì cái ý đồ biến thái của mình.

Hai đứa nhỏ quần quít với nhau một năm trời cũng bồi dưỡng ra một mối quan hệ kì lạ, trên tình bạn nhưng lại dưới tình yêu. (chị gái mura đây rồi) Điều này được cả xóm nhỏ ủng hộ nhiệt tình và hết mình. Đặc biệt là cô nàng Từ Du kia.

Một năm qua hấn cũng tu luyện và đặc biệt học tập kiến thức vô cùng chăm chỉ miệt mài, lại được sự dẫn dắt đúng đắn của Từ Mạnh nên có sự tiến bộ thần tốc làm ai cũng phải ghen tị.

Tư Chất tu luyện của hấn cũng không quá đặc biệt, nhưng quá trình tu luyện lại vô cùng suôn sẻ, đi đúng hướng và không vấp phải bất kì trở ngại nào. Điều này có chút liên hệ tới tâm cảnh của hấn.

Tâm cảnh của hấn sau lần ngộ đạo trong hồ thì đã có sự thay đổi lớn. Tâm cảnh của hấn đã đi trước tu vi khá nhiều, có thể nói lần đó Từ Mạnh đã mang tới một đại ân cho Thiên Vũ, tránh đi vô số đường vòng trong tu luyện.

Hiện tại Thiên Vũ vẫn chủ tu Luyện Thần, cảnh giới đã đột phá Ma đạo Sĩ trung kì, đây là hấn còn kiểm chế tăng tiến tu vi đó. Luyện Khí vẫn ở tại Trúc cơ sơ kì không tiến triển gì cả, còn Luyện Cốt thì đã đột phá cảnh giới Đẩu Sĩ cách đây ba tháng.

Thiên Vũ trong một năm qua tập chung hoàn toàn vào tu luyện bí kĩ cận thân và học tập thêm đủ loại kiến thức về thể giới này như luyện khí, trận pháp, đan dược, ma thú, linh thảo...

Đặc biệt là Linh Thảo và Đan Dược, Chỉ muốn phân biệt Linh thảo, đan dược thôi đã hút mắt của hấn một tháng trời cảm mắt ở trong thư viện.

Trong thế giới này cảnh giới, cấp độ không phải là tất cả, chuyện vượt cấp khiêu chiến vốn xuất hiện nhan nhản. Không phải người có cấp độ cao hơn, chỉ cần chụp tay một cái là chiến thắng đối thủ. Cấp độ cao mà không biết sử dụng sức mạnh khéo còn gây nguy hại cho bản thân không chừng.

Thiên Vũ và Huyền Huyền cũng nhờ luyện tập thường xuyên với nhau mà sinh ra cảm tình đặc biệt. Bây giờ hấn đã hiểu rõ về sức mạnh của cô nàng này hơn.

Huyền Huyền chín tuổi, cảnh giới Đẩu sĩ sơ kì viên mãn, Luyện khí trung kì, Luyện Thần cũng vừa đột phá Ma Đạo Sĩ sơ kì.

Nàng cảnh giới thì thấp hơn Thiên Vũ khá nhiều, nhưng thực lực tổng hợp lại nhìn hơn hấn một chút. Bởi vì nàng được luyện tập thực chiến rất nhiều, chứ không phải lý thuyết suông không được thực hành như hấn.

Ban đầu Thiên Vũ cứ tưởng vũ khí chính của nàng là Cái búa to lớn kia, sau này mới rõ vũ khí chính của nàng là một pháp bảo có dạng găng tay.

Đôi găng tay này là do Từ Mạnh lão sư cho nàng, công dụng phòng thủ và ám sát ở khoảng cách gần vô cùng tốt. Ngoài ra nó còn tăng phúc sức mạnh của cánh tay cho người sử dụng. Chính vậy nên Huyền Huyền mới có thể sử dụng chiếc búa to và nặng kia, vừa là để thu hút sự chú ý của kẻ địch, vừa là sở thích quái dị với những “vũ khí to lớn” của nàng.

Nàng chủ tu Luyện Cốt, phụ tu Luyện Thần, công pháp Luyện Thần thiên về nguyên tố Hóa. Phong cách chiến đấu là kết hợp bí kĩ hệ hỏa vào đòn đánh vật lý, tăng phúc tấn công vô cùng lớn. Một lối chiến thuật khá phổ biến nhưng lại vô cùng hiệu quả.

Luyện tập thực chiến với Huyền Huyền giúp Thiên Vũ lĩnh ngộ được thêm nhiều kĩ thuật thực chiến cũng như cách phối hợp sức mạnh, Hấn hiện tại đã không còn gà mờ cái gì cũng không biết như trước, tiến bộ đến Từ Mạnh lão sư cũng phải âm thầm gật gù khen ngợi. Khi luyện tập, những lần cận chiến tiếp xúc nhạy cảm ngày càng tăng lên đều đặn đi cùng với việc Thân pháp “Quý Ảnh” ngày càng tiến bộ. Đúng là quá tiền lợi mà, một công đôi việc...

Chỉ còn có hai tháng nữa là tới kì thi tấn cấp của học viện, hấn không hề lo lắng mình sẽ trượt. Mà điều mà hấn lo lắng là việc mở ra bí cảnh năm năm một lần của học viện Ma pháp Trung Lập ngay sau đó. Chính nhờ bí cảnh này mà học viện mới trở nên nổi tiếng và đông học sinh tới vậy.

Lai lịch của bí cảnh này là một pháp bảo thông thiên của Vị Viện Trưởng đầu tiên sáng lập học viện cách đây hai vạn năm. Trong đó có rất nhiều kì ngộ, pháp bảo đan dược, bí kĩ công pháp từ thời thượng cổ do vị Viện Trưởng kia để lại với mục đích rèn luyện và kích phát tiềm năng học sinh của mình.

Ngoài ra nó cũng vô cùng nguy hiểm vì thú tộc thượng cổ sinh sống trong đó khác hoàn toàn thú tộc bình thường trên lục địa. Vì hoàn cảnh sống nên chúng vô cùng hung tàn và dữ tợn. Số lượng không quá nhiều nhưng thực lực thì đa phần là mạnh hơn rất nhiều.

Ngoài ra, tu sĩ thời thượng cổ cũng có thực lực cường đại hơn bây giờ nhiều, nên tính toán cân bằng thực lực của học sinh và ma thú của Vị Viện Trưởng kia cũng đã đổi khác rất lớn sau hai vạn năm. Đi vào đó là chấp nhận đánh cược chín phần mạng sống của mình.

Bí cảnh chỉ cho phép thực lực từ Ma Đạo Sĩ, Đẩu Sĩ, và Trúc Cơ trở xuống tiến vào, vậy nên bí cảnh này mới có thể còn nhiều đan dược công pháp, pháp bảo giấu kín trong đó tới vậy.

Cứ năm năm một lần, các tông môn, học viện lớn có kết minh với học viện Trung Lập trong Đế quốc Thiên Vũ này lại cử các phái đoàn học sinh tới để tham gia bí cảnh.

Học sinh của học viện ma pháp Trung Lập thì chỉ cần đủ điều kiện cảnh giới là có thể tiến vào, nhưng các tông môn, học viện khác thì chỉ được 30 danh ngạch tiến vào mà thôi. Ngoài ra còn các Tấn Tu bên ngoài muốn vào bí cảnh thì phải mua với giá cực kì đắt đỏ, hàng năm thông thường chỉ có hai đến ba tấn tu mua nổi danh ngạch vào bí cảnh này.

Mục tiêu gần nhất của Thiên Vũ là Tham gia bí cảnh này để lịch duyệt cũng như tăng cường thực lực. Từ Mạnh cũng vô cùng ủng hộ và tin tưởng quyết định này của Thiên Vũ, Dù có là thiên tài, nhưng không được lịch duyệt sự tàn khốc của thể giới, thì cũng chỉ là đá kê chân cho người khác mà thôi...

Đôi lời giải thích về tâm cảnh của tác giả:

Ta có thể ví dụ tâm cảnh giống như là nhận thức, độ quen thuộc về một con đường hay một khu phố vậy. Tâm cảnh người vững chãi thì người sẽ không bao giờ bị lạc trong khu phố đó, người đã quen thuộc từng cảnh vật, từng con đường, từng ngách nhỏ trong khu phố đó.

Còn khi người đột phá cảnh giới nghĩa là người có điều kiện, Làm thủ tục mua nhà chuyển từ khu phố này sang khu phố khác cao cấp hơn vậy. Người bình thường thì việc thủ tục sẽ trở ngại một chút, đó là bình cảnh. Sau khi đột phá sẽ phải từ từ tìm hiểu xung quanh, rồi mò mẫm hỏi thăm làm quen với khu phố (làm quen với cảnh giới, cơ thể)

Còn tâm cảnh người đi trước cảnh giới nghĩa là người đã hỏi thăm và quen thuộc trước ở đó khu phố mới rồi. Giờ chuyển nhà tới là đã quen thuộc luôn, không phải dò hỏi tìm hiểu gì nữa. Chỉ cần tích đủ tiền (Năng lượng nói chung) là có thể chuyển ngay tới khu phố đó sống cực kì dễ dàng mà không cần phải làm thủ tục gì hết (không gặp bình cảnh).

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Trước ngày bí cảnh mở ra

Trên nóc của một ngôi nhà cao nhất trong xóm nhỏ. Có hai thân ảnh nhỏ nhắn ngồi nhìn mặt trời đang lặn dần sau dãy núi.

- Thiên Vũ, ta sẽ đi cùng người tới bí cảnh của học viện.
- Không được, người ở nhà. Bí cảnh này vô cùng nguy hiểm. Tu vi người chưa đạt tới Đẩu Sĩ hậu kì viên mãn thì đi vào cũng không có tác dụng gì nhiều.
- Người khinh thường ta? Hừ... Người đánh thắng được ta rồi hăng lên mặt nhé!
- Ta không thắng được người nhưng phương pháp bảo mệnh của ta thì nhiều vô số kể. Huyền Huyền ngoan, người ở nhà đợi ta về, hơn nữa Từ Mạnh lão sư cũng cấp cho ta thêm đan dược và pháp bảo phòng ngự rồi, người không cần quá lo lắng đâu.
- Hừ... Nhưng mà người ta lo sợ. Nghe nói học sinh của học viện tiến vào đó mười phần thì khi đi ra chỉ có hai phần. Mà toàn là các thiên tài tu luyện mới có đủ dũng khí tiến vào đó.
- Huyền Huyền, tin ở ta, nhất định ta sẽ trở về mà. Ta còn phải cưới người làm vợ nữa chứ...

Thiên Vũ nói tới đây thì gương mặt đáng yêu của Huyền Huyền nổi lên một tầng mây hồng. Nàng thẹn thùng cúi mặt xuống, đầu tựa vào vai của Thiên Vũ hờn dỗi nói.

- Ai nói là sẽ lấy người? Gọi tí tí, ta hơn người một tuổi đó. ‘Ranh con Thiên Vũ’. Hi hi.
- Ha ha, người không đồng ý thì ta tới Lý gia cướp người. Đời này của người đã định là phải gắn chặt với ta rồi.

Thiên Vũ bá đạo nói rồi hất đưa tay vuốt tóc của Huyền Huyền. Còn cô bé kia sau khi ném mặt ngọt thì cười híp mắt lại vô cùng nhu thuận, hai tay vòng qua ôm lấy cánh tay của Thiên Vũ. Tiểu yêu tinh liền biến hình thành con mèo nhỏ!

Cứ như vậy thời gian tiếp tục trôi đi không chờ một ai...

Chỉ còn hai ngày trước khi Bí cảnh mở ra. Bên ngoài học viện bỗng xuất hiện bốn con tàu vô cùng to lớn có hình dáng cổ quái đang trôi nổi trên không trung.

Trên thân tàu in kí hiệu của bốn thế lực lớn lần lượt là: Hóa Vũ tông, Thiên Linh tông, Bạch Trường tông và Dao Thần sơn trang. Bốn thế lực này cùng Học Viện ma pháp Trung Lập kết minh tạo thành một liên minh có tên Ngũ Chi.

Bốn con tàu lần lượt đáp xuống khoảng trống trước cửa học viện. Bốn đoàn người cũng từ từ đi ra từ boong tàu.

Đi đầu tiên vào học viện là Hóa Vũ tông. Trưởng lão dẫn đội là một trưởng lão già râu tóc bạc phơ mặc đạo bào hình âm dương, gương mặt hiền hòa nhưng nhìn cực kì nghiêm nghị. Theo sau là khoảng hơn ba mươi đệ tử.

Đệ tử của hóa vũ tông rất dễ nhận biết vì đệ tử tông môn này tất cả mặc đạo bào đen trắng, sau lưng có in hình bát quái âm dương, cả nam lẫn nữ đều để tóc dài và búi cao lên. Đặc biệt hơn, tất cả bọn họ đều sử dụng vũ khí là kiếm.

Còn Thiên Linh tông thì đi đầu lại là một người phụ nữ cực kì quý phái, gọi cảm. Nàng ta ăn mặc khá là thiếu vải lại còn bó sát. Bộ ngực đồ sộ kia chỉ được che sáu mươi phần trăm làm bao nhiêu thanh thiếu niên chưa trải đời xịt cả máu mũi. Bên ngoài nàng khoác một chiếc áo choàng lụa cực kì mỏng, tôn lên cái dáng người ma mị bên trong áo choàng. Thật là khiêu khích người ta phạm tội mà!

Đặc biệt hơn, đệ tử tông môn phía sau nàng lại toàn bộ là thiếu nữ. Mỗi người một vẻ, xinh đẹp mỹ miều không sao tả hết. Có vẻ như tông môn này chỉ thu nữ đệ tử vậy.

Đoàn người Thiên Linh tông đi tới đâu là gây náo động tới đó, hai bên đường đã đứng chen chúc học sinh nam của học viện gây tắc nghẽn giao thông nghiêm trọng, khiến cho một vài vị lão sư của học viện phải đứng ra mở đường ổn định trật tự.

Đi phía sau là Bạch Trường tông, và Dao Thần sơn trang. Đệ tử của Bạch Trường tông thì luôn luôn mặc trường bào màu trắng. Họ có một đặc điểm là có một hình xăm con rắn trên người, ai cũng có cả nam cả nữ, chỉ là có người xăm lên tay, có người xăm lên mặt, lại có người xăm ở cổ...

Dao thần sơn trang thì bọn họ lại chủ tu luyện cự đạo. Đạo pháp của họ nổi danh thiên hạ đã hơn một vạn năm nay. Đám người này lại ăn mặc rất phóng khoáng, không theo một mô tuýp nào cả. Vị tiên bối dẫn đội thì nhìn lại như một lão khát cái vậy.

Bốn đoàn người đều được học viện sắp xếp chỗ ở tại một khu nhà vô cùng tráng lệ nguy nga có vị trí tách biệt hoàn toàn với học sinh của học viện, Dường như chỗ đó được xây nên chỉ để dành tiếp đãi bốn tông môn khi có sự kiện xảy ra vậy.

Tối ngày hôm đó, Tử Mạnh cho gọi Thiên Vũ

- Thiên Vũ, Đi vào bí cảnh, yêu thú tuy rất đáng sợ, nhưng không thể bằng lòng dạ con người. Người có thể lập nhóm nhưng tuyệt đối không được tin tưởng đối phương hoàn toàn. Nhớ kĩ hai từ “lợi ích”.

- Vâng lão sư, con nhớ rồi.

- Hai kiện pháp bảo ta đưa cho người đã luyện tập sử dụng thành thạo chưa?

- Dạ thưa lão sư, con đã thành thạo,

- Tốt lắm, Người về đi, những gì cần nói ta đã nói hết rồi, nhớ lời ta và bình an trở về!

- Cảm tạ lão sư đã quan tâm.

Thiên Vũ quỳ xuống lạy ba lạy rồi đứng dậy quay lưng trở về. Ngay khi hất ra khỏi đình viện nhỏ của Tử Mạnh lão sư.

- Lão sư, đã an bài ổn thỏa, lần này có Tử Hòa và Tử Tùng cùng theo hấn đi vào bí cảnh.

- Bảo hai tên đó không được tiết lộ danh tính, không được để Thiên Vũ biết là ta phái người bảo vệ hấn.

- Vâng, con đã sắp xếp ổn thỏa.

Lần này người nói chuyện với Tử Mạnh lại là Dương Oánh, vị đệ tử kiêu mị vô song luôn luôn thần thần bí bí rất ít khi xuất hiện trong xóm nhỏ.

Thiên vũ trở về nhà, xếp chân đá tọa bắt đầu tu luyện. Tử Mạnh cho hấn hai kiện pháp bảo, một là đôi giày có khả năng tăng tốc độ di chuyển, có thể chuyển hóa phong ma pháp bao trùm toàn cơ thể cản đi áp lực và tăng tốc cực kì hiệu quả.

Pháp bảo còn lại là một chiếc áo choàng có công dụng loại bỏ mùi trên cơ thể và loại bỏ thần thức tra xét của người có tu vi từ Ma đạo Sư, Đấu Tướng, Kim Đan trở xuống tra xét. Kiện pháp bảo áo choàng này tuy chỉ là nhất phẩm, nhưng lại là món pháp bảo mà hấn ưng ý nhất hiện tại.

Tu luyện qua một đêm, Thiên vũ liền tới nhà của đại sư huynh Trần Khải.

- Đại sư huynh, chuyện đệ nhờ huynh đã làm xong chưa.

- Thiên Vũ à, đệ qua đây, ta đã luyện chế xong rồi, không biết đệ cần dùng thứ này để làm gì?

- Đa tạ đại sư huynh. Đệ sẽ báo đáp huynh sau, hihi.

Hắn cười hi hi, rồi cầm cặp nhẫn chạy mất.

Pháp bảo mà Thiên Vũ nhờ Trần Khải luyện chế chính là một cặp nhẫn. Cặp nhẫn này tất nhiên là dành cho hắn và Huyền Huyền rồi. Nhưng cặp nhẫn này không phải chỉ dùng như đồ trang sức bình thường.

Chỉ cần Thiên Vũ nhỏ một giọt máu vào nhẫn và luyện chế nó bởi thần thức, thì Huyền Huyền khi đeo nhẫn có thể cảm nhận được Thiên Vũ còn sống hay đã chết, và ngược lại. Nếu hai người ở trong phạm vi khoảng 2km thì có thể cảm nhận được vị trí chính xác của nhau.

Huyền Huyền đáp ứng sẽ không tham gia bí cảnh nếu hắn làm cặp nhẫn này để nàng có thể yên tâm khi ở nhà. (Mới tí tuổi đầu đã đòi nhẫn cưới rồi).

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Tiến vào bí cảnh

- Thiên Vũ, ngươi phải cẩn thận a. Mạng sống mới là quan trọng nhất. Chúng ta đợi ngươi trở về.

- Vâng, đệ cảm ơn đại sư huynh, cảm ơn mọi người. Ta nhất định sẽ trở về, có khi còn cảm theo được cả truyền thừa của vị Viện Trưởng và 8 vị tháp chủ ấy chứ. Ha ha.

Nghe Thiên Vũ chém gió thì Huyền Huyền bĩu môi: “Hừ, khoác lác không biết ngượng...”

- Chỉ Huyền Huyền mới hiểu được Thiên Vũ a. Mọi người ở đây ai cũng tin lời hắn nói tới sái cả cổ. Vậy mà mỗi muội vạch trần được. Giỏi, quá giỏi!

Huyền Huyền nghe vậy liền xù lông:

- Lương sư huynh, huynh không nói không ai bảo huynh bị cầm đầu. Hừ.

Lương Gia Huy lên tiếng trừu trêu tiểu yêu tinh Huyền Huyền làm mọi người cười vang, giảm bớt đi bầu không khí nặng nề khi từ biệt này.

Có thể nói lần này quyết định của Thiên Vũ là quá liều lĩnh. Hắn còn quá nhỏ, kinh nghiệm lịch duyệt lại không được nhiều. Vậy mà đã lại tham gia bí cảnh nguy hiểm như vậy khiến ai cũng lo lắng không thôi.

Hắn liền chào từ biệt mọi người và bước tới địa điểm tập kết nằm phía trong nội môn.

Trong một đại sảnh rộng lớn, có khoảng gần hai trăm người đang đứng trong đại sảnh này. Hai trăm người này chia làm hai mươi nhóm.

Mỗi nhóm có thành viên không quá mười. Các nhóm này sẽ lần lượt được truyền tống tới các khu vực bất kì phía trong bí cảnh. Mười người truyền tống một lúc cũng là mỗi người một vị trí chứ không phải tùm lại thành nhóm cùng xuất hiện một nơi.

Và vị trí truyền tống cũng vô cùng an toàn, xung quanh ngay tại lúc đó sẽ không có nguy hiểm gì. Tránh trường hợp người bị truyền tống thẳng vào ổ của yêu thú cường đại, vừa tới đã bị vỗ chết tơi.

Ngay lúc này, Hàn lão sư, tháp chủ Pháp Luật Tháp liền đứng ra chủ trì:

- Đã tới giờ! Tất cả các người tập hợp thành các nhóm, xếp hàng lần lượt để truyền tống.

Nói xong hắn lấy từ trong nhẫn trữ vật ra tám viên thượng phẩm Linh Thạch. Tay bắt một pháp quyết kì dị vô cùng nhanh. Một vòng tròn ma pháp liền xuất hiện trên không trung.

Trên rìa ngoài vòng tròn có tám vòng tròn nhỏ. Lần lượt từng viên thượng phẩm linh thạch bay ra và khảm vào trung tâm của tám vòng tròn nhỏ đó. Ngay sau đó vòng tròn ma pháp liền lóe sáng rực rỡ, bay lên nóc của đại sảnh.

Một màn kì dị hiện ra, Từng nhóm đứng trong đại sảnh lần lượt biến thành từng tia sáng xanh bị hút vào vòng tròn ma pháp đó.

Thiên Vũ liếc mắt chào tạm biệt Huyền Huyền và Cao Tiểu Hà đang đứng phía ngoài đại sảnh dõi theo hần. Hần gật đầu rồi mỉm cười rồi biến thành tia sáng xanh cuốn vào vòng tròn ma pháp.

- Hà bá mẫu, con theo hần vào bí cảnh, người nhớ chăm sóc tốt sức khỏe bản thân nhé!

Nói xong, Huyền Huyền chạy vào trong, nhập vào nhóm cuối cùng mới có tám thành viên. Hàn Trưởng lão thấy vậy cũng không ngăn cản, vì có rất nhiều trường hợp học sinh tới tận cuối cùng mới tích đủ dũng khí để tham gia bí cảnh. Thêm vài người hay bớt vài người cũng không ảnh hưởng gì cả.

- Huyền Huyền, con làm gì vậy. Mau, mau quay lại...

Cao Tiểu Hà vội vã gọi với theo nhưng không thể làm thay đổi được quyết định của Huyền Huyền...

Thiên Vũ sau khi truyền tống thấy một mảng trắng xóa, vài giây sau hần mới thấy mình đang đứng trên một sa mạc rộng lớn bát ngát, xung quanh chỉ có cát và cát.

Hần chậm rãi đánh giá tình hình hiện tại của bản thân. Kiểm tra lại một lượt đan dược vũ khí mình chuẩn bị. Mặc lên mình pháp bảo áo choàng, tay đeo hộ uyển chân đi đôi pháp bảo giày hệ gió, Pháp bảo bản mệnh thì dắt ngang lưng.

Sau đó hần liền mở bản đồ ra và xem xét một chút vị trí đại khái mà các học sinh thế hệ trước vẽ lại. Hần ngược nhìn về phía xa xa, thì thấy một ngọn núi vô cùng cao lớn, mây mờ ẩn hiện từ sườn núi làm hần không thể ước lượng được đỉnh của ngọn núi tại đâu, độ cao là bao nhiêu. Quyết định đi về phía ngọn núi đó.

Trong bản đồ thì đó chính là ngọn núi trung tâm của tầng thứ nhất trong bí cảnh, đường dẫn tới tầng thứ hai cũng ẩn dấu trên ngọn núi đó. Càng đi sâu về phía ngọn núi trung tâm thì linh khí cũng càng ngày càng dày đặc, Linh thảo khoáng thạch cũng nhiều hơn, và yêu thú tất nhiên cũng nhiều và mạnh hơn.

Thiên Vũ đi liên tục hai giờ đồng hồ, trước mắt hần vẫn chỉ toàn cát là cát, chưa xuất hiện bất cứ vật gì, kể cả một viên đá nhỏ. Hần tiếp tục đi tiếp thì bỗng thấy xa xa bên tay phải có tiếng động lớn cùng với cát bụi bay đầy trời. Thấy vậy Thiên Vũ liền chạy ngay về hướng đó.

Một thiếu niên tuổi khoảng mười ba mười bốn thuộc Hóa Vũ tông đang chật vật quần nhau với một con bọ cạp to lớn. Lớp vỏ màu đen của nó cứng như sắt vậy, mọi công kích của thiếu niên đều không gây ra sát thương gì cho nó. Cái nọc độc trên đuôi thì liên tục phun ra những dòng nước đen xì xì, dính vào cát là tỏa khói đen nghi ngút. Vô cùng khủng bố.

- Xin huynh đệ cứu giúp, Hồng Thịnh ta nhất định sẽ báo đáp.

Thiên Vũ giật mình, hần đã mặc ‘áo choàng’ sao hần vẫn có thể phát hiện ra khí tức của hần đang ẩn thân chứ? Đang định đứng dậy ra giúp đỡ thì thấy một thanh niên khác cầm đại đao bổ tới con bọ cạp, có vẻ như hần là đệ tử của Đạo Thần sơn trang.

- Hóa ra hần không nói mình...

Thiên Vũ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tí nữa thì bại lộ hành tung. Hần đề phòng với tất cả mọi người tiến vào bí cảnh này nên cũng không muốn lộ mặt vô ích làm gì.

Có thanh niên dùng đại đao kia tới trợ giúp, con bọ cạp tuy không bị thương nhưng đã bị công kích của hai người đẩy lùi. Nhân cơ hội đó hai người này liền chạy trốn. Không xuyên phá được lớp vỏ kia thì đừng có nghĩ tới chuyện giết được con bọ cạp đó.

Thiên Vũ cũng âm thầm bám theo hai người, vì bọn họ cũng đang tiến về ngọn núi trung tâm. Tiện để hai người đó đi trước dọn đường luôn, đỡ nguy hiểm.

‘Ba người’ tiếp tục di chuyển về phía ngọn núi trung tâm. Trên đường đi gặp một cánh tay bị trúng độc thối rữa nằm trên cát, chắc vị chủ nhân xấu số của cánh tay này đã nằm trong bụng của một con bọ cạp nào đó rồi. Tên đệ tử Hóa Vũ tông mặt biến sắc, rồi âm thầm cảm thấy mình may mắn đã trốn thoát thành công.

Họ liền tháo chiếc nhẫn trữ vật trên ngón tay ra, phân chia đồ vật trong đó vô cùng nhanh chóng và thuần thục.

Đi tiếp thêm một canh giờ, thì thấy một vùng cát bụi bay đầy trời, tại đó có ba người đang chống đỡ một đàn kiến khổng lồ có khoảng mười ba con đang bao vây họ. Ba người này là đồng học của hần, vừa làm bài kiểm tra lên được nội môn lớp Trung.

Đàn kiến này vốn là có mười tám con, nhưng đã bị ba người vây công chết ba con, xác kiến nằm xa xa cạnh một cái hang. Trong hang tỏa ra một ánh sáng xanh thần bí. Nhất định là ba con kiến kia thủ hộ bảo vật bị ba người hợp lực phục kích nên chúng gọi cả đàn tới.

Sau khi phân tích được tình hình, Hai người kia liền nhảy ra giúp đỡ cùng ba người bị vây công. Thiên Vũ cũng muốn lợi dụng bọn họ để vòng qua ăn trộm bảo vật, nhưng cạnh đó vẫn còn hai con kiến khác đang thủ hộ, nên hần đành từ bỏ ý định ngư ông đắc lợi kia.

Sau khi được trợ giúp, năm người dần dần lấy lại được thế cân bằng và phản công lại mãnh liệt. Sau một tiếng đồng hồ thì đã diệt sạch được đàn kiến

nhưng ai ai cũng thương tích đầy mình, sức lực cạn kiệt.

Ngay lúc năm người cùng tiến tới cái hang, tên đệ tử của Hóa Vũ tông liền lén lút nuốt một viên đan dược đỏ rực. Ngay sau đó, tu vi, sức mạnh của hắn tăng lên nhanh chóng tới tình trạng đỉnh phong. Bốn người kia cảm nhận được khí tức của tên này thay đổi thì ngạc nhiên cảnh giác quay lại.

Nhưng đã muộn rồi, đệ tử của Hóa Vũ tông bất pháp quyết, thanh phi kiếm bản mệnh của hắn bay lên đỉnh đầu của bốn người. Lập tức một kiếm trận được thành hình. Trong kiếm trận có vô vàn phi kiếm hình thành từ linh khí bay loạn xạ tấn công bốn người từ mọi phương hướng.

Lòng người hiểm ác, lần này thì Thiên Vũ đã được tận mắt chứng kiến rồi. Tên đệ tử Hóa Vũ tông kia sẵn sàng giết chết ân nhân cứu mạng của mình chỉ vì một thứ chưa chắc đã phải bảo vật. Cũng thăm mừng vì mình ban đầu không nhảy lên giúp đỡ tên cầm thú này.

Bốn người kia trong kiếm trận chật vật đón đỡ, không thể trốn ra ngoài cũng đánh không hết hàng vạn thanh phi kiếm kia, các vết thương càng ngày càng nhiều, chồng chất lên nhau.

Ngay khi họ cảm thấy không thể chịu được nữa, thì có một đạo lôi điện bất ngờ đánh thẳng về phía tên đệ tử Hóa Vũ tông kia.

Tên kia cũng không phải dạng xoàng, hắn thấy nhẹ tay một cái liền có một vòng sáng bảo hộ bao trùm toàn thân, đạo lôi điện kia đánh vào vòng sáng liền nổ tung, khói bụi mù mịt. Nhân cơ hội này, Thiên Vũ vận hết công suất thân pháp của mình, lao tới với tốc độ nhanh kinh người.

Tay trái hắn bắt ngờ ném thanh đoản kiếm của mình ra mục tiêu là chính giữa cổ họng của đối thủ, sợi dây phía sau uốn lượn hình con rắn nhìn vô cùng đặc sắc.

Tên đệ tử của Hóa Vũ tông cũng bắt ngờ vô cùng vì thân pháp kẻ đánh lên này lại nhanh tới vậy. Hắn liền triệu hồi thanh kiếm bản mệnh kia về cứng đối cứng với thanh đoản kiếm phi tới. Kiếm trận cũng vô tình nhờ vậy mà biến mất mờ ra con đường sống cho bốn người kia.

Keng... Hai thanh kiếm chống chọi với nhau trên không trung tạo ra thanh âm đinh tai nhức óc. Thiên Vũ cũng đã thành công tiếp cận đối thủ. Tay phải nắm thành quyền, xung quanh quyền xuất hiện một lớp màng lửa màu xanh bao phủ. Thiên Vũ đâm thẳng vào vòng bảo hộ của đối thủ.

Đùnggg... Vòng bảo hộ vốn đã được sử dụng lúc đánh nhau với đàn kiến nên đã không còn trong trạng thái đỉnh phong, ăn một quyền của Thiên Vũ liền vỡ tan. Dư lực của quyền kia nện thẳng vào ngực tên đệ tử Hóa Vũ tông kia.

Người hắn bắn về phía sau đâm mạnh vào cồn cát. Hắn thổ huyết, Pháp bảo phòng ngự hình ngọc bội trên hông ảm đạm rồi vỡ vụn. Hắn thấy mình đã thất thế, hiệu lực của đan dược cũng đã sắp hết. Rất dứt khoát quay người bỏ chạy, bám vào thanh phi kiếm bản mệnh vút mình lên không trung.

Ngay lúc này, Vũ khí bản mệnh của Thiên Vũ bắt ngờ phi từ bên trong cồn cát phi lên, quán lý và đâm mạnh vào chân làm hắn bị thương chậm lại một nhịp.

Cũng chỉ chờ có một nhịp này, một đại đao vô cùng khí thế từ trên đỉnh đầu hắn bổ xuống. Thân hình kia bị chém làm hai ngay tức khắc. Hai mảnh thân thể tách ra rơi xuống cồn cát, máu tuôn xối xả nhuộm đỏ cả một vùng...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Bí cảnh, hiểm cảnh

Một đạo kia, tất nhiên là của thanh niên Đào Thần sơn trang kia rồi.

- Đa tạ ân nhân cứu giúp, Đoàn Dự ta sẽ ghi nhớ ân tình này. Nếu người có việc gì cần giúp đỡ, hãy tới Đoàn gia tại Đào Thần sơn trang tìm ta. Dù lên núi đao biển lửa ta cũng sẽ không chối từ... Xin ân nhân cho biết tên để ta có thể ghi nhớ!

- Không tiện. Không cần báo đáp. Có duyên sẽ gặp lại.

“Quý mới tin người” Thiên Vũ âm thầm nghĩ. Hắn hiện tại đang đeo mặt nạ, kết hợp với ‘áo choàng’ trùm kín toàn thân trông vô cùng thần bí. Cứu Đoàn Dự cũng chỉ là tiện tay, vì hắn muốn cứu ba vị đồng học của học viện kia mà thôi.

Đoàn Dự tới cái xác lấy đi nhả trừ vật và thanh phi kiếm pháp bảo. Ngay sau khi giải trừ phong ấn liền ném về phía Thiên Vũ. Rất rõ ràng ý của hắn là chiến lợi phẩm Thiên Vũ sẽ được hưởng hết.

Thiên Vũ cũng tiện tay nhận lấy, kiểm tra nhả trừ vật thì cũng chỉ có một chút đan dược và khoảng ba vạn Linh Thạch hạ phẩm. “Không ngoài dự đoán, tên kia nghèo tới phát điên đây mà, nên mới tham gia bí cảnh để cướp của giết người.”

Nhận xong đồ Thiên Vũ dứt khoát quay người di chuyển về phía cái hang kia. Kiểm tra kỹ càng không có gì nguy hiểm hắn mới cẩn thận chui người vào hang.

Hóa ra bên trong tổ kiến này là một mỏ quặng linh thạch hạ phẩm. Tia sáng xanh kia chính là một chút linh thạch trung phẩm được thai nghén ra trong mỏ quặng gần đây, ngạc nhiên hơn còn có một viên linh thạch thượng phẩm xen kẽ vào trong đó.

Mặc dù có thể đào được rất nhiều linh thạch. Nhưng thời gian trong Bí cảnh là có hạn, không ai tình nguyện đào linh thạch ở đây mà bỏ qua các bảo bối quý giá mà Vị Viện trưởng kia để lại, hơn nữa lại không có dụng cụ đặc thù, đào linh thạch năng suất vô cùng kém. Vậy nên nó mới có thể tồn tại ngay ở rìa ngoài bí cảnh lâu tới như vậy.

Thiên Vũ chỉ lấy viên thượng phẩm linh thạch kia, rồi quay người đi mất. Làm ba vị đồng học kia không kịp nói lời cảm tạ, chỉ kịp nhìn theo bóng lưng của hắn với ánh nhìn cảm kích bất tận.

Tuy công sức giết kiến là của tất cả mọi người, nhưng nếu không còn mạng thì lấy cái gì mà sử dụng linh thạch, biết vậy nên mặc dù Thiên Vũ có lấy đi viên Thượng phẩm linh thạch quý giá kia, bốn người này thấy như vậy mới là đúng với lẽ thường. Nếu hắn không lấy có khi tâm trạng của họ còn nặng nề hơn vì không báo đáp được gì cho ân nhân...

Lân này không có người mở đường, Thiên Vũ phải chậm chạp vừa đi vừa tra xét cẩn thận. Trên đường đi hắn cũng gặp một ốc đảo, bên trong ốc đảo Linh Khí dày đặc, ngưng thành những đoàn sương mù mập mờ bay trong ốc đảo đó, nhất định là có bảo vật tu luyện cực kì quý giá.

Tuy nhiên lại có một khí tức vô cùng cường đại tọa trấn trong đó, đứng từ xa nhìn lại Thiên Vũ cũng cảm thấy rợn người. Tham lam tiến vào thì chỉ có con đường chết.

Tiếp nối một hồi rồi Thiên Vũ cũng bỏ qua và đi tiếp về phía ngọn núi. Sau ốc đảo đó, hắn liền thấy vô số mảnh vụn cơ thể người và vết tích chiến đấu, rải khắp trên đường đi. Chứng tỏ khu vực này có một tồn tại gì đó đã cản và giết tất cả người này.

Nghĩ tới đây Thiên Vũ lập tức quay trở về con đường cũ, định sẽ đi vòng qua khu vực chết tróc này. Đột nhiên từ xa xa có một nhóm khoảng sáu thiếu nữ đang tiến lại về phía hắn. Sau lưng các nàng bốc lên một đoàn khói bụi như một cơn bão to lớn đang đuổi theo.

Không cần suy nghĩ, hắn tung người bỏ chạy theo một hướng vuông góc với hướng của tiểu đội mỹ nữ kia. Bây giờ mà giờ thối anh hùng cứu mỹ nhân thì chỉ có con đường chết. Thiên vũ cảm nhận được sinh vật phía sau cơn bão cát kia khủng bố không hề kém tồn tại trong ốc đảo.

Người đứng đầu trong sáu thiếu nữ kia bất ngờ túm lấy một tiểu cô nương trong nhóm rồi tung mạnh về phía Thiên Vũ đang chạy, kèm theo nhả trứ vật của bản thân mình. Nàng ta hét lớn:

- Vũ Linh ta xin nhờ ân công cứu giúp bảo vệ cho muội muội. Kiếp sau sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp ân tình...

- Sư tỉ, tỉ làm gì vậy... Có chết thì cùng chết, muội không sợ chết!

Tiểu cô nương vừa bị ném đi la lớn, vừa tiếp đất đã bò lên chạy thẳng về phía cơn bão cát đang ập tới.

Thiên Vũ chứng kiến tất cả, nội tâm hắn rung động. Có một thiên thần và một ác quỷ đang cãi nhau chí chóe trong đầu của hắn: “Cứu đi. Không được cứu. Ta bảo cứu. Ta nói quá nguy hiểm, không cứu...”

Chỉ trong giây lát, hắn quay người chạy tới tiểu cô nương kia. Điều khiến Pháp bảo bản mệnh của mình quán lấy thân hình cô bé rồi giật mạnh và lôi đi, vận dụng phong ma pháp tới mức tối đa lướt đi trên sa mạc. Đúng vậy, chính xác là lôi đi, hiện tại không còn thời gian mà để ý ‘hình ảnh’ với ‘mặt mũi’ nữa rồi!

- Ngươi thả ta ra được rồi!

Thiên Vũ mãi chạy quá mà quên mất mình đang ‘lôi’ một cô bé yêu kiều dễ thương đằng sau. Hắn chưa bao giờ vận dụng phong ma pháp tới cực đại như vậy nên khi dừng lại trong cơ thể có chút buồn nôn...

- Tốt rồi, lễ vật của người tỉ tỉ quá cổ kia ta đã nhận, ta cũng đã cứu ngươi ra khỏi hiểm cảnh. Từ nay về sau đường ai nấy đi.

Nói xong hắn liền nôn thốc nôn tháo, bộ dạng đáng thương vô cùng.

- Ngươi, ngươi có làm sao không? Ta có một viên bổ khí đan giúp điều hòa khí huyết trong cơ thể.

- A sư tỉ ta cũng có, ngươi lấy trong nhẫn của sư tỉ ấy...

Thiên Vũ nôn xong liền bật cười, tiểu cô nương này ngây thơ quá mức. “Chắc là chưa từng trải sự đời.” Tới đây nàng ta lại tiếp tục lên tiếng.

- Ngươi có thể trả chiếc nhẫn trứ vật cho ta được không? Tất... tất nhiên là đồ vật bên trong ngươi cứ cầm lấy. Nhưng quần áo, đồ dùng cá nhân và

chiếc nhẫn thì có thể trả lại cho ta được không? Tí ti ta chưa chết, ta cảm nhận được điều đó.

Nói xong tiểu cô nương liền đỏ mặt. Thiên Vũ cũng không phải biến thái, hắn cũng chẳng quan tâm Vũ Linh là ai và đã chết hay chưa. Hắn trả lại đồ dùng cá nhân và chiếc nhẫn cho nàng. Xoay người rồi đi.

- Ta là Vũ Na, Tí ti ta tên Vũ Linh. Cảm tạ ngươi, nhưng sau này ngươi giúp người khác thì đừng ‘lôi’ người ta nữa, rất mất hình tượng a...

Nàng ta gọi với theo làm Thiên Vũ cố nén cười tới đỏ cả mặt. Hắn cũng không định rời đi, hắn cảm thấy tiểu cô nương Vũ Na này cực kì thuần khiết. Tiểu cô nương này ngây thơ như vậy gặp yêu thú thì còn đỡ, chứ gặp người ngoài không có ý tốt thì có khi bị lừa vẫn còn tuyên dương người ta ấy chứ. Hắn tìm một cái lí do vớ vẩn rồi quyết định âm thầm bám theo Vũ Na.

Hắn đi khuất tầm mắt liền tiến vào chế độ ẩn thân, lặng lẽ đi sau và theo dõi Vũ Na đang cẩn thận di chuyển về phía ngọn núi trung tâm. Có vẻ như ai cũng có mục đích chung là tiến vào ngọn núi đó... (Lại có người mở đường đi trước, thẳng này quá là vô sỉ).

Con đường này lại vô cùng yên bình, yên bình tới lạ thường, không hề xuất hiện bất cứ cái gì, thậm chí một người tham gia bí cảnh cũng không gặp. Đầu óc Thiên Vũ đang suy tính mọi khả năng. ‘Nếu trên trời không có gì, mặt đất cũng không có gì. Vậy khả năng duy nhất là ở phía dưới lòng đất’.

Nghĩ vậy hắn liền áp tai về phía dưới mặt đất, kết hợp sử dụng thổ nguyên tố tra xét về phía dưới lòng đất. Trong một khoảnh khắc nào đó. Hắn nghe thấy tiếng ‘bình bịch, bình bịch, bình bịch...’ vang lên đều đặn.

Như nghĩ tới điều gì, hắn vội vàng lao về phía Vũ Na hét lớn:

- Vũ Na, bay lên không trung, ngay lập tức.

Vũ Na ngơ ngẩn, quay lại thấy Thiên Vũ đang bay tới vô cùng vội vã. Nàng ta cũng bất pháp quyết nhảy mạnh lên không trung. Thiên Vũ bay tới điều khiển pháp bảo bản mệnh quán quanh cái eo nhỏ nhắn của nàng một lần nữa ‘lôi’ đi. Hắn vận Phong ma pháp kéo theo nàng ta bay thẳng lên trời, sắc mặt tái nhợt vì sợ sệt.

Bỗng từ trong cát có một cái miệng vô cùng to lớn, răng nhọn hoắt, hơi thở hôi thối từ mặt đất phi lên hướng hai người mà ngoạm tới...

Cái miệng này phải có đường kính tới hai kilomet, con mồi mà đi vào phạm vi của nó thì xác định không thể nào chạy thoát được. Thiên Vũ Tinh ý nên đã chạy trước một bước, bay thẳng lên cao. Cái miệng kia với không tới liền cứ mở lớn ra như chò trực Thiên vũ rơi xuống vậy.

- Ngu gì mà ta xuống, ngươi đợi tới tết nhé!

Thiên Vũ âm thầm thở phào nhẹ nhõm nghĩ. Sắc mặt Vũ Na thì đã tái nhợt từ bao giờ, nàng quá sợ hãi tới mức không nói được điều gì, cả thân thể run lên mãnh liệt.

Tuy nhiên, hắn còn chưa đắc chí được vài giây, thì trong chiếc miệng kia phun ra hai sợi dây tốc độ cực nhanh quán lấy chân hắn và chân Vũ Na. Dùng sức mạnh kéo mạnh về phía cái miệng to lớn kia.

Hắn vô cùng hoảng hốt, điều khiển pháp bảo và bí kĩ liên tục chém về phía sợi dây dưới chân. Nhưng tất cả đều vô ích, sợi dây đó quá chắc chắn, hai thân ảnh bé nhỏ lập tức bị kéo vào trong chiếc miệng hôi thối kia.

...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đường sống, hay lại là đường chết?

Con quái vật nuốt cả hai thân ảnh vào trong bụng của mình, bên trong là một màu tối đen như mực, mùi tanh hôi xộc lên mũi cực kì khó chịu.

- Thiên Vũ, Thiên Vũ, ngươi ở đâu?

Ngay lúc này có một quả cầu ánh sáng nho nhỏ bay lên đỉnh đầu, gặp một vật cản gì đó thì dừng lại.

- Ta ở đây, Vũ Na, ngươi có làm sao không?

- Ta... Ta không sao. Đây chính là bụng của con yêu thú đó?

Vũ Na sợ sệt hỏi, hiện tại nàng ta đã sợ tới mức đôi chân kia run rẩy, khuôn mặt tuyệt vọng cúi đầu trầm ngâm không biết là đang nghĩ gì.

Thiên Vũ không trả lời, hần im lặng đánh giá tình hình xung quanh. Hiện tại hai người đang ở trong một trống đạo tối đen, hai vách của thông đạo không ngừng tiết ra một chất nhầy màu xanh tanh hôi cực kì. Có thể đây chính là dạ dày của con quái vật kia.

Hần cũng thấy năng lượng và linh lực của mình đang dần xói mòn theo thời gian. Cứ đà này thì chỉ khoảng nửa tiếng nữa là hần sẽ kiệt sức mà chết trong dạ dày của con yêu thú này.

Nghĩ tới đây lòng hần trùng xuống, hần không cam tâm chịu chết. Cuộc đời của hần chỉ mới bắt đầu khởi sắc, hần còn mẫu thân, còn Huyền Huyền, còn lão sư và các vị huynh đệ ở nhà đang đợi.

Thiên Vũ như phát cuồng, điên cuồng công kích vách ngăn nhưng không hề có hiệu quả, mà linh lực của hần cũng xói mòn càng nhanh hơn, thời gian của hần lại càng ít đi...

Vũ Na thì vốn đã sợ đến chân tay bủn rủn, nằng ta bỗng tiến tới, kéo theo Thiên Vũ đi về một đầu bất kì của thông đạo với hi vọng cầu sinh ít ỏi.

- Hi vọng có thể ra tới miệng của con quái thú, đợi nó há miệng đón con rồi tiếp theo rồi chúng ta sẽ trốn ra.

Vũ Na ngay thơ nói, Thiên Vũ biết là không thể nào đơn giản được như vậy, nhưng ít ra có thứ để hi vọng còn hơn ngồi tuyệt vọng chờ chết tại nơi này.

Hai thân ảnh men theo thông đạo đi ngược lên phía trên, trên đường đi các món pháp bảo cũ kĩ hỏng hóc rơi đầy dưới chân hai người, còn thấy vài bộ quần áo không biết làm bằng chất liệu gì mà không hề bị hư tổn. Còn chủ nhân của nó thì đã sớm bị tiêu hóa từ lâu.

Hần cũng phát hiện ra rằng càng đi lên trên, sự bào mòn linh khí, năng lượng càng ít đi. Ít ra phát hiện này cũng an ủi nội tâm của Thiên Vũ phần nào, sống thêm được chút ít thời gian.

- Mặc vào, quần áo chúng ta sắp bị tan chảy hết rồi.

Thiên vũ nói xong cũng liền nhặt hai bộ, một bộ đưa cho Vũ Na. Quả cầu ánh sáng soi đường vụt tắt, cùng lúc đó tiếng “rột rột” vang lên.

Nghe được tiếng thiếu nữ thay đồ đã là phúc phận vô cùng lớn, nhưng hiện tại Thiên Vũ hần nào có tâm trạng nghĩ vớ vẩn cái gì. Mạng sống mới là trên hết!

- Xong chưa?

Một tiếng “Ừm” nhỏ như muỗi kêu vang lên. Hai người bắt đầu đi tiếp về phía cao hơn. Bước chân nặng nề mà tuyệt vọng, hai bên vách tường vẫn tiếp tục tiết ra chất nhờn màu xanh hôi thối.

Không biết là con yêu thú này đã sống ở đây bao nhiêu tuế nguyệt, nhìn vào số lượng pháp bảo cũ nát dưới chân thì ước chừng hai người này đã đi qua cả ngàn xác chết rồi. Thịnh thoảng cũng nhặt được vài pháp bảo bề ngoài không bị tổn hại gì, nhưng tất cả đều đã mất đi tác dụng. Phần lớn là các pháp bảo dạng tháp, hoặc bảo đỉnh luyện chế đơn được...

Cuối cùng hai người đã tới điểm cuối. Thiên vũ liền đề cao cảnh giác, không ngờ tại nơi này lại có thêm tám người khác. Có vẻ là họ bị “nuốt” vào đây sớm hơn Thiên Vũ.

Cuối của thông đạo một vách ngăn màu trong suốt. Có hai người đang vô cùng tuyệt vọng không ngừng công kích vào đó. Vách ngăn đó nhìn thì vô cùng yếu ớt mỏng manh, nhưng lại cô cứng dẻo dai. Hai người tiếp tục thử hàng trăm cách cũng không làm tổn hại gì.

Một người mặc đồng phục Hóa Vũ tông ngồi trong góc liền lên tiếng.

- Hai người thôi đi, đã công kích cả tiếng đồng hồ rồi mà có ăn thua gì đâu. Chúng ta cũng đã từng hợp lực nhưng đây vốn không phải là thứ chúng ta có thể phá vỡ được.

Tên béo trong hai người đang công kích vách ngăn kia đáp lại.

- Vậy phải làm gì, ngồi chờ chết sao, Định Kha ta không cam lòng. Không thể ngồi chờ chết tại đây được. Ta không có đan dược để bổ sung linh khí và năng lượng, không thể trụ được tới khi bí cảnh kết thúc. Mà bí cảnh kết thúc thì chưa chắc đã được truyền tống ra.

Nói tới đây, tên béo bỗng hít mắt lại, đôi mắt nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn trữ vật của tên đệ tử Hóa Vũ tông kia. Hần tiến lại gần và đột ngột ra sát chiêu, “Đúng vậy, không có thì có thể cướp nha”...

Một giọt nước làm rung động cả cái hồ. Cả tám người loạn cả lên, bắt đầu giao thủ kịch liệt với nhau.

Đám người này ai ai cũng có tu vi hơn Thiên Vũ hết, hần thấy vậy liền biết mình đã hết hi vọng khi đi tới đây. Hần cũng biết thêm cần đan dược cũng có thể bổ sung phần nào linh khí và năng lượng kéo dài thời gian.

Thiên Vũ vốn cũng không cho rằng sẽ được truyền tống ra khi hết thời gian. Nếu có người trốn thoát được khỏi đây. Thì chắc cũng đã có ghi trên bản đồ địa điểm này có con quái thú nguy hiểm tới vậy.

Vũ Na thì đã chết lặng, ngồi một chỗ ôm chiếc nhẫn trữ vật của sư ti vào lòng, không hề nhúc nhích.

- Đi, chẳng nào cũng chết, ngồi đây thì cũng chỉ sống thêm được chút thời gian. Ta sẽ cố gắng đi tới điểm cuối của thông đạo này xem ở đó có gì.

- Vũ Na... Vũ Na... Có nghe ta nói không? Ngươi ở đây hay đi cùng ta?

Gọi mấy lần Vũ Na mới tỉnh lại trong suy tưởng. Nàng ta đã tuyệt vọng thật rồi, đôi chân thon dài kia chẳng buồn nhúc nhích nữa.

- Ta... Ta đi với ngươi. Ta rất sợ đám người kia...

Nói đến đây Thiên Vũ cũng hiểu, Tám nam nhân khi biết mình sắp chết có thể làm bất cứ điều gì kinh khủng đối với một nữ nhân như nàng.

Hai người lại trở về con đường cũ, lần này là đi xuống, vừa đi hai người vừa căn đân được duy trì. Khi đi qua một chiếc đỉnh luyện đan to lớn, Vũ Na liền khựng lại, nàng ta lại gần và kiểm tra chiếc đỉnh.

Đó là một chiếc đỉnh vô cùng cổ xưa, trên thành đỉnh có vài chữ cổ cùng với một con rùa đang cõng một cái tháp lớn. Nhưng đặc biệt hơn, trong chiếc đỉnh to lớn đó là một bộ xương người.

Người này đã chết bao nhiêu tuế nguyệt mà tại sao xương cốt lại không hề bị tiêu hóa. Các pháp bảo bên trong đỉnh cũng vô cùng nguyên vẹn, không hề bị hỏng hóc hay bị ăn mòn.

Đây là điều mà Thiên Vũ thấy lạ, còn Vũ Na thì lại nhìn ở một góc độ khác. Vũ Na liền lôi một bảo đỉnh từ trong nhẫn trữ vật ra, bảo đỉnh này nhỏ hơn, nhưng lại có hình dáng y hệt.

Một màn kì bí liền diễn ra, hai chiếc đỉnh lóe sáng chói mắt rồi hợp nhất với nhau tạo ra một cái đỉnh mới nhỏ như lòng bàn tay, hình dáng cổ xưa, trên thân đỉnh lập lòe ánh sáng xanh, tất nhiên là không phải vật phẩm.

Vũ Na vừa vui mừng vừa ngạc nhiên.

- Thiên Vũ huynh, không ngờ ta lại tìm được phần còn lại của Quy Đỉnh, bảo vật thất truyền của Vũ tộc ta. Haha.

Nói tới đây, nàng liền nghĩ tới hoàn cảnh hiện tại, gương mặt liền biến sắc, nét vui mừng vừa xuất hiện liền vụt tắt. Đôi mắt rung rung buồn trực như sắp khóc.

- Tiếc là ta không mang nó về cho ti ti được.

Đầu óc Thiên Vũ lóe sáng.

- Vũ Na, ngươi có thể phóng to thu nhỏ bảo đỉnh kia được không?

- Được chứ, ngươi xem.

Nàng ta vừa nói thì chiếc đỉnh phồng to ra bằng chiếc đỉnh cũ trước khi dung hợp.

- To nữa, to nữa...

Theo lời Thiên Vũ, Vũ Na liền điều chỉnh chiếc cổ đỉnh to ra, nhưng kích cỡ thì không gian bên trong cũng chỉ rơi vào khoảng hơn hai mét khối một chút.

Thiên Vũ âm thầm thở phào may mắn vì không gian này vừa đủ cho hai người chui vào. Tuy chèn chúc 'một chút' nhưng cũng đủ để thực hiện kế hoạch của hắn.

Vì thấy bộ xương và các pháp bảo kia, nên hắn đoán rằng khi chui vào trong đỉnh, thì sẽ không phải chịu ảnh hưởng từ dạ dày của con yêu thú này. Có thể đi tới điểm cuối cùng của dạ dày. Nếu may mắn còn có được bài tiết ra ngoài cơ thể theo một con đường nào đó... (eo uiii).

- Thiên Vũ, tay ngươi để lên trên đầu đi, nó chạm vào lưng ta rồi, còn nữa, ngươi bỏ cái côn nhỏ ở dưới thắt lưng đi. Sao không cho nó vào túi trữ vật cho tiện...

Thiên Vũ khổ tâm vô cùng: 'ta cho được thì đã cho rồi, ngại chết mất thôi'. Hai người chen chúc vào trong Quy Đỉnh, không gian chật hẹp làm sao có thể không bị tiếp xúc cơ thể được chứ. Hai người phải cuộn tròn lại mới đủ diện tích.

Như hắn dự liệu, vào trong đỉnh thì không phải chịu cái cảm giác xói mòn năng lượng, linh lực kia. Nhưng lại bị xói mòn về tâm trí ahhh. Hắn cảm tưởng cái tem 'còn trinh' mà hắn giữ gìn ba mươi năm nay sắp bị một tiểu cô nương bóc mất...

Chiếc đỉnh chậm rãi bay vào phía trong thông đạo, bay liên tục ba mươi phút đồng hồ thì tới một đại sảnh rộng lớn. Thiên Vũ và Vũ Na vô cùng ngạc nhiên, cũng như tìm cảm giác tìm được sự sống vậy, vì đại sảnh này được xây dựng bởi đá, từng cột từng cột trong đại sảnh được trạm khắc tỉ mỉ.

Chúng tôi nơi này có sự can thiệp của bàn tay con người. mà có người can thiệp được vào đây thì sẽ có lỗi ra.

Kì lạ hơn là, trên đại sảnh này tồn tại hàng trăm chiếc cổ đỉnh có hình dáng khác nhau. Khí tức từng chiếc từng chiếc không hề kém với Quy Đình của Vũ Na.

Có một đài cao phía đằng sau, trên đài là một tấm bia mộ vô cùng lớn khắc chữ cổ.

Thiên Vũ mạnh dạn thò tay ra phía ngoài, cảm thấy Linh lực và Năng lượng của mình bị bòn rút vô cùng nhanh chóng. Bàn tay lập tức khô héo làm hắn vô cùng sợ hãi rút tay lại. Uống đan dược liên tục mới khôi phục được. Hai người đành nằm co do trong chiếc đỉnh đi tới đi lui trên đại sảnh.

Trong hàng trăm chiếc đỉnh kia, đều có những bộ xương khô trước đây đã là chủ nhân của nó. Và tất nhiên pháp bảo của họ đều còn nguyên vẹn. Vậy là Thiên Vũ Tịch tay thu tất cả người cả đỉnh.

Khi thu được hơn bốn mươi cái đỉnh, Thì bỗng đầu óc hắn trở nên mơ hồ. Thần thức và thần lực trong thức hải rung động mãnh liệt. Hắn và Vũ Na đều bị hút vào một khoảng không gian xa lạ.

Tỉnh dậy đã thấy hai người nằm trên một khu rừng rộng lớn... Thiên Vũ chợt nhận ra đằng sau đang có một đàn hung thú cường hãn đang đuổi tới, số lượng ước chừng hàng ngàn hàng vạn con...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tình cảm chớm nở

- Chạy mau.

Thiên Vũ hét lên, cầm lấy cổ tay Vũ Na kéo mạnh. Cô bé Vũ Na này dường như không hề có thân pháp gì, hay bất kì phương pháp chạy trốn đặc thù nào. Thật không hiểu nổi tại sao nàng ta lại dám đi vào bí cảnh nguy hiểm này.

Hai người chạy thục mạng trong khu rừng rậm rạp. Quả thật Vũ Na đã làm giảm đi tốc độ của Thiên Vũ vô cùng lớn. Rồi cũng có lúc hai người gặp hiểm cảnh, bị một yêu thú cấp ba chặn đường. Tuy vô cùng nguy hiểm nhưng Thiên Vũ vẫn cố gắng dẫn theo Vũ Na vượt qua.

Tới lần thứ ba bị chặn giết thì nàng ta lại không hề do dự, buông tay Thiên Vũ. Nàng ta chọn ở lại con mồi dụ bọn yêu thú kia đi để Thiên Vũ thoát thân.

Điều này đã động tới bản tâm lương thiện của Thiên Vũ tại địa cầu. Hắn vẫn nhớ lời dạy của Từ Mạnh lão sư, nhưng bản năng hắn mách bảo rằng nếu mình bỏ rơi Vũ Na tại đây thì bản tâm mình sẽ không bao giờ hoàn chỉnh. Sẽ có một vết nứt trong tâm hồn của mình khiến hắn thống khổ.

Vậy là hắn cắn răng chịu đựng quay lại một lần nữa 'lời' Vũ Na chạy trốn. Hắn quyết sẽ không bỏ rơi cô bé lương thiện này. Ánh mắt của Vũ Na nhìn hắn cũng có sự thay đổi một cách rõ rệt. Từ ánh mắt nghi hoặc dần dần tới lo lắng rồi bây giờ đã chuyển thành triu mến.

Nghi hoặc là vì nàng không hiểu tại sao Thiên Vũ lại tốt với nàng như vậy. Lo lắng là vì nghĩ cho tính mệnh của hắn đang bị nguy hiểm vì nàng. Còn triu mến, thì chỉ vì lí do gì cả, đơn giản là nàng thấy hắn thuận mắt thôi...

Thiên Vũ thì trật vật với đám hung thú hung hãn kia, đâu có rảnh để ý tới Vũ Na nghĩ gì, nhìn gì. Hắn cũng có một nghi hoặc vô cùng lớn, là kẻ cả là hiểm cảnh, nguy hiểm vô vàn nhưng cũng chưa bao giờ thấy Vũ Na sử dụng sức mạnh của mình. Công kích không có, thân pháp không có, phòng ngự cũng không có. Nàng ta cứ như tu luyện từ bé tới giờ chỉ để làm bình hoa thôi vậy.

Hai người chạy trốn đã một giờ đồng hồ, Năng lượng và Linh khí của Thiên Vũ đã dần cạn tới đáy. Đan dược cũng không thể nào bù đắp cho sự tiêu hao quá lớn này. Thiên Vũ bình tĩnh tới đâu cũng không thể tìm ra được đường sống nếu hắn cứ tiếp tục mang theo Vũ Na. "Chả nhẽ phải bỏ nàng ta ta lại?"

Hắn liền quay sang nhìn Vũ Na đang bị kéo đi sau lưng, đôi mắt tràn ngập lo lắng, không biết phải làm sao. Nàng ta cũng nhìn thẳng vào mắt Thiên Vũ. Đôi mắt triu mến ấy nhẹ nhàng khép lại, đầu gật nhẹ một cái, rồi mỉm cười mãn nguyện. Nàng ta biết Thiên Vũ đã tới giới hạn, không thể để cả hai cùng chết tại đây được.

Miệng nàng lẩm nhẩm bắt chú quyết... Một đoàn ánh sáng thuần khiết từ từ trong người Vũ Na xuất hiện bay thẳng về phía thiên vũ. Đoàn ánh sáng kia Tràn đầy Sinh Mệnh lực, Linh lực và Thần lực. Lập tức phục hồi lại toàn bộ tiêu hao lúc trước cho Thiên Vũ, thậm chí sau đó còn có dấu hiệu đột phá cảnh giới.

Thiên Vũ lúc này chỉ tập chung vào dòng khí kia và chạy trốn hung thú, nên hắn hoàn toàn không phát hiện ra bầu trời phía trên đã xuất hiện một đôi vô cùng to lớn đang dõi theo nhất cử nhất động của hai người.

Vũ Na hiện tại vẫn không ngừng bắt chú quyết, gương mặt của nàng càng ngày càng nhot nhot đi trông thấy, đôi môi đỏ mọng tràn đầy sức sống đã biến

thành thâm tím, khô nẻ. Lúc này, phía trên cao vang tới một giọng nói tang thương và già nua.

- Đủ rồi.

Sau giọng nói đó, Thiên Vũ lại cảm thấy đầu óc mơ hồ, bầu trời đột nhiên tối sập. Và khi hắn có thể cảm nhận lại thì lại đang thấy mình vẫn nằm trong chiếc đỉnh co quắp cùng Vũ Na. Quần áo hắn vẫn như lúc trước, chưa hề bị yêu thú làm tổn hại gì.

Vũ Na cũng vậy, nhưng tình trạng nàng thì lại giống hệt với lúc sau khi truyền đi ánh sáng vàng thần kì kia. Đôi mắt nàng nhắm tịt, đôi môi khô nứt tím tái, sinh mệnh lực đã yếu ớt còn từ từ xói mòn. Như đã nghĩ ra điều gì, Thiên Vũ vội lên tiếng:

- Tiền bối, người làm như vậy là có ý gì? Không biết người là vị tháp chủ của tháp nào? Mong người rủ lòng thương cứu giúp, bọn ta là học sinh của học viện mà người sáng lập a.

- Nga... Người có thể nhận biết ta là tháp chủ? Được rồi, đưa cô bé ra ngoài.

Giọng nói kia lại một lần nữa vang lên pha lẫn với một chút ngạc nhiên. Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm vì đã đoán đúng. Hắn thử thò ban tay ra ngoài chiếc cổ đỉnh, thấy không hề có sự ăn mòn như lúc trước mới yên tâm bế Vũ Na đang mê man bất tỉnh ra ngoài. Hắn liền mở miệng cầu xin.

- Tiền bối, xin người mau cứu giúp, ta cảm thấy sinh mệnh nàng đã sắp cạn kiệt.

- Nó cũng là đệ tử mà ta nhìn trúng, người không cần lo lắng.

Trên đài cao, từ những dòng chữ cổ xưa khắc trên bia mộ kia xuất hiện một dòng khí màu vàng đậm chậm rãi bay tới nâng cơ thể Vũ Na lên. Sau đó nó bắt đầu chạy xung quanh từng góc ngách trên cơ thể nàng, càng chạy càng nhanh, màu sắc càng nhạt dần đều.

Tới khi sắc vàng của dòng khí tan đi hoàn toàn thì Vũ Na cũng trở lại trạng thái bình thường, chỉ có điều là vẫn chưa tỉnh lại mà thôi.

Thật kì diệu, Thiên Vũ hẳn ở bên cạnh mà trong người cũng cảm giác vô cùng thư thái. Từng thớ thịt, từng khớp xương, từng sợi gân trên người hắn như được tu bổ trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Dòng khí của vị tiền bối kia đậm đặc sức mạnh sinh mệnh, nên đã vô tình tu bổ cho thể chất của hắn vô cùng lớn. Hiện tại hắn cảm thấy có thể đột phá Đấu Sĩ trung kì bất cứ lúc nào.

Thiên Vũ lay tỉnh Vũ Na dậy, kể lại một lượt biến cố sau khi nàng ta ngất đi. Rồi hai người cùng quỳ trước bia mộ dập đầu cảm tạ.

- Đa tạ tiền bối đã giúp đỡ.

- Người tên Vũ Na phải không? - Giọng nói tang thương kia lại cất lên.

- Vâng thưa tiền bối.

Ngay sau đó nàng ta liền biến thành một chùm sáng rồi chui vào trong bia mộ kia. Thiên Vũ ngạc nhiên, rồi hắn cười khổ đứng dậy. Hắn bình tĩnh phân tích lại toàn bộ sự việc xảy ra, trong lòng cũng đã bắt được vài manh mối quan trọng.

- Vị tiền bối kia nhất định là một vị tháp chủ, hay nói cách khác đây chính là truyền thừa của một trong tám vị tháp chủ. Chỉ ra chưa rõ vị này là tháp chủ của tháp nào.

Theo như một quyển sách mà Thiên Vũ đã đọc qua trong thư viện thì.

- Chùm sáng vàng của Vũ Na kia chính là chùm sáng của quang minh nguyên tố. Người có nguyên tố Quang Minh vô cùng hiếm gặp và bị săn lùng đuổi giết trên toàn đại lục. Vì từ khi sinh ra họ đã biết một bí pháp, đó là chuyển hóa sinh mệnh lực của bản thân để tẩy rửa thể chất cho người khác.

- Bí pháp này vô cùng tổn hại tới người sử dụng. Giảm thọ, ảnh hưởng tới căn cơ tu luyện... Nhưng lại có thể giúp một người tư chất bình thường thành thiên tài tu luyện. Vậy nên không ai tình nguyện sử dụng cả.

- Hắn cũng hiểu ra vì sao nàng ta không hề có bí kĩ tấn công, phòng thủ hay thân pháp nào. Vì công pháp quang minh đã vô cùng hiếm có, bí kĩ quang minh nguyên tố còn khó tìm hơn gấp nhiều lần. Vũ Na cảnh giới luyện khí cũng đã tới Trúc cơ sơ kì, nhưng pháp bảo bản mệnh của nàng ta là chiếc đan đỉnh có tên Quy Đỉnh kia. Đúng là trong chiến đấu không hề có phụ trợ gì cả.

Nghĩ tới đây Thiên Vũ lại cảm động và áy náy, mặc dù hắn biết thời điểm lúc đó không còn bất kì lựa chọn nào nữa, hắn cũng đã làm hết sức mình rồi.

- Mà khoan đã, đan đỉnh, quang minh nguyên tố. Vậy nàng ta chắc chắn là biết luyện đan. Kết hợp với những chiếc cổ đỉnh trong đại sảnh này... Vị Tháp chủ kia tám chín phần mười là tháp chủ của đan tháp rồi.

Vậy đây chính là cơ duyên của Vũ Na. Hiểu ra vấn đề, Thiên Vũ liền hiểu ra rằng sự thật cay đắng là mình chỉ là người được hưởng ké kì ngộ của người khác. Không có Vũ Na thì hẳn đúng là không thể sống sót ra khỏi con yêu thú này...

- Thật là bí ai mà...

Than thở một hồi hần liền tiếp tục công việc thu gom bảo đỉnh và pháp bảo của mình. Công việc thật mệt nhọc, còn tận hơn năm mươi chiếc đỉnh nữa cơ mà... Hiện giờ hần đã tự tin có thể xin một con đường sống thoát ra khỏi đây được rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Quái vật cứu mỹ nhân

- Bao nhiêu năm trôi qua, vị tháp chủ kia chắc chả để mắt tới mấy cái đỉnh còn con này đâu.

Nghĩ vậy, Thiên Vũ càng càng thêm yên tâm kiểm kê thu hoạch ngang nhiên giữa đại sảnh rộng lớn.

Những kẻ tới được đây, chắc chắn cũng áp dụng phương pháp giống như Thiên Vũ. Chui vào bảo đỉnh rồi đi tới cuối thông đạo. Nhưng họ đều không qua được khảo nghiệm của tháp chủ và chết tại nơi này.

Hơn một trăm chiếc cổ đỉnh luyện đan, trong đó bao gồm rất nhiều pháp bảo, đan dược, công pháp từ hai vạn năm trước tới giờ. Thiên Vũ hần đã vô tình vớ được một kho tàng vô cùng lớn.

Sau khi kiểm kê thu hoạch. Hần chỉ thấy ba món pháp bảo hợp với bản thân. Thứ nhất là một pháp bảo tam phẩm nội giáp. Có thể đề kháng một phần ba sức mạnh ma thuật nhận vào. Cảnh giới áp dụng dưới Giả Kim. Thứ hai là một pháp bảo đai lưng tam phẩm, có khả năng biến thành một thanh kiếm vô cùng sắc bén và mềm dẻo, là một lợi khí ám sát xuất kì bất ý. Hần thay thế luôn đoản kiếm hình ngọc bội trên hông.

Thứ ba là một viên ngọc màu đỏ rực không đánh giá được cấp bậc, nhưng lại có thể biến ảo ra một sát trận có uy lực vô cùng lớn. Uy lực của sát trận sẽ phụ thuộc vào tu vi của người sử dụng. Thiên Vũ hần rất ưng ý với viên ngọc này, chỉ tiếc là chưa thể thử xem uy lực của nó tới đâu.

Đan dược của người luyện đan thì tất nhiên là vô cùng tốt rồi, nhưng vì thời gian quá lâu nên dược lực cũng đã xói mòn đi không ít, chỉ có vài bình đan dược có niên hạn từ ba chục năm trở lại đây thì may ra có thể sử dụng bình thường được. Công pháp, bí kĩ của người Luyện Đan thì hần lại càng ít quan tâm rồi.

Tuy Thiên Vũ hần cũng mang theo những lí giải vô cùng đặc sắc từ thế giới của mình có thể áp dụng vào luyện đan thuật. Nhưng hần không thể phân mình ra vừa tu luyện công pháp, bí kĩ, vừa học tập luyện đan. Trên hết là hần không có một lão sư giỏi và một thế lực ủng hộ cung cấp tài lực.

Vì tỉ lệ thành đan của thế giới này quá kém nên để đào tạo ra một vị đan sư cao cấp là vô cùng tốn kém và tốn cả thời gian nữa.

Thu hoạch được ba pháp bảo ưng ý là hần đã vô cùng mãn nguyện rồi, trên khoe môi nhàn nhạt một nụ cười. Ung dung khoan khoái tu luyện đợi Vũ Na trở ra.

Ước chừng khoảng mười sáu tiếng sau, bí cảnh thời gian cũng đã trôi qua được hai ngày. Thiên Vũ đã tọa tu luyện gần Quy Đỉnh cũng có sự đột phá lớn.

Nhờ được Vũ Na tẩy rửa thể chất và dòng sức mạnh sinh mệnh của vị tháp chủ Đan Tháp kia, Thiên Vũ cũng đã đột phá được Đẩu Sĩ trung kì cảnh giới. Hiện tại hần tự tin tư chất của mình hơn người bình thường rất nhiều. Thổ nạp linh khí thiên địa cũng nhanh và nhiều hơn bình thường.

Hần vừa đột phá thì Tầm Bìa đá kia cũng sây ra dị biến. Nó nứt vỡ thành vô số mảnh vụn, đại sảnh cũng rung động mãnh liệt rồi đột nhiên dừng lại. Vô vàn tia sáng xanh từ bốn phương tám hướng tụ lại trên bệ đá, lóe sáng rồi thân hình Vũ Na từ từ hiện ra.

- Chúc mừng huynh đột phá, Thiên Vũ ca ca.

Vũ Na vui vẻ nói lời chúc mừng.

- Cảm ơn muội, Vũ Na, không có muội và vị tháp chủ Đan Tháp thì ta đã chết từ lâu. Ân tình này, Thiên Vũ ta xin ghi nhớ và báo đáp.

Thiên Vũ trịnh trọng nói ra. Bỗng có một thanh âm già nua vang lên.

- Vũ Na đồ nhi ngoan. Hần chỉ có tám tuổi thôi, người không cần gọi hần là ca ca.

Vũ Na tròn tròn mắt ngạc nhiên, “Thiên Vũ mới chỉ có tám tuổi, sao hần lại ít tuổi như vậy, vậy... vậy hần là siêu siêu tuyệt thế thiên tài rồi sao”.

Thấy nàng ta nhìn Thiên Vũ vô cùng sùng bái. Như đọc được ý nghĩ, vị tháp chủ kia không kìm được lại lên tiếng:

- Na nhi, như vậy đâu có được coi là thiên tài, nhớ ngày trước Học Viện chúng ta với độ tuổi như vậy mà có tu vi như hắn thì chỉ được coi là hơi khá mà thôi.

- Tiểu tử, nhờ Na nhi, ngươi cũng được không ít chỗ tốt rồi, bây giờ đã có thể rời đi được chưa?

Thiên Vũ nghe thấy vậy thì như mở cờ trong bụng. Hắn đợi câu này mãi.

- Thừa tiền bối, ta không biết cách rời đi a! Người có thể chỉ cho ta một con đường sáng được không? Vũ Na, muội... À quên Vũ Na "tỉ tỉ" có đi cùng ta luôn không?

Độ trở mặt của Thiên Vũ nhà ta quả đúng là thiên hạ đệ nhất rồi. Vũ Na nghe vậy liền bật cười duyên dáng.

- Ha ha, ngươi cứ xưng hô bình thường đi. Ta không quen. Ta phải theo sư phó học nghệ, cũng tiện tìm sư tỉ mình luôn. À... có thể cho ngươi đi nhờ tới ngọn núi trung tâm.

Nói xong nàng liền quay mặt nhìn về phía khoảng không phía sau như là đang hỏi ý của ai đó vậy.

- Được được... Na nhi nói gì đều được hết. Đi thôi.

Con quái thú chuyển mình đi chuyển bên trong sa mạc, bên trong cũng chỉ cảm thấy hơi rung nhẹ như là đi xe lửa vậy. Chỉ trong vài phút con quái thú đã đi hơn trăm kilomet. Bỗng nhiên chiếc nhẫn của Thiên Vũ rung lên kịch liệt, cũng có một cảm giác vô cùng quen thuộc ập tới. "Là Huyền Huyền... Là Huyền Huyền, sao nàng lại có thể ở trong bí cảnh?". Thiên Vũ liền gấp gấp mở miệng:

- Tiền bối, người có thể cho yêu thú quay lại khu vực hướng đông nam được không? Ta nhận ra một bằng hữu vô cùng quan trọng.

Vị Tháp chủ không vui lên tiếng:

- Hừ... Nó tên Tiểu Sa. Ngươi tự xuống mà đi.

- Lão sư. Người đã hứa rồi mà!

- Được, được rồi, ààà... .

Con yêu thú quay ngoặt lại, nó vẫn trốn trên đất. Một vòng tròn linh khí chậm rãi hiện ra, bên trong xuất hiện hình ảnh của một người bị thương đang cố gắng chống đỡ sự vây công bởi tám người khác. Bên cạnh người đó có ba cái xác vừa mới chết chưa lâu, trên thân thể đủ mọi loại thương tích, chết vô cùng thảm thương.

"Huyền Huyền, thật là nàng" Thiên Vũ liền nhận ra ngay một trong hai người bị vây công chính là Huyền Huyền, hơn nữa tình thế đang vô cùng nguy kịch. Hắn không hề do dự quý xuống, giọng vô cùng cấp bách và lo lắng:

- Tiền bối, ta cầu xin người lần cuối, cầu xin người cứu người kia giúp ta. Cầu xin người!

Một cái miệng to lớn vô cùng bỗng trồi ra từ trong cát, đem toàn bộ những người kia nuốt gọn vào trong bụng. Ngay sau đó nó lại lặn xuống còn cát, biến mất hoàn toàn trên sa mạc rộng lớn.

Ngay sau đó một thân ảnh nhỏ nhắn xuất hiện ra ngay trước mắt Thiên Vũ và Na Na. Thiên Vũ liền chạy tới ôm nàng vào lòng.

- Huyền Huyền, muội có làm sao không? Thương thế ra sao rồi?

- Ta, ta đã chết rồi sao, Thiên Vũ huynh, ta xin lỗi. Hu hu!

Huyền Huyền nghĩ là mình đã chết, nàng nghĩ đây chỉ là ảo ảnh hiện lên đánh lừa nàng. Nhưng gặp được Thiên Vũ làm cảm xúc của nàng bộc phát, dục vào lòng Thiên Vũ khóc nức nở.

- Bây nào, ngươi chưa chết, thê tử của ta sao có thể chết như vậy. Bình tĩnh kê ta nghe sao ngươi lại vào đây.

Đứng bên ngoài, Vũ Na lúng túng không biết phải làm gì. Nàng ta liền quay mặt đi, chậm rãi bất pháp quyết tạo ra một dòng khí màu vàng bay tới nhập vào người con gái kia được Thiên Vũ ôm trong lòng kia.

Dòng khí này lập tức chữa trị hầu hết các vết thương cho Huyền Huyền, nhưng lần này nàng ta đã không phải sử dụng bí pháp. Nàng ta đã có thể sử dụng sức mạnh nguyên tố Quang Minh một cách khá thuần thục rồi.

Vị Tháp chủ đang trầm mặc bỗng ngạc nhiên lên tiếng:

- Không ngờ sau bao nhiêu năm ta có thể gặp lại Song Linh thể chất a. Tiểu nữ, ngươi có một song sinh chị em?

Chương 30: Bình yên trước cơn bão lớn

Huyền Huyền ngạc nhiên, ngẩng cao đầu, đôi mắt đang tìm tòi nơi phát ra giọng nói tang thương kia.

- Đó là vị tháp chủ đầu tiên của Đan Tháp trong học viện. Kia là Vũ Na, ta sẽ giới thiệu với người sau.

Thiên Vũ giải thích một câu đơn giản, lúc này giọng hắn như có ma lực làm nàng liên bình tĩnh trở lại.

- Vâng thưa tiền bối, ta có một vị ti tử song sinh.

- Quả nhiên là vậy. Ha ha ha.

Tháp chủ Đan Tháp buông một câu không đầu không đuôi rồi biến mất hẳn. Cả ba người đang rơi vào một bầu không khí ngại ngùng khó xử.

Lúc này Vũ Na lên tiếng hỏi Thiên Vũ, giọng nàng nhỏ li ti như muỗi kêu vậy.

- Tiểu cô nương này, là... là... người yêu của người?

- Đúng vậy, đó là vợ tương lai của ta.

- Người đã lập hôn ước với nàng?

Thiên Vũ nghe vậy, quay sang nhìn thẳng vào mắt của Huyền Huyền, rồi nhẹ giọng đáp:

- Người phụ nữ của ta thì vẫn sẽ mãi là của ta, không cần hôn ước vẫn sẽ là của ta!

Thật rung động! Vũ Na cảm thấy như có gì vừa đâm vào tim nàng vậy. Đau... Đau lắm. Nàng ta không hiểu vì sao mình lại như vậy. Con tim còn nhảy loạn nhịp vì hẳn lúc này giờ đây dường như đã chết lặng vậy.

Con tim Huyền Huyền thì như tan chảy, cả người run run mãnh liệt, đôi mắt nhìn Thiên Vũ một cách triu mến lạ thường.

Vũ Na dường như không thể chịu đựng nổi, nàng ta quay lại, tiến về phía bệ đá, rồi hóa thành ánh sáng biến mất vô cùng vội vã. Trước khi đi còn nói lời từ biệt:

- Ta chúc phúc cho hai người. Nhớ sống tốt, Thiên Vũ, “ti tử” sẽ tìm người sau!

Quang cảnh cũng đột nhiên thay đổi. Thiên Vũ và Huyền Huyền thấy mình đã trở về trong sa mạc. Nhưng ngay trước mắt hai người đã là ngọn núi trung tâm kia rồi.

Còn tại bên trong lòng đất...

- Lão sư! Người nói xem, sao nước mắt ta không ngừng rơi như vậy? Ta chưa từng bị như vậy bao giờ, ta đang ốm sao? Hức hức... huhuhu.

Trước mặt Vũ Na giờ đây là một thanh niên có mái tóc bạch kim vô cùng trẻ tuổi, bộ dáng chỉ khoảng hai mươi lăm tuổi mà thôi. Hắn cũng đang lắc đầu cười khổ rồi vô cùng. Đường đường là một vị đại năng giả sống tới hai vạn năm. Mà lại bất lực trước nước mắt của một tiểu cô nương tuổi mới lớn. Àiiii...

Thiên Vũ và Huyền Huyền tìm một nơi ẩn nấp, Huyền Huyền chậm rãi kể lại toàn bộ những gì xảy ra trong hai ngày nay.

Nàng ta được truyền tống tới một khu đầm lầy, trên đường đi kết giao được với một vị học sinh của học viện, và cứu được hai huynh đệ của Đạo thần sơn trang đang gặp khó khăn.

Bốn người có cơ duyên tìm được một đóa linh thảo cấp năm, có tác dụng vô cùng lớn đối với người luyện cốt, giúp người đó bài trừ tạp chất trong cốt tủy. Vậy mà sau khi bốn người hợp lực giết chết một con cóc to lớn canh giữ, lại có bốn người khác nhảy ra cướp đoạt thành quả.

Bốn người nhảy ra không cướp được linh thảo, đánh đi đánh lại liền kéo tới một nhóm bốn người khác. Vậy nên chúng hợp mưu giải quyết đội của Huyền Huyền... Đội của nàng ta chạy trốn theo phía tây thì gặp phải sa mạc, và tiếp theo thì gặp Thiên Vũ vậy đó. Đáng buồn là cả tám người đuổi giết kia đều cùng là học sinh của Học Viện...

Nghe tới đây Thiên Vũ cũng thấy quá là may mắn, nếu không có chiếc nhẫn kia, thì hắn đã phải hối hận cả đời rồi. Hiện giờ hắn đang không hề có tâm trạng đi tiếp tới ngọn núi trung tâm. Hắn đang muốn ở yên tại đây cùng Huyền Huyền chờ tới ngày thứ bảy tự động truyền tống trở về. Huyền Huyền không thể gặp nguy hiểm được.

- Chúng ta đợi ở đây chờ Truyền tống. Ta cấm muội đi lung tung, nghe chưa!

- Dạ...

Huyền Huyền đuối lí nên không dám phản biện, “Dạ” một tiếng vô cùng ngọt ngào rồi nhu thuận ôm lấy tay hắn như một cô vợ nhỏ vậy.

Ngay lúc này, một giọng nói vang lên ngay bên tai làm đôi tình nhân “trẻ con” phải bật ngay dậy.

- Tỉ tỉ ngươi có cùng theo vào bí cảnh?

Cả hai người đứng hình, một câu hỏi vô cùng bí ẩn và không kém phần ngớ ngẩn. Nhưng cái áp lực khủng bố này thì không hề ngớ ngẩn chút nào.

Thấy hai người đứng “đơ” ra, ánh mắt liếc nhìn xung quanh toát lên vẻ ngạc nhiên và khiếp sợ. Giọng nói kia lại một lần nữa vang lên.

- Theo ta.

Nói xong Huyền Huyền liền biến mất ngay trước mặt Thiên Vũ. Mặt hắn tái ra, gương mặt lo lắng bắt đầu điên cuồng tìm kiếm Huyền Huyền. Không thể nào vừa tìm được nàng lại tiếp tục thất lạc như vậy được.

Hắn bắt đầu lật tung cả khu vực lên để tìm kiếm Huyền Huyền. Thông qua chiếc nhẫn thì vẫn cảm nhận được rằng nàng còn sống. Nhưng sự lo lắng, day dứt trong thâm tâm thì không hề vơi đi chút nào.

Năm phút sau, khi Thiên Vũ còn đang tìm kiếm các khu lân cận. Thì Huyền Huyền trở về. Nhưng đi sau nàng thì lại là một cô gái mang một chiếc nón rộng có màn sa màu đen xung quanh che đi khuôn mặt. Trang phục thì giống hệt với các nữ hiệp trong phim cổ trang vậy.

- Thiên Vũ!

- Huyền Huyền, ngươi trở lại, thật tốt quá. Ngươi không làm ta lo lắng thì không chịu được sao?

Nói xong hắn liền tiến tới cốc nhẹ vào đầu tiểu yêu tinh này. Nàng ta le lưỡi rồi cười tinh nghịch, có vẻ như tiểu yêu tinh này không hề gặp chút nguy hiểm nào.

Thiên Vũ mãi sau mới nhận ra sự tồn tại của người phụ nữ người này. Hắn vội vàng lên tiếng.

- Tiền bối, người là ai?

Người phụ nữ này không đáp trả, dường như con mắt của nàng tại đây chỉ có Huyền Huyền tồn tại thôi vậy.

- Được rồi chứ, đi thôi.

- Chưa được, ngươi đáp ứng ta năm phút cơ mà.

Huyền Huyền đáp trả rồi cũng lo lắng quay lại về phía Thiên Vũ.

- Ra khỏi bí cảnh ta sẽ giải đáp cho ngươi sau. Ngọn núi kia vô cùng nguy hiểm. Nó chính là truyền thừa của vị Viện Trưởng đại năng, nhưng ngươi không được tới đó, nhờ lời ta, không được tới đó. Ngươi bây giờ trở lại nơi mà ngươi được truyền tống. Bí cảnh này cũng chỉ có một tầng mà thôi!

- Thời gian không còn nhiều. Ta phải đi rồi, ta chỉ nói được bấy nhiêu. Ngươi hãy bảo trọng!

Nói xong nàng lại đột ngột biến mất như lúc ban đầu, bỏ lại Thiên Vũ một người bơ vơ khó hiểu.

Nhưng nghe giọng của nàng thì vô cùng nghiêm trọng. Hắn tin Huyền Huyền không lừa dối hắn, nhưng vì nàng ta lại nói vậy? Thiên Vũ đã bắt đầu nghĩ được mùi âm mưu gì đó tại đây rồi. Là ai đã lan truyền tầng hai của bí cảnh nằm trong ngọn núi đó cả vạn năm nay...

Nghĩ một hồi. Thiên Vũ quyết định nghe lời Huyền Huyền, trở về phía rìa của bí cảnh. Hắn cứ thế chậm rãi đi, mà không hề phát hiện có hai thân ảnh đang bám theo hắn từng chút từng chút một, vô cùng cẩn thận.

- Lão sư, lão sư... Sao người không nhắc nhở hắn. Ngọn núi trung tâm đó sao lại có thể nguy hiểm tới vậy. Chúng ta lại còn đưa hắn tới chân núi. Không

được, ta nhất định phải báo cho hần biết.

- Na nhi, bình tĩnh nào. Tên tiểu tử thông minh đó hiện giờ hần chắc cũng đã lờ mờ đoán ra được điều gì đó rồi. Con có nhớ tiểu cô nương đi cùng hần chứ?

- Là Huyền Huyền?

- Gì gì đó ta không nhớ tên. Nhưng thể chất của chị em song sinh đó vô cùng đặc thù. Là người mà Tháp chủ Đẩu Tràng tháp tìm kiếm hàng vạn năm nay. Tình cảm của bọn họ tốt vậy thì sẽ thông báo cho nhau thôi. Hơn nữa chúng ta cũng không được tiết lộ thông tin gì đặc biệt...

Vũ Na lập tức rơi vào trầm tư... Khuôn mặt nhỏ nhắn đầm chiêu khó hiểu.

- Hiện tại, ngươi không cần lo lắng gì cả. yên tâm tu luyện với ta tại đây. Thời đại sắp được chuyển giao rồi, ngươi cần tăng mạnh thực lực lên mới có thể bảo hộ tí ti ngươi... Và hần!

- Ta cũng đã đợi thời điểm này hai vạn năm rồi. Hai vạn năm thật dài a...

Thanh niên tóc bạch kim ngẩng đầu mỉm cười, con ngươi hần lóe lên ánh vàng nhìn vô cùng tà mị...

- Tiêu Dao tỉ, người đảm bảo hần sẽ an toàn chứ? Nếu hần có mệnh hệ gì thì ta cũng không thiết sống nữa.

- Uy... Ngươi uy hiếp ta. Tiểu yêu tinh, thực lực ngươi còn chưa đủ nha.

Hóa ra vị tháp chủ Đẩu Tràng Tháp lại là một mỹ phụ cực kì xinh đẹp, nài nỉ tên Tiêu Dao. Và người đang nói chuyện với nàng, tất nhiên là Huyền Huyền...

- Nếu hần nghe lời ngươi đi ra rìa của bí cảnh. Thì sẽ có tới ba phần là sẽ sống sót. Ta cũng đã thi triển một chút thủ đoạn, nếu hần trụ được tới ngày thứ sáu, mà gặp hiểm cảnh thì cũng sẽ được truyền tống trở ra. Nhưng địa điểm thì ta không dám chắc là sẽ trở về học viện.

- Đa tạ Tiêu Dao tỉ, việc ta đáp ứng ngươi nhất định ta sẽ thực hiện. Bao giờ ta có thể trở về đón tỉ tỉ?

- Chưa tới lúc, đợi thủ triều bộc phát thì chúng ta sẽ đi. Sắp rồi..

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Tìm nơi trú ẩn

Thiên Vũ chậm rãi đi ngược trở lại với phương hướng ngọn núi kia. Hần đã phát hiện ra điều bất thường. Tuy biết là bị theo dõi, nhưng hần không hề cảm nhận được khí tức của kẻ theo dõi.

Thiên Vũ cũng áp dụng đủ mọi kế sách, cũng lợi dụng cả yêu thú trên sa mạc nhưng vẫn không thể nào cắt đuôi được kẻ theo dõi. Chỉ duy có một điều làm hần yên tâm, là cảm thấy kẻ kia không hề có sát ý.

Nghĩ tới đây sự hoang mang liền trở thành hiếu kì. Hần cũng dứt khoát không chạy trốn nữa, cứ ung dung mà đi thôi. Trời dần dần tối lại.

Ban đêm trong sa mạc vô cùng nguy hiểm. Các loại yêu thú bắt đầu ra khỏi hang để tìm kiếm con mồi của mình. Tuy vậy Thiên Vũ cũng không dừng lại mà cố gắng đi tiếp. Cảm giác nguy hiểm phía sau lưng càng ngày càng lớn... Không phải từ kẻ theo đuôi kia mà là từ ngọn núi hùng vĩ phía xa kia...

Đùngđùng... Mặt đất rung liên hồi, một cột lửa từ ngọn núi đó xuất hiện. Nó xuyên phá tầng mây và chiếu sáng cả bầu trời đen. Ngay sau đó là vô vàn tiếng gào thét của những yêu thú trong bí cảnh vang lên.

Dường như tất cả những con yêu thú trong bí cảnh đều bị một sức mạnh nào đó tác động. Đôi mắt chúng đỏ ngầu, cử chỉ hành động bỗng hung hãn lạ thường. Từ phía ngọn núi trung tâm ồ ạt chạy ra phía ngoài tạo ra đám mây khói bụi vô cùng lớn.

Trên đường đi của chúng một cây cỏ cũng không thể nào sống nổi. Số phận của những kẻ ở khu vực lân cận đó thì khỏi phải nghĩ rồi...

Thiên Vũ thấy dị tượng xuất thế, cùng với áp lực khổng lồ từ đám mây khói bụi kia. Hần liền vô cùng sợ hãi, tăng tốc chạy ra xa ngọn núi càng xa càng tốt.

Trên đường đi gặp yêu thú cản đường hần cũng chỉ dám né tránh và chạy trốn ra xa. Gặp một đóa Linh Thảo cấp bốn không yêu thú nào thủ hộ cũng

không dám quay lại ngất đi... Hấn cầm đầu cầm cổ chạy, vừa chạy vừa suy tính kế hoạch của mình trong ba ngày tiếp theo.

Đã một ngày trôi qua, trên thân thể hấn đầy rẫy những vết thương do yêu thú để lại. Liên tục ăn đan dược bồi bổ năng lượng cùng linh khí, và liên tục chạy.

Thiên Vũ hấn đã chạy một ngày một đêm rồi, cái cảm giác bị theo dõi kia cũng không biết đã biến mất từ bao giờ. Nhưng giờ hấn chỉ còn thời gian quan tâm nữa rồi. Đám mây khói bụi kia đã chuẩn bị đuổi kịp. ước chừng chỉ nửa ngày nữa thôi là hấn phải đụng độ đám mây đó rồi.

Một con rết đen lại xuất hiện giữa đường đi của Thiên Vũ, nó cong người rồi phi thẳng tới, cái miệng mở lớn cùng cái càng nhô ra như răng nanh vậy. Thiên Vũ gặp trường hợp này không biết đã bao nhiêu lần, hấn liền uốn cong người né tránh cú vồ đó, đồng thời di chuyển sát bên hông con rết. Cả thân hình luôn lách qua hàng trăm chiếc chân đen xì xì mà vô cùng sắc nhọn kia. Vô tình trên áo hấn lại xuất hiện vài vết xước nho nhỏ.

Hấn hiện tại không thể bay lên không trung được. Bay lên lúc này chỉ để làm bia tập bắn cho hàng ngàn yêu thú khác mà thôi. Di chuyển dưới đất thể này tuy chậm chạp nhưng nhưng ít ra còn đỡ nguy hiểm hơn rất nhiều.

Hiện tại mục tiêu di chuyển của hấn là mỏ quặng hạ phẩm linh thạch kia. Hấn không tìm được nơi nào có thể tránh khỏi đàn yêu thú khổng lồ kia cản quét. Chỉ mong có thể tìm được chỗ nào đó nhỏ hẹp vững chãi để từ thủ.

Thiên Vũ tiếp tục chạy đi, Vết thương trên người ngày càng nhiều và nặng thêm, vết này chồng lên vết khác khiến quần áo hấn mặc rách te tua. Còn chiếc áo choàng kia thì đã được cắt từ lâu, Trường hợp chiếc áo choàng đó không hề có công dụng gì cả. Ân nấp một hai con yêu thú thì được. nhưng khắp nơi đều là yêu thú thì ân nấp sao được.

Hai tiếng sau hấn đã chạy tới khung cảnh quen thuộc kia. Cái hang kiến vẫn vậy. xung quanh vẫn có rất nhiều cát, và thêm cả một đàn kiến đỏ khoảng một ngàn con đang đứng “rải rác” xung quanh hang.

Thiên Vũ hoảng sợ dừng cước bộ. Hấn không hiểu sao tại đây lại có nhiều kiến tới như vậy, một đàn lần trước chỉ có khoảng gần hai mươi con. Sao giờ số lượng tăng lên tới một ngàn con.

“Đi tới đây rồi thì không còn đường lui nữa” Nghĩ vậy, Thiên Vũ hấn liền nhảy cao, tung người vào đàn kiến đông nghịt phía trước.

Vận Quỷ Ảnh thân pháp và đôi giày hệ gió tới tận cùng. Thiên Vũ lướt qua ngưỡng con kiến vô cùng nhanh chóng, hấn không đánh trả bất cứ một đòn nào, chỉ cầm đầu vừa chạy vừa đón đỡ và né tránh những chiếc càng đỏ to lớn.

Ngay lúc Thiên Vũ nhảy vào đàn kiến, Cũng có hai thân ảnh màu đen nhảy vào bám sát phía sau Thiên Vũ. Thân pháp của hai người này có điểm tương tự với Thiên Vũ, và bộ quần áo đen kia cũng đã rách tả tơi lộ ra chồng chéo những vết thương.

Thiên Vũ ngạc nhiên quay lại phía sau, thấy tốc độ và thân pháp của hai người kia hơn hấn rất nhiều. Những bước chân đó, cách duy chuyển đó vô cùng chuyên nghiệp và nhuần nhuyễn. Thậm chí hai người đó khi di chuyển còn phối hợp lẫn nhau người lên người xuống nhìn vô cùng ảo diệu.

Rất nhanh hai người đã bắt kịp Thiên Vũ, tuy không nói gì nhưng cả ba ăn ý với nhau xông tới mỏ linh thạch chỉ còn cách bọn họ nửa cây số.

Người bên tay phải hấn đột nhiên hét lớn:

- Thiên Vũ cẩn thận!

Một chiếc càng vô cùng to lớn bổ ngay về phía đầu Thiên Vũ. Hấn quay lại thì đã quá chậm rồi. Đôi mắt hấn mở to khiếp sợ. Trong khoảnh khắc, thời gian dường như ngừng lại hoàn toàn, hấn có thể nhìn rõ từng chi tiết của chiếc càng trong nháy mắt, nhưng thân thể lại không thể kịp né tránh, chỉ biết đợi chờ chiếc càng kia chém tới gạt hái tính mạng của hấn. Cảm giác bất lực và nuối tiếc vụt lên trong suy nghĩ...

Phụttttt... Một dòng máu cùng một cánh tay bay lên trời cao tới mấy mét.

Hóa ra người bên trái Thiên Vũ đã kịp thời dùng tay đẩy hấn ra. Nhưng cánh tay kia thì không thể nào may mắn như Thiên Vũ được.

Thiên Vũ ngạc nhiên tròn tròn mắt, hấn cũng không có thời gian suy xét xem tại sao hai người này biết tên hấn nữa, theo bản năng chạy tới ôm người cụt tay đang yếu ớt ngã dưới đất kia lên. Cho hấn nuốt một viên đan dược và vận pháp quyết hỏa thuật đốt nóng khu vực vết chém để cầm máu.

Xèoooooooo... Tiếng thịt cháy cùng mùi khét lập tức lan tỏa. Người áo đen cắn răng chịu đựng, từ lúc bị chém cụt tay tới giờ thì hấn chưa hề kêu lấy một câu nào. Hấn nhin đau khiến các đường gân xanh gân đỏ in hấn lên trán trông gương mặt vô cùng dữ tợn.

- Mau đi thôi!

Người áo đen bên phải đang vật lộn với con kiến đầu đàn lên tiếng thúc dục. Cái càng kia chính là của con kiến đó. Nó cao gấp đôi những con kiến khác, lớp vảy màu nâu đỏ chẳng chịt vết tích chiến đấu từ lâu trông vô cùng dữ tợn.

Lúc này ba người chỉ cách cửa hang hai trăm mét, Thiên Vũ xuất ra pháp bảo hình viên ngọc đỏ rực của mình. Lập tức một sát trận hệ Hỏa được hình thành, hơn chục con lóc lữa liên tục di chuyển theo trong một ô vuông có cạnh dài khoảng một trăm năm mươi mét.

Những con kiến bị cuốn vào con lốc kêu lên thảm thiết rồi rất nhanh chóng gục xuống, vỏ ngoài cứng rắn của chúng vẫn giữ nguyên nhưng bên trong cơ thể thì đang sôi sùng sục vì lửa. Từ các khớp nối liên tục chảy ra chất lỏng màu xanh đang bốc hơi nghi ngút.

Chỉ trong vài giây khởi động sát trận, Linh lực Thần lực của thiên vũ đã chạm gần tới đáy. Sát trận kết thúc để lại rất nhiều xác kiến trong đó có cả kiến thủ lĩnh. Viên ngọc lơ lửng trên không kia quay trở lại tay Thiên Vũ.

Sát trận đó cũng mở ra một con đường thoáng dang cho cả ba người. Nhân cơ hội này ba người cùng nhảy vào chiếc hang chật hẹp kia.

Vì cái hang này cũng khá là chật hẹp, nên trong hang kiến cũng chỉ có vài con kiến bình thường. Thiên Vũ liền chui sâu vào giết kiến trong hang, còn người áo đen kia thì thủ tại ngoài cửa.

Nửa giờ sau, cuối cùng thì tình cảnh cũng dần bình ổn trở lại, kiến trong hang đã chết hết, hai người ngoài cửa thay phiên nhau phòng thủ. Lối vào khá hẹp, chỉ vừa hai con kiến bình thường vào cùng một lúc nên công việc phòng thủ cũng không quá khó khăn.

Linh Thạch là một loại khoáng thạch đặc thù. Nó không những mang linh khí trời đất mà còn vô cùng cứng rắn. Phải có phương pháp đặc thù thì mới có thể khai thác một cách dễ dàng. Chính vậy nên mỏ linh thạch này tự dung trở thành pháo đài kiến cổ cho bọn người Thiên vũ. Ít nhất là đối với lũ kiến và những con yêu thú bình thường.

Đám mây khói bụi cũng dần dần tiến tới vị trí ba người. Nhưng độ dày của bụi trong đó thì đã giảm bớt, thay vào đó nó lan rộng ra xung quanh. . . Chúng tỏ đàn yêu thú to lớn kia đã tách ra thành những đàn nhỏ hơn, cũng cần quét được trên phạm vi rộng lớn hơn. . .

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Hi vọng và chống cự

Thú triều dần dần ập tới. Xác kiến tại cửa hang đã chết thành ngọn núi nhỏ che lấp cửa hang. Những con kiến bên ngoài cũng tạm thời đình chỉ tấn công. Đường như chúng muốn đợi tới khi thú triều quét qua rồi mới tấn công tổng thể.

Thiên Vũ và Tử Hòa đang cố thủ bỗng nhiên thấy đàn kiến rút lui thì vô cùng nghi hoặc và lo lắng. Nhưng hai người cũng đã có một khoảng thời gian nghỉ ngơi bổ sung năng lượng, thể lực.

Lúc này người áo đen cụt tay kia cũng đã hồi phục được phần nào thương thế. Chỉ là còn chưa quen thăng bằng cơ thể vì mất đi cánh tay trái của mình. Hắn lên tiếng:

- Thiên Vũ, người lại đây.

Thiên vũ cẩn thận tiến tới, hắn rất nghi hoặc vì sao hai người này biết mình, lại bám theo mình, còn cứu sống mình một mạng. Tuy hắn được cứu mạng nhưng sự đề phòng nhất thời vẫn chưa thể tiêu tan hết.

- Cảm tạ người đã cứu ta một mạng. Người biết ta từ trước?

- Chuyện đó nói sau. Mau lại gần đây.

Nói xong hắn liền lấy ra một quyển trục cổ xưa. Tay phải cầm ngang trước mặt, Miệng không ngừng đọc chú quyết. . .

Một dòng khí màu xanh thoát ra từ quyển trục, bay lấy bao bọc lấy chiếc ‘áo choàng’ của thiên vũ. Ngay tức thì chiếc áo choàng có sự thay đổi nghiêm trọng lệch đất.

Trên bề mặt áo nổi lên một làn gió nhẹ, độ dẻo dai và sức phòng thủ cũng tăng lên vô cùng lớn. Từ một pháp bảo nhất phẩm bỗng nhiên trở thành pháp bảo tứ phẩm. Hiệu quả đề kháng tra xét tăng mạnh. Biến thành một báu vật chân chính.

Nghĩa là yêu thú từ cấp sáu trở đi, mới có thể sử dụng thần thức để tra xét Thiên Vũ. Hoặc nếu là tu sĩ thì phải từ cảnh giới Đâu Thần, Thần Biến và Già Kim hậu kỳ trở lên mới có thể tra xét được.

Người áo đen còn lại gỡ khăn che mặt ra. Thật ngạc nhiên đây lại là một Thiếu nữ có một vết sẹo lớn ở má phải. Tuy nét mặt nàng ta vô cùng thanh tú, nhưng bị vết sẹo kia phá hủy đi tất cả dung nhan. Nếu không có vết sẹo kia thì nàng ta cũng sẽ trở thành một mỹ nhân băng giá không kém cạnh Tử Du rồi.

Nàng ta lấy ra một quyển trục khác có hình dáng tương tự. Bắt chú quyết và lại xuất hiện một dòng khí y hệt như vậy. Nhưng lần này nó bám vào đôi giày của Thiên Vũ.

Hình dáng đôi giày tuy không có gì thay đổi. Đôi giày bông nhẹ hơn, vận dụng phong nguyên tổ dễ dàng và tiêu hao ít hơn xưa rất nhiều. Thiên Vũ cảm thấy có thể gia tăng tốc độ gấp đôi hiện tại. Nếu kết hợp sử dụng thân pháp Quý Ảnh thì còn tăng mạnh gấp ba lần.

- Ta là Từ Tùng. Nàng ta là Từ Hòa... Chắc bây giờ thì người đã đoán được thân phận của chúng ta. Không cần hỏi nhiều, lát nữa đàn thú triều tới chúng ta sẽ ở lại cầm chân.

Từ Hòa là cô gái có vết sẹo lớn ở mặt kia, nàng lạnh lùng lên tiếng nhắc nhở:

- Chúng ta vừa giải khai phong ấn cho giày và áo choàng của người. Chắc người cũng đã cảm nhận được nó thay đổi những gì? Có chúng ta yểm trợ, lát nữa cố gắng thoát thân chắc không có vấn đề gì.

- Bắc Vân và Phi Phong vốn là cùng một bộ pháp bảo có tên Phong Hành. Đây là một bộ pháp bảo thuộc tính phong có sáu món pháp bảo tứ phẩm, bao gồm giày, áo choàng, găng tay, đai lưng, vòng tay, và kiếm. Tìm đủ bộ khi sử dụng cả sáu món thì sẽ nâng tư chất tất cả các món lên ngũ phẩm. Đây chính là bảo vật, giữ gìn chúng cho tốt!

Thiên Vũ nghe vậy liền hiểu ra vấn đề, hẳn cũng đang vô cùng băn khoăn bối rối. Hai người này nhất định là do lão sư mình nhờ vả, hoặc sai khiến. Phong cách làm việc của hai người này vô cùng giống với từ sư*.

*Từ sư: những người làm những nhiệm vụ vô cùng nguy hiểm, sẵn sàng hi sinh tính mạng của bản thân để hoàn thành nhiệm vụ chủ nhân giao phó.

Từ Mạnh, Từ Hòa, Từ Tùng, và còn cả Từ Du... Không ngờ lão sư lại nằm trong một tổ chức lớn tới thế, có khả năng đào tạo ra những từ sư có tư chất mạnh mẽ tới vậy. Cũng không ngờ rằng mình có địa vị cao tới như vậy, được tổ chức âm thầm bảo vệ.

Thiên Vũ hẳn không định sẽ chết tại đây, cũng không có suy nghĩ sẽ bỏ mặc hai ân nhân của mình ở lại. Hắn vẫn đang kì vọng vào mô linh thạch này có thể chống đỡ công kích của đàn yêu thú. Và nếu bất buộc chạy trốn, thì hẳn cũng sẽ là người chạy trốn sau cùng.

- Ta sẽ không chạy trốn một cách hèn nhát. Tùng sư huynh, một đao kia ta sẽ báo đáp cả vốn lẫn lãi cho huynh.

Từ Tùng mặt không đổi sắc nói:

- Mục tiêu của ta là người được sống sót. Chỉ cần người sống sót, thì kiếp sau ta mới có mặt mũi gặp lại ân công. Thiên Vũ, ta biết người nghĩ gì, nhưng đừng để cánh tay của ta, công sức của ta trở nên vô nghĩa.

- Đúng vậy, ta và Từ Tùng sẽ không thể mạo hiểm để người ở lại được. Người chết thì bọn ta cũng không còn mặt mũi nào trở về gặp ân công nữa.

Nghe hai người nói vậy, Thiên Vũ cũng đã bắt đầu lung lay rồi, hẳn cũng rất sợ chết chứ không phải anh hùng hào kiệt gì. Bọn họ sẵn sàng chết, để bảo vệ mạng sống của hắn. Nếu mà hắn chết tại đây thì sẽ phụ cái chết cao quý của họ.

Nhưng hắn cũng không thể nào trơ mắt ra bỏ mặc ân nhân cứu mạng chết mà chạy trốn một mình được. Nội tâm hắn đang rối như tơ vò trước quyết định khó khăn này.

- Từ Mạnh lão sư, người nói với ta những câu kia là vì đề phòng trường hợp này xảy ra ư. Sao ta có thể đặt mạng sống của bản thân lên trên mạng sống của người vừa cứu ta khỏi thân chết đây...

Nói một mình xong Thiên Vũ liền ngồi xuống. Bình tĩnh trầm tư suy nghĩ lại mọi việc, hắn đã gặp rất nhiều hiểm cảnh từ khi tiến vào bí cảnh này rồi. Chẳng lẽ lần này không có cách nào chu toàn vượt qua?

Mấu chốt của vấn đề chính là Từ Tùng hẳn đã mất đi một nửa sức chiến đấu. Tay mất đi nên thân pháp cũng giảm đi một mảng vô cùng lớn, không thể chạy thoát an toàn được. Nếu mô Linh Thạch hạ phẩm này biến thành Trung phẩm, thì có thể phòng ngự được rồi... Nghĩ tới đây, đầu Thiên Vũ bắt đầu xâu kết lại mọi sự kiện:

- Trung phẩm, linh thạch trung phẩm, linh thạch thượng phẩm... tại sao, mô linh thạch hạ phẩm lại có thể sinh ra linh thạch thượng phẩm? Chỉ có thể nó đã có từ trước ở đó rồi, hoặc có ai đó cố tình để vào đây!

- Mà linh thạch thượng phẩm rất quý hiếm, không có ai lại tự nguyện bỏ đi cả, trừ khi là người đó không thể lấy lại được. Vậy người đó đã chết... hoặc là đã vội đi không quay trở về nữa. Mà thu lấy viên linh thạch thì tốn bao nhiêu thời gian chứ.

- Vậy nếu người đó không chết, người đó cũng không phải vội đi mà là không kịp thu viên Linh thạch này lại. Rồi đi mà không kịp thu thì chỉ có thể là truyền tống trận. Đúng rồi, truyền tống trận, rất có thể tại đây có một truyền tống trận...

Sau một khoảng thời gian Thiên Vũ lăm bắm một mình, hắn bắt đầu nói lại được sự hi vọng, đứng dậy tìm tòi mọi góc ngách trong mô linh thạch này.

- Từ Hòa, Từ Tùng, hai vị mau mau mau tìm một đài truyền tống trận trong quặng mỏ này. Nhanh lên chúng ta không còn thời gian nữa, thú triều đã chuẩn bị tới rồi.

Hai người kia thì vô cùng ngạc nhiên và vui mừng. Nếu lời Thiên Vũ nói là thật, thì cơ hội sống sót của họ là rất cao. Là người, nếu có con đường sống thì

ai lại lựa chọn chết chứ... Không ai là ngoại lệ kể cả ‘Tử Sĩ’.

Ba người chăm chú tìm kiếm mọi góc ngách. Thậm chí vài điểm khả nghi còn đục tung bờ tường để tìm.

Ngay lúc này, mặt đất rung lên mãnh liệt, tiếng quái thú gào thét bắt đầu to và rõ dần dần. Thú triều đã gần tới mỏ quặng này.

- Thiên Vũ, chuẩn bị chạy. Làm theo kế hoạch, chúng ta sẽ cầm chân và gây chú ý.

- Không được, Tử Hòa ỉ, ta với tỉ hợp lực đưa Tử Tùng sư huynh ra ngoài. Ta sẽ đưa Bắc Vân ngoa và Phi Phong áo choàng cho hắn để hắn có thể thoát thân.

Hai giọng nói đồng loạt vang lên vô cùng ầm ỹ:

- Không được.

Tử Hòa cùng Tử Tùng giương mắt nhìn nhau, rồi bước ra đi tới cửa hang.

Uỳnh uỳnh uỳnh... Vài tảng đá trong quặng mở rơi xuống từ trần nhà. Mặt đất càng ngày càng rung lên mạnh mẽ. Thiên Vũ cũng đi ra, đứng bên cạnh hai người rồi nói:

- Yên tâm, tình hình không ổn ta sẽ chủ động rời đi...

Tử Hòa dương con mắt đẹp nhìn sang, nàng nhún mảy rồi lại đeo lên tấm khăn che mặt, đôi mắt nhìn về phía khói bụi đang chuẩn bị tiến tới nơi kia.

Đàn kiến bên ngoài thấy sắp có trợ binh, bắt đầu mở đợt tấn công tiếp theo. Chúng bò tới tấn công như vũ bão, tuy đẳng cấp của loài kiến này không cao, nhưng thắng ở số lượng. Chúng rất đông và có thể gọi bầy đàn của mình bất kì lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Truyền tống trận. Giọt lệ đen

Ba người cùng đón đỡ đàn kiến đỏ tại cửa hang, hiện tại xác kiến đã chất thêm được một ngọn núi nhỏ nữa rồi. Ngay lúc này, một con báo đốm vô cùng to lớn nhảy thẳng lên đầu ba người rồi vồ xuống.

Tử Hòa Vung mạnh thanh đao trong tay, một dải linh khí hình vòng cung từ cây đao bay lên không đón đỡ con báo kia. Con báo này không thềm né tránh, rồi nhảy về phía trước ba người.

Đao khí bay vào chỉ cắt mất một vài sợi lông của nó, nó vẫn tiếp tục lao lên, đôi mắt đỏ ngầu nhìn ba người như muốn một ngụm nuốt chửng cả ba vậy.

- Thổ nguyên tố, Sa Lầy!

Thiên Vũ liền tạo một vùng lầy cầm chân tốc độ di chuyển của con báo lại. Hai người kia bắt đầu sử dụng hàng loạt công kích từ xa tấn công nó. Phòng thủ của nó thật lợi hại, bao nhiêu công kích cũng chỉ đẩy lui được con báo này. Khí tức của nó là yêu thú cấp ba mà đã mạnh gần bằng yêu thú cấp bốn rồi.

Báo là động vật chạy vô cùng nhanh, vậy nên nó mới có thể tới trước để công kích. Ngay sau đó hàng ngàn con yêu thú đủ mọi thể loại ào ào xông tới như một đàn thủy triều...

- Sát trận, hiện!

Lại là sát trận có những con lốc lửa điên cuồng kia. Thiên vũ liền mở sát trận ngay trước cửa hang bảo vệ ba người. Sát trận này bây giờ chỉ có tác dụng làm giảm đi tốc độ lao tới của đám yêu thú. Nếu chúng cứ tất cả ồ ạt cùng lao tới, vậy sẽ là thảm họa cho cả ba người...

Như dự đoán, đàn yêu thú phần lớn rẽ sang hai bên, bỏ qua sát trận và ba người đứng tại cửa hang. Chỉ còn khoảng hơn mười con yêu thú đang hăm hè đứng bên ngoài bao vây ba người lại. Con nào con nấy khí tức cường đại, không kém gì con báo đốm vừa rồi...

Uỳnh uỳnh... Sát trận chỉ duy trì được khoảng gần một phút thì Thiên Vũ đã tiêu hao phần lớn khí lực và thần lực. Ngay khi nó tắt đi liền có ba con bọ cạp đen khổng lồ chui từ dưới nền cát lên phồng nọc độc về Thiên Vũ.

- Cẩn thận!

Tử Hòa đứng che trước người, vận pháp bảo tạo nên một lá chắn bao trùm cả ba lại. Đoàn nọc độc màu đen phun lên lá chắn bốc khói đen nghi ngút.

Chiếc lá chắn cũng dần dần nhạt màu như có dấu hiệu sắp vỡ tung vậy.

Các con yêu thú phía sau cũng đồng loạt xông lên, con báo kia chờ đợi cơ hội từ bấy lâu lập tức vồ tới. Thiên Vũ liền mở lá chắn từ hộ uyển của mình, che cho Từ Hòa lui lại.

Cú vồ của con báo kia vô cùng mạnh. Làm chiếc khiên của Thiên Vũ lập tức vỡ tung, dư lực đập vào đẩy hắn bay về phía sau như một viên đạn vậy...

Uỳnh uỳnh uỳnh... Thân hình thiên Vũ bay vào hang, xuyên qua một bức tường rồi bị vật gì đó cản lại... Hắn liền đứng ngay dậy rồi chạy ra cửa hang, tuy một trái vừa rồi vô cùng mạnh mẽ nhưng phòng ngự và mức độ thân thể của hắn cũng cao hơn người bình thường rất nhiều.

Đi được vài bước thì hắn ngạc nhiên phát hiện, mình đang ở trong một căn phòng vô cùng cổ xưa, bốn vách tường đều là Linh Thạch hạ phẩm. Giữa căn phòng có một vòng tròn ma pháp vô cùng cổ xưa bám đầy bụi bặm.

Truyền tống, đúng là Truyền tống trận... Ha ha ha. Nội tâm hắn reo hò vui sướng... Hắn không hề đoán sai, tại đây đã được sắp xếp một tòa truyền tống trận. giờ chỉ cần được truyền tống thì sẽ có cơ hội sống sót...

Lúc này ngoài cửa hang hai người Từ Hòa Từ Tùng đã gần như kiệt sức, những con yêu thú này vô cùng khủng bố. Bình thường một con thì ba người có thể khổ chiến mà diệt sát, hai con thì có thể chống đỡ rút lui được. Nhưng tới ba con thì chỉ có chịu chết mà thôi.

Cửa hang chật hẹp bây giờ đã được mở rộng ra rất nhiều, vách của mỏ quặng Linh Thạch này không thể chịu được công kích từ những con yêu thú kia. Thiên Vũ hắn đã tính toán sai...

Hai người Từ Hòa và Từ Tùng chật vật chống đỡ bốn con yêu thú một lúc. Họ liên tục né tránh và bị đẩy lùi vào phía sâu bên trong.

- Cho ta thêm hai phút, ta có thể đưa cả ba cùng rời đi.

Từ Hòa và Từ Tùng nghe vậy thì ngạc nhiên, tuy nghi hoặc lời của Thiên Vũ nhưng cũng cắn răng mà chịu đựng, tình thế bây giờ đã là thập tử vô sinh rồi!

Từ Tùng liền vận công pháp, Người hắn bốc khói nghi ngút, thực lực sau đó liền tăng nhanh rõ rệt, màu da chuyển sang màu đồng đen, đôi mắt hắn đổi sang màu tím đen, sau lưng liền chỗi ra những chiếc gai nhọn...

- Từ Hòa nàng rút ra phía sau...

- Không được, sao ngươi lại sử dụng bí pháp, lát nữa còn phải câu giờ cho Thiên Vũ...

- Không kịp nữa rồi, lần này ta tin tưởng hắn. Ta đi trước. Ngươi... bảo trọng!

Nói xong, đôi mắt hắn trở nên hung tợn lạ thường. Gân xanh nổi đầy mặt, cơ bắp phát triển phá vỡ bộ đồ đen bó sát. Khí thế tà ác như một con ác ma vừa mới được triệu hồi vậy, hắn nhìn chăm chăm vào đám yêu thú, cầm đao anh dũng lao vào quần chiến...

Từ Hòa nhìn theo, một giọt lệ chậm rãi rơi trên má. Bóng lưng người đàn ông đó tuy thay đổi nhưng vẫn vô cùng quen thuộc. Nàng ta liền lấy tay quệt đi giọt nước mắt hiếm hoi đó. Rút một tấm vải đỏ cuốn chặt bàn tay và cán đao chuẩn bị tử chiến... Nàng ta, từ ngày hôm đó tới giờ mới lại khóc!

Thiên Vũ vô cùng gấp gáp tìm nguồn năng lượng của pháp trận. Muốn khởi động pháp trận thì đầu tiên phải gọi nó lên đã, sau đó truyền năng lượng bằng linh thạch. Mà nhất định phải là thượng phẩm linh thạch, vì Linh khí trong đó là thuần khiết và ổn định nhất. Con người cũng có thể truyền năng lượng nhưng rất khó để đảm bảo độ ổn định khi truyền, chỉ sai một chút thôi là sẽ hủy cả pháp trận.

Tay hắn lần mò khắp các ký tự cổ tron pháp trận, tới một ký tự có hình mặt trăng lưỡi liềm thì hắn cảm thấy một chút dao động linh khí trong đó. Hắn lập tức ấn vào, ký tự đó thụt lùi vào trong và làm sáng lên một nửa bên trái pháp trận. nghĩ tương tự hắn liền tìm ký tự ở bên đối diện.

Lần này là ký tự hình mặt trời, hắn ấn xuống và pháp trận được khởi động hoàn toàn, một dòng linh khí từ trung tâm vòng tròn dâng lên ngang thắt lưng, tại đỉnh liền xuất hiện một quả cầu trắng. Thiên Vũ hiểu ý để viên Linh thạch thượng phẩm đó vào. Các dòng ký tự liền từ từ phát sáng, bắt đầu từ trung tâm lan ra xung quanh.

- Từ Hòa, Từ Tùng, đã xong, Các ngươi mau qua đây, chúng ta được cứu rồi...

Thiên Vũ quay lại nhìn thì đập vào mắt hắn là một con yêu nữ đang ôm Từ Tùng cầm đao chém giết yêu thú xung quanh... Hắn ngạc nhiên há hốc miệng, nhìn vào cây đao kia thì chắc chắn đó chính là Từ Hòa rồi. "Nàng ta đã đánh đổi những gì để đạt được sức mạnh to lớn tới vậy?"

Còn Từ Tùng thì hắn đã thiếu hụt cả một bên chân phải, nằm bất động trong vòng tay của yêu nữ kia, gương mặt vô cùng thỏa mãn...

Yêu nữ kia chiến đấu với đàn yêu thú mà vẫn ôm theo Từ Tùng không rời. Cây đao được gắn chặt vào bàn tay phải vung lên liên hồi. Như nhận biết được điều gì, Nó quay đầu, đôi mắt sâu và đen đó nhìn chăm chăm Thiên Vũ, Từ Hòa lên tiếng, giọng nàng đã khàn khàn vô lực như một lão già sắp chết vậy.

- Đi!

Các kí tự của pháp trận truyền tống cũng đã sáng lên toàn bộ, Vòng tròn ma pháp tỏa ra linh khí vô cùng mãnh mẽ và thuần khiết. Thân thể Thiên Vũ bay lên, rồi hóa thành chùm sáng xanh biến mất.

Lúc này yêu nữ kia thấy Thiên Vũ đã rời đi, nàng ta liền ngồi xuống, từ bỏ mọi kháng cự. Nàng ta ôm Từ Tùng vào lòng, đưa tấm lưng đầy gai nhọn ra che chở cho hắn. Đôi mắt âm tà kia nhìn thẳng vào gương mặt thanh thần kia, từ từ chảy ra một dòng chất lỏng màu đen...

Đám yêu thú liền xông vào tranh nhau cắn xé không hề thương tiếc. Máu và mảnh vụn cơ thể bắn văng tung tóe trên thành của thông đạo. Theo một cách nào đó, hai người đã thực sự được hòa vào với nhau làm một thể, trọn đời trọn kiếp bên nhau...!!!

Trong một gian nhà tranh trên một ngọn núi thuộc học viện ma pháp Trung Lập. Một cây đèn cây từ từ yếu dần rồi tắt lịm. Bên cạnh là một cây đèn khác đã nguội lạnh từ lâu.

Dương Oánh mặt không đổi sắc lạnh lẽo nhìn hai cây đèn hồi lâu. Rồi nàng bước ra cửa tiến tới thông báo cho một thân ảnh cao gầy đang chầm ba nén hương thấp lên ban thờ trước mặt.

Trên ban thờ, có hai linh vị đặt cạnh nhau, trên đó khắc tên hai người. Từ Mạnh, Linh Đan...!!!

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Kỳ ngộ luôn luôn sau nguy hiểm

Thiên Vũ hiện tại đang lê bước trong một khu rừng rậm rạp. Đôi chân nặng nề bước đi từng bước chân rời rạc.

Hắn bị đã kích vô cùng lớn bởi cái chết của Từ Hòa và Từ Tùng. Hai người họ là ân nhân cứu mạng của Thiên Vũ hắn, vậy mà hắn chỉ có thể đứng mắt nhìn họ chết. “Thực lực, thực lực... Ta cần thực lực! Aaaaaa...”

Sau khi gào thét một hồi phát tán phần nào bức dọc trong cơ thể thì Thiên Vũ cũng cố bình tĩnh trở lại xem xét tình hình xung quanh.

Yêu Thú trong khu vực này đã theo đàn thú triều chạy đi hết rồi. Hiện tại khu rừng này và ngọn núi trung tâm sẽ không còn yêu thú nữa.

Pháp bảo, mảnh vụn cơ thể, mảnh quần áo rách vương vãi khắp mọi nơi. Hầu hết mọi người đều đã nằm trong bụng của yêu thú hết cả. Giờ cả khu rừng này chắc chỉ còn mình Thiên Vũ hắn mà thôi.

Đi tới chân núi, Thiên Vũ phát hiện đường lên ngọn núi này không hề dễ dàng như hắn nghĩ. Dưới chân núi có một làn sương mù vô cùng dày đặc. Làn sương này có tác dụng ngăn cản thần thức vô cùng lớn. Thần thức mạnh như Thiên Vũ cũng chỉ tra xét được ba mét xung quanh cơ thể mình mà thôi.

Phía trong làn sương thỉnh thoảng hình thành những con lốc linh khí nhỏ. Tuy không nguy hiểm tới tính mạng nhưng dính phải cũng vô cùng phiền toái.

Thiên Vũ hắn vận quý ảnh thân pháp, và Bắc Vân ngoa nhanh chóng lướt đi trong sương mù dày đặc...

Đi được nửa chừng, từ trong khoảng không có một tiểu đảo nhỏ bằng hai ngón tay bắn ra nhằm thẳng yết hầu Thiên Vũ.

Hắn ngửa người né tránh, rồi dứt khoát tiếp tục lướt đi trong sương mù. Với điều kiện thần thức hạn chế như vậy mà đối phương vẫn có thể ném phi đao thì chứng tỏ người đó là cao thủ, hoặc có cách đặc biệt khắc chế loại sương này.

Người ta đã có lợi thế thì việc gì mình phải tiếp chiến với họ trong hoàn cảnh này. Hắn tự tin tốc độ không thể thua kém đối phương được. Thiên Vũ chạy thẳng lên đỉnh núi, bỏ qua tất cả mọi thứ trên đường đi. Thân ảnh đen mờ dần dần vượt qua làn sương đi thẳng lên lưng núi.

Ra khỏi đám sương, hắn liền tiến vào trạng thái ẩn thân, ngồi ngụy trang đợi tại một góc bí mật gần làn sương mù. Đợi kẻ địch đi ra khỏi sương mù để phục kích.

Nửa tiếng sau, có hai thân ảnh đi ra từ trong sương mù. Không ngờ lại là người quen: “Hàn Tư”.

Đúng chính hắn, vị hôn phu sắp đặt của Huyền Huyền, kẻ cho Thiên Vũ một chưởng khiến hắn phải tịnh dưỡng mấy ngày ở nhà đó. Đi bên cạnh còn có một thanh niên của Bạch Trường tông.

Sở dĩ có thể nhận ra hắn thuộc Bạch Trường tông là vì hình xăm con rắn độc trên cổ hắn vô cùng bắt mắt. Và hơn hết là bọn họ có tu vi cực kì cao. Hàn Tư đã thăng cấp tới Đầu Tướng sơ kì, còn thanh niên Bạch Trường tông kia thì đã tới Ma Đạo Sư sơ kì.

Bọn họ đều áp chế tu vi tới bí cảnh mới đột phá, để tạo sự khác biệt về chất so với những người còn lại. Quả là cách làm thông minh. Nhưng để sống sót qua đợt thú triều kia thì tu vi như vậy là chưa đủ. Nhất định mỗi người đều có bí mật riêng. Và thanh phi đao kia, không nghi ngờ gì nữa là chính do Hàn Tư phóng ra.

Nghĩ tới đây nội tâm Thiên Vũ rét lạnh. Lúc ở trong sương mù hắc chưa mặc Phi Phong áo choàng nên vô tình để Hàn Tư bắt được một chút khí tức, chắc chắn hẳn đã nhận ra Thiên Vũ vẫn còn sống.

Đối phương có tận hai người, lại tu vi áp đảo. Thiên Vũ không hề có ý định tấn công mặc dù hẳn là người có thể chủ động. Nếu một mình Hàn Tư thì đã hẳn đã có thể phục kích được đối phương rồi, có thể không giết được ngay nhưng cũng làm cho đối phương ăn trái đắng phải lập tức tìm nơi trú ẩn.

Thiên Vũ chậm rãi thối lui, Hắc đi chéo theo một hướng khác hướng về phía đỉnh núi bên tay phải bắt đầu tìm kiếm mọi thứ xung quanh.

Thú triều là bắt đầu từ ngọn núi này mà ra. Yêu thú đã đi hết, nhưng những linh thảo quý giá mà chúng thủ hộ thì vẫn còn tại đây. Thiên Vũ nhân cơ hội này vận thân pháp quét dọn một vòng quanh đây. Thu hoạch rất khả quan, toàn là các Linh Thảo cấp cao và đã sinh trưởng vô cùng lâu.

Hắn tiếp tục thu hoạch Linh thảo. Tới khi vào một cái hang vô cùng to lớn, mùi hôi thối trong hang bốc ra nồng nặc. Thiên Vũ nhíu mày, cố gắng chịu đựng bước vào. Bên trong hang là một cảnh tượng ghê rợn vô cùng.

Con yêu thú này có sở thích ăn nội tạng người, vậy nên bên trong toàn là xác người đã bị moi móc hết nội tạng. Máu đã đen lại, bốc mùi tanh hôi chảy lênh láng khắp hang. Các xác chết đều có chung một bộ mặt, đó là ngạc nhiên bất ngờ, chết không nhắm mắt. Chứng tỏ con yêu thú này là một chuyên gia về ẩn nấp và phục kích.

Nghĩ tới đây Thiên Vũ lạnh cả sống lưng. Nếu trong mộ linh thạch kia gặp con yêu thú này. Thì hẳn đã không thể nào chạy tới đây được rồi...

Đi sâu vào trong, tiện tay thu hết nhẵn và vòng trữ vật của những nạn nhân xấu số kia. Tới cuối hang hắn liền thấy có một gốc cây cao chừng một mét tỏa ra ánh sáng đỏ rực rỡ. Dưới gốc cây là một quả trứng vô cùng lớn. Trên cây thai dưỡng ra hai loại quả màu đỏ rực, thỉnh thoảng trên bề mặt loại quả này còn ẩn hiện những dòng khí vô cùng tinh khiết.

- Chu quả, đúng là Chu quả. Lần này vợ được bảo vật rồi...

Chu quả. Là loại quả có công dụng vô cùng lớn đối với tu sĩ Luyện Thần. Tuy chỉ được xét vào hạng linh thảo quý hiếm cấp năm. Nhưng giá cả thị trường còn hơn cả linh thảo cấp sáu vậy vì chúng vô cùng quý hiếm và thực dụng đối với mọi tu sĩ.

Chu quả này có thể áp súc Thần Thức và Thần Lực lại một lần nữa cho tu sĩ. Giúp tu sĩ đi theo đường Luyện Thần có thay đổi lớn về chất. Loại quả này sau khi hái xuống phải phục dụng ngay nếu không được lực sẽ bị xói mòn nhanh chóng. Tu sĩ được sử dụng loại quả này càng sớm thì về sau tu luyện Thần Thức và Thần Lực lại càng trở nên lợi hại.

Nó vô cùng quý hiếm bởi vì chỉ có nơi sinh sống của loài Vũ Ưng thì mới có thể dưỡng dục ra loại quả này. Nhưng không phải tổ của con Vũ Ưng nào cũng có thể dưỡng dục được. Tỷ lệ là vô cùng nhỏ.

Vậy thì quả trứng kia cũng là trứng của Vũ Ưng, một loài hung thú từ thời thượng cổ. Vận may của Thiên Vũ kẻo sáng hơn bao giờ hết.

Hắn liền phục dụng ngay Chu quả, ngồi xếp bằng vận công tiêu thụ được lực của nó.

Mười lăm phút sau. Thiên Vũ đã luyện hóa xong. Hắn ngạc nhiên phát hiện, lượng Thần Lực và Thần Thức của mình không hề tăng lên chút nào. Nhưng hẳn lại có thể tỉ mỉ cảm nhận mọi sự vật xung quanh mình, và hơn hết là phạm vi tra xét thần thức tăng gấp đôi bình thường. Khả năng câu thông thiên địa linh khí điều khiển nguyên tố cũng trở nên dễ dàng liền mạch hơn bao giờ hết.

Hồ nước trong thức hải của hắn cũng đã thay đổi rõ rệt. Nước trong hồ tĩnh lặng lạ thường và dường như nước này đã trong và xanh hơn rất nhiều so với trước kia.

Nhưng hắn vẫn cảm nhận rằng mình có thể tiếp tục hấp thu Chu quả, cảm giác nhìn quả Chu quả còn lại vô cùng thèm thuồng...

Điều này thật kì lạ, vì người bình thường chỉ có thể hấp thu tối đa một quả Chu Quả. Nếu hấp thu thêm Thần Thức sẽ bạo phát, nổ não mà chết. "Cảm giác đó là sao? Là vì hắn quá tham lam sao?"

Không đúng, tâm cảnh về hướng Luyện Thần của Thiên Vũ đã tới Ma Đạo Sĩ hậu kỳ. Con đường tu luyện đúng đắn cũng đã được định ra nhờ cảm ngộ từ Ngũ Sắc Cửu Liên trong hồ nước kia. Cơ thể hẳn có thể tự động bài xích những tác động xấu khi cảm nhận về đan dược và linh thảo. Những cảm nhận này ít nhất là tới Ma Đạo Sĩ hậu kỳ mới hết.

Vậy tại sao? Thiên Vũ ngáp ngừng do dự... Cơ thể hắn vẫn giống y hệt người bình thường, cũng không có kì ngộ cơ duyên gì thay đổi thể chất cả. Vậy sao người bình thường chỉ được dùng một quả. Mà hắn lại có thể cảm nhận mình hấp thu được hai quả?

- Chẳng nhẽ liên quan tới việc trùng sinh của mình. Người bình thường chỉ được sống một kiếp người. Ta trùng sinh mà vẫn giữ được kí ức chứng tỏ đây là kiếp sống thứ hai của ta. Có phải là vì vậy ta mới có thể ăn thêm Chu quả?

Nghĩ tới đây Thiên Vũ cũng an tâm phần nào. Bất kì ai đều có thể lừa hấn, duy chỉ có cơ hấn là không bao lừa dối hấn cả. Thiên Vũ ăn nốt quả còn lại và tiếp tục hấp thu được lực.

Lại một lần áp súc Thần Lực và Thần Thức. Nước trong hồ tại thức hải đã trở thành màu xanh ngắt. trên mặt nước ánh lên những tia sáng vàng kim vô cùng nổi bật.

Thần thức đã có thể vươn xa gấp ba lần bình thường, còn Thần Lực thì đã đạt tới mức độ không cần niệm chú quyết câu thông thiên địa nữa, vậy tay cũng có thể chưởng không nguyên tố, hơn nữa sức mạnh nguyên tố cũng tăng lên vô cùng khủng khiếp.

Tu Vi hiện tại của hấn còn hơi kém. Nhưng chiến lược tổng thể thì không hề sợ những người khác nữa. Gặp Hàn Tư và thanh niên Bạch Trường tông kia cũng có khả năng chạy trốn. Hiện tại Thiên Vũ không có thời gian đột phá. Chứ nếu đột phá Ma Đạo Sĩ hậu kì cảnh giới, thì hấn có thể không sợ bất kì một ai nữa rồi, có thể không đánh thắng nhưng cũng có thể đứng ngang hàng a.

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chiến Hàn Tư

Một mối lửa hiện lên. Tất cả những cái xác được thiêu đốt thành tro bụi. Thiên Vũ hấn đã lấy nhẫn trừ vật của họ thì cũng nên báo đáp ân tình một chút...

Một mình vác quả trứng to kia đi ra khỏi hang. Thiên Vũ tìm một nơi bí ẩn và giấu quả trứng kia đi. Hấn tiếp tục leo lên đỉnh núi. Hiện tại chỉ còn có hai ngày trước khi bí cảnh ác quỷ này kết thúc.

- Không biết Huyền Huyền sao rồi... Còn cả Vũ Na nữa?

Thiên Vũ giờ đã tự tin về mặt thần thức, hấn đã có thể phóng thần thức của mình ra tra xét xung quanh mà không sợ bị người khác bắt được khí tức. Càng lên đỉnh núi, diện tích lại càng nhỏ, thần thức bao phủ lại càng phát hiện thêm được nhiều người.

Hai trăm người tiến vào bí cảnh. Hiện tại chỉ còn có gần ba mươi người. Tuy nhiên ai ai cũng có thay đổi vô cùng lớn. Có vẻ như không chỉ mình Thiên Vũ là gặp được kì ngộ trong bí cảnh này.

Ba mươi người, vậy chắc là sẽ có ba mươi cách thoát khỏi đàn thú triều khác nhau. Thiên Vũ ngạc nhiên nhận ra kiến thức của mình ít ỏi tới mức như thế nào. Thiên hạ rộng lớn, đúng là không thể nào tường tận mọi chuyện được.

Bỗng một đạo thần thức phóng tới tra xét phạm vi của Thiên Vũ. Hấn liền vội vàng ngừng tra xét thần thức. Mặc Phi Phong áo choàng thì đối phương không thể nào phát hiện ra hấn được. Khả năng duy nhất là người kia đã phát hiện ra đạo thần thức tra xét của Thiên Vũ và truy lùng ngược lại.

Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Thiên Vũ liền cười khở tiến vào trạng thái ẩn thân. Trong gần ba mươi người kia, có người có mức độ thần thức gần tương đương hoặc hơn Thiên Vũ. Thật là ngoài dự liệu!

- Hừ, để hấn chạy thoát rồi. Không ngờ đàn chuột chít nhỏ nhỏ này lại xuất hiện một con chuột cống.

Ở xa xa, một thanh niên mặc hắc bào có vết sẫm hình rắn độc tại mắt trái phui áo đứng dậy. Bên cạnh hấn có một xác chết tím ngắt không đầu. Nhìn vũ khí hình đao kia thì chắc hấn là đệ tử của Đạo Thần sơn trang.

Tất cả mọi người đều có mục tiêu là đỉnh ngọn núi này. Tại địa điểm phát ra cột lửa kia có một miệng hố vô cùng rộng và sâu thăm thẳm. Đây chính là địa điểm phát ra cột lửa phát động thú triều kia.

Ai Ai cũng tin đây là đường vào tầng thứ hai của bí cảnh này. Từ hai vạn năm nay, chưa một ai có bất kì thông tin gì về tầng thứ hai của bí cảnh. Chỉ có một tin đồn từ xa xưa rằng hai là vườn linh thảo và cũng là nơi truyền thừa của vị Viện Trưởng thần bí kia.

Ai có thể nhận được truyền thừa cũng tương đương với việc nhận được vườn linh thảo hai vạn năm. Nên nhớ một cây Túy Linh thảo cấp một nếu sống đủ ba ngàn năm tuổi thọ thì cũng sẽ thành linh thảo cấp ba với công dụng đặc thù.

Vậy nếu một cây linh thảo cấp bốn sống tới tuổi thọ đỉnh cao của nó thì có thể tiến giai ra những công dụng thần kì gì... Đây chính là lí do mà hai vạn năm qua không ngừng có người tiến vào bí cảnh mặc dù tỉ lệ sống sót chỉ hơn hai phần mười. Mặc dù không được truyền thừa của Viện Trưởng, Nhưng ai có thể trở ra đều gặp được kì ngộ và cơ duyên nhất định, họ đều mạnh lên vô cùng nhanh chóng, nhiều người đã nằm trong top thế lực đứng đầu của đại lục. Lần bí cảnh này còn xuất hiện thú triều, vậy tỉ lệ sống sót sợ còn giảm mạnh hơn bao giờ hết.

Thiên Vũ cẩn thận tiến về đỉnh núi. Xung quanh đã không còn vắng bóng người như trước. Quanh miệng hố sâu kia đang có hơn mười người đã tọa tu

luyện, hoặc đợi chờ một ai đó làm con kiến hôi đi đầu dò xét tình hình trong hố.

Thần thức không thể nào dò xét vào khoảng đen trên hố kia. Và khi tiến vào đó dường như có một lực hút vô hình không cho người thoát thân. Con người luôn có một sự sợ hãi nhất định đối với những điều mà mình không biết.

Những người có thể xuất hiện tại đây, đều là những thiên tài kiệt xuất của cả năm thế lực. Có thể vượt qua thú triều chứng tỏ đám người này không chỉ có mỗi tu vi là thiên tài, năng lực thực tế của họ vô cùng mạnh, ai ai cũng có thể vượt cấp khiêu chiến dễ như trở bàn tay vậy.

Thiên Vũ không dám khinh thường bất kì một ai, đa số người ở đây đều đợi vào bí cảnh rồi mới đột phá cảnh giới. Khí tức tỏa ra cường đại hơn Thiên Vũ rất nhiều lần.

Mọi người cũng vô cùng ngạc nhiên khi thấy một kẻ có tu vi thấp như Thiên Vũ lại xuất hiện được tại đây.

“Chả nhẽ hần có bí pháp áp chế tu vi không cho người khác tra xét rõ ràng”. Hầu hết mọi người ở đây đều cảnh giác nghĩ về Thiên Vũ như vậy.

Chỉ trừ... Hàn Tư. Y cười nhếch mép nhìn chằm chằm vào Thiên Vũ như muốn ăn tươi nuốt sống hần vậy. Thông tin của Thiên Vũ hần đã tra xét không biết bao nhiêu lần. Mới tám tuổi thì tu vi có thể mạnh tới đâu chứ, Ma Đạo Sĩ, Đấu Sĩ trung kì đã là thiên tài ngàn năm khó gặp rồi.

Hần nhất quyết phải diệt trừ hậu họa này. Tuy còn nhỏ nhưng sức mạnh, tu vi đã không thể khinh thường, để hần phát triển sẽ là nguy hại vô cùng lớn. Và hơn hết Thiên Vũ chính là kẻ có dã tâm cướp đi Huyền Huyền của hần.

Thiên Vũ cũng cảm nhận được ánh mắt của Hàn Tư kia, hần nhếch mép liếc qua rồi không thêm quan tâm nữa. Hiện tại hần không hề sợ Hàn Tư động thủ. Một giọt nước có thể khuấy tung cả cái hồ a!!!

Trước khi rời đi, Huyền Huyền có nhắc hần không được tới ngọn núi này... còn nhắc nhở mọi việc không hề như hần đang nghĩ. Vậy thì chắc chắn ngọn núi này ngoài thú triều kia ra còn một bầy rập cực kì lớn nữa.

Rất có thể chính là cái hố này. Nhưng truyền thừa của Viện Trường ở nơi nào, Ngoài dị biến ở cái hố này ra thì ngọn núi này đã bị lục soát không biết đã bao nhiêu lần rồi.

Thực ra thì Thiên Vũ hần cũng đã biết đủ, trong lần lịch duyệt này hần không chết đã là may mắn rồi. Hần cũng đã kiểm đủ chỗ tốt rồi. Làm người nên biết khi nào là đủ thì mới có thể sống tốt.

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, nếu có truyền thừa xuất thế thì hần cũng sẽ đi tranh đoạt một phen chứ không thể ngồi im đợi truyền tống được.

Thiên Vũ liền rời đi xuống núi, tới góc khuất hần liền mặc lên Phi Phong áo choàng. Chậm rãi vừa đi vừa đợi...

- Ha ha, Thiên Vũ, thiên đường người không đi, đường tới địa ngục người lại cứ đâm đầu vào. Hàn Tư ta bội phục...

- Hàn Tư, người nói cái gì khó hiểu vậy ta không hiểu, nói tiếng người đi xem nào!

- Hừ, còn giả bộ, đi chết đi...

Hàn tư liền lao tới, pháp bảo bản mệnh hình kiếm của hần xuất hiện trên tay.

- Lăng Chu, thứ thứ nhất.

Tay phải Hàn Tư cầm kiếm đâm thẳng tới với tốc độ kinh người. Mũi cây kiếm kia ẩn hiện một dòng linh khí mang tính xuyên thấu vô cùng lớn. Thiên Vũ thì âm thầm khinh bỉ. “Ra chiều còn đọc tên chiêu thức ra làm gì, quê mùa!”

Thiên Vũ lui người trở lại, tốc độ không hề kém Hàn Tư đang tấn công. Đợi sau giây lát, Hàn Tư mất đi thế công ban đầu thì y liền chuyển từ đâm sang chém ngang vô cùng linh hoạt.

Keng... Lưỡi kiếm của y bị Pháp bảo bản mệnh của Thiên Vũ chặn lại. Ngay tức thì, đoàn kiếm đầu ở đầu sợi dây bên kia lao tới bụng dưới của Hàn Tư.

Hàn Tư lần đầu tiên thấy pháp bảo kì lạ tới vậy, lúc đón đỡ cũng vô cùng cẩn thận, y liền nhảy lên cao lộn một vòng rồi đâm kiếm xuống. Khí thế lập tức tăng mạnh hơn gấp mấy lần chiêu đầu tiên.

Thiên Vũ mặt không đổi sắc, Pháp bảo bản mệnh bay lên vòng qua thanh kiếm với ý đồ cuốn chặt cổ tay của Hàn Tư. Đồng thời tay phải vung lên, một con rồng lửa từ cánh tay bay ra hướng Hàn Tư lao tới.

Hàn tư đang lao tới, tay trái hần vung ra một luồng lực đẩy bay pháp bảo bản mệnh của Thiên Vũ ra xa. Con rồng lửa kia thì hần mặc kệ. Xổng thẳng qua.

Uỳnh... Tron g làn khói đen phi ra một bóng ánh, Hàn Tư vẫn hung ác phi tới. Định trong chiêu này sẽ giải quyết Thiên Vũ. Nhưng hần liền thất vọng rồi

“Người đâu”.

Cảm giác được điều gì đó nguy hiểm. Một vòng bảo hộ màu xanh lập tức hiện ra. Bao bọc thân thể Hàn Tư. Đụp đụp đụp... ba tia nước với tốc độ cực kì nhanh bắn tới đụng trúng ngay màng bảo vệ.

Mặt Hàn Tư biến sắc. Đây chính là Thủy Chi nổi tiếng của học viện, hẳn biết bí kĩ ma pháp này, lực xuyên thấu vô cùng cường đại. Không thể ngờ Thiên Vũ mới là Ma Đạo Sĩ Trung kì mà đã có thể sử dụng. Hơn nữa lại là ba tia cùng lúc.

Biết vậy Hàn Tư đã né tránh, vòng bảo hộ của hắn tuy mạnh nhưng cũng không thể bì được tiêu hao so với Thiên Vũ được. Ngay lúc này, ba quả cầu bắt nguồn của ba “tia nước” trước mặt Thiên Vũ kia bắt đầu nhẹ nhàng xoay tròn rồi dần dần tăng tốc.

Ba tia nước kia soán lại với nhau dần dần kết hợp tạo thành một mũi khoan mới. Uy lực đột phá. Cảm thấy có điều không ổn, Hàn Tư dứt khoát né mình, vòng bảo hộ vỡ tan, tia nước soáy sâu vào trong, xuyên qua bả vai trái của hắn.

Mặt Hàn Tư biến sắc, đáng lẽ ra công kích của Thiên Vũ chỉ có thể đẩy lùi y mà thôi. Sao Thiên Vũ có thể mạnh như vậy, “hắn mới chỉ là Ma Đạo Sĩ trung kì mà thôi”. Suy nghĩ trong chớp mắt, về mặt hắn liền ngưng trọng. Thanh kiếm trên tay tỏa ra bạch sắc, trên lưỡi kiếm ẩn chứa vô vàn dòng linh khí nho nhỏ tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo mà sắc bén.

Hàn Tư lập tức bất pháp quyết, đôi chân hắn bốc khói nghi ngút, chuẩn bị vào thể tấn công.

- Bạo!

Hắn bật người lao tới Thiên vũ với tốc độ không tưởng. Thiên Vũ cũng vô cùng bất ngờ, tốc độ này đã ngang bằng với tốc độ cực hạn của hắn khi sử dụng Bắc Vân ngoa. Nhưng không có thời gian chuẩn bị nên Thiên Vũ chỉ có thể đứng chịu trận đón đỡ.

- Thủy Tường, Phong Trận. Thiên Vũ cùng lúc sử dụng hai bí kĩ.

Bức tường nước vụt dậy từ nền đất vô cùng nhanh nhưng vẫn chậm hơn tốc độ của Hàn Tư lao tới. Còn Phong trận thì công dụng là tăng phúc cho thân pháp của Thiên Vũ khi ở trong trận đó.

Thiên Vũ hai tay hai thanh đoản kiếm đón đỡ hình chữ ‘X’ trước ngực.

Keng... uỳnh... Thân hình thiên Vũ bay mạnh về phía sau như một viên đại pháo đập thẳng vào vách đá in một lỗ sâu trên vách. Pháp bảo bản mệnh thì đã rơi từ khi nào, hắn thổ huyết, lao đảo đứng dậy.

- Tốt tốt lắm, không ngờ ngươi đón đỡ được chiêu này của ta mà không chết. Ngươi có thể cảm thấy hạnh diện mà chịu chết đi được rồi!

Hắn Tiếp tục lao tới, tốc độ tuy không nhanh bằng bạo phát như lúc này, nhưng đôi chân kia cực kì trầm ổn và nhanh chóng. Rất nhanh hắn đã tiếp cận, cầm kiếm chém ngang về phía cổ Thiên Vũ. Đôi mắt sáng sự hưng phấn chờ đợi một dòng máu phun lên từ cái cổ yếu ớt kia.

Tay cầm viên ngọc đỏ rực kia, miệng thiên Vũ lẩm bẩm "Sát trận". Một sát trận ngay sau đó bộc phát, Những con lốc lửa bao trùm cả hai người vào bên trong. Hàn Tư sợ hãi định quay người trở ra nhưng đã muộn rồi. Những con lốc lửa này có uy lực vô cùng lớn cần quét không nề tình một ai...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chiến Hàn Tư(2)

Uỳnh uỳnh uỳnh... Những con lốc lửa tàn phá bừa bãi trong pháp trận. Hàn Tư thì đang chật vật đón đỡ, vòng bảo hộ của hắn đã mất đi tác dụng từ lâu. Hàn Tư đang đứng tấn vận công ngăn kháng sát trận này của Thiên Vũ, quần áo hắn dường như đã bị lửa ăn mòn gần hết, bộ dạng thảm thương vô cùng.

- Thiên Vũ, không ngờ ngươi lại sử dụng chiêu bài lưỡng bại câu thương. Như vậy đi, lần này ta thua thật rồi! Từ giờ đường ai nấy đi, ngươi thu pháp trận lại rồi cùng bản bác! Ta không hề muốn kẻ thứ ba được hưởng lợi từ cả hai ta...

- Quý mới tin ngươi. Ha ha, chết đi Hàn Tư. Ngươi đã muốn diệt sát ta thì nên có tư tưởng chịu hậu quả chứ?

Thiên Vũ đang điên cuồng truyền thần thức vào sát trận thông qua quả cầu. Hắn đã có nội giáp kháng ma pháp và cơ thể vốn đã có sức phòng ngự phi thường. Vậy nên quyết định sử dụng đòn tiêu hao đối với Hàn Tư là vô cùng hợp lý. “So công kém hơn vậy thì so thủ...”

- Lê huynh, ngươi còn đợi tới bao giờ nữa?

Hàn Tư bỗng hết lớn. Ngay tức thì một thân ảnh mặc áo bào trắng tinh phi ra từ phía xa xa. Người này chính là người đồng hành cùng Hàn Tư trong dải

sương mù kia. Hắn vùng tay, một chiếc roi dài cuộn vào sát trận liền kéo Hàn Tư trở ra.

- Thiên Vũ, xem lần này ngươi chạy đi đâu...

Hàn Tư ném một loạt phi đao vào phía bên trong sát trận, nơi mà hắn vừa mới may mắn thoát được ra. Thanh niên áo trắng Bạch Trường tông cũng thối ra một làn khói độc bao quanh sát trận chặn đường lui của Thiên Vũ.

Sát trận dần tiêu tán, khói bụi mù mịt lắng xuống dần dần, nhưng thân ảnh Thiên Vũ thì lại không thấy đâu. Chỉ còn tro bụi quả cầu màu đỏ rực rơi xuống lán lóc nền đất.

Bạch bào nhân và Hàn Tư kinh ngạc không thôi, ngay trước mặt cả hai người mà Thiên Vũ vẫn có thể ngang nhiên chạy thoát. Lần này để hắn thoát đi đúng là thả hổ về rừng.

Hàn Tư cảm tức ngồi xuống điều dưỡng, lần này thì hắn lỗ to rồi. Vết thương trên vai sau khi được thả lỏng liền lại chảy máu không ngừng. Ba đường Thủy Chi kết hợp với nhau thật là đáng sợ, Thân thể Đấu Tướng sơ kỳ của hắn cũng có thể xuyên phá như một khối đậu hũ vậy.

Thanh niên Bạch Trường tông cảnh giác tỏa ra thần thức tra xét phạm vi xung quanh một lượt. Sau khi cảm thấy an toàn hai mắt hắn lóe sáng rồi chậm rãi tiến tới thu lại viên ngọc có ẩn chứa sát trận kinh thiên kia...

- Sát trận khỏi...!

Từ trong lòng đất cách viên ngọc khoảng ba mét, Thiên Vũ một lần nữa khởi động lại sát trận từ viên ngọc. Lập tức người họ Lê của Bạch Trường tông kia liền bị lốc lửa cuốn lấy không buông tha. Hắn muốn tiến tới vô hiệu hóa viên ngọc nhưng viên ngọc cũng liền chìm sâu vào lòng đất và mất tích...

- Thiên Vũ hắn còn ở đây, Hàn Tư cứu ta!

Hàn Tư ngồi ngoài liền khiếp sợ, Lê Sở hắn chủ tu luyện thần, thần thức của hắn vốn vô cùng cường đại. Đã thế còn đột phá Ma Đạo Sư sơ kỳ, vậy mà không thể tra xét ra nơi ẩn trốn của Thiên Vũ. Nhưng hắn cũng thầm vui mừng vì Thiên Vũ chưa rời đi, vẫn còn có cơ hội diệt sát mầm họa này.

- Lê huynh, cố gắng chịu đựng!

Hàn Tư vội tới bên cạnh Sát trận kia, nhảy lên cao rồi cầm kiếm của mình xuống đất. Lập tức một vết nứt từ vị trí va chạm lan dần ra xung quanh. Trong vết nứt ẩn hiện những tia sáng đỏ. Dường như Hàn Tư đã đoán được Thiên Vũ trốn trong lòng đất, nhưng lại không tra xét ra tại đâu nên sử dụng chiêu có diện tích sát thương rộng như vậy.

- Chuột nhắt, ra đây cho ta.

Thiên Vũ từ bên tay phải nhảy ra, cầm đoản kiếm của pháp bảo mệnh nhằm tới ngực Hàn Tư đâm tới. Trên lưỡi kiếm được gia trì thêm hỏa nguyên tố tỏa ra nhiệt lượng vô cùng ghê gớm.

Hàn Tư khinh thường, rút kiếm chém mạnh đón đỡ đoản kiếm kia. Nhưng Thiên Vũ khi vừa mới cách Hàn Tư hai mét thì hắn thả tay ra, đoản kiếm liền bắn mạnh về mục tiêu. Động tác của tay còn lại thì vô cùng linh hoạt nắm đầu dây bên kia giật mạnh lên trên làm thay đổi quỹ đạo của thanh đao đang bắn đi.

Thanh đao phi tới bỗng dừng hướng ngược lên trên, nhắm thẳng cầm Hàn Tư mà xuyên thấu. Tất cả đều là tác động vật lý của Thiên Vũ không hề dính dáng một chút gì tới linh khí điều khiển pháp bảo cả, vậy nên vô cùng bất ngờ và làm đối phương không kịp đề phòng.

Nhưng Hàn Tư vốn là cao thủ có phản xạ cực kỳ nhanh. Hắn chuyển chém sang đỡ, thanh kiếm liền để ngang trước ngực rồi ghim sợi dây xuống. Uồn ngực, đầu ngựa vội ra sau né tránh thanh đoản kiếm đang quay vòng theo lực ly tâm với trụ là thanh kiếm của hắn.

Keng... Hai thanh kiếm va chạm với nhau, đồng thời pháp bảo bản mệnh của Thiên Vũ cũng khóa chặt thanh kiếm kia lại. Thiên Vũ ngay tức khắc vừa lao tới vừa cầm sợi dây kéo về phía mình trợ lực, tay trái cầm đoản kiếm còn lại đâm thẳng vào bụng của Hà Tư.

Hàn Tư chống kiếm xuống đất ngửa đầu ra sau thuận thế lộn một vòng trên không trung. Chân trái thuận vòng đá móc vào tay trái Thiên Vũ đang đâm tới hất tung thanh đoản kiếm lên trời.

Thiên Vũ bị đá trúng tay tê rần, cảm giác như đã gãy khớp cổ tay trái vậy! Nhưng hành động của hắn cũng không hề đình chỉ. Nhân cơ hội Hàn Tư đang ở trên không, không có điểm tựa, tay phải Thiên Vũ cầm vào thắt lưng rút mạnh. Thanh kiếm trong thắt lưng hiện hình rồi hắn chém thẳng về cổ Hàn Tư.

Xoẹt... Phựtttt... Hai thanh âm vang lên liên tiếp nhau. Máu bắn tung tóe khắp mọi nơi. Thanh kiếm quá mỏng nên chỉ có thể cắt đứt yết hầu của Hàn Tư, bảo toàn cho hắn cái cổ nguyên vẹn không bị chặt đứt. Nhưng như vậy cũng là quá đủ rồi. Hắn quỳ xuống, tròn tròn mắt nhìn Thiên Vũ với vẻ mặt không cam tâm, con ngươi mở lớn hung ác nhìn Thiên Vũ như muốn trút khỏi sự sợ hãi cái chết đang từ từ chiếm lĩnh bản tâm của hắn.

Diễn giải thì dài dòng, nhưng tất cả sự việc chỉ xảy ra trong vài giây đồng hồ. Thiên Vũ cũng không thể ngờ rằng kế hoạch của mình lại có thể suôn sẻ tới vậy. Vượt cấp khiêu chiến giết chết đối thủ trong khi Thần Lực và thần thức đang bị khóa chặt trong Viên Ngọc pháp trận kia...

Tên họ Lê vẫn bị vây khốn trong sát trận. Nhưng không hề trật vật như Hàn Tư, hán chủ tu Luyện Thần thì chắc cũng có nhiều pháp bảo tăng phòng ngự mà pháp hơn Hàn Tư, có thể áp dụng Thủy nguyên tố để giảm thiểu sát thương từ Hòa sát trận cầu Thiên Vũ.

Bị vây bên trong sát trận, nhưng hán cũng chứng kiến được tất cả, sự sợ hãi dần dần bao phủ trong thâm tâm. Vô cùng dứt khoát, tên họ Lê này thi triển bí pháp, phun một ngụm máu lên pháp bảo hình viên ngọc trên tay.

Tức thì có một đoàn năng lượng màu tím hồng bao phủ lấy bản thân hán chống đỡ những con lốc lửa đang liên tục bào mòn kia. Nhân cơ hội này hán liền vọt ra ngoài sát trận, bay về phía đối diện chạy trốn...

Chạy trốn được trăm mét thì đôi mắt tên họ Lê bỗng mở lớn, dừng lại nhìn về phía đối diện vui mừng hô:

- Nam Cung sư huynh, tốt quá rồi, mau mau cứu đệ, giết hán, trên người tên Thiên Vũ kia vô cùng nhiều bảo vật.

Thiên Vũ thâm nhủ trong lòng: “Chết tiệt, sao lại có thêm người tới chứ, mà sao thần thức của mình không hề nhận ra hán đã tiếp cận từ bao giờ.”

Thiên Vũ cổ tay trái hiện tại đã gãy, hán nhất thời chưa thể chữa trị được, tay này coi như đã phế. Mặt không đổi sắc, chậm rãi nhặt lên chiếc nhẫn trữ vật từ xác chết của Hàn Tư. Rồi ngẩng đầu nhìn thẳng về phía thanh niên có họ Nam Cung vừa tới kia.

Bỗng nhiên tên họ Lê kia la lớn:

- Sư... sư huynh, người làm gì vậy... a a a... người tha cho ta... A a a a a a a a a a!

Một đoàn khói độc bao phủ và xoay tròn xung quanh tên họ Lê, da thịt quần áo hán dần bị ăn mòn với tốc độ vô cùng nhanh chóng.

- Ta không có loại sư đệ phế vật như ngươi. Ngươi yên tâm, Uyển nhi cứ để ta lo, ta sẽ không để nàng phải cô đơn đâu, hahaha...

- Ngươi... ngươi... đồ súc sinh, sư phụ sẽ không tha cho ngươi...

Nói tới đây tên họ Lê của Bạch Trường tông liền ngã xuống, thân thể hán hiện tại đã biến thành một vũng máu, chết không thể chết hơn nữa.

- Xin giới thiệu, ta là sư huynh hán, Nam Cung Thành.

- Hạnh ngộ!

Thiên Vũ lạnh nhạt đáp lại. Nam Cung Thành nghe xong cũng mỉm cười rồi lên tiếng:

- Ngươi, là người kia?

Mặt không đổi sắc nhưng đầu óc Thiên Vũ lúc này đang nảy số vô cùng nhanh. “Hán biết ta! Sao hán biết được ta? Đúng rồi, đạo thần thức tra xét kia...”

- Đúng! Là ta. Thần thức của Nam Cung huynh thật mạnh, bá phục bá phục.

- Ha ha ha. Ta còn tưởng sẽ là một nhân vật phong vân nào đó, không ngờ lại là một kẻ mới đạt tới Ma Đạo Sĩ trung kỳ viên mãn như ngươi. Thú vị thú vị! Vậy, học viện ngươi bồi thường sao cho ta về cái chết của vị đệ đệ thân yêu này?

Nam Cung Thành nhếch mép cười mỉm và nói. Tuy Thiên Vũ đã mặc Phi Phong áo choàng Nam Cung Thành không thể tra xét cảnh giới thực. Nhưng sức mạnh hán thể hiện này giờ đã bán đứng hán trước mặt Nam Cung Thành rồi.

Thiên Vũ nghe xong nội tâm cũng dậy sóng... Cẩn rằng chịu đựng đáp trả vô cùng ẩn ý:

- Hàn Tư nổi lòng tham vì một cây Hắc Tâm thảo cấp bốn này mà ra tay giết hại Lê sư đệ, ta chỉ là người qua đường thấy chuyện bất bình liền ra tay cứu giúp nhưng không kịp. Vì Hàn Tư muốn giết người diệt khẩu nên ta mới phải ra tay tự vệ giết chết hán. Lê Sư đệ gặp chuyện không hề liên quan tới ta!

- Học viện ta đúng là có lỗi với Bạch Trường tông. Nhưng Hàn Tư vốn là đệ tử học viện, vậy chuyện này về học viện rồi cùng phân xử. Đồ đạc của Hàn Tư ta sẽ tự chủ giữ lấy về học viện giao nộp. Còn cây Hắc Tâm thảo này thì vốn nên quy về chủ cũ, để Bạch Trường tông giữ là điều đương nhiên.

Thiên Vũ lấy một cây linh thảo có lá màu đen tuyền trong nhẫn của Hàn Tư vứt cho Nam Cung Thành. Sau đó hai người nhìn nhau hiểu ý rồi cả hai cùng cười lớn... Đồng thời cùng phóng thích ra Thần Lực giao đấu thử thực lực của đối phương.

Sự thật là do người sống sót viết nên, Nam Cung Thành ra tay sát hại sư đệ họ Lê của hán ngay giữa thanh thiên bạch nhật, vậy Thiên Vũ nhất định phải chết tại đây để bảo toàn bí mật của hán. Hán cũng vô cùng tự tin giết được Thiên Vũ khi biết được hán mới chỉ là Ma Đạo Sĩ trung kỳ mà thôi...!

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Đồng quy vu tận

Hai người cùng tóa Thần Lực ra đấu với nhau, khoảng không gian giữa hai người Nam Cung Thành và Thiên Vũ liên xuất hiện vô số các hiệu ứng nguyên tố lóe lên rồi tắt vô cùng đa dạng.

- Vũ huynh, Cây Hắc Tâm thảo này ta xin nhận, nhưng ngươi cũng không thể để Lệ sư đệ thân yêu của ta chết oan uổng như vậy chứ. Về học viện thì còn gì là công bằng nữa chứ. Ta thấy Vũ huynh nên để lại một mạng ở đây đi, như vậy ta mới có thể trở về báo cáo cho ân sư được!

- Quả nhiên là vậy, Nam Cung huynh thứ lỗi, tâm bất đồng thì đạo bất đồng. Tiếp chiêu...

Nói xong Thiên Vũ liền bắt một loạt các pháp quyết, năm con rồng lửa xuất hiện che phủ cả bầu trời. Rồi tất cả cùng bỏ xuống đầu Nam Cung Thành. Những con rồng lửa này chỉ là bí kỹ cấp thấp, không tốn quá nhiều thần lực nhưng được cái hình ảnh vô cùng dọa người, chiêu thức lại đẹp mắt...

- Trò mèo, Vũ huynh không định vừa vào đã giải ngựa cho ta như vậy chứ.

Nam Cung Thành vậy quạt, một làn sóng năng lượng hình lưỡi liềm thoát ra phòng thẳng tới năm con rồng lửa kia.

Đột nhiên năm con rồng lửa kia chạm đầu lại với nhau cùng va chạm với làn sóng năng lượng kia áp súc ra một vụ nổ vô cùng lớn. Áp lực gió tóa ra thổi bay cả những viên đá nặng hàng tấn khu vực xung quanh, khói bụi bay loạn xạ, che đi tầm mắt của cả hai người.

Nam Cung Thành cũng cẩn thận dựng lên khiên năng lượng đề phòng Thủy Chi của Thiên Vũ, đây là trò che mắt dụng chiêu quen thuộc của Thiên Vũ. Và nhân lúc khói bụi còn chưa tiêu tán, hắn liền vẩy mạnh ba mũi tiêu độc về phía Thiên Vũ.

Ba mũi tiêu này vô cùng nhỏ bé, dường như trúng người cũng chỉ như kiến cắn thôi vậy, không gây ra bất kỳ thương tích gì. Nhưng âm độc trong đó lại không thể coi thường. Chỉ cần xước da thôi, mà không có thuốc giải thì với tu vi như Thiên Vũ sau hai giờ sẽ phát độc mà chết.

Phập... phập... phập... tiếng ba mũi tiêu độc cắm vào da thịt vang lên. Nam Cung Thành nhủ mảy: "sao lại dễ dàng như vậy chứ?" rồi hắn xua đi khói bụi kiểm tra tình hình phía trước. Bỗng lúc này hắn liền như cảm nhận được điều gì, quay sang nhìn về hướng đỉnh núi rồi cười mím.

Nam Cung Thành hắn cũng đã chuẩn bị đầy đủ, xung quanh đây hắn đã bố trí một tầng khói độc, đề phòng Thiên Vũ chạy trốn, nếu Thiên Vũ chạm phải tầng khói độc thì sẽ lập tức trúng một loại độc đặc biệt và cũng báo hiệu vị trí ngay cho hắn.

Tiếng ba mũi tiêu cắm vào da thịt kia thì không phải nghĩ chắc chắn là cắm vào xác của Hàn Tư rồi. Con chuột cống này thật giáo hoạt...

- Ngươi chạy đi đâu cho thoát, Bí cảnh còn một ngày rưỡi nữa, tới lúc đó chắc ngươi đã hóa thành đồng thịt thối trước mặt ta rồi, haha.

Nói thì nói vậy nhưng để chắc chắn Nam Cung Thành vẫn đuổi theo Thiên Vũ, tâm tư cẩn mật của hắn không cho phép bất kỳ điều gì ngoài ý muốn xảy ra.

Ngay khi chạy khỏi phạm vi kia, Thiên Vũ đã biết mình trúng độc. Loại độc này vô cùng kỳ dị, nó không truyền qua máu mà truyền qua các khớp xương của Thiên Vũ. Sau khi hít phải nó chậm rãi lần theo những khớp xương đi khắp toàn bộ cơ thể.

Tuy hiện giờ chưa gây nguy hiểm gì. Nhưng với tốc độ hiện tại thì chỉ khoảng nửa ngày nữa là nó sẽ lan ra khắp toàn bộ xương cốt trong cơ thể, tới lúc đó độc phát tán thì đúng là vô phương cứu chữa. Nội tâm Thiên Vũ lo lắng không thôi vì loại độc biến thái này của Nam Cung Thành...

Hắn cũng đã chột chạy về phía đỉnh núi rồi, giờ đối hướng nhất định sẽ bị đối phương bắt kịp. Vậy nên Thiên Vũ cắn răng chạy tiếp, Hi vọng lên đó có nhiều người tên kia sẽ kiêng kị phần nào.

Trên đỉnh núi, hiện đã thiếu đi vài người. Thời gian áp bách, một số người đã nhảy xuống tìm cơ may nhưng không hề thấy phản hồi gì cả. Có một cặp huynh đệ Hóa Vũ tông có pháp bảo cảm nhận sinh mạng giống như của Thiên Vũ và Huyền Huyền. Người anh hi sinh nhảy xuống dò xét tình hình, nhưng ngay sau khi nhảy, cảm nhận sinh mạng liền mất dấu, chiếc vòng tay đó liền vỡ tan.

Tất cả mọi người ở đây đều sợ sệt nhủ thầm may mắn mình chưa thử tìm cơ duyên. Từ đó tới giờ không còn ai dám nhảy vào miệng hổ sâu thăm thẳm kia nữa.

Thiên Vũ tiến tới thu hút mọi cặp mắt trong giây lát... Hắn tìm một chỗ khá rộng rãi sát miệng hổ, có thể tẩu thoát theo nhiều hướng khác nhau rồi ngồi xuống đã tọa thủ ép chất độc kia ra. Nhưng mọi cố gắng của hắn đều vô ích. Loại độc này vô cùng bí ẩn và khó giải.

- Giải không được thì hạn chế lây lan. Trờ về nhờ Lão Sư tìm cách vậy!

Hắn liền vận khí đan điền, nội thị cơ thể, rồi áp sức linh khí chặn dòng khí độc kia lây lan. Hiện tại độc tính đã lan từ phổi tới gần hết các thanh xương sườn cùng với khoảng mười ba đốt sống lưng rồi. Tình thế đã vô cùng nguy cấp...

Từng dòng từng dòng linh khí cuộn xoắn như sợi dây thừng rồi cuộn chặt lại từng cái xương của Thiên Vũ. Đúng là có thể làm chậm lại tốc độ lây lan của độc tính, nhưng lại vô cùng tổn hao linh khí. Mà hắn mới chỉ là Trúc cơ sơ kì cảnh giới mà thôi.

- Vũ huynh, món quà của ta ngươi thấy thế nào? Không có thuốc giải thì ngươi cùng lắm là sẽ mất hết sức mạnh rồi các thớ thịt của ngươi sẽ dần thối rữa nhẹ nhàng mà chết thôi. Haha. Không cần quá lo lắng đâu.

Xa xa đã vang lên tiếng của Nam Cung Thành. Hắn đã tìm tới Thiên Vũ, bộ dạng vẫn kiêu ngạo ần ần sát khí như vậy.

- Ngươi muốn gì, tha ta một mạng ta sẽ đền đáp gấp trăm ngàn lần.

Thiên Vũ lạnh lùng nói, còn Nam Cung Thành thì vẫn duy trì nụ cười nhạt giả tạo kia. Hắn dần tiến về phía Thiên Vũ. Đôi mắt thâm thúy quan sát xung quanh xem có cạm bẫy gì không, cũng khép hờ đường chạy trốn của Thiên Vũ.

- Tha ngươi một mạng, haha. Được, vậy ngươi trở thành nô lệ cho ta, thức hải ngươi phải để ta quản chế.

Đùa sao, quản chế thức hải, khác gì để người ta nắm quyền sinh sát trong tay. Thậm chí mình có ý đồ gì bất thiện người kia cũng cảm nhận được. Hơn nữa bí pháp này đã thất truyền hàng vạn năm nay, chả nhẽ tên Nam Cung Thành này tìm ra được?

Thiên Vũ tất nhiên là không đồng ý với điều kiện này. Mặt hắn ngưng trọng, chuẩn bị quyết một trận tử chiến cùng Nam Cung Thành đang tiến tới kia.

Ngay khi Nam Cung Thành tiến tới khoảng cách mười lăm mét. Thiên Vũ gọi ra ba thủy cầu, Những đường Thủy Chi phóng ra hướng Nam Cung Thành bắn tới với tốc độ vô cùng kinh người. ngay sau đó hắn cũng chạy ngay sang bên phải, chạy song song với mép hồ.

Nam Cung Thành cũng không phạm sai lầm như Hàn Tư, hắn né tránh và đuổi theo Thiên Vũ. Người này tuy chủ tu Luyện Thần nhưng thân pháp lại vô cùng ảo diệu, tốc độ không kém gì Thiên Vũ cả.

Thiên Vũ thấy đối phương đuổi theo, liền vọt trận cầu kia về phía bên trái gọi sát trận cản đường. Nam Cung Thành né tránh vô cùng dễ dàng, nội tâm hắn cũng đang nghi kị không biết con chuột giảo hoạt này định làm gì. Hắn cũng không dám chạy gần mép hồ như Thiên Vũ, sợ đối phương giờ trò đồng quy vu tận.

Thiên Vũ đúng là có ý nghĩ lợi dụng cái hồ này diệt sát Nam Cung Thành thật. Nhưng thấy từ xa không thể dồn được Nam Cung Thành lại gần miệng hồ liền thất vọng không thôi.

Hắn quay đầu, vận thân pháp và Bắc Vân ngoa quay lại dùng một chiêu hồi mã thương đâm tới Nam Cung Thành. Đồng thời Vững lấy hắn chuẩn bị từ trước cũng phát huy tác dụng cầm chân đối thủ nhất thời. Các nhát đao gió liên tục không ngớt chém về phía Nam Cung Thành và cũng xua tan đi phần sương độc hắn phát ra dưới dạng khí.

Tiếp cận người sử dụng độc một cách trực tiếp là điều tối kị. Nhưng lúc này Thiên Vũ vẫn phải cắn răng lao tới. Khoảng cách một trăm mét liên tục được thu hẹp. Hắn không có thời gian, công kích từ xa của hắn thì đang trở nên vô dụng, Nam Cung Thành thân pháp ảo diệu. Hắn đành liều lĩnh đánh cược vào cái số mệnh cửu tử hồi sinh mà mình chưa bao giờ tin tưởng của bản thân.

Cược là cược về độc của Nam Cung Thành. Dùng độc có một nhược điểm đó là tác dụng chậm, không gây cái chết tức thì như đao kiếm pháp bảo ma pháp. Tuy nhiên cũng có một vài loại hủ độc, ảo độc gây ăn mòn tức thì hoặc gây ảo giác tức thì. Thiên Vũ hắn cược là cược xem Nam Cung Thành có loại độc này không...

Nam Cung Thành biến sắc, hắn đã biết Thiên Vũ suy tính điều gì. Tuy đã duy trì khoảng cách nhưng hắn lại cạy vào thân pháp của mình mà tiến lại quá gần Thiên Vũ. Làm hắn có thời cơ tiếp cận được.

Thấy Thiên Vũ hùng hổ lao tới, Nam Cung Thành vung tay thành chưởng đập mạnh vào ngực đầy Thiên Vũ ra. Chưởng lực này tuy đánh trúng khiến Thiên Vũ thổ huyết, cũng truyền một lớn lượng độc vào trong người Thiên Vũ, nhưng lại không đẩy nổi hắn ra. Thiên Vũ không né tránh gì, bỏ qua phòng thủ cứ thế lao tới, tay đâm thành quyền nện thẳng vào ngực của Nam Cung Thành khiến hắn lộn nhào trên không.

Bị đánh bất ngờ, Nam Cung Thành càng sợ hãi chạy lùi ra xa miệng hồ, hắn không sợ Thiên Vũ nhưng sợ cái hồ bí ẩn kia a.

Thiên Vũ nhân cơ hội đối phương vẫn còn chưa ổn định được thân thể, nắn liền ném Vũ khí bản mệnh ra, cuốn chặt lấy chân đối thủ. Kéo mạnh đồng thời lao tới rút ngắn khoảng cách một cách nhanh nhất.

Nam Cung Thành sợ hãi, liên tục sử dụng đủ mọi loại bí kĩ hướng tên điên đang lao tới kia mà phóng không cần ngắm gì cả. Thiên Vũ hắn lúc này thân xác tả tơi, quần áo rách rưới chẳng chịt vết thương lớn nhỏ và máu độc đen xì đang chảy ra khắp nơi... Nhưng hắn vẫn không ngừng lao tới, không có thời gian để né tránh nữa rồi, con đường thẳng vẫn luôn luôn là con đường ngắn nhất.

Khòe miệng đầy máu độc của Thiên Vũ nhếch lên cười, những giọt máu này rơi xuống đất còn phát ra tiếng xèo xèo vô cùng ghê rợn. Hắn cảm nhận được lần này mình chắc chắn sẽ chết, dù có được truyền thừa thì với lượng độc lớn trong cơ thể cũng không thể nào sống nổi. Điều hi vọng lớn nhất của hắn bây giờ là cùng tên Nam Cung Thành này đồng quy vu tận mà thôi. Và nếu có thể nhìn lại mặt Huyền Huyền cùng với mẫu thân một lần nữa, thì hắn cũng mãn nguyện mà nhắm mắt.

Thiên Vũ ôm tới Nam Cung thành, cười lớn rồi bật mạnh về phía sau. Pháp bảo bản mệnh của hắn đã vòng qua quán chặt hai thân ảnh cùng nhảy xuống miệng hố sâu thăm thẳm kia.

Hắn đã đánh cược thành công, Nam Cung Thành không hề có loại độc gây nguy hại tức thì... Bóng dáng hai thanh niên ôm nhau dần dần khuất dần trong miệng hố dưới hàng chục con mắt của những người trên đỉnh núi này...

- Huyền Huyền... Sống tốt... Kiếp sau... nếu có kiếp sau...!

Tại Học Viện, Tiêu Dao đang đứng đợi Tiêu Tiêu Và Huyền Huyền từ biệt mọi người. Nàng bỗng nhiên nhũn mày lo lắng, đôi mắt nhúu lại đầy vẻ nghi hoặc.

- Sao tên tiểu tử kia lại nhảy vào đó, chà nhẽ đây là số mệnh của hắn, không thể tránh khỏi...?

Nói nhỏ xong nàng liền nhìn về phía Huyền Huyền, Tiêu Tiêu với vẻ mặt đầy lo lắng.

Một thanh niên tóc bạch kim đang đã tọa tu luyện bỗng mở trừng mắt, hắn ngược nhìn về phía bên phải, hướng mà xuyên qua bụng của con Sa Thú chính là ngọn núi trung tâm kia.

- Tiêu Dao a Tiêu Dao... Người lần này thảm rồi!

Hắn lắc đầu rồi nhìn cô bé đang ngoan ngoãn khoanh chân ngồi chăm chú đọc các quyển trục công pháp bí kỹ kia. Đôi mắt cũng hiện lên một sự lo lắng không tên...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Phụ truyện 2, một chút thông tin về pháp bảo, đan dược

Lần trước ta có giới thiệu qua về tu luyện theo hướng Luyện Thần.

Hôm nay ta sẽ nói một chút về Pháp bảo, đan dược và tu luyện.

Đầu tiên là về pháp bảo và pháp bảo bản mệnh:

- Pháp bảo thì về công dụng chia làm ba loại chính, tấn công, phòng thủ và phụ trợ.

- Còn hình dạng pháp bảo thì nhiều vô số kể: hôm nay ta sẽ nhắc một vài loại pháp bảo trong Vô Danh Giới để các người có thể hiểu vì sao nó là như thế!

- Dùng càng nhiều pháp bảo người càng phân tâm nhiều và cần năng lượng thôi thúc, vậy nên không phải cứ nhét một đống pháp bảo trên người thì là vô địch...

Pháp bảo tấn công

- Pháp bảo hình vũ khí tấn công trực tiếp. Người có thể cầm ở tay sử dụng, hoặc mang ra điều khiển từ xa nhờ Linh Khí nếu người tu theo hướng luyện khí. Tất nhiên nếu người luyện cốt thì cầm tay thì sẽ có uy lực hơn rất nhiều.

Để mà so sánh thì mỗi cách sử dụng đều có ưu và nhược điểm riêng. Mỗi người sẽ có phong cách sử dụng pháp bảo vũ khí khác nhau. Có người thuần cầm, có người thuần phi, lại có người kết hợp đa dạng, xuất kì bất ý...

- Pháp bảo vũ khí gián tiếp tấn công. Là dạng vũ khí tăng phúc cho đòn công kích của chủ nhân. Ví dụ như quyền trượng của người Luyện Thần tăng khả năng sử dụng pháp thuật, Vũ khí của hệ Hắc Âm nguyên tố lại có nhiều dạng như ngọc, đầu lâu, cờ, quạt... không trực tiếp mang đập vào đầu đối thủ mà trực tiếp giúp đỡ cho các đòn tấn công từ xa...

Pháp bảo phòng thủ thì sẽ thường có dạng các đồ dùng cá nhân. Có ba loại pháp bảo phòng ngự.

- Thứ nhất là dạng khiên năng lượng nó sẽ đón đỡ sát thương hộ chủ cho tới khi hết năng lượng hoặc vượt quá mức năng lượng của khiên cho phép. Loại này ta đã nói rồi. Nó cần nạp năng lượng, và chuyển hóa thành một vòng bảo hộ hoặc khiên bảo hộ.

Hình dạng cũng vô cùng đa dạng, nhưng hầu như đều có một viên ngọc để thu phát năng lượng tạo khiên. Năng lượng của nó cần nạp là linh thạch hoặc Linh Khí của người Luyện Khí.

- Thứ hai là loại chống chịu sát thương, giúp chủ pháp bảo giảm đi phần nào sát thương. Ví dụ một chiếc giáp sắt khi mặc vào nó sẽ chia sẻ sát thương mà người chủ pháp bảo gánh chịu. ví dụ như người đá vào ngực của người mặc áo giáp sắt này thì lực của cú đá sẽ giảm hai phần mười đi. Người mặc giáp chỉ chịu tám phần mười lực của cú đá đó thôi.

Hoặc là nội giáp của Thiên Vũ nhất được trong bụng con Sa thú kia, giảm tới ba phần mười sát thương mà pháp phải gánh chịu. (Chương 29)

- Thứ ba là loại khiên chắn, bảo đỉnh, động phủ, bảo tháp... Loại này sẽ phóng to ra đón đỡ sát thương trực tiếp như khiên năng lượng. Nhưng nó không hề tiện lợi như khiên năng lượng, và nó cũng không truyền được năng lượng, hỏng phải sửa mới sử dụng lại được. Đây là loại pháp bảo phòng ngự cơ bản có từ thừa sơ khai.

- Một số trường hợp đặc biệt như các con tàu lớn, một viên ngọc có gắn trận pháp phòng ngự, một động phủ thu nhỏ, hay bảo đỉnh như của Vũ Na. Thì vốn nó đã có tính chất của pháp bảo phòng ngự. Nhưng mục đích chính của nó không phải phòng ngự, chỉ là mình sử dụng với mục đích phòng ngự mà thôi.

Pháp bảo Phụ Trợ. Ví dụ gần nhất là đôi Bắc Vân ngoa tứ phẩm của Thiên Vũ. Buff cực kì mạnh tốc chạy và thân pháp. là pháp bảo hệ gió.... Ngoài ra còn nhiều pháp bảo đa dụng khác.

Ví dụ như một viên ngọc hệ hỏa, treo trên một cây thương thì khi sử dụng pháp bảo cây thương tấn công, sẽ kèm theo đặc tính của lửa mà không phải yểm ma pháp vào.

Các pháp bảo ẩn chứa đạo phủ, trận pháp, đòn tấn công đã được luyện hóa sẵn... Rất đa dạng...

Còn Pháp bảo bản mệnh. Mỗi người sẽ có một hình dạng Vũ khí bản mệnh trong đan điền khác nhau. Và Dung hợp vũ khí đó cùng với một pháp bảo do mình luyện chế. Như vậy ta sẽ được pháp bảo bản mệnh.

Vì sao nói là bản mệnh, vì nó tương liên với chính người, nó giống như một cánh tay, một cái chân của người vậy. có thể tùy ý điều khiển.

Cánh tay người muốn nhanh và mạnh hoặc khéo léo dẻo dai, thì phải luyện tập. Pháp bảo bản mệnh cũng như vậy. điều khiển nó phi hành tùy ý vốn không cần sử dụng linh khí trong đan điền.

Nhưng nếu người phụ trợ linh khí, và luyện tập với nó thương xuyên. Thì nó cũng giống như cánh tay người vậy. càng luyện tập càng mạnh.

Cánh tay người sẽ phát triển theo độ tuổi, dậy thì xong thì nó sẽ dài ra theo tỉ lệ cơ thể, xương cốt gân mạch cũng hoàn thiện đầy đủ hơn so với lúc nhỏ. Vậy Pháp bảo bản mệnh cũng như vậy. có thể nâng cấp, có thể thay thế, có thể luyện chế cho mạnh thêm. Người thay da đổi thịt, thì nó cũng có thể thay chảy liệu, đổi cốt lõi sao cho phù hợp với người nhất.

Nói chút về tu luyện Luyện Khí. Một pháp bảo bản mệnh, có thể làm hạch tâm để điều khiển các pháp bảo tương tự khác. Tạo ra các dạng kiếm trận, thương trận... đây là con đường dễ dàng và thường gặp nhất để có thể điều khiển lượng lớn pháp bảo mà tổn hao linh khí ít nhất.

Ví dụ người có một bộ kiếm trận ba mươi thanh, Pháp bảo bản mệnh người là kiếm. Vậy người có thể học bí kĩ tu luyện lấy pháp bảo bản mệnh làm trung tâm, gộp cả ba mươi thanh phi kiếm kia lại thành một trận rồi điều khiển.

Như vậy sẽ đỡ tổn hao linh khí trong khi trực tiếp điều khiển hơn rất nhiều so với việc người điều khiển từng chiếc phi kiếm một.

Điều này giống như việc người giao cho Pháp bảo Bản mệnh quản lí một đồng đội từ vậy, và người truyền đạt ý của mình cho đám đồng đội từ kia thông qua pháp bảo bản mệnh.

Nếu Pháp bảo bản mệnh người dạng thương, người vẫn có thể luyện bộ kiếm trận kia. Nhưng người lại chỉ có thể dùng phi kiếm để đâm như thương được mà thôi. Không thể chém như kiếm hoặc vọt như thương...

Vậy các pháp bảo đặc biệt dạng roi, dây thừng, đỉnh, lưới... thì có roi trận hay đỉnh trận... tương ứng không? Tự nghĩ đi nha, tương tự thì sẽ có. Nhưng dùng để làm gì mà thôi. Haha.

***Tiếp theo là đan được:

- Ta chưa từng đề cập tới đan được tăng tu vi. Vì trong thế giới của ta không có loại đan được đó. Đan được ẩn chứa được lực, nhưng không đề cao tu vi. Nó chỉ khôi phục năng lượng, linh khí, thần lực của người mà thôi. Mà tác dụng cũng sẽ là từ từ chứ không có kiểu ăn phát đầy luôn.

Thực ra có một loại đan được tăng lên tu vi. Nhưng chỉ là nhất thời, bạo phát trong một thời gian và thường vô cùng tổn hại tới cơ thể, cảnh giới.

- Loại đan được nữa là các loại phụ như chữa bệnh, giải độc, tẩy rửa thể chất, phụ trợ luyện đan hay luyện khí về phù... Trong đó tẩy rửa thể chất được coi như thần đan vậy.

- Loại đan được tiếp theo là dùng để ngộ ý cảnh, tâm cảnh đột phá bình cảnh của đại cảnh giới. Loại này thường có năng lượng cuồng bạo, hoặc ẩn chứa chân lý đại đạo trong đó. Phải lên tu vi khá cao mới cần sử dụng đan được này.

Nói như vậy không có nghĩa là các cảnh giới ở tu vi thấp là dễ dàng vượt qua. Mà là vì loại đan được này quá quý hiếm, quá đắt đỏ, có loại lại năng lượng quá cuồng bạo. Cảnh giới thấp sử dụng một là lãng phí, hai là sau này sử dụng đan được loại này sẽ không còn ảnh hưởng như lúc đầu, bỏ mất cơ hội đột phá cảnh giới về sau. Ba là có loại năng lượng cuồng bạo quá thì cơ thể không chịu nổi sẽ gây ra tình trạng xấu cho con đường tu luyện.

***Cuối cùng, ta sẽ nói về cách mà ta lên ý tưởng tu luyện của thế giới này.

Tu luyện nói chung, cả ba hướng tu luyện, ta sẽ gộp chung nói tổng quát như thế này.

Thứ nhất khi tu luyện thì sẽ có một cái bình, và trong bình có nước. Nước chính là năng lượng, là linh khí, là thần lực thần thức. Còn Bình chính là cơ thể, là cảnh giới, là tâm cảnh.

Vậy khi tiến cấp. Thì cái gì thay đổi? Câu trả lời là cả hai. Nhưng thay đổi như thế nào còn tùy thuộc vào từng người.

Người tiến cấp, nghĩa là bình của người chất liệu thay đổi. bình to hơn, đựng nhiều nước hơn mà cũng rắn chắc hơn.

Tương tự, nước cũng thay đổi tinh khiết hơn, tốt hơn, nghĩa là bản chất linh khí, sức mạnh, thần thức thần lực của người được áp súc hơn. Khi sử dụng bí kỹ sẽ cho uy lực tốt hơn.

Nước trong bình càng tốt, tương đương với việc sức mạnh trong đó càng nhiều, và muốn khôi phục hay tạo mới ra lại càng khó khăn hơn.

Nước trong bình của mỗi người khác nhau hoàn toàn, có người trong, có người đục. vậy nên khi hai người cùng thi triển một bí kỹ với mức độ thuần thực giống hệt nhau. Thì sẽ có người mạnh người yếu, người nhanh người chậm.

Bình xấu quá cũng không chứa được nước tốt quá, nếu không sẽ bị vỡ bình. Thân hủy đạo tiêu. Vậy nên mới có chuyện một người chỉ ăn được một quả chu quả. Ăn thêm sẽ bạo thể mà chết. Còn Thiên Vũ, là đặc biệt, về sau các người sẽ nghiệm ra chứ k phải lí do là hần sống hai kiếp người vớ vẩn kia. (ta nghĩ mãi mới ra cái lí do chống chế hợp lí là sống hai kiếp người đấy haha)

Tu luyện càng lên cao. Chất lượng bình, dung tích của bình sẽ càng lớn. Và ngược lại nước trong bình cũng sẽ càng trong, càng tốt.

Nếu người có thể áp súc nước trong bình càng sớm, vậy khi càng đột phá cảnh giới lên cao thì sẽ càng có chất lượng nước tốt hơn so với người khác tu vi cao rồi mới được áp súc.

Thiên Tài tu luyện là gì. Thứ nhất, là hần có chất lượng nước tốt ngay từ đầu, Thứ hai là ngộ tính của hần tốt, vượt đại cảnh giới dễ dàng hơn người thường, thứ ba là sau khi đột phá cảnh giới, chất lượng nước trong bình cũng tăng lên nhiều hơn so với người thường, và Bình cũng sẽ có chất lượng tốt hơn, dung tích lớn hơn người cùng cảnh giới.

Tuy nhiên với cảnh giới thấp thì có thể dễ dàng vượt cấp khiêu chiến vì có thể lấy kỹ năng, kinh nghiệm, yếu tố bất ngờ đè bẹp đối thủ. Nhưng khi đã tu luyện lên cao rồi, thì ai ai cũng là cáo già, ai ai cũng đã từng vượt cấp khiêu chiến rồi. vậy nên thực lực vẫn là điểm mấu chốt. Trước thực lực tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ kế đều không đáng quan tâm!

Cảm ơn các bạn đã đón đọc. Nếu ta xây dựng hệ thống có gì không logic hay không hợp, thì mong các bạn phản hồi để mình tiếp thu và sửa đổi. Cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Kết thúc bí cảnh

Trong một khoảng không gian nhỏ hẹp không một chút ánh sáng. Có một tia sáng nhỏ nhói lóe lên giữa màn đêm, dưới tia sáng đó hai thân ảnh bị gắn chặt với nhau cùng rất nhiều xác chết xung quanh.

Nhìn kĩ tia sáng đó, thì nó chính là một đồng tiền cổ xưa đang phát ra ánh sáng yếu ớt dần dần.

Thật không ngờ họ lại không chết... Nam Cung Thành đẩy Thiên Vũ ra, tâm trạng hắn đang cực kì bức tức và sợ hãi. Rơi vào đây không khác gì rơi vào tử địa không có lối thoát. Nhìn gương mặt những xác chết khô héo xung quanh hắn đoán ngay ra được là bị rút hồn đoạt phách.

Nam Cung Thành nhìn lại Thiên Vũ nằm thoi thóp trên nền đất, gương mặt nổi lên một tia ác độc. Giờ Thiên Vũ đã thoi thóp như người sắp chết, hơi thở đứt quãng yếu dần... Ánh sáng từ đồng xu kì bí kia cũng mờ nhạt dần theo sinh mệnh của hắn.

Hiện giờ độc mới độc cũ cùng vết thương trên người Thiên Vũ nhìn vô cùng rợn người, khắp nơi toàn là máu đen vết thương chằng chịt, trông hắn không khác gì một tấm rìu rách cả.

Càng nhìn càng ức chế, Nam Cung Thành đá một cú vào bụng của tấm rìu rách kia phát tiết bức dọc trong người. Nhưng sức lực của hắn dường như biến mất hết, hiện tại hắn chỉ có sức lực như một người bình thường, thân thể Thiên Vũ cũng chỉ lăn mấy vòng dưới đất lăn ra xa mà thôi.

Nhận ra sự thay đổi, Nam Cung Thành biến sắc, hắn vội chạy lại cạnh Thiên Vũ. Hiện tại hắn đã mất hết pháp lực, khí lực cùng sức lực. Nghĩa là trở về một con người bình thường không được tu luyện gì cả.

Đồng thời bóng tối trong cái hố này cũng nuốt chửng hồn phách của người khác. Hắn và Thiên Vũ sở dĩ còn sống tới bây giờ là nhờ đồng xu thần bí treo trên đầu Thiên Vũ kia. Mà hiện nay nó đang từ từ tắt lịm giống như sinh mệnh của Thiên Vũ vậy.

- Làm sao đây, chả nhẽ ta phải cứu tên rìu rách này.

Gương mặt lo âu của Nam Cung Thành dần dần nghiêm nghị lại rồi ngồi xuống bắt đầu tra xét lại cơ thể của Thiên Vũ. Lúc này hắn đã thảm hối hận vì sao ra tay mạnh với Thiên Vũ như vậy!

- Ra rồi, ra rồi... Sao... sao lại ít người như vậy!

- Hoành sư huynh, Trần sư huynh,... May quá hai người không tổn thương gì. Còn các sư huynh đệ khác đâu?

- Hàn sư muội, Thủy sư muội, Vũ sư muội... Thiên Linh tông ta chỉ còn năm người bọn muội thôi sao?

- ...

Mọi người được truyền tống ra ngoài bí cảnh với nét mặt u sầu và tiếc nuối. Lần này tham gia bí cảnh thương vong quả thật vô cùng thảm trọng... Đệ tử các tông môn chỉ có bốn tới Sáu người sống sót ra khỏi bí cảnh.

Tuy bọn họ đều có thu hoạch rất tốt nhưng đã mất đi hơn ba mươi vị sư huynh đệ đồng môn. Đối với tông môn quả thực là được không bù nổi mất.

Trong một góc nhỏ của đại sảnh, một thân ảnh vô lực dựa vào tường, gào khóc thảm thiết.

- Vũ nhi, Vũ nhi, mẫu thân phải sống sao bây giờ, con đã hứa là sẽ trở về cơ mà. Con đã... đã bảo là không có gì nguy hiểm cơ mà...

Cao Tiểu Hà suy sụp khóc lóc thảm thiết hòa cùng bầu không khí bi thương trong đại sảnh này.

- Hà bá mẫu, người đừng bi thương, con vẫn cảm nhận được Thiên Vũ, huynh ấy còn sống... Chắc hắn không gặp nguy hiểm gì đâu, sẽ tìm về ngay thôi.

Huyền Huyền tiến tới đỡ Cao Tiểu Hà, nàng ta cũng vô cùng lo lắng, sau khi biết Thiên Vũ nhảy vào miệng hố, nàng ta nhất quyết không chịu rời đi cùng Tiêu Dao.

Nàng đợi bằng được ngày bí cảnh kết thúc rồi mới chịu rời đi. Lần này không thấy hắn đi ra, nàng ta cũng vô cùng thất vọng. Nhưng chiếc nhẫn vẫn truyền tới cảm giác quen thuộc kia. Vậy nên nàng ta mới có thể trấn tĩnh như vậy.

Từ Mạnh cũng hài lòng chấp nhận nhường đi hai tiểu đệ tử này cho Tiêu Dao mà không có dị nghị gì. Thậm chí còn cho hai người rất nhiều đan dược và bí kĩ tu luyện. Dường như hắn và Tiêu Dao đã thảo luận với nhau trước vậy.

Cũng ngay khi bí cảnh kết thúc, không mấy ai trong đại sảnh có thể để ý. Đan tháp, Đấu Tràng tháp, Luyện Cốt tháp đồng loạt phát ra dị tượng. Đỉnh ba

tòa tháp này có ba cột sáng phóng thẳng lên trời. Cách vài ngàn kilomet cũng có thể thấy rõ ba cột sáng này.

Đồng thời sảnh chính của ba tòa tháp cũng rung động mãnh liệt. Tại giữa sảnh xuất hiện một lối cầu thang đi xuống phía dưới lòng đất. Phát hiện điều này Viện Trưởng lập tức phong tỏa ba tòa tháp này. Không cho bất kì ai tiến vào ngoài các vị tháp chủ và hần.

Lúc Này, trong một căn phòng lớn sang trọng. Viện trưởng cùng tám vị tháp chủ và mười sáu người mặc áo choàng đen đứng phía sau đang thương thảo. Vị Viện Trưởng lên tiếng:

- Các ngươi thấy sao, dị tượng này chưa bao giờ xuất hiện trong hai vạn năm qua. Các ngươi về hỏi học sinh của mình xem gặp những tao ngộ gì trong bí cảnh, Cũng hỏi chúng cận kề mọi phát sinh. Tìm hiểu thông tin càng nhiều càng tốt.

- Vâng Viện Trưởng, ta quan sát trận pháp thấy được, hiện tại bí cảnh đã nói lỏng, có thể hai năm mở một lần chứ không cần năm năm. Chẳng nhẽ có ai đó đang thao túng chúng ta và hiện giờ thời gian của hần đang cấp bách. Vậy nên nói lỏng bí cảnh?

- Ta thấy suy đoán của Trận Pháp tháp chủ rất có căn cứ, ta sẽ trở về hỏi học sinh của mình rồi chúng ta cùng đưa ra kết luận. Đây là việc cực kì hệ trọng không được sơ sài...

- Cáo từ, ta cũng vậy...

Luyện Khí tháp chủ và luyện cốt tháp chủ cùng rời đi... không khí trong phòng liền rơi vào trầm mặc lạnh lẽo...

- Con chuột này, sao lại nặng như vậy... Tức chết ta đi mà...

Một thân ảnh áo trắng đang kéo lê một người băng bó đầy mình trong một thông đạo tối tăm. Trên đầu họ có một chùm sáng nhỏ bao quanh cả hai người. Hiện tại chùm sáng này đã sáng hơn thời điểm ban đầu rất nhiều.

Đúng vậy, đây chính là Nam Cung Thành cùng Thiên Vũ. Thiên Vũ sau khi được Nam Cung Thành giải độc cùng chữa trị thì thương thế đã chuyển biến tốt, độc cũng đã được giải trừ toàn bộ. Nhưng hần vẫn chìm sâu vào hôn mê, thỉnh thoảng còn lẫn dấy nói mơ làm Nam Cung Thành kéo đi vô cùng vất vả.

Hai người ở nơi tối tăm này không biết đã mấy ngày rồi. Nơi này hạn chế tu vi của tu sĩ. Người vào đây sẽ không thể sử dụng sức mạnh, pháp bảo được nữa, kể cả pháp bảo bản mệnh cũng bị hạn chế vô cùng lớn, bay cách người một mét là mất kết nối rơi xuống. Thông đạo nơi này lại chẳng chịt như mê cung vậy, vô cùng quỷ dị.

- Roạt... Roạt...

Tiếng động vang lên làm Thiên Vũ lơ mơ tỉnh dậy. Hần mơ màng lấy tay xoa mạnh thái dương của mình, đôi mắt mệt mỏi mở ra ngấn đầu dậy. Chợt mắt hần tròn tròn, máu mũi tí thì phun ra xối xả, tiểu đê đê cũng lực lực ngừng đầu đòi đại triển thân uy. Đây là khung cảnh đẹp nhất từ thời cha sinh mẹ đẻ tới giờ hần được nhìn thấy!

Trước mặt thiên vũ hiện giờ là một bóng lưng vô cùng đẹp đang thay đồ. Vai nàng mềm mại nhỏ nhắn, cặp mông tròn vo vênh cao tôn lên cái eo thon nhỏ nhắn đáng yêu.

Cặp chân nàng thì trắng và thẳng vô cùng, bọng chân vô cùng nhỏ và thon gọn dường như không có một chút mỡ thừa nào vậy. Đáng sợ nhất là cặp thỏ trắng ẩn hiện phía sau kia, thoát ẩn thoát hiện khiến người nhìn vô cùng hoài niệm a!...

- Tiên nữ, nàng là tiên nữ sao? Đây không phải địa ngục sao?

Thiên Vũ xoa xoa con mắt mình, miệng lầm bầm tự hỏi bản thân. (ngu thế không biết!)

Bóng lưng kia dường như cảm nhận được điều gì, hai vai rung lên mãnh liệt. Nàng ta choàng vội chiếc bạch bào lên thân hình tuyệt mỹ kia, dần lùi lại và tung cước vào mặt Thiên Vũ đang ngẩn ngơ không biết chuyện gì đang xảy ra kia.

Bịch... Thiên Vũ lại một lần nữa tiến vào trạng thái hôn mê sâu, và dường như lần này hần sẽ khó mà tỉnh lại được nữa.

Soạt... Soạt... Lại là tiếng động đó, Thiên Vũ liền mở choàng mắt với hi vọng lại được thấy khung cảnh tuyệt mỹ đó. Nhưng hần ngạc nhiên phát hiện mình đang bị trói cả chân cả tay, mắt bị bịt lại vô cùng chắc chắn. Hơn nữa tiếng soạt soạt lại là tiếng quần áo ma sát với con đường đất.

Thiên Vũ hần hiện tại đang bị tám chân kéo đi như một bao cát vậy. Cơ thể cũng trở nên yếu ớt vô lực không thể vùng vẫy trốn thoát được.

Bỗng một con đầu từ tiểu đê đê ập tới làm hần không thể kìm nén được hét lên thảm thiết...

- Aaaaaaaaaa....

- Đáng đời...!

Một giọng nói mềm mại nhưng nghe rõ sự bức bối vang lên.

Người này đang kéo lê Thiên Vũ, thấy hần đã tỉnh liền chuyển hướng, chọn những chỗ có nhiều hố sâu, gạch đá nhất để đi qua...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Lại là thông đạo

- Ai... Ui...Ui... Ai ui... Nương tay, nương tay tí tí. Ta biết sai rồi mà. Tí tí, van xin người thả ta ra đi.

Nghĩ tới cảnh nóng kia, Thiên Vũ lại thấy rùng mình bèn bồi thêm một câu cầu huyết:

- Ta xin thề là ta chưa hề thấy gì cả. Lúc đó đầu ta còn choáng lăm nha!

- Choáng cái đầu nguoi.

Mỹ nữ kia bồi thêm một cú đập không hề thương tiếc vào đệ đệ của Thiên Vũ. Nàng ta tiếp tục kéo lê Thiên Vũ trên con đường chông gai đầy sỏi đá...

...

Một lát sau, Thiên Vũ đã được cời trói tại chân. Lần này hần được ‘dắt’ đi chứ không phải ‘lôi’. Nguyên nhân là nàng ta mệt rồi, lôi đi cũng quá chậm vậy nên trói tay hần lại rồi dắt đi cho tiện.

- Thần tiên tí tí, người thuộc Thiên Linh tông phải không? Ta có quen một cô bé tên Vũ Na, có tí tí là Vũ Linh thuộc Thiên Linh tông. Không biết tí tí có quen cô bé đó không?

- Không quen!

- Thần tiên tí tí, đây là đáy của cái hố đó sao? Những người khác đâu cả rồi, sao chỉ có hai chúng ta sống sót thôi sao?

- Không biết!

- Thần tiên tí tí, vậy tí tí đang dẫn ta đi đâu vậy. Mà lúc ta nhảy xuống có một tên xấu xí tên Nam Cung Thành, vô cùng độc ác, bỉ ổi, bẩn bựa, bộ dạng lại vô cùng xấu xí. Tí tí thấy ta có thấy xác hần ở bên cạnh không?

- Không thấy!

- Thần tiên tí tí, dù sao cũng cảm ơn tí tí đã cứu mạng ta. Người thật tài giỏi, bao nhiêu loại độc cũng có thể chữa khỏi được.

- Không có gì!

- Thần tiên tí tí, ta tên Thiên Vũ.

- Không quan tâm!

- Thần tiên tí tí,...

- Nguoi câm miệng!

Lần này thì nàng ta giận thật rồi. Thiên vũ theo bản năng che tay tại vị trí tiểu đệ đệ, quay lưng chia mông khom người lại. Bảo vệ đệ đệ không một kẽ hở. Thiên Vũ quả là người có tinh thần huynh đệ mà.

- Nguoi... Tức chết ta!

- Thần tiên tí tí, người thả ta ra đi, ta không hề có ác ý.

Hần cũng đã phát hiện ra mình mất toàn bộ sức lực, trở lại thành người bình thường. Chỉ có điều thân thể cường tráng hơn một đứa trẻ tám tuổi rất nhiều, sức lực cũng lớn hơn nhiều.

Sợi dây trói hần chỉ là sợi dây bình thường chứ không phải pháp bảo gì. Mọi pháp bảo trên người hần đều vô tác dụng, chỉ trừ nhẫn trữ vật mà thôi. Vậy

nên sợi dây bình thường kia hẳn cũng không thể thoát nổi.

Nội tâm Nam Cung Thành lúc này cũng sắp sụp vỡ tới nơi. Nàng vốn là nữ giả nam. Ngay từ khi rơi xuống cái hố này, pháp bảo mặt nạ của nàng liền mất đi tác dụng, không thể che giấu cơ thể và giọng nói được nữa.

Độc của nàng vốn vô cùng độc, nhưng lại cần pháp lực điều khiển, không thì sẽ gây nguy hại tới người sử dụng. Vậy nên nàng mới tha không độc cam luôn Thiên Vũ đi.

Nàng ta quyết định không tiếp lời tên kia nữa. Biểu hiện của hắn lúc tại sườn núi là sao. Sự trầm ổn đi đâu hết rồi. Bây giờ nàng ta cảm thấy Thiên Vũ đúng là một đứa trẻ con vô vị, nói nhiều, đáng ghét lâu cá tới cực điểm.

Hiện tại hai người đã đi một quãng đường khá dài, cái thông đạo này nối liền với vô số thông đạo nhỏ khác. Nhưng thông đạo lớn chỉ có một, vậy nên nàng ta cứ chỉ đi theo đường lớn từ đầu tới giờ.

Cơ thể của hai người cũng trở về trạng thái như người thường, vậy nên cũng biết đói và khát... Nếu cứ đi tiếp mà không tìm được đường thoát thân thì chỉ năm tới sáu ngày nữa thôi cả hai sẽ bỏ mạng tại nơi đây. Linh thảo có thể thay thế thức ăn tạm thời, nhưng nước uống thì không thể tìm đâu ra!

Càng bước đi, đôi chân càng nặng nề. Trong không gian tối tăm này không thể nhận biết được ngày giờ rõ ràng. Hai người chỉ cảm thấy đã đi rất lâu, rất lâu rồi...

Linh thảo cấp ba trở xuống đã cạn kiệt, linh thảo từ cấp ba trở lên thì ăn không được vì dược lực quá lớn cơ thể sẽ không chịu nổi. Nước thì đã hết từ lâu, thể lực hai người đã dần dần cạn kiệt.

- Cởi trói cho ta, tí ti. Cứ đi thế này cũng không phải là cách. Ai mà biết cái thông đạo này dài tới đâu chứ.

Nam Cung Thành chậm rãi đeo lên một cái khăn che mặt, rồi tiến tới chỉ cởi tấm khăn bịt mắt cho Thiên Vũ.

Thiên Vũ từ từ mở mắt ra. Trước mặt hắn lúc này là một thiếu nữ mặc đồ màu xám bạc, tuy không hề có trang sức gì, mái tóc xõa xuống ngang lưng nhưng nhìn lại vô cùng phiêu dật. Dưới tấm khăn che mặt kia nhất định là một gương mặt tuyệt mỹ. Như nhớ lại điều gì, mặt hắn dần đỏ lên rồi không dám nhìn vào Nam Cung Thành kia nữa.

Nam Cung Thành cũng đã chuẩn bị vô cùng đầy đủ, thay toàn bộ quần áo, cách nói chuyện cũng thay đổi triệt để. Không còn cao ngạo lãnh đạm như trước để phòng con chuột thông minh kia phát hiện ra điều gì.

Lúc này Thiên Vũ mới nhìn tới đồng xu treo lơ lửng trên đỉnh đầu kia. Hắn lập tức nhận ra nó, hắn còn tận hai đồng nữa, nhưng ở đâu trong cơ thể thì hắn lại hoàn toàn không biết.

Thử dùng ý niệm điều khiển đồng xu di chuyển hay phát sáng hơn, nhưng đều không được, nó chỉ lơ lửng tại đó, cách đầu hắn hai mét không hề xê dịch gì trừ khi hắn di chuyển.

- Bóng tối ngoài kia có thể nuốt chửng hồn phách, ánh sáng đồng xu này có thể bài trừ bóng tối kia.

Nam Cung Thành biết được Thiên Vũ định hỏi gì, liền trả lời.

Thiên Vũ cũng đã hiểu vì sao nàng ta phải gắn chặt với bản thân mình không rời. Thậm chí còn chia sẻ nước nổi thức ăn cho mình mấy ngày qua.

- Cảm tạ tí ti đã chiếu cố cho ta. Người tên là gì vậy để ta tiện xưng hô. Ta là Thiên Vũ.

- Không cần quan tâm. Đi tiếp thôi, ta không thể chết ở đây.

Nàng ta liền cho Thiên Vũ đi trước, mặc dù Thiên Vũ hắn liên tục cảm tạ vô cùng biết ơn, nhưng nàng không thể không đề phòng con người này. Ra khỏi đây việc đầu tiên là phải giết chết hắn...

Hai thân ảnh chậm rãi bước những bước chân nặng nề trong thông đạo tưởng chừng như dài vô tận này...

- Huyền Huyền, Hắn vẫn còn sống chứ?

- Vũ Na tí. Tí 'lại' tới từ bao giờ vậy. Hắn vẫn còn sống. Tí có vẻ quan tâm tới hắn quá. Thay mặt hắn muội cảm ơn!

- Muội nói gì vậy, hắn là ân nhân của tí ti ta và ta. Không cần phải cảm ơn. Chỉ là ta... ta sợ ân nhân của mình gặp chuyện...

Nói tới đây, giọng Vũ Na lí nhí như con muỗi vậy. Huyền Huyền cũng không hề vừa. Câu 'Thay mặt hắn muội cảm ơn!' chính là lời tuyên bố đánh dấu chủ quyền của nàng. Tiểu yêu tinh này có địch ý vô cùng lớn với Vũ Na, đã biết ghen rồi!

Nơi ở của Huyền Huyền và Tiêu Tiêu hiện tại chính là một khu rừng rậm rạp. Khu rừng mà Thiên Vũ lúc trước đã được truyền tống tới. Cách vài ngày Vũ Na lại tới hỏi thăm về Thiên Vũ. Chuyện cô nàng Vũ Na thuần khiết này thích Thiên Vũ đã không còn là bí mật gì nữa rồi. ...!

Hiện tại trong Bí cảnh vô cùng yên bình, các yêu thú đã trở về và chúng bắt đầu dưỡng thương thể của mình sau đợt thú triều vừa rồi. Tuy không gặp nguy hiểm gì. Nhưng chúng hầu đa bị thương là do va chạm lẫn nhau.

Nói Về sự phụ Tiêu Dao của Huyền Huyền và Tiêu Tiêu. Nàng ta cũng có một người chị có tên Tiêu Dung, cũng có Song Linh thể chất như của Tiêu Tiêu Và Huyền Huyền. Tiêu Dung thường xuyên bế quan, rất ít khi xuất hiện trước mặt hai đồ đệ đã tìm kiếm hai vạn năm nay.

Nói về loại thể chất này, thì ban đầu sẽ có một trong hai người chị em sinh đôi sẽ có dị năng đặc biệt. Đó là cảm nhận tất cả mọi cảm giác mà người kia cảm nhận được. Còn tâm lý tương thông, người này nghĩ gì người kia cũng cảm nhận được, dù có cách xa tới mức nào đi chăng nữa. Sau này luyện tập thì người kia cũng sẽ có khả năng như vậy.

Vậy nên khi tu luyện có loại thể chất này cảm ngộ sẽ như hai người gộp làm một, tiến bộ gấp đôi người bình thường. Và cặp đôi nào có loại thể chất này, thì khi chiến đấu bên cạnh nhau, sẽ kết hợp vô cùng ăn ý. Như tay và chân vậy, đây mới là điều quan trọng của loại thể chất này.

Hai người mà kết hợp ăn ý được với nhau, thì không thể nói như là một cộng một bằng hai được. Mà là một cộng một bằng mười. Sức chiến đấu tăng lên vô cùng lớn. ...

Ở trường hợp này, Huyền Huyền là người có thể kết nối với Tiêu Tiêu trước. Vậy nên nàng tu luyện vô cùng nhanh chóng, hơn xa vị tí ti nhút nhát của mình.

Tiêu Tiêu cũng vô cùng hạn chế gặp người lạ, hay tỏ lộ cảm xúc. Vì nàng biết Huyền Huyền đều có thể cảm nhận được, lớn thì không sao, nhưng khi bé thì là gánh nặng vô cùng lớn cho Huyền Huyền. Sống mãi thành quen, vậy nên nàng hình thành luôn tính cách nhút nhát ít nói ít tiếp xúc của mình. Có vẻ Sự phụ Tiêu Dung cũng có trường hợp như Tiêu Tiêu vậy, tính tình vô cùng lãnh đạm.

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Viện Trưởng!

Trong thông đạo tối tăm đó, đồng tiền cổ trên đỉnh đầu đang lơ lửng chiếu những tia sáng yếu ớt cuối cùng.

Phía dưới nó là Thiên Vũ và Nam Cung Thành đã kiệt sức nằm dựa vào vách tường. Thiên Vũ quay sang giọng nói với gương mặt tiều tụy bên cạnh:

- Không ngờ người lại đẹp như vậy đó!
- Người nói cái gì... Người không ngờ cái gì?
- Nợ nần của chúng ta coi như xí xóa... Nam Cung Thành.
- Người đã biết... Từ khi nào?
- Từ khi ta tỉnh dậy lần đầu tiên. Mùi máu tươi và chiếc đạo bào trắng bên cạnh kia làm ta không thể nhắm mắt được. Không ngờ người lại cảnh giác tới vậy. Tới giờ vẫn không chịu coi trời cho ta.
- Hóa ra trước kia là người già bộ. Hay lắm, suýt tí nữa thì đã lừa được ta rồi.
- Đúng vậy... Con hồ ly nhà người tâm tư quá cẩn thận. Nhưng vẫn phải chết cùng với ta thôi. Haha

Nam Cung Thành quay sang, tấm khăn che mặt của nàng đã bị rơi từ bao giờ, nên mới để Thiên Vũ nhìn được dung nhan thực sự. Quả thực là như một con hồ ly tinh, một gương mặt đan lẫn giữa hai yếu tố sắc sảo và quyến rũ. Nàng ta trầm lặng suy nghĩ, đôi mắt đượm buồn nhưng lại vô cùng sáng, không hề giống một người sắp chết chút nào.

- Thiên Vũ, người đã ăn thịt người bao giờ chưa?
- Người đã ném qua? Vị thế nào?
- Haha, đã... Đây là lần thứ hai ta ân hận vì đã thương người quá nặng... haizz!

Nói xong Nam Cung Thành rút một cây kiếm ra, đặt cánh tay trái của mình lên viên đá rồi chém mạnh...

Phụt... mặt không hề đổi sắc, dường như nàng ta không hề biết đau vậy. Cánh tay trái bị chém rời ra máu tuôn ra xối xả. Sau khi điểm huyết đạo tại bả

vai trái để cầm máu, nâng ta cầm cánh tay của mình dốc lên trời ngửa miệng uống chính máu của mình...

Thiên Vũ trợn mắt nhìn, hấn không tin vào khung cảnh trước mắt nữa rồi. Nội tâm hấn hình thành một nỗi sợ vô cùng sâu sắc đối với Nam Cung Thành.

Loại người độc ác với đối thủ đã vô cùng đáng sợ. Nhưng loại người có thể độc ác với chính bản thân mình thì lại đáng sợ hơn gấp vạn lần.

- “Há miệng”. Nam Cung Thành cầm cánh tay tiến tới ra lệnh.

- Ngươi... ngươi...

Đồng xu dường như cũng bị kích động bởi nội tâm của Thiên Vũ, lóe sáng một cách mạnh mẽ, chiếu sáng khuôn mặt trắng nhợt kia của Nam Cung Thành. Đôi môi nâng đỏ hoe vì uống máu, khoe miệng còn sót lại vài giọt máu chảy xuống trông đáng sợ vô cùng. Một con ma nữ vừa uống máu nạn nhân xấu số...

- Nhanh lên, ngươi còn đợi ta mời ngươi nữa sao...

Cánh tay ngọc ngà kia đưa tới trước mặt Thiên Vũ từng giọt máu đỏ thẫm nhỏ giọt chảy xuống nền đất.

Thiên Vũ hấn cố gắng há miệng nín thở uống vài giọt máu cuối cùng kia. Hai người đã rất lâu không được uống nước, máu vừa vào tới cổ thì đã kích phát bản năng sống sót còn lại của Thiên Vũ. Dường như hấn không hề cảm thấy mùi tanh nồng kia của máu vậy, thậm chí còn cảm thấy đây là thức uống tuyệt vời nhất mà hấn cảm nhận được trong ba mươi năm tuổi đời của mình.

Thiên Vũ bước những bước đi nặng nề theo sau Nam Cung Thành. Bóng lưng kia, không hề mềm mại như lúc ban đầu Thiên Vũ cảm nhận nữa. Không biết từ bao giờ nó đã trở nên rộng lớn và gai góc lạ thường. Đặc biệt là cảnh tượng nâng ta ăn chính cánh tay của mình sau đó...

Nam Cung Thành đã để lại hai hình ảnh khiến Thiên Vũ bị ám tượng suốt cuộc đời này... Một là thiên thần, còn lại là ác quỷ!

...

Uỳnh Uỳnh Uỳnh... Cả bí cảnh rung động mãnh liệt. Ngọn núi trung tâm kia một lần nữa phun ra cột lửa khủng bố kia.

Tất cả các yêu thú đều sợ hãi trốn về hang của mình, nằm co một góc chờ đợi một sự hồi sinh của một tồn tại mà chúng không bao giờ dám nghĩ tới. Nhiều con có tu vi kém trực tiếp bị dọa chết tươi, những con ở xa ngọn núi thì đâm dạp lên nhau mà chạy trốn, chạy càng xa ngọn núi kia càng tốt...

- Hấn tỉnh rồi sao?

- Sư phụ, người nói ai vậy

- Huyền Huyền, là tồn tại trong ngọn núi kia... Viện Trưởng!

Một con Sa thú vô cùng to lớn đang di chuyển dưới lòng đất, nó liền trồi ngay lên mặt đất, hướng cái miệng to lớn của mình về ngọn núi rồi cúi xuống thần phục vô cùng nhu thuận.

Tại các địa điểm khác nhau, các con cổ thú đều lần lượt tỉnh giấc, trồi lên mặt đất và cúi đầu thần phục hướng về ngọn núi kia...

Cột lửa ngay sau đó liền vụt tắt. Mọi chuyện trở lại bình thường như chưa có gì xảy ra... Chín thân ảnh hòa thân thành những vệt sáng từ bốn phương tám hướng phi thẳng tới ngọn núi trung tâm, tới miệng hố liền đứng lại xung quanh tay bắt pháp quyết, miệng lầm bầm chú ngữ.

Miệng hố liền xuất hiện một vòng tròn ma pháp cổ xưa, tám dòng năng lượng dần dần được phát ra hướng tám vị trí đặt sẵn trên rìa vòng tròn đó. Dần dần tại trung tâm sản sinh ra một quả cầu to lớn. Quả cầu này thay đổi màu từ đỏ cam vàng rồi sang trắng...

Ngay khi quả cầu chuyển sang hoàn toàn một màu trắng và phát ra những tia sáng chói lóa thì một thân ảnh từ từ bước ra khỏi quả cầu đó...

Áp lực bạo tăng, một cảm giác như muốn quỳ gối thần phục lan ra khắp mọi nơi trong bí cảnh. Hấn có một bộ dáng thanh niên áo bào lục với gương mặt vô cùng tà đạo, lại mang nét anh tuấn lạ thường. Có thể cảm giác yêu mị chính là do đôi mắt kia.

Đôi mắt đó còn đẹp hơn nhiều đôi mắt của các mỹ nữ trong học viện, lông mi dài cong vút. Đuôi mắt kéo dài, viền màu tím trông yêu dị khó tả. Tóc hấn cũng màu tím đậm, vài sợi tóc phát phơ trong gió tại hai bên mang tai lại màu trắng tinh.

Thậm chí luồng bá khí mà hấn tỏa ra cũng đậm sắc tím, dường như có một sức hút vô hình cuốn mọi ánh nhìn xung quanh vào luồng bá khí đó.

Thanh niên đó đi ra, hải lòng gật đầu. Rồi trong mắt hấn đột nhiên lóe lên một tia hàn quang. Hấn lập tức quay sang nhìn Tiêu Dao và Tiêu Dung đang đứng đó. Đôi mắt như soáy sâu vào tâm can của hai người vậy.

- Tiêu Dao, cái tính làm việc theo cảm tính của muội phải sửa đi, ta đã nhắc lần này là lần thứ hai rồi đó.

Tiêu Dao nghe vậy thân hình run lên mãnh liệt, nàng không tự chủ lùi về sau hai bước, hoảng sợ nhìn lại vị Viện Trưởng yêu mị kia.

Ngập ngừng một chút, y lại tiếp tục nói:

- Ninh Kha, theo ta!

Hóa ra Đan Tháp tháp chủ tên là Ninh Kha. Hai thân ảnh lập tức biến mất tại miệng hố.

Trong thông đạo tối tăm, Thiên Vũ đang dìu Nam Cung Thành trật vật đi về phía trước. Cánh tay kia của nàng ta tuy không chảy máu nữa nhưng đã tím đen, có dấu hiệu của sự hoại tử. Vậy nên nàng ta lên con sốt nặng, đã không thể làm được bất cứ điều gì từ lâu rồi.

Vết thương cũ của Thiên Vũ cũng chưa lành, những chỗ được băng bó qua loa giờ đã chảy đầy mủ vàng, càng bước đi những giọt mủ đỏ càng chảy ra, thấm đầy đất. Tình trạng của hắn cũng chẳng tốt hơn Nam Cung Thành bây giờ là bao nhiêu.

Chính vì nhận thấy vết thương hắn đã chuyển biến xấu nên Nam Cung Thành mới chặt tay mình mà không hạ thủ với Thiên Vũ. Thiên Vũ biết vậy, tuy hành động đó hợp tình hợp lý nhưng vẫn làm hắn có cảm giác mang ơn trong người...

Một cánh tay kia cũng chỉ đủ cho hai ngày thời gian. Thiên Vũ không dám động vào miếng thịt nào, vậy nên thể lực hắn vốn yếu giờ lại càng sa sút trầm trọng. Nhưng cái tâm lý mang ơn kia đã tiếp thêm sức mạnh cho hắn nâng đỡ kẻ thù của chính mình đi tiếp.

“Đằng nào chả chết, ta chết làm sao cho tâm ta không vương bận!” Hắn vẫn luôn như vậy, vẫn luôn làm hết sức mình, vẫn luôn giãy dụa cầu sinh cho dù có tuyệt vọng tới đâu đi chăng nữa.

Cái bi cảnh này ba lần bảy lượt dồn hắn vào chỗ chết, vậy mà hắn không chết. Nhưng lần này thì quả thực hắn không hề thấy bất kì một hi vọng gì. Cảm thấy số mệnh mình đã tới điểm cuối cùng. Khóe miệng hắn mỉm cười. Đôi môi khô nê vì thiếu nước cổ thều thào vài câu cuối cùng.

- Người có nguyện vọng gì chưa làm xong sao?

Rất lâu sau, Nam Cung Thành mới đáp trả được một từ.

- Có!

Bước thêm được một bước nữa, Thiên Vũ ngập ngừng nói.

- Quan trọng hơn mạng sống không?

- C...ó...!

- Vậy... có kiếp sau ta sẽ giúp người một tay...!

- Thanh Thanh ta, đa tạ!

Nói xong Thiên Vũ liền đổ gục xuống, Nam Cung Thanh Thanh nằm đè lên người hắn. Đồng xu trên đỉnh đầu kia dần tắt lịm, bay xuống định nhập lại vào cơ thể Thiên Vũ.

Ngay khi đồng xu đó chuẩn bị quay trở lại nhập vào đầu Thiên Vũ thì có một bàn tay vươn tới tóm lấy. Những ngón tay này dài và vô cùng thon gọn. Những chiếc móng tay dài cong vút, sắc nhọn, và đặc biệt, nó màu tím...!

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Lại báỉ sư ư?

- Ninh Kha... Sao rồi?

- Hắn có vẻ vô cùng vui sướng. Thật cổ quái...

- Ta không bảo lão đại. Ta hỏi Thiên Vũ!

...

Ninh Kha vừa xuất hiện tại đỉnh núi thì bị Tiêu Dao gặng hỏi. Qua đồ đệ nàng ta biết được Thiên Vũ vẫn còn sống sót trong trận pháp luyện hồn kia.

Cả bí cảnh này vốn là một trận pháp luyện hồn, cung cấp năng lượng cho vị Viện Trưởng khôi tử hồi sinh và giúp những vị Thập Chủ có thể sống sót trong hai vạn năm qua. Chứ với thực lực của họ hiện tại, tuổi thọ không thể nào kéo dài tới hai vạn năm. . .

Những người tiến vào bí cảnh. Khi chết bởi bất cứ lý do gì, đều trở thành năng lượng cung cấp cho mười người này sử dụng. Pháp trận này trải rộng trên toàn bí cảnh. Tâm trận chính là miệng hố kia, và các đường hầm phía dưới đó chính là các nét vẽ của một vòng tròn ma pháp cự đại. . .

Thiên Vũ và Nam Cung Thanh Thanh theo thông đạo lớn mới được một phần mười quãng đường để có thể ra ngoài rìa trận pháp. Tất nhiên cũng có điểm nối tiếp lên mặt đất, hai người đó cũng đã vô tình đi qua vài điểm mà không hề biết gì. Vì nó nằm trong hệ thống thông đạo nhỏ chẳng chịt chứ không phải thông đạo chính kia. . .

Trận pháp là ở dưới lòng đất, truyền thừa và được viên trong truyền thuyết lại là ở trên không trung. Nói là tại đỉnh núi cũng không sai, vì nó nằm sau đám mây thẳng đỉnh núi trở lên.

Hai vạn năm nay, tin đồn kia vốn là chính xác, nhưng bí mật trong đó khó mà ai có thể giải khai. . .

Trên đám mây đó, một mảnh đất trôi nổi đang phiêu phù trên không. Nó cứ lơ lửng sau đám mây như vậy, không cần trợ lực, không cần dây treo. Cứ như nó vốn là như vậy, sinh ra trong trời đất đã được sắp đặt sẵn như vậy, không có điều gì bất thường cả.

Trong một ngôi nhà tranh thuộc mảnh đất này, có hai thân ảnh đang nằm sát cạnh nhau trên một chiếc giường hẹp. Một người được băng bó chẳng chịt như xác ướp vậy, còn một người thì băng bó kín cả cánh tay trái. Cả hai đều trong tình trạng hôn mê sâu, nhưng nhìn hai gương mặt hồng hào khỏe khoắn kia thì hẳn là không có vấn đề gì nghiêm trọng.

Tại góc nhà, vị Viện Trưởng kì bí kia ngồi điềm tĩnh trên ghế, tay phải mân mê đồng tiền cổ. Gương mặt vô cùng hải lòng càng nhìn càng cảm thấy yêu thích đồng tiền này.

...

- Ummmm. . .

- Người đã tỉnh!

Thiên Vũ cầm bát cháo loãng đưa tới. Hắn tỉnh dậy trước Thanh Thanh một ngày, khi tỉnh dậy thì chỉ thấy Thanh Thanh bên cạnh. Hắn ngạc nhiên không biết ai đã cứu mình, nhưng nhìn cánh tay kia của Thanh Thanh đã được chữa trị vô cùng tốt thì hẳn là một đại năng nào đó có y thuật thông thiên.

Nghĩ tới đây Thiên Vũ tràn ngập cảm giác vui sướng, sức mạnh cũng đã trở lại, chứng tỏ không còn trong cái thông đạo quỷ dị kia nữa. Hắn đã tìm thử xung quanh, thì thấy bao quanh là một được viên vô cùng lớn, bao gồm đủ loại Linh thảo quý hiếm. Có nhiều loại còn không được ghi trong sách tại học viện.

Hắn ngạc nhiên vô cùng “Đây hẳn là chỗ ở của vị Viện Trưởng kia rồi. Vậy người đâu. . . ?” Từ đó tới giờ Vị viện trưởng kia vẫn chưa hề xuất hiện trở lại.

Thanh Thanh cảm báo cháo, nghi hoặc nhìn Thiên Vũ một lúc. Nàng ta vẫn do dự hồi lâu chưa thể tin tưởng Thiên Vũ được.

Ọc... Ọc... Ọc... Cái bụng nàng lúc này đã báo động chủ nhân không thương tiếc. Thiên Vũ nghe vậy cười phá lên, dành lại bát cháo múc một thìa đưa vào miệng, rồi trả lại Thanh Thanh.

- Đồi thi khác cho ta.

Lúc này Thanh Thanh mới lên tiếng. Giọng nói ngọt ngào đó khi nghiêm nghị ra lệnh lại tỏa ra một sức hút lạ thường. Thiên Vũ nhếc mép phì mỉm cười đi ra cửa, hẳn không phải ôsin nha!

Thanh Thanh bức tức nhìn theo bóng lưng đáng ghét kia đi ra khỏi căn nhà, nàng ta bỏ thìa đi và dùng cái miệng nhỏ nhắn húp từng chút một.

Sau ngum đầu tiên, đôi mắt nàng ta lóe sáng, từng ngum từng ngum nhịp độ tăng dần. . .

Cánh tay kia đã được nối liền lại một cách thần kì. Trước đó nàng ta đã “ăn” hết một nửa, chỉ còn trơ lại xương mà thôi, vậy mà giờ đây nó đã sinh thịt, gắn liền trở lại, thậm chí người chữa trị thủ pháp còn cao siêu tới mức không hề để lại một vết sẹo gì cả. Chỉ là hiện tại còn chưa cử động một cách linh hoạt được mà thôi. Mọi hoạt động vẫn phải nhờ tay phải là chính.

Thảo dược trong vườn Thiên Vũ đâu có dám hái, Nhưng ở xa xa có một bia rừng, trong đó thậm chí còn có một con suối nhỏ, cá bơi tung tăng, không hề sợ hãi con người tiến lại gần.

Những động vật nhỏ ở đây đã sinh sống tự do tự tại quá lâu, nên vốn đã mất đi bản năng phòng thủ hay tự vệ. Số lượng cũng vô cùng nhiều đi đâu cũng thấy gặp cả.

Hai ngày tiếp theo, Thiên Vũ vẫn tiếp tục hành trình tìm hiểu vùng đất này, và nấu ăn cho Thanh Thanh. Hắn không hiểu sao mình phải làm vậy, nhưng trong thâm tâm hắn không hề cự tuyệt việc nấu nướng cho người khác này.

- Hôm nay là thỏ nướng, cá kho tộ. Ngươi vẫn rửa chén!

- Oa, không ngờ tay nghề ngươi không tệ nha. Mùi thơm thật là hấp dẫn... Đã lâu lắm rồi ta không ăn thứ gì đó. Ha ha.

Thiên Vũ cảnh giác, trong nhà xuất hiện một giọng nói lạ thường. Hắn vẫn tiến vào, khuôn mặt cả chón thường ngày bỗng nghiêm nghị trở lại.

Trong phòng hiện tại đang có Thanh Thanh và một thanh niên có ngoại hình vô cùng yêu mị. Thiên Vũ tiến tới, đặt thức ăn lên bàn, đẩy cái bát và đôi đũa cho vị viện trưởng kia. Chiếc còn lại thì lấy về phía mình, từ tốn cúi đầu:

- Học sinh kính chào Viện Trưởng. Cảm tạ người!

- Ăn thôi ăn thôi. Ngươi đã cảm tạ ta rồi. haha.

Vị Viện Trưởng kia vô cùng tự nhiên, cầm con thỏ vặt lấy một cái chân, bắt đầu gặm vô cùng ngon lành. Khi ăn còn ngẩng lên nhìn hai người với ánh mắt: “Đợi cái gì nữa, ăn thôi...”

Thiên Vũ hắn vừa rồi chỉ lấy có hai bộ bát đũa, một bộ đã nhường lại Viện Trưởng. Bộ còn lại hắn đang điềm đạm sử dụng, bỏ mặc cô nàng Thanh Thanh kia đang nhìn hắn với ánh mắt tóe lửa.

Tất cả những điều này đều được thu vào trong mắt của vị viện trưởng kia. Hắn nghi hoặc hỏi:

- Ta còn tưởng hai ngươi là một đôi đạo侶. Hóa ra không phải à? Ha ha. Không sao, không sao... Trước lạ sau quen, hai đệ tử đầu tiên của Chu Huyền ta kết thành đạo侶 thì còn gì bằng nữa.

Nội tâm Thanh Thanh chấn động... “Đạo侶, đạo侶 cái gì hả? Ta đã thề phải giết hắn rồi. Giờ người này nói vậy liệu còn có cơ hội nữa không?”

- Đệ tử, ngài thu hai chúng ta làm đệ tử?

Giọng Thiên Vũ cất lên cắt ngang lối suy nghĩ kia của Thanh Thanh. Nàng ta bây giờ mới nhớ ra về đầu của câu nói kia mặt liền đỏ tới tận mang tai. “Sao mình lại có thể mất hết bình tĩnh khi ở cạnh tên kia như vậy!”

- Đúng vậy, hai ngươi có nguyện ý không?

Thiên Vũ đứng dậy, nhìn lại vị Viện Trưởng đang ngồi gặm đùi thỏ kia. Hắn suy nghĩ trong chốc lát, rồi nghiêm nghị nói:

- Hiện tại ta đã có một ân sư tại học viện. Không có sự đồng ý của ân sư, ta không dám quyết việc hệ trọng như vậy. Mong Viện Trưởng thông cảm cho ta.

Vị viện trưởng kia đang ăn thì ngừng lại, y ngẩng đầu thâm thúy nhìn Thiên Vũ. Sau đó hắn ta liền biến mất bỏ lại hai người đang ngẩn ngơ trong căn phòng này.

Ngay sau đó, hắn liền trở lại, trên tay vẫn cầm chiếc đùi thỏ đó.

- Tốt rồi, hắn đã đồng ý, ngươi có thể tin ở ta!..

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Bắt đầu năm năm rèn luyện của Thiên Vũ

Trong một căn nhà nhỏ trên sườn núi của học viện:

- Lão sư, người cứ vậy đẩy hắn đi sao?

- Vậy ta có thể làm gì khác? Ngươi biết người vừa rồi là ai không?

- Nhưng ngươi đã phí bao tâm sức vào hắn như vậy...

- Từ Du. Làm việc nên có trước có sau, không tiến được thì ta thôi. Hắn vẫn là đệ tử của ta. Xem ra không cần dùng tới bộ Ám Dạ Bách Quỷ này rồi. Ngươi trở về tổ chức trả nó cho Từ Tiêu giúp ta.

- Vâng...

Nhìn bóng lưng Từ Du khuất dần vào bóng tối. Từ mạnh lại lên tiếng rồi cười mình

- Hẳn sẽ không như Hạ Thiên, yên tâm!

- Trong đêm tối có thể lơ mơ thấy bóng lưng Từ Du giật mạnh một cái, rồi nàng ta bình tĩnh bước tiếp...

Tại một căn nhà nhỏ khác, có một thanh niên với hình dáng vô cùng yêu mị đang ngồi trên ghế, hai người khác thì dập đầu chín lạy và làm nghi thức bái sư. Đó chính là Chu Huyền Viện Trưởng và Thiên Vũ, Thanh Thanh.

Lễ bái sư được tổ chức ngay vào ngày hôm đó, vị Viện Trưởng kia nhìn thì vô cùng yêu mị, tà dị, nhưng tính cách lại tùy tiện khác hẳn với vẻ bề ngoài. Đặc biệt hơn hẳn lại là người vô cùng coi trọng quy củ pháp tắc, như lễ bái sư này hai người phải làm đủ mọi thủ tục bái sư cơ bản thì hẳn mới hài lòng.

Hắn đúng là mẫu người mâu thuẫn từ trong ra ngoài. Không thể dự đoán trước về con người này...

- Tốt rồi, đã bái sư xong. Vậy trên cương vị là một người sư phụ, ta cũng có bài học đầu tiên cho hai người.

- Thứ nhất, Thanh Thanh, người từ bỏ con người cũ, thế giới cũ của mình đi. Đạo tâm của người đang bị phân tách. Ta nói vậy người có hiểu?

Thanh Thanh phía dưới vô cùng ngạc nhiên và hoảng sợ, không ngờ bí mật vô cùng lớn về thân thể của nàng ta bị bóc trần ra một cách dằn vặt như vậy. Đúng vậy, Thanh Thanh vốn không phải là người thuộc thế giới này.

- Thiên Vũ, ta không nhìn được thân thể của người. Người cũng không phải bị đoạt xá hay được chuyển sinh. Linh hồn người đúng là được sinh ra tại thế giới này, nhưng kì lạ là ta cảm nhận người cũng giống Thanh Thanh, là người của thế giới khác.

- Hai người tuy là đối thủ nhưng lại có điểm tương đồng vô cùng lớn. Và Thiên Vũ, người phải bỏ ngay cái thói làm việc theo cảm xúc của mình đi. Làm người không đủ tâm ngoan thủ lạt thì không thể sống tốt được!

Nội tâm Thiên Vũ cũng ngạc nhiên không kém gì Thanh Thanh, tuy không bị bóc trần nhưng cảm giác của vị lão sư này quá là khủng bố đi. Hắn hiện tại đang không biết phải cảm tạ ra sao...

- Lễ vật của các người ta đã thu, Ngày mai tới phía bắc đảo nhận quà nhập môn của ta. Ha ha.

Chu Huyền nói xong liền biến mất, bỏ lại hai vị đệ tử vẫn còn đang mơ màng chưa hồi tỉnh lại.

Một lát sau, Thanh Thanh đứng dậy, đi về phía giường, có ý ra hiệu đuổi Thiên Vũ ra ngoài. Thiên Vũ cũng không còn tâm trạng mà trêu đùa, hẳn đi ra và bắt đầu suy nghĩ ý của vị lão sư này khi nói về mình và Thanh Thanh là gì...? “Chẳng lẽ Nàng cũng là người của thế giới khác giống như ta?”

Thanh Thanh mới mười ba tuổi. Ma Đạo Sư sơ kì, tính tình trầm ổn ít nói, ra tay ngoan độc, không từ thủ đoạn. Tâm tư cần mẫn suy nghĩ chín chắn. Kinh nghiệm chiến đấu phong phú...

Đúng, một nữ hài mười ba tuổi khó có thể có những đặc điểm tâm lý như vậy. Hắn Tư mười lăm tuổi đột phá Đấu Tướng sơ kì đã là vô cùng tài giỏi rồi. Càng nghĩ Thiên Vũ lại càng nghi hoặc, đứng tại cửa hồi lâu rồi mới chịu rời đi.

...

Sáng sớm hôm sau, Thiên Vũ và Thanh Thanh đều trở dậy từ rất sớm, hai người cùng đi tới phía bắc hòn đảo trôi nổi này theo lời của Chu Huyền Viện Trưởng.

Tới một quảng trường vô cùng rộng lớn. Trên đó có các vòng tròn ma pháp vô cùng lớn đặt thành một vòng tròn.

Tại tâm vòng tròn đó từ bao giờ đã xuất hiện một thân ảnh, chính là vị lão sư Chu Huyền kia. Thiên Vũ và Thanh Thanh tiến tới khom người cúi chào.

- Bí cảnh này chính là một trận pháp vô cùng lớn do ta tạo nên. Ta là một người có thiên phú về thời gian. Trận pháp này kéo dài tuổi thọ cho ta và các vị thấp chủ. Nói vậy chắc các người đã hiểu vấn đề.

- Nhưng bí cảnh này đúng thực sự là có tồn tại, và nó rộng lớn hơn rất nhiều, cũng nguy hiểm hơn rất nhiều. Thiên Vũ, món quà ta dành cho người chính là đi ra ngoài bí cảnh thực sự kia, chiến đấu với yêu thú thực sự ngoài đó. Người có cảm thấy phấn khích không? haha.

Nụ cười trên mặt Thiên Vũ méo xẹo. Thế giới quan của hắn đang từ từ sụp đổ. Hắn đang tính đường từ mặt luôn vị lão sư này rồi!

- Yên tâm. Ngoài đó có một cái tháp, chính là nơi ta từng sống ngày trước, bên trong có đủ mọi loại công pháp bí kĩ từ hai vạn năm trước, người cứ tự

do lựa chọn và kết hợp thành sức mạnh của mình. Học được bao nhiêu còn xem ngộ tính của ngươi.

- Đan được thì chắc đã hỏng hết rồi. Haha, năm năm sau, còn sống trở ra thì mới là đệ tử chính thức của ta. Ta không thu đệ tử bừa bãi. Không cần cảm tạ ta đâu. Đi thôi.

Chu Huyền hần phẩy tay, không cho Thiên Vũ nói lời nào. Một trong số tám vòng tròn ma pháp sáng lên rực rỡ, rồi Thiên Vũ hóa thành tia sáng cuốn luôn vào đó và biến mất.

- Thanh Thanh, Ngươi từ thế giới nào chuyển sinh?

- Vạn Độc Môn. Dạ Thế.

- Dạ Thế, Dạ Thế à... Bao nhiêu năm di chuyển?

- Năm ngàn.

- Vậy hiện tại ngươi chủ tu độc công, ta sẽ đưa ngươi vào đan tháp hai năm luyện được và tìm hiểu về năng lượng của thế giới này rồi trở ra giúp đỡ Thiên Vũ. Ngươi nguyện ý?

- Sao ta phải giúp hần? Ta không đi, ngươi đừng nghĩ tu vi hơn ta mà có thể ép buộc được ta.

- Ha ha. Ta biết ngươi cũng đã sống không kém gì ta. Năm ngàn năm bí pháp trùng sinh chuyển giới là không hề đơn giản. Đừng nói với ta là từ đầu ngươi đã không nhìn ra lai lịch của đồng tiền kia. Haha, và ban đầu ngươi cũng nhìn ra hần không hề đơn giản nên mới có ý định giết người. Ta nói đúng chứ?

- Hừ. Ngươi nhìn ra, thì sao chứ! Ngươi cũng là chuyển sinh mà thôi!

- Ta không rời khỏi đây được, tất cả bọn ta đều đã bị trói bởi trận pháp này. Ta nhận ra, hần sẽ là ‘Tuong lai’. Lý do như vậy đã đủ chưa?

...

Thanh Thanh sau khi hóa thành tia sáng biến mất nhờ pháp trận. Thì Ninh Kha – Tháp chủ Đan Tháp cũng hiện thân ngay sau đó.

- Sư huynh, Ta phải chuẩn bị những gì?

- Tất cả những gì ngươi có. Cứ thuận theo ý năng ta mà làm. Ta cảm nhận được năng ta không hề có ý xấu, cũng... không phải gián điệp.

- Vậy yêu cầu của tên Tử Mạnh kia? Huynh đáp ứng?

- Đúng vậy, hần cũng là một nhân vật đáng gờm, hiện tại giúp hần thì về sau chúng ta sẽ có một trợ lực cường đại.

- Huynh có đánh giá cao hần quá không, tu vi hần mới chỉ là Hiền Giả sơ kì mà thôi, còn rất lâu nữa mới đạt đủ tiêu chuẩn của nơi đó!

- Đệ nghi ngờ ta?

Chu Huyền liếc con mắt nhìn Ninh Kha. Ninh Kha liền giật mình, cúi đầu không dám nói gì nữa. Có vẻ con người thật của Chu Huyền không hề dễ gần như hần thể hiện ra bề ngoài...

- Tiếp tục bảo các huynh muội khác nhanh chóng tìm truyền nhân. Thời điểm đó sắp tới rồi. Không thể làm sư phụ thất vọng nữa. Lão nhân gia sắp không đợi được nữa rồi. Đi đi...

Thân ảnh Ninh Kha hóa thành một tia sáng vọt lên trời, rời khỏi hòn đảo nổi này.

Chu Huyền thì vẫn đứng đó, quay sang phía đông bắc, hướng mà Thiên Vũ vừa được truyền tống tới. Đôi môi hần mỉm cười, mắt nhìn xa xăm rồi bỗng thở dài nhẹ nhõm.

- Lão sư, có thể đệ tử đã tìm được người đó rồi! Chúng ta đã có hi vọng...!

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Sự khởi đầu

Thiên Vũ đã quen thuộc với cảm giác được truyền tống rồi, cơ thể không còn nao nao bất ổn như lúc ban đầu. Hắn đặt chân nhẹ nhàng trước một tòa tháp nhỏ có sáu tầng lầu.

Trước cửa bên phải tòa tháp đó có một tảng đá lớn, một bên đã được mài nhẵn và dường như có cả chữ trên đó. Thiên Vũ tiến tới xem xét và thấy trên đó được khắc:

“Mặc Tháp”

- Mỗi lần vào tháp không quá hai giờ, mỗi tháng một lần. Tháng đầu được hai lần.
- Công pháp và bí kỹ trong tháp phải đối bằng tinh hạch yêu thú. Lên càng cao công pháp bí kỹ càng mạnh.
- Bí cảnh thú triều một tháng một lần, không cố định thời gian. Giết được yêu vương tới tháp nhận thưởng.
- ...

Thiên Vũ lại tròn tròn mắt rồi... “Tùy ý lựa chọn” của Chu Huyền Viện Trưởng là đây sao? Cái gì mà thú triều một tháng một lần, đều đặn như vắt chanh. Còn giết yêu vương cái khi gì nữa.

Yêu vương là tồn tại gần như đỉnh cao của chủng tộc yêu thú. Con người chia yêu thú ra làm bảy cấp, từ một tới năm tương đương với bảy cấp tu luyện của Luyện Khí hay Luyện Cốt. Cấp sáu chính là Yêu Vương, tương đương với Đấu Thần, Thần Biến, hoặc Hiền giả sơ kì, tầm cảnh giới của Tử Mạnh lão sư đó.

Còn trên yêu vương thì sẽ là Hóa Hình. Hóa hình thì yêu thú sẽ có thể tùy ý biến ảo hình dạng con người hoặc bản thể. Và hơn hết chính là có thể tu luyện công pháp của loài người. Về cơ bản chủng tộc yêu thú là tộc mạnh nhất của đại lục này, vậy nên luôn bị hai tộc còn lại là nhân loại và bán nhân chen ép hết sức có thể...

- Vậy giết chết yêu vương thì có thưởng gì đây, thật là tò mò.

Thiên Vũ đang mơ mộng, thì mặt đất rung động dữ dội, tiếng cây đổ từ xa xa vang lên. Nhắc tới là tới, mấy con yêu thú này đốt giấy vệ sinh cũng hiển linh mất thôi! Nghe tiếng gầm rú từ phương xa truyền lại thì không còn nghi ngờ gì nữa.

- Thật khí thế nha. Đón tiếp ca ca cũng không cần nồng nhiệt vậy chứ?... Haizz!

Bên trong một góc cây cỏ thụ thuộc bí cảnh. Một cái nồi cự đại đang sôi sùng sục trên bếp lửa, mùi thảo dược bay lên nồng nặc. Các cây Linh Thảo cấp bốn cấp năm đã bị hút hết sinh khí chuyển sang héo rũ đang được Tiêu Dao vớt ra khỏi nồi, hiện tại đã chất thành đồng nhỏ, số lượng lên tới cả trăm cây.

Trong nồi, hai thân ảnh mềm mại thướt tha đang lỏa thể ngồi trong nồi. Họ ngồi đối mặt, hai tay chập vào nhau, đôi mắt thì nhắm nghiền mi tâm mỗi người dần xuất hiện một vết nho nhỏ một đỏ một đen, rồi màu đen dần dần đổi màu, tới khi cùng với màu đỏ thì mới dừng lại.

Tới đây khói trong nồi cũng ngừng bốc lên, nước trong đó đã chuyển sang một màu nâu tím, không còn trong và xanh như ban đầu nữa. Hai bóng người nhỏ nhắn đứng dậy, mặc quần áo và tự động cảm ngộ sự thay đổi của cơ thể.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là Huyền Huyền và Tiêu Tiêu. Tiêu Dao vừa giúp Tiêu Tiêu khai mở thể chất Song Linh của mình. Tiêu Tiêu nàng ta hiện tại đã có thể liên kết tư tưởng với Huyền Huyền được rồi. Tâm cảnh thay đổi, tu vi cũng được nâng lên toàn diện, chỉ cần đủ năng lượng nàng ta có thể đột phá cảnh giới cũ bất kì lúc nào, tới khi bằng tu vi của Huyền Huyền thì mới dừng lại.

Ngoài nhận ra tâm cảnh, tu vi thay đổi. Nàng ta còn nhận ra vài chuyện khác, khuôn mặt nhút nhát hiện tại đã đỏ như trái gấc, trốn sau Tiêu Dao không dám nhìn vị muội muội song sinh của mình.

Huyền Huyền cũng dường như nhận được điều khác thường, nàng ta yêu Thiên Vũ, vậy... vậy... Tiêu Tiêu tí có hay chẳng... Nghĩ tới đây hai người cũng đồng loạt chạy ra cửa, trùng hợp là cả hai cùng chạy một hướng, một con đường... Tâm lý tương thông đây mà, đến trốn mặt nhau cũng lại chạy cùng đường...

- Haha, Tiêu Dung, muội thấy hai đứa có đáng yêu không, thật hoài niệm thời điểm muội giải khai được thể chất. Lúc đó chúng ta đã hai ba tuổi rồi mà còn ngượng ngùng mãi không thôi.

- Tí còn trêu muội. Khi đó tí thích nhị sư huynh có phải ta đâu, làm ta cũng... cũng phải thích hấn theo...

- Hừ, vậy mà lại để muội thịt được hấn trước. Ta đúng là có tiếng mà không có miếng nha...

- Tí... ta đi luyện công, đã hai vạn tuổi rồi còn không đứng đắn!

Tiêu Dung liền biến mất bỏ lại Tiêu Dao đang cười ngặt nghẽo không ngừng trong góc cây cỏ thụ kia...

- Sư phụ, hân hiện tại ra sao rồi, vết thương đã lành hẳn chưa? Hân có ra khỏi bí cảnh được không ạ?
- Hừ, nha đầu, ngươi một câu hân, hai câu Thiên Vũ, tới câu thứ ba cũng là Vũ đệ. Vì sư bá tay với ngươi.
- Lão sư, người hiểu ta mà...

Giương mặt Vũ Na đỏ ửng vì ngượng. Nhưng cũng cố gắng hỏi nốt vị Sư phụ Ninh Kha của mình.

- Hân đi bí cảnh ngoài kia rồi. Năm năm sau ngươi khác được gặp hân. ngươi tu luyện Quang Huyền tới đâu rồi?
- Dạ, đã tới Ma Đạo Sĩ sơ kì. Con cũng đã dung hợp được quanh mình nguyên tố và trong Quy Đình để luyện đan. Kết quả đan được tốt hơn đan được bình thường tới hai phần, thời gian tác dụng cũng lâu hơn một phần.
- Tốt lắm, không uổng công ta truyền thụ. Lần trước ngươi tẩy rửa thể chất cho tên tiểu bát đản kia, hiện giờ thương thể còn chưa lành hẳn. Không nên quá cố. Đặc biệt ta cấm ngươi luyện chế loại đan được kia. Sau này vì sư sẽ hướng dẫn cụ thể.
- Vâng ạ. Con nhớ rồi. Con đi tu luyện, tạm biệt ngài.

Ninh Kha lắc đầu ngao ngán, trong đầu tiểu nha đầu này bây giờ chỉ có Vũ đệ của nó và tu luyện mà thôi... Lão sư như hân đang đang cảm thấy nuôi ong tay áo a...

Vũ Na trước đó có tìm hiểu về một loại đan được có công dụng khôi phục tức thì tương đương với bí pháp lần trước nàng sử dụng. Chỉ là không tẩy rửa thể chất mà thôi. Loại đan được này gần như chỉ bảo, coi như là mạng sống thứ hai vậy. Khi ngươi kiệt sức, đánh tiêu hao với đối thủ, bỗng nhiên được bồi bổ sức mạnh tức thì, vậy có phải là chơi xấu quá rồi không...

Ninh Kha nghe vậy tưởng đồ đệ hiểu kì về sức mạnh quang minh nguyên tố nên cũng kể ra loại đan được này. Đan được loại này vô cùng thần kì và hiếm có, cũng chỉ có luyện đan sư mang tư chất hệ quang minh nguyên tố mới có thể luyện ra. Mà người có tư chất quang minh đã khó kiếm, lại còn phù hợp với nghề luyện đan thì phải nói là hiếm của hiếm. Vạn năm không gặp là chuyện quá bình thường.

Nhưng luyện loại đan này có phần không khác gì thi triển bí pháp kia, người luyện chế phải rút sinh mệnh mình ra hòa cùng nguyên tố Quang Minh để luyện chế, sau khi luyện xong thì có thể thu sinh mệnh lực của mình về. Tuy không tổn hại quá lớn như sử dụng bí pháp, nhưng vô cùng nguy hiểm. Đặc biệt là người đã sử dụng bí pháp một lần cách đây chưa lâu như Vũ Na...

Nàng ta muốn luyện đan này cho Thiên Vũ, người mù cũng nhận ra điều này nên Ninh Kha phải cảnh báo nàng ngay. Nha đầu này tuy ngây thơ, hồn nhiên nhưng độ can đảm để làm liều thì không thể coi thường a!...

Ngay lúc này, Ninh Kha bỗng nhú mày, lập tức hân liền hóa thành dải sáng biến mất.

- Bà cô, người tha cho ta...
- Hừ ta mới mười ba tuổi. Ngươi không biết tôn trọng phụ nữ sao.
- Ta đã đáp ứng đủ nhu cầu của ngươi rồi, phiền ngươi gọi ta với tần suất thấp thấp một chút.
- Đây mà gọi là Đan tháp sao? Cái gì cũng thiếu thốn, Linh thảo ta không nói nhưng đồ nghề luyện được luyện đan cũng thiếu trăm trọng là sao?
- Ta xin ngươi, thể giới ngươi khác ta, ai biết ngươi dùng gì, muốn làm gì ta gọi lão ngừ tới luyện giúp ngươi.
- Ngừ Minh... tới đây!

Một thân ảnh cao lớn vai u thịt bắp liền xuất hiện.

- Kha ca, ngươi gọi ta gì mà gấp vậy?
- Xem đi, xem đi, ta không quản vụ này nữa... Tất cả là của ngươi...

Ninh Kha hân vỗ vai Ngừ Minh một cách thân thiết, nghĩ nghĩ rồi lại nói:

- Lão Ngừ, cố gắng chịu đựng. Ân tình này ta trả ngươi sau...!

Ninh Kha lắc đầu chán nản rồi chỉ tay về phía Thanh Thanh đang đứng cạnh lò luyện đan cổ. Nói xong hân liền chạy mất, dường như hân sợ lại bị gọi lại một lần nữa vậy. Lần này hân âm thầm thể có gọi nữa gọi mãi hân cũng không qua. Lão đại trách cũng... cần răng mà qua!

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: Hôn!

Uỳnh uỳnh uỳnh... Một con Tê Ngưu đồ rập xuống ven hồ. Nó vốn là một yêu thú cấp bốn hậu kì, so với nhân loại thì tương đương một kẻ Đẩu Thánh hoặc Hóa Thân sơ kì. Một thân ảnh quần áo rách rưới vọt qua rất nhanh cầm một thanh đoản kiếm vào bụng trên phía sát chân trước bên phải của con Tê Ngưu này.

Roẹt... Hắn rạch một vết nhỏ dài khoảng mười centimet, thò tay vào và lôi ra một viên tinh hạch màu tím đỏ to như quả trứng gà. Động tác vô cùng quen thuộc, liền mạch không chút bối rối hay ngập ngừng.

Rút xong viên tinh hạch kia ra, thân ảnh nó liền biến mất vào sau bụi cỏ. Ngay sau đó vài giây thôi, hàng loạt những con yêu thú đủ mọi chủng loại vô tới xé xác con Tê Ngưu đã chết kia, con nào con nấy khí tức đều không thua kém thứ mà chúng đang ăn.

- Đã xong.

- Tốt. Mục tiêu tiếp theo, nó trúng độc năm ngày rồi, giờ chắc nó đã nhận ra mình trúng độc. Cần hành động ngay không nó trốn về sâu trong hang.

Hai thân ảnh chậm rãi lượn sâu vào khu rừng đi tới một vách đá treo leo...

Đó chính là Thiên Vũ và Thanh Thanh. Năm thứ tư Thanh Thanh mới tới trợ giúp Thiên Vũ, có nàng, cuộc sống của hắn bớt tẻ nhạt và bớt nguy hiểm hơn rất nhiều..

Mấy năm sống tại trong bí cảnh này như là ác mộng đối với Thiên vũ vậy. Liên tục chiến đấu, liên tục tu luyện, liên tục chạy trốn đã tạo cho hắn những phản xạ tự nhiên hơn hẳn người bình thường. Chưa kể công pháp “Kiếm Tân Thông Minh” cũng tăng mạnh phản xạ và độ xuyên thấu cho hắn khi luyện tập nữa.

Thiên vũ bây giờ tu luyện tới Đẩu Tướng sơ kì, Trúc Cơ Hậu kì và Ma đạo sư trung kì. Hắn tu luyện theo hướng Luyện Thần vẫn phát triển nhanh nhất. Những con yêu thú cấp ba hiện tại đều đã không phải là đối thủ của hắn nữa rồi.

Còn có cô nàng Thanh Thanh bên cạnh sử dụng độc đã trợ giúp và tăng năng suất săn thú của hắn lên gấp nhiều lần bình thường.

Thanh Thanh cũng đã lên tới tuổi mười tám, khuôn mặt tuyệt mỹ kia đã mất hẳn đi nét ngây thơ của tuổi nhỏ, thay vào đó dường như là sự âm lãnh thâm trầm tới khó hiểu.

Người nàng cao hơn Thiên vũ nửa cái đầu, cơ thể cũng phát dục đầy đủ. Người ta thường nói ngược to thì não nhỏ, nhưng áp với Thanh Thanh thì lại sai hoàn toàn. Thanh Thanh vô cùng thông minh và trầm ổn, và cặp đại thọ trắng kia nếu ai dám nói nhỏ thì Thiên Vũ sẵn sàng liều mạng với hắn ngay tức khắc.

Cái thời đại này vốn không có áo ngực, nàng ta lại cứ thả lỏng suốt ngày. Hai năm nay lượng máu phụt ra từ mũi hắn chắc còn nhiều hơn lượng máu mất vì yêu thú...

Lạ một điều là Thanh Thanh nàng ta lên cấp cứ vì vậy vậy. Không hề có trở ngại gì. Hôm nay gặp bình cảnh từ Ma Đạo Sư viên mãn lên Giả Kim sơ kì mà sáng hôm sau đã tới Giả Kim sơ kì rồi. Mỗi người đều có bí mật riêng, nên hắn biết và tôn trọng nó... “Nhưng nếu cưới được nàng ta thì bí mật đó cũng là của ta rồi.” đó chính là cách tôn trọng mà Thiên Vũ áp ủ bao lâu nay.

Thanh Thanh tu vi đã bỏ xa thiên vũ, Nàng đã sắp lên Giả Kim Trung kì, Trúc Cơ viên mãn. Nhưng nàng chỉ chủ tu luyện thần và luyện khí, chứ luyện thể thì nàng dường như mù tịt.

Thiên Vũ mất bao nhiêu tinh hạch yêu thú mới có thể giúp nàng ta đổi được một bộ công pháp Luyện Cốt phù hợp. Tu luyện hai năm trời mới lên tới Đẩu Sĩ sơ kì mà thôi. Con người này ẩn chứa nhiều bí mật không kém gì Thiên Vũ hắn.

Rất nhanh, hai người đã tới vách đá kia. Tìm tòi một lúc thì đã phát hiện một con bạch xà đang cuộn lấy bảo vệ một gốc cây Linh Thảo. Con Bạch Xà này đã là yêu thú cấp bốn đỉnh phong. Nó thủ hộ ở đây đã vài tuần rồi, nên Thanh Thanh mới có thể dễ dàng hạ độc nó như vậy.

Đây là một loại độc đặc biệt, người hạ độc từ từ đưa độc vào cơ thể đối phương, khi lượng độc chất đủ mạnh thì nó mới phát tác làm đối phương cảm nhận ra mình trúng độc. Cách này trong chiến đấu với con người thì vô dụng. Nhưng đối với giống loài có sức đề kháng mạnh và tính cảnh giác cao như Yêu thú thì lại vô cùng hiệu quả.

Thanh Thanh phẩy tay, chiếc quạt của nàng rung rung theo gió. Một làn khói xanh nhẹ nhàng bay ra, hòa tan vào không khí hướng con bạch xà bay tới.

- Mười lăm phút nữa độc phát.

- Tốt, người đợi ở đây, ta đi giết nó.

Thiên Vũ tiến lại gần, ngồi đợi đủ năm phút thì lao lên. Hắn ném pháp bảo bản mệnh về phía con Bạch xà. Đôi đoàn kiếm liên tục xoay tròn như một lưỡi đao sắc bén vậy.

Keng... Như dự tính, da của nó vô cùng rắn chắc. Cả hai thanh đoàn kiếm đều không gây được chút thương tích gì, nhưng nhờ sợi dây phía sau nên đã cuốn lấy cổ con rắn.

Thiên Vũ tại chỗ niệm pháp quyết. Đây chính là Bí Kỹ hắn mới học được trong “Mặc Tháp”.

- Siết!

Trên sợi dây của pháp bảo bản mệnh kia xuất hiện một soắn lửa bao quanh. Nhiệt lượng tỏa ra vô cùng mạnh mẽ. Đồng thời sợi dây cũng soắn lại mạnh hơn, Hai thanh đoàn kiếm tiếp tục cuốn quanh và siết lấy thân hình con bạch xà.

Nó tru lên đau đớn. Thân hình vô cùng to lớn kia phóng tới Thiên Vũ với tốc độ không tưởng.

- Quy Giáp.

Thiên Vũ gọi ra một lá chắn với hình dạng giống như mai rùa vậy che trước người cản được cú phi tới của con bạch xà. Nhưng thân thể hắn cũng bị bắn về phía sau, đụng gãy cả một cái cây đại thụ.

Ngay sau đó, trong khối bụi mù mịt, năm tia nước nhỏ bắn ra rồi soắn dần lại với nhau hướng thẳng tới thân con Bạch Xà như một mũi khoan vậy, hiện tại hắn chỉ có thể hợp nhất năm đạo Thủy Chi, tuy nhiều chi nhiều hơn hai đạo nhưng sức mạnh thì phải gấp năm lần khi trước.

Mũi khoan nước này cũng không thể lập tức đục thủng những cái vảy vô cùng chắc chắn kia nhưng để thêm vài giây đồng hồ nữa thôi thì vảy có cứng tới mấy cũng sẽ bị đục thủng.

Con Bạch xà đâu có ngu mà đứng im chịu đòn như vậy, Nó chỉ lắc nhẹ mình là những tia nước đã suột qua lớp vảy của nó. Những chiếc vảy này vô cùng cứng rắn và trơn trượt a. Thiên Vũ cũng lao tới ngay sau đó, hắn không hi vọng chiêu này có thể giải quyết được đối thủ, đó chỉ là chiêu tiền đề để hắn tấn công bất ngờ mà thôi.

Vận Quỷ Ảnh thân pháp cùng Bắc Vân Ngoa. Thân pháp Thiên Vũ đã nhanh tới tột cùng, rút lại pháp bảo bản mệnh cầm trên tay, Một đoàn lôi điện lượn xung quanh lưỡi kiếm rồi tích tụ tại mũi kiếm thành một điểm sáng chói mắt.

Hắn liên tục đâm vào điểm mà mũi khoan nước kia bắn trúng.

Keng Keng Keng... Thân pháp của Thiên Vũ nhanh vô cùng, con Bạch xà kia với thân thể to lớn không thể nào nhất thời ứng phó nổi. Nó há miệng ra, một đạo ba âm mãnh liệt phát ra truyền vào tai Thiên Vũ và Thanh Thanh.

- Long ngâm, Thiên Vũ bịt tai lại lùi về.

Thanh Thanh lớn tiếng hô. Vì ở ngay bên cạnh, nên Thiên Vũ là người hứng chịu đòn ba âm công kích này nặng nhất. Thất khiếu hắn đã chảy máu, bịt tai lại dường như không có tác dụng vậy. Nhưng hắn không hề lùi lại, trái ngược lại còn phi thẳng tới cái miệng đang phát ra tiếng kêu khủng bố kia.

Ngay khi hắn lao tới, mắt con Bạch Xà cũng liếc về phía hắn, đôi mắt kia lạnh lẽo kia nhìn Thiên Vũ như một con mồi sắp chết vậy, nó quay miệng ra chuẩn bị một ngụm nuốt gọn Thiên Vũ.

Trong tích tắc thôi. Dường như cảm thấy điều gì, mắt con Bạch xà hoảng sợ, Long Ngâm mà nó phát ra cũng bị gián đoạn trong tích tắc. Độc tố của Thanh Thanh đã phát tác kịp thời. Cái miệng hôi thối của nó giờ đây đã trở thành điểm yếu trí mạng. Thiên Vũ mặt đầy máu phi tới cầm đoàn kiếm xuyên thẳng từ miệng con Bạch Xà lên trên não. Người hất chui tọt vào bên trong chiếc miệng tanh hôi đó.

Mắt con Bạch Xà mở lớn, Con người nó dần ra, tiêu cự co rút lại, điểm vàng giữa mắt dần mờ đi rồi trắng bệch. Sau đó nó ngã xuống không còn động đậy gì nữa.

Thanh Thanh lo lắng tiến tới. Sử dụng khí lực từ xa cạy miệng con Mãng Xà ra.

Rất nhanh nàng liền chui vào trong lỗ hổng mà Thiên Vũ đục được. Một lát sau nàng ta kéo được Thiên Vũ trở ra, tuy đã mất đi ý thức, nhưng tay hắn vẫn giữ chặt khối tinh hạch của con Bạch Xà không buông. gương mặt hắn đầy máu giờ đã xanh ngắt vì trúng độc. Trước khi chết, nó vẫn kịp phun độc vào người Thiên Vũ đồng quy vô tận cùng kẻ thù...

Nhưng loại độc này với Thanh Thanh nàng ta chỉ là trò hề mà thôi. Rất nhanh độc đã được Thanh Thanh giải trừ. Chỉ là hồi lâu vẫn chưa thấy Thiên Vũ tỉnh lại.

Nàng ta liền ngồi xuống, cúi đầu vạch mắt thiên vũ ra xem triệu trứng như một vị bác sĩ hiện đại vậy.

Thiên Vũ hần đợi thời cơ này đã lâu, ôm lấy bà vai bật đầu dẩy định tập kích bất ngờ đôi môi quyến rũ kia của Thanh Thanh...

Chát... ực... Hai tiếng động chả liên quan gì tới nhau nhưng vang lên cùng lúc. Đôi môi đang tru lên của hần đập ngay vào lòng bàn tay phải của Thanh Thanh, hơn nữa là lòng bàn tay nàng có một viên thuốc đỏ thẩm nhìn vô cùng lạ mắt.

- Ngươi... ươi... ạ ọc a! (Ngươi hạ độc ta)

Miệng Thiên Vũ sưng đỏ, đôi môi kia nhìn như hai cái xúc xích rán vàng vậy, xung quanh miệng vừa thâm vừa tím nhìn vô cùng dọa người. Còn Thanh Thanh lùi xa khỏi miệng vênh lên cười vô cùng đắc ý.

- Trò mèo. Ta đã muốn trừng trị cái "mồm" của ngươi lâu rồi.

-Ồ ù ật, ái ọc o a. (đồ thù vật, giải độc cho ta)

- Ta không nghe rõ a. Chắc hai ba ngày là ngươi tự khỏi ấy mà.

- Uoi... Uoi... Uoi... Ưc ết a à... ai uiiii...

- (Ngươi... Ngươi... Ngươi... Tức chết ta mà... ai uiiii...)

Thấy Thiên Vũ liên tục lấy tay xoa miệng, nàng ta cố nhịn cười rồi nói:

- Con Bạch Xà này có huyết thống long tộc khá cao, đã có thể sử dụng Long Ngâm cấp thấp rồi. Có viên tinh hạch này là đủ rồi. về thôi.

Nói xong nàng ta dứt khoát quay lưng đi thẳng, bỏ mặc Thiên Vũ đằng sau khóc không ra nước mắt...

Ngay khi Thiên Vũ hần ‘hôn kiều pháp’ với viên đan độc kia...

- Phụt... Ha ha ha... Ôi cười chết ta mất... Hahaha...!

Trong một quán cafe sách tại địa cầu, một cô gái ăn mặc vô cùng sành điệu bỗng phụt cười sặc sụa... Nhận ra ánh nhìn kì dị của mọi người xung quanh, nàng ta cắn chặt răng nhịn cười làm bà vai gọi cảm quyến rũ kia cứ rung lên từng hồi.

- Thiên Vũ a Thiên Vũ... ngươi đừng phải nhầm người rồi, không biết là khi ngươi biết con người ‘thật’ của nàng thì ngươi sẽ vui mừng tới mức nào khi được ăn viên đan độc kia.

Nghĩ tới đây nàng không nhịn cười nổi lại che miệng ôm bụng cười ngặt nghẽo...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Sóng gió nổi lên!

- Ưoi ái ọc o a! (Ngươi giải độc cho ta)

- Câm ngay!

Đã hai ngày trôi qua, Thiên Vũ vẫn thỉnh thoảng lơ đãng theo Thanh Thanh với cái giọng không khép nổi môi kia. Hiện giờ Thanh Thanh đã hối hận vì nhây với con hàng cực phẩm này rồi. Độc đã tự giải từ hôm trước, vậy mà con hàng này vẫn nói cái giọng làm nàng sồn gai ốc này.

- Tin ta độc ngươi câm luôn không.

- Ta quen miệng thôi mà! Nói đi thì cũng nói lại, do ngươi cả mà thôi, sao nổi khùng lên như vậy.

Thiên Vũ trơ chèn nói, gương mặt cười ngây ngô nhìn rất muốn đấm cho phát. (p/s: đấm đi nó ko chết dc đâu, nó là nvc mà cứ tự nhiên)

- Sao lần trước ngươi có thể tính thời gian trúng độc chuẩn xác tới như vậy, ta là người thi độc cũng không thể tính được từng giây như vậy.

- Cho ta hôn một cái! Ta sẽ nói.

Thanh Thanh nghe vậy rút ngay một viên đan dược từ trong nhẫn trữ vật ra. Viên đan dược này giống y hệt với viên mà Thiên Vũ đã ‘hôn’ kia. Thiên Vũ nhìn thấy liền nghiêm nghị trở lại, ra vẻ đạo mạo nói:

- Trò vặt vãnh đó có gì đâu, để ta giải thích: Ngươi có nói loại độc kia của ngươi sẽ từ từ ngấm vào da thịt. Ta liền nghĩ nó sẽ tích tụ ở phía bề mặt da không gây tổn hại gì làm cho đối thủ không hề nghĩ là mình trúng độc. Nếu đủ liều lượng nó liền xâm nhập vào trong xương cốt thông qua các mạch máu trên da.

- Lúc đó ta tấn công vào một điểm trên thân của con Bạch Xà, ta để ý ban đầu những vết xanh đậm vẫn ở đó. Đoán là độc của ngươi. Sau nó nhạt dần rồi mất hẳn. Khi đó ta mới nhảy lên đâm vào miệng nó. Chứ ta đâu có ngu.

Thanh Thanh nghe vậy cũng hài lòng gật đầu. Nàng đã thăm khám phục sự học hỏi và ứng biến vô cùng nhanh của tên lão toét kia. Con Bạch Xà đó có huyết mạch long tộc không hề thấp. Nó là yêu thú cấp bốn đỉnh phong. Nhưng thực lực thì có khi lên tới cấp năm sơ kì. Nàng đã nghĩ rút lui an toàn được đã là quá tốt rồi, không ngờ hẳn lại có thể làm nên kì tích trong một tích tắc nhỏ bé kia.

- Ngươi có biết nó mạnh tương đương yêu thú cấp năm?

- Ta không biết, nhưng ta cảm giác ta giết được nó, nếu cú đó trượt thì chạy trốn thôi. Haha.

Thanh Thanh lại một lần nữa nhíu mày lo lắng. Cảm giác, cảm giác đó, cảm giác phiêu lưu mạo hiểm đó nàng đã mất đi từ lâu. Nàng sống quá lâu rồi nên nhiệt huyết của tuổi trẻ và giác quan thứ sáu đã phai mờ đi rồi sao...?

Đi hai ngày trời, hai người cuối cùng đã về tới Mặc Tháp. Lần này cần tinh hạch cấp cao là để tậu cho Thiên Vũ một bộ công pháp Luyện Cốt mới.

Bộ này có tên ‘Dịch Gân Tủy Tủy’, đề cao sức mạnh tiềm ẩn trong xương cốt, gân mạch, sự linh hoạt dẻo dai của cơ thể. Bộ đầu tiên mà thiên vũ chủ tu luyện là phòng ngự, da dày thịt béo, vậy bộ này chính là chủ tu tấn công và thân pháp.

Và trong công pháp này có dòng ghi chú mà Thiên Vũ vô cùng phấn khởi:

- Tu Luyện tới Đầu Thần viên mãn có thể sử dụng một chút thần thông của Cự Tộc từ thời viễn cổ, là công pháp bắt buộc để tu luyện bộ thứ ba.

Ngạc nhiên hơn nữa, đây mới chỉ là quyển thứ hai. Nhưng cảnh giới tu luyện có thể tu tới Chiến Thần. Nghĩa là đã kích cấp của hướng Luyện Cốt, vậy bộ công pháp thứ ba có công dụng gì, chẳng nhẽ cảnh giới tu luyện tối cao không chỉ là Chiến Thần?

Chính vì vậy nên Thiên Vũ mới lựa chọn tiếp tục tu luyện bộ công pháp thuộc Cự Tộc thời viễn cổ này. Hai bộ chỉ có khả năng hỗ trợ và phát triển toàn thân theo hướng chung chung chứ không hề mang lại tính đặc thù cao. Thiên Vũ hẳn ưa chuộng là chủ tâm tu luyện một thứ để có thể phát huy sức mạnh nhanh nhất và lớn nhất ngay từ ban đầu...

- Thiên Vũ, sắp tới thời hạn Sư Phụ đón hai chúng ta chưa?

- Đủ năm năm thì tự động truyền tống thôi. Trên bia đá có ghi đủ ba tháng tự truyền tống nhưng chắc lão sư người dối rồi. Haha.

- Hừ, vài ngày nữa thôi là thoát khỏi tên chết bầm này...

- U oa, ươi ới ai à ết ầm... (Chu oa, ngươi nói ai là chết bầm). (p/s: tên này làm ta thấy nóng máu lên rồi)

- Ngươi...

Thanh Thanh tức giận thật rồi, lần này nàng ta quyết định độc cam luôn tên bát nháo này. Nhưng quay mặt lại thì đã không thấy bóng ảnh hẳn đâu nữa, hẳn chạy trốn vô cùng nhanh. Xứng đáng được cấp bậc tông sư a!

Nửa tiếng sau, một thân ảnh vội vã chạy quay trở lại, vừa chạy hẳn vừa hét lớn...

- Thú... Thú triều...!!!

Năm năm trôi qua. Trong học viện lại có thêm hai ngọn tháp được giải khai phong ấn, đường tới mật đạo giữa hai tòa tháp này cũng được mở ra. Điều này đã không còn là bí mật gì nữa.

Các thông đạo kia dẫn tới các mật thất khác nhau. Mỗi mật thất đều chứa vô cùng nhiều tư liệu, công pháp, bí kĩ tương ứng. Điều này đã nâng vị trí của Học Viện lên một tầng cao mới, cũng làm một số thế lực đã chìm sâu vào bóng tối bỗng rực rộ có dấu hiệu hoạt động trở lại.

Ứng trấn, Lâm gia.

- Dương Dung. Đi ngay thôi, dẫn tất cả tới học viện cùng Lý gia và Dương gia...

- Cha, sao có thể như vậy. đây là địa bàn Lâm gia, tổ tiên bao đời nay vẫn ở đây... Uy gia bọn hán sao có thể ngang ngược như vậy.

- Cha sẽ giải thích sau. Lão tổ bọn hán đoạt xá trở về. Sự việc không hề đơn giản. Núi xanh còn đó lo gì thiếu củi. nghe lời ta, đi ngay nhanh lên...

Từ Ứng trấn hàng đoàn dài người ngựa cùng di chuyển hướng tới Học Viện. Ứng trấn vốn là gần học viện nhất so với các trấn khác, nên trong học viện cũng có nhiều tài sản và nhiều thế lực ủng hộ các gia tộc này...

- Gia chủ. Hiện giờ thế lực chúng ta đơn mỏng. Người nên tránh đi thôi, Ta tin lão tổ Lâm gia và các tộc khác cũng sẽ tìm cách trở về, chúng ta phải bảo toàn lực lượng tương lai.

- Ta đi, thì Uy gia sẽ không nương tay với bọn trẻ nữa. chúng sẽ không làm quá tuyệt tình nếu diệt trừ được ta và Âm đường Lâm gia này... Ta thà ở lại xem chúng có thể làm những gì. Còn hơn trốn chui trốn lủi nhìn đồng tộc bị hạ sát.

Lão cung phụng nghe vậy cúi người, chấp tay rồi lùi dần vào bóng tối phía sau.

- Thông báo cho Từ Tộc, nhờ bọn hán trợ giúp xem giao tình mà sáu năm trước ta kết giao đáng giá bao nhiêu.

- Vâng.

Trong bóng tối lại một tiếng “Vâng” vô cùng khàn đặc vang lên!

Thiên Vị đế quốc. Hoàng cung

- Phụ hoàng. Mấy lão bất tử của học viện còn sống, chẳng nhẽ lời tiên tri về sự chuyển giao kia là sự thực sao?

- Hoàng nhi, cho dù là thật thì sao? Bao năm nay học viện và bốn thế lực kia vẫn liên kết đối đầu hoàng gia chúng ta. Hiện tại chúng ta phải cho chúng xem ai mới là chủ của quốc gia này. Cuối cùng thì Thiên Vị đế quốc ta vẫn sẽ làm chủ của nhân giới mà thôi.

Một nơi nào đó xa xôi cách xa Thiên Vị đế quốc, nơi mà có những người với lỗ tai thỏ, cánh dơi, chân sơn dương hay sừng tuần lộc tự do đi trên đường.

- Thủ lĩnh Dực Tộc, có mặt.

- Thủ lĩnh Miêu Tộc, có mặt.

- Thủ lĩnh Hắc Tộc, có mặt.

- Thủ lĩnh Hồ Tộc, có mặt.

- ...

- Tốt, đã đầy đủ, dẫn dắt tộc nhân của mình, theo ta chuẩn bị khai chiến. Vì Thánh Từ, Chiến...

Trung tâm của Đại Sâm Lâm, khu rừng nguyên thủy rộng lớn chiếm một phần ba diện tích lục địa này, có hai mươi thân ảnh đang đứng quanh một tế đàn cổ xưa.

- Cự Viên, Ngươi không được quá đáng, Huyết mạch Cự Viên của ngươi chưa đủ để sinh ra Thánh Từ đâu.

- Hừ, con Thần Lân con của nhà ngươi còn chưa hóa hình. Chưa xứng được gọi là Thanh Long...

- Hai đại ca ca. Lão tổ đâu có nói nhất thiết phải là Thánh Từ đâu, Tiểu Hồ bọn muội cũng có thể làm Thánh Nữ lắm chứ. Huynh nhìn xem, Uyển Nhi đã mọc đuôi thứ tám rồi, là kì tài vạn năm nay của Hồ Tộc tụi muội đó nha...

- ...

- Tất cả các ngươi. im cả đi!

Một tiếng quát già nua mà vô cùng uy nghiêm vang lên, toàn trường lập tức im lặng. Một lão nhân râu tóc bạc phơ chống quái trượng từ từ đi xuống. Hắn quét mắt liếc nhìn tất cả những người đứng tại đây rồi lại chậm rãi nói.

- Quy tộc ta làm chủ trì Đại Sâm Lâm này đã hai vạn năm. Các ngươi có coi chúng ta ra gì không?

- Chúng ta đã bị nhân loại và bán nhân dồn ép bao lâu nay mà vẫn phải nhẫn nhịn. Vì sao? Các ngươi đã quên hết rồi sao?

- Đừng tưởng ta không biết các ngươi đã xây dựng lực lượng gì trong tộc đàn của mình. Ta không cấm. Nhưng lời thề của Thủ tộc chúng ta thì nghiêm

cầm bắt kì ai vì phạm

- Thánh Nữ hay Thánh Tử cũng không phải do các người quyết định, cũng không phải do ta.

Nói xong, lão ngửa đầu nhìn lên bầu trời đầy những đám mây kia, nhắm mắt lại rồi đi lên tế đàn cổ xưa. Lão hóa thành một con rùa già, trên mai chẳng chít những vết tích của năm tháng, và trên mỗi ô của mai rùa lại khắc một kí tự kì lạ.

Đoàng... Một tia sét bất ngờ đánh thẳng xuống một ô mai rùa, khắc lên một dòng kí tự kì lạ khác. Con rùa kia liền chậm chạp bò xuống tế đàn, hóa lại trở thành người, mặt lão trắng bệch, khí huyết không thông. Đôi mắt có thần kia dường như đã thiếu đi một thứ gì đó. Lão chống mạnh quải trượng của mình xuống đất, chống đỡ cơ thể đang xiêu vẹo như sắp ngã của mình, cố gắng dằn từng chữ.

- Bấy... mười... năm

Nói xong lão nhắm mắt, đứng tại đó, khí tức dần yếu rồi tắt lịm. Quy lão hưởng thọ một vạn chín ngàn chín trăm chín mươi lăm năm (1995).

Ngay sau đó, một tiểu nữ hài tiến tới, ôm thân thể của quy lão đi sâu vào trong khu rừng. Nước mắt dần dựa, nàng ta lấy tay đào một phần mộ ngay trong một khu mộ nhỏ.

Tại đây có bảy chiếc bia đá khác, và có một chiếc bia đá ở chính trung tâm nổi bật hơn tất cả. Trên chiếc bia này khắc một con rùa ngâm một thanh gươm đang bơi tới một chiếc thuyền cổ xưa...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Trở về

Tại quảng trường rộng lớn phía bắc của hòn đảo nổi trên không trung. Một trong tám vòng tròn ma pháp lóe sáng rồi hai thân ảnh bất ngờ xuất hiện ngay sau đó

- Sư phụ. Người khỏe. Các vị Thập chủ khỏe a!

- Sư phụ!

Hai thân ảnh này lập tức cúi chào. Chu Huyền Viện Trưởng mỉm cười, thần sắc vui vẻ, vô cùng hài lòng. Sau lưng hắn là ba vị thập chủ và ba thân ảnh tuyệt sắc mỹ nữ đang ngóng đợi ngó cái đầu nhỏ nhắn qua.

- Tu vi tăng hơi chậm, hai người về nghỉ ngơi. Sáng sớm ngày mai ta đưa các người ra khỏi bí cảnh trở về học viện. Từ giờ hai người chính thức là đệ tử của Chu Huyền ta. Thanh Thanh là đại đệ tử, Thiên Vũ là nhị đệ tử. Thiên Vũ, người có ý kiến gì không?

- Dạ lão sư, người sắp xếp ổn thỏa!

Thiên Vũ chấp tay cúi đầu một lần nữa, khi ngẩng đầu lên thì đã không thấy thân ảnh của Chu Huyền Viện Trưởng đâu nữa. Thay vào đó là một thân ảnh yêu kiều, thấp phần mềm mại nhảy thẳng lòng hắn. Người này không phải Huyền Huyền thì còn là ai khác nữa chứ!

- Thiên Vũ, người ta rất nhớ người. Tên vô lương tâm này...

Nghe giọng Huyền Huyền không nhẽo mà lòng Thiên Vũ hẳn liền tan chảy. “Đáng yêu quá”. Nàng ta đã lớn thế này rồi, mười bốn mười lăm tuổi mà thân thể dường như đã phát dục đầy đủ không kém gì Thanh Thanh, đúng là người chủ tu Luyện Cốt có khác.

Sau lưng Huyền Huyền là Tiêu Tiêu mặt đỏ ửng, không biết nàng ta đang nghĩ cái gì mà Huyền Huyền liếc sang rồi cười rộ lên. Vũ Na thì vẫn đứng tại đó, gương mặt nhìn Thiên Vũ, đôi mắt tuy vui mừng nhưng có điều gì đó bất đắc dĩ ẩn hiện bên trong.

Nhưng trong chốc lát, nàng ta bỗng cảm nhận được một ánh mắt nóng rực đang chiếu vào mình, ánh mắt này phát ra từ hướng của Thiên Vũ, nhưng không phải hắn mà là Thanh Thanh.

Thanh Thanh đứng im tại đó từ bao giờ, nàng ta nhìn chằm chằm vào Vũ Na từ khi Chu Huyền rời khỏi. Trên khuôn mặt tuyệt mỹ đó long lanh một vài giọt nước mắt. Nàng ta đã khóc, khóc khi nhìn thấy Vũ Na, miệng thì thầm vô cùng nhỏ:

- Lệ Hoa, là nàng, là nàng phải không...?

Vũ Na hiện tại đang vô cùng lúng túng, không biết rằng mình đã làm gì sai. Nàng ta vội vã lấy một chiếc khăn tay tiến tới đưa cho Thanh Thanh.

- Người quen ta...?

Cầm lấy chiếc khăn tay, Thanh Thanh chậm rãi lau đi vài giọt lệ vương trên má, nàng ta cầm chiếc khăn, đưa lên mũi nhẹ hít một hơi. Đôi mắt lóe sáng rồi trở về vẻ lãnh đạm ban đầu. Nhưng đôi mắt kia nhìn Vũ Na thì vẫn tỏ ra một sự nhiệt tình như trước.

- Xin lỗi, ta nhận lầm người. Hân hạnh được làm quen, ta tên Thanh Thanh, sư ti của Thiên Vũ.

Wu Na nghe vậy thì vui mừng, nàng ta đã được Ninh Kha lão sư giới thiệu về Thanh Thanh vô số lần. Tuy câu từ không được hài hòa cho lắm nhưng cũng nghe ra Thanh Thanh là một kì tài luyện dược.

- Thanh Thanh ti, ta đã nghe lão sư kể về ti rồi. Cảm ơn người đã giúp đỡ hân hai năm qua. Ta là đệ tử của Ninh Kha lão sư.

Wu Na cũng rút một bình đan dược vô cùng đẹp mắt ra từ nhẫn trữ vật, quay ra ngượng ngùng đưa cho Thiên Vũ, bên trong có ba viên đan dược vàng óng tỏa ra sinh mệnh lực vô cùng cường đại.

- Cho đệ... Ta... ta chỉ có bấy nhiêu thôi!

Nói xong nàng liền trở về đứng sau Ninh Kha Tháp Chủ. Thấy người mình yêu tay trong tay với một người khác đúng là một sự dả kích vô cùng lớn đối với một cô bé ngây thơ trong trắng như nàng.

...

Cuộc hội ngộ kéo dài tới tận tối muộn, Huyền Huyền, Tiêu Tiêu lưu luyến rồi đi bỏ lại Thiên Vũ trong tình trạng ‘người ngủ củ chuối’ trần trọc lác quắc qua lại cả đêm.

Không chỉ Thiên Vũ, trong căn nhà tranh một thân ảnh khác nằm trên giường nhưng đôi mắt kia vẫn mở to ngăm nhìn trần nhà. Miệng nàng thì thảo cái tên ‘Lệ Hoa’ liên tục rồi thở dài...

Học viện giờ đã thay đổi triệt để sau lần bí cảnh trước. Bí cảnh đã không còn có thể mở ra nữa mặc dù cổng vào đã nói lỏng hơn rất nhiều. Nội môn học sinh hiện tại không chia lớp Sơ, Trung, Cao nữa. Mà tổ hợp thành các nhóm nhỏ. Đứng đầu là các học viên lớp Cao đủ danh vọng.

Trong học viện cũng xuất hiện thêm rất nhiều gia tộc tới nhờ nương tựa. Thế giới bên ngoài đang dần dần đổi thay, dường như có một thế lực nào đó vô cùng lớn thao túng tất cả thấp lên một mối lửa chiến tranh trên toàn đế quốc Thiên Vĩ.

Tuy học viện đã có sự thay đổi, nhưng xóm nhỏ ven núi thì năm năm qua vẫn vậy, chỉ có thêm một tiểu sư đệ nữa được Từ Mạnh cứu về, hiện tại mới mười một tuổi. Trước xóm nhỏ hiện tại đã có một đoàn người đứng ngóng chờ.

- Trần Khải sư huynh, tiểu tử Thiên Vũ kia có thực là trở về ngày hôm nay không? Hân đi năm năm trong bí cảnh về chắc chắn chúng ta phải thịt hân một phen, nghe nói hân thu hoạch không tệ đâu nha.

- Hừ, Lương thế gia nhà người giàu có phú khả địch quốc, còn bắt chẹn tiểu đệ vậy sao.

- Thói quen, thói quen... Ha ha ha.

Nghe Trần Khải và Lương Gia Huy đối đáp làm mọi người đều phải bật cười. Xóm nhỏ này có cây hài Lương Gia Huy thì đúng là không thể nào buồn nổi...

Cao Tiểu Hà đôi mắt luôn ngóng chờ về hướng con đường đó, rất nhanh đã phát hiện ra hai thân ảnh dần dần tiến tới. Mắt nàng rung rung, hai dòng nước mắt hạnh phúc chảy dài trên má nàng. Cuối cùng nàng đã thấy được con trai nàng trở về...

- Mẫu Thân... người khỏe a. Con nhớ người vô cùng!

Thiên Vũ chạy nhanh tới, chui vào lòng Tiểu Hà như thời điểm hân còn bé vậy, mặc dù hân giờ đã cao bằng nàng rồi. Cảm giác ấm áp này khó mà diễn tả nổi. Tuy hân vẫn còn một chút khúc mắc về người mẹ này nhưng tình cảm của bà dành cho hân thì Thiên Vũ hân đều cảm nhận được một cách vô cùng sâu sắc.

- Trần Khải sư huynh, Trần Chí sư huynh, Từ Du sư ti, Lương sư huynh...

- Ta đã trở về... Tối nay ta bày tiệc, không say không về. Ha ha ha

...

Trên sườn núi, trước cửa của một trang viên nhỏ.

- Con đã về, lão sư người khỏe.

- Vào đi!

Thiên Vũ tiến vào, khom lưng cúi chào rồi ngồi xuống ghế đá đối diện với Từ Mạnh lão sư. Tuổi thọ của tu sĩ rất dài, chính vậy nên năm năm qua chỉ có Thiên Vũ lớn lên, còn hầu hết mọi người đều giữ nguyên hình dáng, đương nhiên bao gồm cả Từ Mạnh.

Vấn thái độ ung dung đó, vẫn cứ chậm chạp mà chắc chắn đó. Mọi kí ức quen thuộc về vị lão sư này ùa về tâm trí của Thiên Vũ.

- Tu vi không tệ. Từ chất nguoi bình thường nhưng tiến bộ còn hơn cả những kẻ được coi là nhân tài kia.

- Đa tạ lão sư, đều là công sức của người chỉ điểm.

- Nguoi thôi vuốt mõng ngựa đi.

Từ Mạnh đưa chén lên hóp một ngụm trà nhỏ, nhìn lại Thiên Vũ một lượt rồi nói tiếp:

- Đã giải khai phong ấn? Được rồi, muốn hỏi gì thì hỏi đi.

- Người vẫn trực tiếp như vậy. Thật sự hôm nay con tới vẫn chỉ muốn vấn an người mà thôi. Chuyện Từ Hòa và Từ Tùng đều đã là quá khứ.

- Nguoi có trách ta không?

- Lão sư, người nói gì vậy. Con tuyệt đối không trách ngài, nếu không có... không có hai người kia thì con đã chôn thân tại bí cảnh rồi.

- Ta không nói truyện đó, ta nói Chu Huyền.

Thiên Vũ bất ngờ ngẩng đầu. Có thể nói hắn vẫn chưa thực sự coi Chu Huyền làm lão sư của mình, hắn vẫn có một nỗi băn khoăn lớn tại trong lòng suốt năm năm qua. Sao lão sư lại có thể đồng ý nhường đồ đệ nhanh như vậy trước một người ngoài.

Nhận ra vẻ lúng túng trong con mắt Thiên Vũ, Từ Mạnh mỉm cười rồi nói:

- Ban đầu ta định báo thù xong sẽ để nguoi kế thừa Từ Tộc. Nhưng từ khi hắn xuất hiện thì số phận của nguoi đã sang một trang mới rồi. Số phận của nguoi không hề đơn giản như nguoi nghĩ.

- Lão sư, người... bót lòng vòng được không, ta... ta không hiểu.

- Hừ... Mai tới gặp ta, tối nhắc Từ Du mang cơm cho ta.

Tiếp đó một thân ảnh vụt lên không trung, bay xuống chân núi và ỳnhhhhh...! Một thân ảnh nhỏ nhắn từ xóm nhỏ chạy ra hướng tới nơi gây ra tiếng động mà reo hò.

- Hoan hô! Đại sư huynh, người thắng rồi. Thiên Vũ sư huynh đúng là lại bị lão sư ném xuống... Ha ha ha

Xa Xa trong xóm nhỏ vang lên một tiếng gầm vô cùng khí thế:

- Gia Huy, chạy đâu...! Nộp tiền ha ha ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Tiêu Tiêu, Huyền Huyền

Bữa tiệc đó kéo dài từ chiều tới tận khuya muộn. Bất kì ai là nam đều đã nằm bất tỉnh nhân sự, cả phòng khách nồng nặc mùi rượu. Thật kì lạ, ở thế giới này độ tuổi nào cũng có thể uống rượu, năm tuổi ngồi uống rượu với cha cũng là chuyện bình thường. Chỉ là nguoi có điều kiện để uống hay không mà thôi.

Rượu có thể thúc đẩy linh khí trong cơ thể vận chuyển nhanh hơn, cũng có thể tăng cảm ngộ hấp thụ linh khí. Nhưng uống với mức độ vừa phải thì mới có tác dụng như vậy. Chứ uống tới bất tỉnh nhân sự thì chỉ có thể thúc đẩy tiền bạc trong túi ra đi nhanh hơn mà thôi! Rượu ở thế giới này vốn là mặt hàng xa xỉ, mà đa phần là rượu hoa quả, độ rượu rất thấp.

- Hừ, Thiên Vũ thôi tha. Uống lắm thế để làm gì không biết. Tất cả do đại sư huynh, tên mê rượu hơn cả mạng ấy... Đợi hắn tỉnh ta sẽ xử lý cả hai tên đầu gối này...

- Huyền Huyền, muội chăm hắn cả đêm rồi. Nghi chút đi, để... Để ta chăm giúp cho một lúc.

Tieu Tieu bê chấu nước đi vào phòng của Thiên Vũ, nàng và Huyền Huyền chăm sóc Thiên Vũ từ đêm qua tới giờ. Hà bá mẫu thấy vậy liền vui lắm, nàng ta đi tới thư viện làm việc từ đêm qua, để cho lũ trẻ không gặp trở ngại gì phát triển tình cảm một cách tự nhiên.

- Vâng tí tí, người không được làm gì hấn đâu nhá. Ta đi thay bộ quần áo rất nhanh rồi về.

- Muội nói cái gì đấy, ta sao có ý gì với hấn được.

- Hứ, tí nghĩ gì ta cũng biết đó... hihì.

Nói xong Huyền Huyền liền rời khỏi, Thiên Vũ có phước nằm trong lòng người đẹp ngủ mà không hề biết. Quần áo hiện tại của hấn cũng là nàng thay cho, mặc dù không đúng trình tự lắm nhưng cũng coi như che đậy bộ phận cần thiết. Chính vậy nên người nàng lúc này mới ám toàn mùi rượu và cái mùi của người mà nàng yêu mến kia.

- Thanh Thanh, chạy, chạy mau... Nó là yêu thú cấp năm... Nguyệt Tháo, haha đúng chính là nó... Trốn mau, ba con nữa đang tới...

Cơ thể con người khi được thả lỏng, vô lo vô nghĩ thì lúc chìm vào giấc ngủ sâu thường sẽ xuất hiện giấc mơ, nhiều người còn nói mê. Thiên Vũ cũng vậy, hấn đang mê về những lần nguy hiểm có trong bí cảnh kia...

“Chạy... trốn đi... nó tới đó...”. Những câu này vang lên bên tai làm thâm tâm Tieu Tieu cảm thấy thương cảm vô cùng. Mặc dù đôi lúc có xuất hiện tên của một người con gái khác nhưng cô nàng nhút nhát hiền hậu này không hề nổi lên lấy một tia ghen tuông nào.

Tieu Tieu tiến tới, cầm chiếc khăn lau đi vài vết bẩn trên mặt Thiên Vũ. Lúc này nàng ta có thể thoải mái đối diện với Thiên Vũ, điều mà nàng mong chờ và e ngại bấy lâu nay.

Một khuôn mặt vô cùng bình thường nhưng trong mắt nàng hiện tại lại là khuôn mặt anh tuấn, anh tuấn nhất từ trước tới nay nàng từng gặp.

Nàng ta cúi đầu ngắm nhìn từng đường nét trên khuôn mặt ấy, hai má liền đỏ ửng... Ngay lúc này, một vòng tay bám lấy bà vai nàng kéo xuống ôm vào lòng...

- Huyền Huyền, là nàng sao?

Một giọng nam có chút mơ hồ nhỏ nhẹ vang lên. Con nai trong nội tâm nàng bắt đầu nhảy loạn, đôi mắt nàng nhắm chặt, hai tay để trước ngực cố gắng đẩy thân hình kia ra, nhưng dường như chúng đã mất hết sức lực, vô lực kháng cự với cái ôm này của Thiên Vũ. Hấn nhỏ nhẹ nói:

- Ta rất nhớ muội. Năm năm qua, ngoài mẫu thân ta ra, muội là người mà ta nhớ nhất, đặc biệt là vào ban đêm. Bầu trời đêm bên trong bí cảnh chỉ có một màu đen, một màu đen cô đơn và tĩnh mịch tới đáng sợ.

- Muội biết không, nguy hiểm trong đêm tối cũng lớn hơn ban ngày rất nhiều. Nhưng trong màn đêm bất tận đó, ta lại trở nên minh mẫn hơn bao giờ hết. Nhớ tới muội làm ta có thêm dũng khí, có thêm động lực để trốn thoát khỏi chúng, để trở về cùng muội...

- Đến tận bây giờ, khi được ôm muội vào lòng, ta còn nghĩ mình đang trong mơ. Vì đã không ít lần ta có giấc mơ như vậy, để rồi lại có một tiếng gầm rú nào đó đánh thức giữa chừng. Ta sợ, ta sợ tỉnh dậy không còn thấy muội nữa...

Nói xong, hấn thở dài một hơi, siết vòng tay ôm chặt cơ thể mềm mại kia thêm một chút.

- Người ta say thường là say vì rượu.

- Ta say rượu lại là say vì tình.

- Tình khi say, rượu vào càng thêm ngấm.

- Ngấm vì tình, ngấm cả vì giai nhân!

...

- Huyền Huyền, ở lại với ta...!

Nói xong hấn lại nhắm mắt chìm vào giấc ngủ sâu. Gương mặt hấn dần ra, khóe miệng mỉm cười nhẹ nhõm tỏa lên một niềm hạnh phúc vô hạn. Thu lại sự cảnh giác, thu lại sự đề phòng, hấn nhắm mắt ngủ say sưa như một đứa trẻ vô lo vô nghĩ. Đã lâu lắm rồi hấn không có một giấc ngủ nào ngon và dài tới như vậy.

Đầu óc Thiên Vũ đã căng cứng năm năm qua rồi, lại ở trong môi trường không có ai để sẻ chia, để nói chuyện. Sự cô đơn đôi khi còn khủng khiếp hơn cả những con yêu thú ngoài kia...

Một bóng ảnh đứng tại rìa bên ngoài cửa, lưng dựa vào tường, đôi chân run run như sắp ngã. Những giọt lệ trên mắt nàng không ngừng tuôn rơi. Một thân ảnh nằm trong vòng tay ấm áp kia, đôi môi nàng mím chặt kiềm chế những tiếng khóc nức nở, nghẹn ngào, lệ cũng không ngừng tuôn rơi... Hai con người cùng suy nghĩ, cùng cảm ngộ, cùng khóc trong niềm hạnh phúc trào dâng...

Lúc này, tại một khu rừng cách học viện khoảng chừng hơn một trăm kilomet. Một đoàn người đang trật vật chạy trốn những bóng ảnh màu đen phía sau.

- Thiếu gia. Người đi trước. Chúng ta ở lại tử chiến cùng lũ cầu kia.

- Không được! mau đi. Sắp tới địa phận của học viện. Các người chính là tương lai của Lâm gia...

Một nhóm toàn thanh thiếu niên của Lâm gia đang chạy trốn sự đuổi giết gắt gao của những tên sát thủ phía sau. Vị thiếu chủ kia chính là Lâm Dương Dung, huynh đệ cùng cha khác mẹ với Thiên Vũ. Tình thế hiện tại đã vô cùng nguy cấp, kẻ thù phía sau đã áp sát rất nhanh. Một trận tử chiến tại khu rừng này là điều không thể tránh khỏi.

- Dương Dung. Cúi xuống!

Một giọng nói ma mị vang lên, Lập tức Dương Dung vẫy tay ra hiệu. Cả đoàn người cúi rạp xuống mặt đất.

Vô số ma pháp đủ các hệ nguyên tố cùng với mũi tên và ám khí, phi kiếm phóng qua đầu hấn hướng về đám người áo đen đang đuổi tới...

Ầm ầm ầm.. vô số tiếng nổ vang lên xen lẫn vào nhau, khói bụi mù mịt. Nhân lúc địch nhân còn bất ngờ, một đoàn người áo đen xông ra từ cánh phải phi thân vào đám khói quần chiến với đội sát thủ kia. Tiếng đao kiếm va chạm và tiếng vũ khí cứa vào da thịt vang lên thảm thiết. Nhưng lại không hề có bất kì một tiếng kêu la nào vang lên cả!

Thấy cơ hội, Dương Dung cũng nắm bắt vô cùng nhanh:

- Viện binh đã tới, tất cả trở lại trợ giúp.

- Giết...

...

Gió đã đổi chiều. Nhờ sự trợ giúp của Tử Tộc, nhóm thanh niên Lâm tộc này không những thoát khỏi kiếp nạn bị đồ sát ngay trước mắt mà còn diệt sạch truy binh.

- Oánh ti, người khỏe. Bên Lâm gia như thế nào rồi?

Dương Dung tiến tới hỏi với nét mặt vô cùng lo lắng, cha hấn vẫn ở Lâm tộc đối kháng lại lão tổ Uy gia...

- Đã phái người, hiện chưa có tin tức cụ thể nhưng cũng không hề có hung tin. Người yên tâm, bọn người bị truy sát chứng tỏ tình cảnh bên đó cũng không quá nguy cấp. Chúng không làm gì được Lâm gia nên mới truy sát các người.

Ngập ngừng một lúc nàng lại lên tiếng:

- Các gia tộc khác đâu? Các người tách đoàn từ bao giờ?

- Tính tới giờ đã là bảy tiếng rồi, ta cũng không biết tình hình bọn họ ra sao. Nhưng hầu đa sát thủ theo đuổi đều đã đuổi theo bọn ta. Oánh ti, hiện tại chúng ta quay lại giết ngược lại bọn chúng.

- Không cần, về thôi, đã có người xử lí...

Hai người quay đi, cùng hướng học viện mà trở về. Ngay khi bước được ba bước, Dương Oánh bỗng vận khí, người nàng hóa thành một đạo lôi điện hướng bên phải lao đi vô cùng nhanh.

Tay phải nàng lóe lên, một bộ phi tiêu gồm hai mươi mốt chiếc hướng một cái cây cổ thụ mà phi tới với tốc độ không tưởng.

- Chết tiệt! Dương Oánh, người đợi đấy.

Ngay tại gốc cây cổ thụ đó xuất hiện ba bóng người mặc đồ đen, hai tên phía trước lập tức mất đi khí tức vì trúng tiêu độc.

Hóa ra tên phía sau còn lại đã kịp thời sử dụng hai thân ảnh xấu số kia để làm khiên thịt chặn phi tiêu. Động tác vô cùng liền mạch, hấn liền hóa thành phọt con lốc nhỏ rồi biến mất ở phương xa...

Nàng ta cẩn thận tra xét tình hình xung quanh rồi tiến tới vạch khăn che mặt hai cái xác nằm trên mặt đất kia...

- Hừ, Âm vệ Hoàng Gia. Báo lão sư, chúng đã không nhận được nữa.

Không gian bỗng trở nên méo mó, một tiếng “Văng” bỗng vang lên vô cùng quỷ dị, rồi không gian lại trở lại bình thường.

Chương 49: Chuẩn bị của hai vị Lão Sư

Từng đoàn từng đoàn người ngựa nối đuôi nhau trải thành một hàng dài đi vào học viện. Con đường chính rộng lớn với năm làn xe ngựa hiện tại cũng đã chật ních người. Nhân viên công vụ của học viện phải cật lực làm việc liên tục suốt năm ngày qua, mà đoàn người kia vẫn chưa thể thấy có dấu hiệu vơi bớt đi...

Mạch nước ngầm trong đế quốc giờ đã bắt đầu rục rịch hoạt động trở lại. Những sự việc thảm thiết như cả một gia tộc bị tuyệt diệt, không còn một ai sống sót, đã không còn là điều mới lạ gì nữa. Một bầu không khí áp lực, khản trương đang bao trùm lên toàn bộ đế quốc Thiên Vị.

Sự di tản với quy mô lớn này đang diễn ra trên toàn đế quốc. Người thông minh sẽ nhận ra ngay, sự di tản này thực chất là sự tập chung về sức mạnh quân sự. Mọi thể lực, mọi sức mạnh đang được hội tụ trở lại để làm bước khởi đầu cho một sự kiện trọng đại sắp xảy ra.

Hiện tại đế quốc đang có ba thế lực nổi lên tạo thành một thế chân vạc, ba thế lực này luôn kiềm chế lẫn nhau tạo thành tình thế tạm thời cân bằng. Liên Minh Ngũ Chi, Hoàng Thất, và Âm Thiên Tông. Sức mạnh của các thế lực cũng dần hội tụ trở thành một khối thống nhất. Con rồng tổ mạnh nhất trong hai vạn năm qua đã có dấu hiệu bắt đầu...

Tại một ngọn tháp hoang, ngọn tháp này được coi là tháp ma trong học viện. Tại đây có vô số vụ tự tử kỳ lạ không có lời giải đáp vô số năm nay. Là một điều lạ cao tăng học viện không hề có ý đồ bỏ hay điều tra tường tận về ngọn tháp này.

- Sư huynh, những chiếc bánh răng kia đã bắt đầu quay, từ giờ chúng ta không còn đường lui nữa rồi. Kẹt một bánh là cả hệ thống sẽ đổ bể.

- ...

Bên cạnh cửa sổ, ánh trăng mờ ảo chiếu rọi xuyên qua tấm rèm đã rách rưới từ lâu. Ánh trăng dịu mát đó in hình hai bóng người đang lẳng lặng đứng nói chuyện bên cửa sổ.

- Từ Tiêu... Đệ có hối hận không?

- Đến giờ này huynh còn nói những câu như vậy.

- Ta đã thề không đội trời chung với lũ khôn kiếp ấy rồi. Một ngày chúng sống là ta thêm một ngày đau khổ dần vặt.

Người vừa nói chính là vị Viện Trưởng học viện với tính cách đạo mạo lạnh lùng kia, hần hiện tại đang cắn răng gằn lên từng chữ một với sự phẫn nộ điên cuồng.

Dường như hần chỉ có thể sống thật với con người mình khi có vị sư huynh này bên cạnh. Thù hận trong mắt hần đã áp đi toàn bộ ánh trăng dịu mát kia, bầu không khí trong căn phòng trở nên nặng nề một cách dị thường.

Người bên cạnh kai vẫn đứng thẳng lưng, không thêm liếc nhìn tới vị đệ đệ già nua hơn mình rất nhiều này lấy một cái. Rồi hần chậm rãi nặng nề mở miệng:

- Trong đó... có phụ thân và phụ mẫu. Đã rất lâu rồi chúng ta không gặp lại họ. Nếu có cơ hội, hãy để ta đích thân... kết liễu họ!

- Không được, ta biết huynh nghĩ gì... Từ Mạnh, huynh đã quên ánh mắt cầu xin của muội muội trước khi bị đẩy vào nơi đó rồi sao? Huynh đã quên ai là người đẩy muội muội vào đó rồi sao?

Giọng nói già nua của Viện Trưởng lại gằn lên từng chữ, trong từng câu nói hiện lên sự hận thù đi kèm với niềm thống khổ vô tận!

- Chúng ta khi đó không có sức mạnh, chỉ có thể bất lực nhìn theo lũ khôn kiếp đó... Nhưng hiện tại, dù có phải trả bất kỳ cái giá nào đi chăng nữa, ta cũng phải tuyệt diệt cái gia tộc ác ma kia... Phụ thân, mẫu thân, cũng là người của gia tộc đó, không có ngoại lệ!

Từ Mạnh quay sang nhìn lại vị đệ đệ của mình, đôi mắt chứa tâm sự nặng nề. Từ Tiêu vốn chỉ kém hần hai tuổi, nhưng vì truy tìm sức mạnh nên hần đã đi lối tắt.

Hần đã lập giao ước với loài quỷ, trao cho chúng sinh mệnh lực để truy cầu sức mạnh của bản thân. Hiện tại Từ Tiêu đã có bộ dạng giống như một ông lão sắp gần đất xa trời vậy, nhưng tu vi lại đã vượt xa vị đại ca đứng kế bên.

Hần cần là cần sức mạnh, cần trả thù, chứ không cần tuổi thọ, vậy nên hần bỏ ra tất cả, sẵn sàng trả giá tất cả và không hề hối hận với quyết định của

chính mình.

- Từ Tiêu, thông đạo đó còn sử dụng được mấy lần.
- Huỳnh cần làm gì, một mình đệ là đủ rồi, huynh còn phải tìm Linh Đang đại tẩu. . .
- Ta cần cho Thiên Vũ rời khỏi nơi đây. Hấn không nên bị cuốn vào vòng xoáy này, tại thời điểm này. . .
- Chu Huyền hấn đồng ý sao? Với thực lực của hấn thì bảo vệ Thiên Vũ đâu có gì là khó?
- Hấn đã bị trời vào ‘Trần yêu tháp rồi’ không thể rời xa học viện, Thiên Vũ cần phát triển, bao bọc hấn như vậy là hại hấn. Hơn nữa Chu Huyền hấn cũng đã đáp ứng, đệ không cần phải lo. Kế hoạch lần này, nhất định thành công.

...

Chiều ngày hôm sau, trong một ngôi nhà nhỏ trên sườn núi, Thiên Vũ đã tỉnh lại, hấn sửa soạn rồi gặp vị lão sư Từ Mạnh của mình. Như thường lệ, Từ Mạnh chậm rãi rót trà rồi đẩy về phía Thiên Vũ.

Đáng nhẽ công việc rót trà này vốn là của học trò làm cho lão sư, nhưng Từ Mạnh hấn lại nhất quyết không cho bất kì ai sử dụng ấm trà này. Ấm trà đó dường như có kỉ niệm vô cùng đặc biệt với hấn vậy.

- Lão sư, người cho gọi con?

Từ Mạnh chậm rãi đặt một chiếc nhẫn lên bàn, hình dáng nó vô cùng phổ thông, nhưng Thiên Vũ có thể cảm nhận được dao động linh khí trong đó vô cùng khủng khiếp, đồ vật bên trong tuyệt đối không phải vật phàm.

- Cảm lấy. Bên trong có linh thạch, đan dược và một bộ kiếm trận do chính ta luyện chế. Ngươi trở về, cầm thẻ bài của ta tới thư viện, lên tầng cao nhất tùy ý chọn ba bí kĩ hoặc công pháp để sử dụng. Nhớ kĩ là chỉ được ba, quyền lợi của ta chỉ được ba bộ mà thôi.

- Lão sư, người làm vậy là có ý gì?

Từ Mạnh trầm ngâm không trả lời, hấn tiếp tục rút một viên ngọc bội từ trong tay áo để cạnh chiếc nhẫn. Hấn nhìn thẳng vào mắt Thiên Vũ cẩn thận nói:

- Nhớ! Không được rời viên ngọc bội này quá năm mét. Mạch nước ngầm đế quốc này đang rung chuyển. Con nên chuẩn bị trước tình huống xấu nhất có thể xảy ra. Lâm Dương Dung đã dẫn phần lớn Lâm gia tộc nhân tới đây, tới nay sẽ tiến vào học viện.

- Lâm gia? Vì sao? Lão sư, năm năm qua đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

- Hỏi Lâm Dương Dung hấn! Nếu sau này gặp nguy hiểm, bóp vỡ ngọc bội kia, nó vốn là một ngọc phù ẩn chứa truyền tống trận. Khi đó con sẽ rõ, hiện tại chưa cần thiết. Được rồi trở về đi.

Ra hiệu tiễn khách đối với Thiên Vũ, Từ Mạnh liền quay lưng rời đi. Bỏ lại hai món vật phẩm trên bàn và Thiên Vũ đang mơ màng không hiểu. Vị lão sư này lúc nào cũng vậy, thần thần bí bí, lòng vòng tới mức khó chịu. Nhưng đối với Thiên Vũ hấn thì lúc nào cũng hết lòng quan tâm. . .

- Lão sư, còn Chu Huyền lão sư thì sao?
- Linh Thạch và đan dược là của hấn cho, hấn đã đồng ý!

...

Trong căn nhà nhỏ của Từ Mạnh. Ngay khi Thiên Vũ rời đi liền có một thân ảnh nam tử hiện thân. Hấn có mái tóc màu tím nổi bật không thể nhầm lẫn với ai khác, Chu Huyền Viện Trưởng vừa hiện thân liền mở miệng hỏi Từ Mạnh:

- Truyền tống đó điểm cuối là tại đâu?
- Bán nhân, Hắc Vũ tộc.
- Triệu Hồi Hắc Tộc, ngươi có giao tình với chúng?
- Đúng vậy, chuyện xưa không đáng nhắc tới.

Chu Huyền đứng tại đó, nhú mày suy nghĩ một hồi, rồi hấn trịnh trọng nói:

- Mấy lão quái kia cũng đã có người tỉnh giấc, ta đã cảm nhận được một vài khí tức quen thuộc. Không biết là bọn hấn dùng bí pháp gì tồn tại tới giờ, Tuy sức mạnh giảm nhiều nhưng vẫn không thể khinh thường. Ta sợ lần này trung tâm bảo tổ chính là ‘Trần Yêu tháp’ kia.

- Các Thập Chủ đã tìm ra đủ truyền nhân chưa? Ta vừa nhận được tin, Từ Tộc hoàng gia đã bắt đầu hành động. Chắc chắn bọn chúng có chỗ dựa mới dám xuất binh sớm như vậy. Học viện nên chuẩn bị đầy đủ tránh để rơi vào tình thế bị động.

- Tất cả mọi việc đều do các người làm chủ, bọn ta xuất hiện chỉ với mục đích hoàn thành sứ mệnh của Lão Sư. Người cứ thẳng tay làm việc, an nguy của học viện đã không còn liên quan tới chúng ta...

Nghe vậy khuôn mặt nghiêm nghị của Từ Mạnh đã dần ra rất nhiều, điều mà hắn lo nghĩ đã được giải khai. Nếu Chu Huyền chen một chân vào Học Viện thì kế hoạch của hắn sẽ vỡ lở tất cả. Suy nghĩ hồi lâu, Từ Mạnh chậm rãi lên tiếng:

- Tốt... nhưng đề Thiên Vũ hắn ở lại có đúng đắn?

- Thiên Ý vô phù. Cho dù là Thiên Tử nhưng nếu không được mài dũa thì cũng chỉ là củi mục mà thôi. Bao năm nay hắn chưa hề có động lực để vươn lên, ta cũng chưa kích phát nổi tiềm lực ẩn dấu trong cơ thể của hắn.

Nghĩ tới đây, Chu Huyền liền cười mỉm, đôi môi màu tím đỏ nhếch lên trông vô cùng yêu tà, quý dị.

- Năm năm quan sát ta thấy hắn là loại người chuyên gì cũng tìm ra lỗ hổng, lỗi tất để lợi dụng được. Con người này tuy có chút lười, nhưng lại lấy sự thông minh để bù đắp vào. Ta cũng không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu. Tất cả do Thiên ý...

...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Phụ truyện... hoàng tộc – tử tộc

Luyện đan là loại nghề nghiệp vô cùng cao quý trên đại lục. Một luyện đan sư thường phải có một hoặc nhiều thể lực đứng sau hậu thuẫn tài lực. Vì quá trình học vốn đã rất khó khăn, lại vô cùng tốn kém, hơn nữa phải đáp ứng đủ một số tiêu chí khắt khe thì mới có thể học luyện đan thuật.

Người luyện đan phải tu cả hai hướng Luyện Khí và Luyện Thần. Luyện Khí làm gì, Linh Khí chính là để điều khiển, dẫn dắt, tinh lọc được lực trong lò. Còn Luyện Thần, chính là để sắp xếp, phân chia được lực một cách tinh chuẩn.

Giống như người đang quản lý một cái kho hàng vậy, bốc vác, vận chuyển hàng chính là Luyện Khí, còn việc để hàng tại đâu trong kho thì lại là Luyện Thần xử lý.

Nói như vậy thì đúng là ai ai cũng có thể học và theo nghề luyện đan. Nhưng người luyện đan muốn phát triển thì phải có thêm một đặc điểm đặc thù phù hợp với nghề này.

Ví dụ như Vũ Na, nàng vừa có pháp khí bản mệnh là đan đình, vừa có quang minh nguyên tố phụ trợ. Tương lai nàng ta sẽ trở thành một nhân vật phong vân được mọi thể lực săn đón và tôn kính...

Nhưng Vũ Na của ngày đó thì còn rất xa, Vũ Na hiện tại lại đang cảm thấy vô cùng đau đầu với cô nàng Nam Cung Thanh Thanh kia.

- Vũ Na, muối làm thế là sai rồi, Từ Linh thảo vốn có một chút dược lực hàn tính, kết hợp với Mãn Hoa Đăng hòa tính sẽ khó mà dung hợp.

- Thủy tính của Thủy Linh Đăng vốn vô cùng mạnh mẽ, nếu làm dung môi độc dược dạng nước thì sẽ tăng thời gian thi độc thêm hai phần a...

- Muối để ta làm mẫu cho này, đầu tiên tinh lọc lá của Bách Diệp, giảm thiểu hàn tính trong hoa, rồi sau đó tới nhụy và cuối cùng mới là cánh...

- ...

Thanh Thanh từ khi trở về đã bám riết lấy Vũ Na một cách khó hiểu. Nhiều lúc Vũ Na còn cảm thấy nàng ta nhiệt tình một cách bất thường. Đôi mắt Thanh Thanh nhìn nàng giống như... giống như Thiên Vũ nhìn Huyền Huyền vậy! Nghĩ tới đây Vũ Na rùng mình, “Không lẽ nào lại như vậy chứ?”. Nàng ngẩng đầu lên nhìn vào người con gái tuyệt sắc phía trước.

Thanh Thanh bình thường và Thanh Thanh ở cùng Vũ Na là hai con người khác nhau hoàn toàn. Nàng ta vốn đã vô cùng xinh đẹp, giờ đây lại còn trang điểm tôn lên vẻ đẹp sắc sảo mà thanh tú của nàng.

Đôi mắt nàng to tròn đen láy, lông mi được chải chuốt kỹ càng kẻ thêm một lớp phấn hồng nhìn vô cùng hiền thực. Lông mày lá liễu vốn mỏng và dài, sống mũi cao cao cùng cái miệng nhỏ nhắn đã được tô son màu hồng nhạt.

Mọi thứ kết hợp với làn da trắng hồng không tì vết kia của tạo nên một gương mặt dường như chỉ xuất hiện trong tranh vẽ. Đến Vũ Na nhìn nàng cũng phải ghen tị không thôi.

Khuôn mặt đỏ đủ để câu dẫn tất cả nam nhân trên thế giới này. Hiện tại nếu có người nói nàng là nữ thần, thì cũng không ai có thể phản biện được khi đứng trước vẻ đẹp này. Vậy mà khuôn mặt này hiện tại chỉ có Vũ Na có thể chiêm ngưỡng. Có người thứ ba xuất hiện trong căn phòng là nàng ta lập tức đeo mặt nạ và biến thành ‘Nam Cung Thành’ ngay lập tức. Thiên Vũ cũng không phải ngoại lệ...

- Thanh Thanh tí ti, tí ti kể chuyện cho ta về Thiên Vũ đi. Hai năm tí ở cạnh hắn chắc là cũng hiểu đôi chút về con người hắn chứ?

Vũ Na ngừng công việc lại, hai tay nàng chống vào cằm, đầu nhỏ lắc lư, đương đôi mắt to tròn ngây ngô nhìn về Thanh Thanh hỏi.

- Hừ, tên vương bát đần đó thì có gì để nói. Ta không biết.

- Sao người dường như có ác cảm với Thiên Vũ đệ đệ vậy. Ta thấy hắn rất tốt mà.

- Hắn... hắn tốt ở điểm nào? Vũ Na, ta khuyên muội, muội có thể thích bất kì ai, cũng không được thích tên vương bát đần đó. Hắn dám tán tỉnh cả ta đây...

Bị nói toạc ra tâm sự vậy, hai má Vũ Na trong tức tặc liền ửng hồng, đầu cúi xuống giọng thì lí nhí nhỏ như muỗi kêu vậy.

- Đàn ông con trai, tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường mà...

- Ta bó tay với muội, chuyện chủ đề... Muội luyện Kim Khí đan lại cho ta xem nào.

- ...

Cách Học Viện ma pháp Trung Tập khoảng mười vạn kilomet về phía tây. Tại nơi đó, một tòa thành trì vô cùng hùng vĩ và rộng lớn. Tòa thành này được xây theo hình tròn, Bán kính của nó lên tới hàng trăm kilomet nhìn từ trên cao đổ xuống sẽ thấy có hình dạng như một chiếc nón vậy.

Trung tâm tòa thành đó là một quần thể kiến trúc vô cùng xa hoa mỹ lệ, mái ngói cong vút, cột nhà được dát vàng trạm ngọc. Nền đất toàn bộ đều được lát ngọc thạch, và còn được trảm trở vô cùng đẹp mắt. Quần thể kiến trúc này được xây cao nổi trội hẳn lên. Đó chính là chóp của chiếc nón, cũng là nơi nơi mà Quốc Vương đế quốc Thiên Vị sinh sống.

Nổi trội trên mặt đất chính là sự lộng lẫy, xa hoa, cảnh vật giống như bông lai tiên cảnh vậy. Nhưng bên dưới nó, lại chính là địa ngục trần gian. Tiếng roi da vút vào da thịt vang lên chan chát, hàng chục triệu nô lệ đang phải còng lưng gồng sức quay những bánh răng nặng nề, những bánh răng này vận hành một cỗ máy cực kì to lớn, và nó chỉ có công dụng cung cấp ánh sáng, nước, không khí cho Hoàng Cung trên kia.

...

Trên mặt đất, tại một nơi được gọi là Hậu Cung của hoàng đế.

- Nhanh lên, nhanh lên... Khiêng nó ra ngoài, đưa vào được viên làm phân bón. Gọi người khác thế chỗ vào. Không được làm cho Đế Vương mất hứng...

Một lão thái giám chỉ tay ra lệnh, giọng hắn the thé như một con lợn bị trọc tiết vậy.

Một đám thái giám khác thì đang khiêng xác của một thiếu nữ độ tuổi đôi mươi ra ngoài. Nàng ta lỏa thể, được bọc trong một tấm vải cũ kĩ. Hạ thể be bét máu, miệng thì há hốc, đôi mắt nàng tra trộn ngược lên trông vô cùng đáng sợ và đáng thương. Dường như trước khi chết, nàng ta đã phải chịu sự tra tấn dày vò cực kì ghê tởm cả tinh thần lẫn thể xác...

Một tiểu thái giám thấy đôi mắt kia liền lấy tay vuốt cho nó nhắm lại. Nhưng hắn vuốt tới lần thứ ba và đã dùng không ít lực đạo mà đôi mắt kia vẫn trộn ngược lên như vậy. Một tên thái giám khá lớn tuổi liền mỉm cười nói:

- Tiểu Bắc, người còn chưa có kinh nghiệm a, lực đạo cũng chưa đủ, về nhớ luyện thêm công phu lão Tà cho.

Nói xong hắn liền lấy bàn tay thô ráp của mình vuốt nhẹ vào mí mắt của tiểu nữ xấu số kia, đôi mắt lúc đó mới nhắm lại. Động tác của hắn vô cùng liền mạch và nhanh chóng. Không biết là đã làm công việc này bao nhiêu lần rồi... Tiểu thái giám tên Tiểu Bắc kia cũng u buồn cúi đầu nhủ thầm: ‘Hắn đâu có yếu, chỉ là, những người này chết như vậy thì sao nhắm nổi mắt, cưỡng ép cũng rất khó a!’

Lúc này, bên trong nơi gọi là Hậu Cung đó, tiếng kêu la thảm thiết, tiếng van xin, tiếng khóc lóc vang vọng khắp mọi góc ngách. Trên giường, dưới đất, cột nhà, bàn uống nước, bình phong, cửa sổ... hàng chục thân ảnh thiếu nữ khác đang lỏa thể nằm la liệt, gương mặt ai cũng trắng bệch, vô lực gượng dậy. Khuôn mặt họ có sợ hãi, có tuyệt vọng, có căm thù, có hoảng sợ... Đa phần họ đều khóc. Nhưng vài người thì hai hàng lệ của họ trong suốt không màu. Còn vài người thì những giọt lệ đó chuyển sang màu đỏ thẫm, màu của máu...

Hai tên thái giám già đứng trong góc khuất, hai đôi mắt kia quan sát tất cả, nhưng nhìn về mặt thờ ơ của họ cứ như đây mới là chuyện bình thường phải diễn ra vậy.

- Lần luyện công này của Quốc Vương lâu hơn bình thường a... Đạo này Trình nữ tử Từ Tộc phía Đông hoàng thành đã không còn cung ứng đủ được nữa rồi.

- Từ Tộc phía Đông đã hết thì lấy tại trung tâm. Không thể Quốc vương dán đoạn tu luyện được...

Việc tu luyện của Quốc Vương này chính là hút nguyên âm của nữ tử còn trinh để bồi bổ thể chất cũng như chất lượng linh khí trong cơ thể hắn. Mà những nữ tử này phải là người đồng tộc, phải có chung huyết thống với hắn. Thường thì những nữ tử kia sau khi làm lộ đỉnh sẽ mất đi toàn bộ căn cơ, trở lại làm người bình thường không thể tu luyện được nữa. Nhưng sau buổi này, có ai còn sống sót được hay không thì không thể nói trước được...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Thiên Linh tông bị tập kích. Cuộc hành quân đầu tiên

- Một hai một hai một hai... Một hai một hai một hai...

- ...

- Một hai một hai một hai... Một hai một hai một hai...

- ...

Mới sáng sớm tinh mơ, tiếng những tiểu đội nhỏ đang tập đi đều vang vọng khắp mọi nơi, mọi người trong Học Viện dường như đã quen với khung cảnh này trong suốt ba tháng nay... Nguyên do cũng rất đơn giản, Viện Trưởng bất ngờ ra quy định thành lập chế độ quân ngũ trong học viện.

Đội quân sơ khai này được thành lập với đơn vị nhỏ nhất là Tiểu Đội. Mỗi tiểu đội là gồm mười người, mỗi trung đội gồm một ngàn tiểu đội. Và có tổng cộng bốn đại đội tất cả tương ứng với bốn vị tháp chủ làm đại đội trưởng: Luyện Cốt tháp, Luyện Khí Tháp, Luyện Thần Tháp, và Đấu Trảm Tháp.

Đây là một sự quy hoạch hóa về sức mạnh quân sự của học viện. Thành viên trong các tiểu đội chỉ có một phần nhỏ là học sinh của Học Viện, còn lại đều là người của các gia tộc phụ thuộc. Mỗi ngày qua số người tiến tới nương nhờ học viện đã tiếp cận một tỉ người. Một con số vô cùng kinh khủng.

Tuy đại đa số là người bình thường chưa qua tu luyện, nhưng lượng đủ rồi thì sẽ tới thay đổi về chất. Trung bình cứ một trăm người thì có một tu sĩ, hơn nữa tu vi lại không hề yếu. Chính vậy, bốn đại đội có tổng số quân sĩ đã tiếp cận mười triệu người.

Nhưng để quản lý mười triệu người này thành một thể thống nhất, thì phải cần sử dụng kỉ luật của quân ngũ. Lệnh đề nghị hiêm hoai này của Thiên Vũ rất nhanh đã được cao tăng học viện thông qua và áp dụng từ ba tháng trước.

Đúng là dù tu sĩ có đông, có mạnh tới mức nào đi chăng nữa, nhưng chỉ biết chạy lên đánh loạn xạ thì không thể nào phát huy được một phần mười sức mạnh vốn có.

Một cuộc đại chiến sắp nổ ra mà hầu như không ai biết nguyên do vì sao, bánh xe vận mệnh vẫn không ngừng quay, những người đang sống vẫn cố gắng tiếp tục phải sống... Mà muốn sống tiếp thì tiếp tục phải mạnh...

- Keng... keng... Huyền Huyền, muội đang nương tay với ta sao? Đánh hết sức đi xem nào.

- Tốt... Chính huynh nói đấy nhé

Kengggg... Roetttt... Thiên Vũ ăn trọn một bữa cực kì nặng của Huyền Huyền, thân thể bay ngược về sau kéo lê một đường dài trên đất.

- Hừ, được lắm, đã vậy ta sẽ không nhịn muội nữa...

Kengggg... Roetttt... Lại một thân ảnh bắn mạnh ra sau tạo thêm một vết dài trên đất nữa, vết sau dài hơn vết trước khoảng mười mét. Thiên Vũ lại đứng dậy và phui bụi trên quần áo.

Hắn đang ngạc nhiên vô cùng, hắn tưởng mình năm năm qua đã tiến bộ hơn rất nhiều, nhưng sự thực là chỉ đấu với Huyền Huyền thôi mà đã thua thảm hại.

Nàng ta dường như không có điểm mù vậy, mọi góc cạnh, mọi chiêu thức cận chiến của hắn đều bị nàng bắt bài và tóm gọn. Chưa nói gì sức tới mạnh

lớn nhất của nàng là khi kết hợp với Tiêu Tiêu đứng bên kia.

- Huyền Huyền, muội đang giấu tu vi ah, cùng là Đấu Tướng Trung kì sao muội lại có sức mạnh vượt trội như vậy?

- Hi hi, bí mật, tiếp nào Thiên Vũ ca ca...

- Keng... Uỳnh... Muội, muội tha cho ta...

- Keng... Uỳnh... Tha.. Tha mạng

...

Buổi luyện tập không hề như Thiên Vũ tưởng tượng. Huyền Huyền ngày trước hẳn đã khó thắng rồi, Huyền Huyền của bây giờ còn kinh khủng hơn gấp nhiều lần. Chẳng nhẽ năm năm sống bên cạnh yêu thú kia không hề giúp gì cho hắn, khả năng cận chiến bị hôn thê bỏ xa là một nỗi hổ thẹn không cách nào ngẩng đầu lên nổi...

- “Sau này lấy nàng về, ai mới là người phía trên đây... Haizz”. Thiên Vũ thở dài ngao ngán và có chút cảm giác bất lực trào dâng rồi.

...

Xa xa bỗng có một thân ảnh hót hải chạy tới.

- Thiên Vũ, Huyền Huyền, Tiêu Tiêu, có lệnh suất phát. Một nén hương tập chung tại quảng trường Lôi Long. Thiên Linh tông đang bị tập kích...

Dường như bắt được cành cây cứu mạng trong lúc sắp chết đuối, hắn lập tức cáo từ Huyền Huyền đang vênh môi đắc ý kia, chạy ngay về thay đồng phục và chuẩn bị xuất phát.

Quảng trường Lôi Long, đó chính là một quảng trường vô cùng rộng lớn nằm ở phía Tây học viện. Như cái tên Lôi Long của nó, chính giữa quảng trường là một con rồng đá được trạm khắc vô cùng tỉ mỉ. Nó há miệng ngửa lên trời, chính giữa miệng của nó có một quả điện cầu cực kì to lớn tỏa ra uy áp kinh người. Nghe nói đó chính là một trong “Tứ Trụ” tạo nên pháp trận bảo hộ của cả Học Viện.

Trong liên minh Ngũ Chi, Thiên Linh Tông là một đại tông môn có vị trí gần với Học Viện nhất, nhưng lại ở rìa bên ngoài sát với Hoàng Cung đế quốc Thiên Vĩ. Chính vậy nên không thể nghi ngờ gì nữa, Hoàng Thất đã bắt đầu có hành động chính thức...

Trên quảng trường, Hai đại đội rất nhanh chóng được tập kết, năm triệu tu sĩ thuộc đại đội một và đại đội ba xếp hàng ngay ngắn trước con Cỏ Long bằng đá kia. Đại đội một do Tháp chủ Luyện Thân Tháp làm đại đội trưởng, thành viên trong đội có đồng phục màu đỏ sẫm ở hai bả vai và hai cánh tay.

Đại đội ba do Luyện Cốt tháp chủ làm đại đội trưởng. Đồng phục của đại đội này thì sẽ có màu đen tuyền cũng tại bả vai và cánh tay. Sau khi tập kết liền suất phát rời khỏi Học viện.

Theo như kế hoạch, đại đội Một sẽ trực tiếp tiến thẳng tới Thiên Linh tông ứng cứu. Còn đại đội Ba sẽ chia đôi đi vòng ra hai cánh tả hữu của Thiên Linh tông để đề phòng tập kích.

Cách di chuyển của tu sĩ cũng rất khác với đội quân bình thường, đa phần họ đều có thể phi hành trên không, cũng có số ít tu sĩ không lựa chọn phi hành, nhưng phân pháp của họ khi di chuyển dưới mặt đất thì không hề thua kém.

Các tiểu đội gồm mười người sẽ có một người tiểu đội trưởng làm trung tâm và các thành viên trong đội sẽ di chuyển phía sau hắn tạo thành hình mũi nhọn vậy. Và cả đại đội sẽ di chuyển theo đại đội trưởng đi đầu tạo thành đội hình mũi nhọn lớn hơn. Như vậy sẽ dễ dàng quản lí và gặp địch nhân cũng sẽ phát huy được ưu thế tấn công mạnh nhất mà không bị loạn đội hình...

Nếu có thể bay cao hơn nữa, khi nhìn xuống thì sẽ thấy một mũi nhọn màu đen đang di chuyển vô cùng nhanh chóng, nhìn nó di chuyển giống như đang nuốt chửng hết sông hồ đồi núi gặp trên đường đi vậy, không hề có ngoại lệ. Cảnh tượng hoành tráng vô cùng.

Với tốc độ như thế này, chỉ bốn ngày là có thể tiến tới Thiên Linh tông, Khoảng cách ba vạn kilomet, bốn ngày, khoảng 310km/h. Tốc độ của mũi nhọn kia đã gần tiếp cận vận tốc của âm thanh, hay ngang với tàu điện siêu tốc của Nhật Bản...

Tối ngày đầu tiên của cuộc hành quân đầu tiên...

- Huyền Huyền, Tiêu Tiêu, nhanh gọi mọi người ra ăn bữa tối này.

- Oa hihi. Thiên Vũ huynh lại làm Thịt kho hũ. Muội thích nhất món này đó.

Huyền Huyền vui vẻ cầm bát của mình và bát của Tiêu tiêu mang đi... nàng quay ra đám người vẫn đang vẫn công bò sung linh khí hết lớn.

- Tiểu đội 421, lập tức bổ sung thể lực. Ra tìm Thiên Vũ.

- Á... Ranh con Huyền Huyền, muội lên giọng với ai vậy hả. Đừng tưởng muội làm tiểu đội trưởng mà có thể ra lệnh cho ta nhé. Oa... thơm quá, thịt kho hả...

Một thân ảnh lập tức đứng dậy, mũi hần vênh lên, hít hít chút hương vị thịt kho trong không khí rồi xoa xoa lòng bàn tay chạy tới cái nồi lớn phía Thiên Vũ. Đây không phải Lương Gia Huy sư huynh thì còn ai vào đây nữa.

Tiểu đội 421 này có sáu người là đệ tử của Tử Mạnh lão sư, Huyền Huyền, Tiêu Tiêu, Thiên Vũ, Tử Du, Lương Gia Huy. Và thêm bốn người khác được học viện phân sang. Như vậy thực lực các tiểu đội sẽ có sự chênh lệch khá lớn. Học Viện sẽ xét thực lực càng cao thì sẽ làm những việc nguy hiểm và khó khăn hơn, vậy nên tham gia một tiểu đội yếu cũng là một sự lựa chọn không hề tệ.

Và lý do Huyền Huyền được bổ nhiệm chức tiểu đội trưởng cũng rất dễ hiểu, thực lực của nàng tuy không mạnh nhất, nhưng nàng có một con mắt nửa liên kết, đó là Tiêu Tiêu. Với thể chất Song Linh của tí muội song sinh này thì có thể quan sát và bao quát tiểu đội một cách toàn diện hơn người khác.

Tiêu Tiêu có thể nhìn và cảm nhận mọi việc mà Huyền Huyền nhìn thấy, và ngược lại. Huyền Huyền tuy là một người, nhưng dường như nàng có thêm một đôi mắt và một bộ não nữa vậy. Nó cũng giải thích tại sao Thiên Vũ tập luyện với nàng liền ăn hành không gượng lên được...(haha)

Rất nhanh một tiếng tù và trầm thấp vang lên báo hiệu hai giờ nghỉ đã hết. Mũi nhọn màu đen lại hòa lẫn vào màn đêm bắt đầu công việc nuốt chửng sông hồ đồi núi của mình...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Dương mưu, hay âm mưu

Đêm ngày thứ hai, đại đội một vẫn tiếp tục tiến thẳng tới Thiên Linh Tông. Lộ trình đã đi được hơn một phần ba quãng đường. Nhưng hiện tại đang có một vấn đề khá nghiêm trọng xảy ra trong quá trình hành quân.

Giữa học viện và Thiên Linh tông có một vách ngăn cách tự nhiên, đó chính là một khe nứt quỷ dị. Tuy nói là khe nứt nhưng bờ bên này tới bờ bên kia của khe cũng vài trăm kilomet, độ dài của nó ước chừng cũng vài ngàn kilomet.

Và vì sao nó quỷ dị, khe nứt này có tên là Quỷ Vực, nó ngăn cách không cho tu sĩ sử dụng thần thức tra xét, chỉ có thể sử dụng mắt thường và các giác quan để cảm nhận. Nó cũng ngăn cấm tu sĩ phi hành qua đó. Việc đi qua Quỷ Vực vốn không có gì quá nguy hiểm, Nhưng che dấu một đạo quân để tập kích đánh lén trong đó lại rất dễ dàng.

Đã có ba tiểu đội tu sĩ tiến vào đó do thám và mở đường. Nhưng không có một đạo nào trở ra được. Đại đội trưởng đã cất cử năm trung đội đi vào tra xét vòng ngoài, Nhưng ngoài xác chết của ba tiểu đội do thám kia và vô số vết chân còn rất mới thì không tra xét ra điều gì khác.

Nhờ vào những dấu chân trên đất kia, có thể thấy một đạo quân ước chừng một triệu người vừa rời khỏi nơi đây. Điều đó là điều không thể, ngay trước mũi Thiên Linh Tông và Học Viện, đạo quân này không có cách nào quỷ không biết thần không hay xâm nhập vào trong Quỷ Vực.

Có thể nói kẻ địch sử dụng dương mưu này quả là vô cùng cao minh. Những dấu chân kia có thể nguy tạo cực kì dễ dàng, cũng chưa có bằng chứng gì chứng tỏ 100% là có một đạo quân ẩn nấp trong Quỷ Vực. Nhưng chỉ cần có nghi ngờ thì không thể bỏ qua.

Cũng có thể đây chỉ là kẻ cầm chân của Đế quốc, nhưng việc này thì không ai dám đánh cược. Chúng đã reo lên một nỗi nghi ngờ không cách nào giải đáp cho Đại đội một...

Tra xét Quỷ Vực sẽ mất cả tuần trời, mà trong khi bọn họ vốn đã có quá ít thời gian. Tình Hình Thiên Linh tông bên kia đang vô cùng nguy cấp, kẻ địch đã tiến sâu vào địa phận của Thiên linh tông. Theo tình báo mới nhất quân sĩ đế quốc lần này tiến tới con số lên tới hai mươi triệu tu sĩ, rất nhanh đạo quân kia của Đế Quốc sẽ đánh tới Thiên Linh phong...

...

Trong lều trưởng trung tâm của đại đội một. Một lão già đang chấp tay sau lưng, đi đi lại lại, mi tâm liên tục nhíu lại làm lộ rõ những nếp nhăn sâu hoắm trên trán kia.

- Đã gọi Đại Đội 3 quy tụ chưa? Không thể đơn lẻ đi qua Quỷ Vực được. Chúng ta phải đề phòng hết sức có thể. Kẻ địch rõ ràng có ý định cầm chân chúng ta, vậy đội quân kia có tám phần là thật.

- Vâng, đã liên lạc và họ cũng sẽ tới đây trong vòng một tiếng nữa ạ.

Lão già vừa ra lệnh chính là Đinh Quang, tháp chủ Luyện Thần Tháp, cũng chính là đại đội trưởng của đại đội một. Và người vừa đáp trả hần không ai khác ngoài Lâm Dương Dung, học trò cưng của lão.

- Lão sư, chúng ta cứ như vậy vượt qua thôi sao, Đường lui bị cản trở là điều tối kị khi hành quân.
- Người không cần lo, ta đã có tính toán riêng. Học Viện họ phản hồi thư của ta chưa? Tiếp viện từ các tông môn khác sẽ đuổi kịp chúng ta nhanh thôi.
- Phi Tuyết vẫn chưa thấy trở về.
- Tiếp tục cử người tra xét trong Quỷ Vực, lệnh cho cả đại đội một dừng trại nghỉ ngơi một ngày.

Mệnh lệnh rất nhanh được ban ra, Những chiếc lều tạm bợ được dựng lên vô cùng nhanh chóng. Một số tu sĩ giàu có còn có cả pháp bảo động phủ riêng, hô biến là có cả căn nhà với đầy đủ tiện nghi.

- Thiên Vũ, Dương Dung nói sao? Người tìm hiểu được tin tức gì rồi.
- Huyền Huyền, từ từ, gọi các sư huynh muội tới đây.

Khi đã đầy đủ, Thiên Vũ bắt đầu kể lại tường tận tình thế gặp phải, đây là thông tin mật nên phải hạn chế người biết. Và trong đạo quân này chắc chắn cũng có không ít nội gián, làm chúng thò mặt ra đúng là khó hơn lên trời.

- Đệ nói sao? Có một triệu người trong Quỷ Vực? Tử Du ngạc nhiên hỏi.

Nàng vốn là đội trưởng đội tình báo của tổ chức. Nhưng dường như tổ chức này cũng không hề biết gì về đạo quân bất thành linh xuất hiện kia.

- Không sai. Tổ chức bên kia cũng không có tin tức gì sao Tử Du à? Ta cũng không rõ ý của Đình Quang lão sư, nhưng ta tin là có đạo quân đó. Xét theo góc độ quân lực, thì đội quân đang tiến đánh Thiên Linh Tông kia có tới ba mươi triệu tu sĩ, hai đại đội của chúng ta dù có tiến tới đúng lúc thì cũng khó mà gây được sóng gió gì.

- Vậy mục đích thực sự của chúng không phải là chặn đường câu giờ chúng ta à?

Huyền Huyền nghĩ thấy khó hiểu liền chen miệng vào. Thiên Vũ liền quay sang nhìn, hẩn ngập ngừng, rồi lại bắt đầu phân tích.

- Đội trưởng ngốc, muội để ta nói hết đã. Nếu đã chặn đường lui thì con số một triệu là đủ, nhưng để tập kích năm triệu người chúng ta, thì một triệu là quá ít.

- Hơn nữa chúng lại để lộ cho chúng ta biết số quân của chúng. Nhìn bề ngoài thì sẽ là dương mưu cầm chân. Nhưng ta nghĩ mục đích thực sự của chúng là năm triệu người cứu viện này.

Tử Du nhíu mày, tay trái đưa lên chiếc cảm thon gọn kia, đôi mắt lạnh lùng như nhìn như không vào vách tường đối diện, điệu bộ suy nghĩ của nàng vô cùng giống Tử Mạnh lão sư. Rồi nàng lại lên tiếng:

- Ý người là, bọn chúng không chỉ có một triệu người, mà còn nhiều hơn.

Thiên Vũ nhìn sang Tử Du, ánh mắt sáng lên tỏ vẻ khen ngợi. Hẩn lại chậm rãi nói.

- Đúng, bọn chúng có hơn một triệu người, thông tin từ Thiên Linh Tông tới học viện chậm mất hai ngày, đây không phải điều trùng hợp. Thiên Linh tông nhất định có gian tế. Và có thể đạo quân trong Quỷ Vực kia chính là gian tế của Thiên Linh Tông.

- Tử Du: Điều này giải thích tại sao lại thành linh xuất hiện một đạo quân giữa ban ngày ban mặt như vậy. Nhưng gian tế của Thiên Linh tông cũng không thể nhiều tới mức đề bệ được năm triệu quân tiếp viện của chúng ta.

- Thiên Vũ: chính xác, vậy nên kế hoạch từ tập kích chuyển sang câu giờ. Câu hỏi đặt ra là câu giờ để làm gì?

- Tử Du: Để thêm viện binh, Nhưng viện binh ở đâu ra, làm sao đội quân của đế quốc có thể thọc sâu vào trong địa bàn của năm đại tông môn mà không ai biết được?

- Thiên Vũ: Vậy thì... Từ những kẻ phản bội khác!

Nói tới đây, Thiên Vũ và Tử Du đều rùng mình... Rất có thể, rất có khả năng những đạo quân tiếp viện cho Thiên Linh Tông phía sau chính là gian tế. Vậy đội quân tiếp tế của tông môn nào gần với Quỷ Vực nhất? chính là Hóa Vũ Tông... Thiên Vũ liền chạy ra khỏi trường bông.

- Ta đi gặp Đình Quang lão sư!

Đình Quang và Dương Dung đang ngạc nhiên há hốc miệng.

- Người nói sao. Hóa Vũ Tông có khả năng là kẻ phản bội.

Thiên Vũ liền chậm rãi nói ra suy đoán của hắn và Tử Du. Đinh Quang lão sư trầm ngâm hồi lâu, nếp nhăn trên trán nhuộm lại với nhau.

- Đúng vậy, người phân tích rất chính xác. Dương Dung. Gửi thêm một con Phi Tuyết về học viện, thông báo thêm quân tiếp viện cho chúng ta, và điều tra Hóa Vũ tông cận kề. Rất có thể Hóa Vũ Tông đã phản bội lại liên minh. Việc này vô cùng hệ trọng, đóng giấu đồ của ta vào.

- Vâng, con đi ngay đây.

Dương Dung vội vã đi ra ngoài, tiến tới một cái lồng đang nuôi nhốt một loại chim có bộ lông trắng muốt. Đó chính là Phi Tuyết.

- Ta nghĩ ra một kế, không biết ngài có muốn nghe qua?

- Kế gì? Thiên Vũ, người cứ nói tự nhiên.

- Vâng, hiện tại chúng đang lợi dụng Quỷ Vực, vậy sao chúng ta không làm điều tương tự. Từ sáng chuyển vào tối...

- Người mau nói rõ ra... Tình thế đã rất nguy cấp, chỉ còn gần một ngày nữa là đạo quân của Hóa Vũ Tông đuổi tới Quỷ Vực này.

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Âm Thập, lộ diện

Hóa Vũ Tông Cũng có vị trí khá gần với Thiên Linh Tông, nằm ở phía tây bắc học viện. Hóa Vũ Tông cách Thiên Linh Tông hơn bốn vạn kilomet đường thẳng, Nhưng bị ngăn cách bởi Âm Lâm Vĩnh Cửu, nên con đường đi vòng lên tới sáu ngàn kilomet và tuyến đường đi cũng rất gần Quỷ Vực này.

- Đinh Quang lão sư, sao chúng ta không bắt trước chúng, trốn vào Quỷ Vực, Chuyển từ ngoài sáng vào trong tối, quyết không được để mình rơi vào thế bị động. Chúng ta ẩn nấp trong đó tạo trận tuyến, đợi tin tức tra xét của học viện bên kia.

- Tốt, ý kiến không tồi. Không cần biết bọn chúng có phản bội hay không, chúng ta không thể rơi vào thế bị kẹp giữa được.

- Lão sư, đạo quân tiếp viện kia của Hóa Vũ Tông lên tới sáu triệu người, nếu chúng phản bội ta sẽ cho chúng một đi không trở lại nữa, không được cho chúng hợp quân cùng đế quốc bên kia.

- Ta cũng đã nghĩ tới, nhân lần này hợp quân, sau khi cứu viện Thiên Linh tông sẽ cần quét luôn những thế lực chống đối. Tạo trận tuyến vách ngăn với đế quốc luôn tại mặt phía Tây. Đế quốc cắt cử ba mươi triệu tu sĩ thì coi như đã mất bốn phần thực lực, chúng sẽ không dám làm liều ngay khi mở đầu trận chiến này. Còn Âm Thiên Tông bên kia thì phải xem Đạo Thần sơn trang và Bạch Trường Tông rồi.

- Đúng vậy, chúng ta sẽ thế này... thế này...

- ...

Ngay sau khi hợp quân với hai cánh tả hữu, đạo quân khổng lồ gồm năm triệu tu sĩ tiến thẳng vào Quỷ Vực và biến mất trong làn sương đen mờ ảo.

Họ phải vận khí để chân di chuyển cực kì nhẹ nhàng như lướt đi vậy, không thì sẽ để lại dấu vết. Năm triệu người di chuyển mà không làm lay động một ngọn cỏ, quả thực là quá sức tưởng tượng...

Tại một trận loạn thạch, một đạo quân khác đang ẩn nấp canh chừng con đường độc đạo đi qua Quỷ Vực, vị trí phức tạp này của bọn họ vô cùng cao minh, được những tảng đá vô cùng lớn đang che chắn cho họ, dù có do thám cũng khó mà do thám hết trận loạn thạch này trong một khoảng thời gian ngắn và hơn hết họ có thể rút lui về mọi phía bất cứ lúc nào.

Quân số của đạo quân này lên tới ba triệu người, chứ không phải một triệu như Thiên Vũ đã dự đoán, rất nhiều tu sĩ trong đó vẫn mặc đồng phục của Hóa Vũ Tông và cả Thiên Linh Tông, chứng tỏ không chỉ Thiên Linh Tông, Hóa Vũ Tông đích xác là có rất nhiều người phản bội.

- Tướng quân, đã có tin bọn chúng tiến vào Quỷ Vực, tại sao vẫn chưa thấy động tĩnh gì, cũng không thấy thám mã của chúng?

- Không cần lo lắng, chúng chắc chắn đánh giá sai số lượng quân sĩ của chúng ta. Đợi Hóa Vũ Tông bên kia áp sát tạo thế gọng kìm, thì Quỷ Vực này chính là mồi mồi của bọn chúng.

Ngay lúc này, một tên thám báo chạy vào gấp gấp nói:

- Báo... Phát hiện dấu hiệu của một đội quân lớn đi về phía bắc của Quỷ Vực, nơi đó chính là hẻm Viêm La.

Tên Tướng Quân này của Đế quốc cũng là người thông minh, rất nhanh đã đoán ra ý đồ của phe Học Viện, đạo quân kia đã tiến về phía Bắc phòng thủ để viện binh. Hóa Vũ Tông giờ này chắc chắn đã bị rò rỉ tin tức.

- Không được, phải cầm chân chúng. Nếu để chúng tiến sâu vào thung lũng thì trong hai ngày tới khó mà mò ra được. Toàn quân, chuẩn bị xuất phát, đánh cầm chân kẻ địch không cho chúng tiến vào hẻm núi kia.

Hẻm Viêm La, được tạo ra từ khe nứt của các Tầng đá vô cùng lớn. đó chính là một pháo đài tự nhiên, có vô số con đường, vô số ngã rẽ trong hẻm chằng chịt như một mê cung vô cùng rộng lớn vậy. Đây là một địa điểm phòng thủ cũng như phục kích địch nhân vô cùng tốt.

Tại một ngọn núi lớn trong Quỷ Vực.

- Lão sư, cá đã cắn câu. Ba triệu con...

- Tốt lắm, ta không ngờ lại nhiều cá tới vậy. Báo Ám Tháp, tiếp tục ẩn nấp. Mẻ lưới này thu có gọn được hay không là nhờ các ngươi.

Trong học viện, rất ít người có thể biết tới sự tồn tại của ngọn tháp thứ chín: “Ám Tháp”. Cũng chính là tổ chức thần bí với những người có hiệu “Tù” ở phía trước. Từ Du vốn là một thành viên cực kì quan trọng thuộc tình báo đội của ngọn tháp này. Ngay từ đầu, đạo quân Tiếp Viện của Học Viện đã không chỉ là năm triệu Tu Sĩ...

- Tướng quân, đúng, tuy rất ít dấu chân nhưng nhờ hướng nghiêng của cây cỏ nơi đây có thể đoán chắc rằng chúng đang hướng tới Viêm La hẻm.

Tuy tu sĩ di chuyển tuy không để lại dấu vết trên đường, nhưng năm triệu người cùng di chuyển sẽ tạo ra những ngọn gió nhỏ. Những cỏ cây yếu ớt kia sẽ bị ảnh hưởng bởi những ngọn gió nhỏ đó và đổ rạp về một phía... Tên thám báo kia của Đế Quốc vô cùng dày dặn kinh nghiệm khẳng định.

- Chúng chưa thể đi xa, phải thêm người ra soát kĩ phía trước, rất có thể chúng chơi trò “Hồi Mã Thương”* với chúng ta.

*** Hồi mã thương: Giả vờ thua chạy làm đối thủ đặc chí và khinh địch, tới thời điểm chín muồi sẽ quay lại đâm một kích trí mạng.

- Vâng... đã phái đi mười đội, và vẫn chưa phát hiện địch nhân phụ cận.

- Phái thêm, phải tiếp thêm thám mã, một ngọn cỏ cũng không được bỏ sót.

- Tuân lệnh...

- ...

Rất nhanh đạo quân của Đế Quốc đã đuổi gần tới đại đội một và ba. Chúng liên tục công kích từ xa và quấy rối cầm chân. Tới đêm ngày thứ ba kể từ khi bắt đầu hành quân ra khỏi học viện. Cả hai đạo quân đã chậm rãi tiến tới cửa cửa vào của Viêm La hẻm.

Hóa Vũ Tông cũng đã Tiến vào Quỷ Vực... Chúng đích thực đã phản bội Liên Minh.

Ngay khi cách Viêm La Hẻm còn có vài chục kilomet. Lý Bằng lão sư, tháp chủ Luyện Cốt tháp, đội trưởng đại đội ba bỗng quay ngoắt 180 độ rồi gào lớn.

- Toàn quân, quay lại đánh cho chúng không còn quần mạng về nào. Hahaha.

Sau tiếng gào kinh thiên động địa kia, Toàn bộ đại đội một hô vang khí thế tiến về phía sau vừa tấn công vừa sắp xếp lại đội hình mũi nhọn ban đầu.

- Giết Giết Giết.

Những tiếng hét khí thế vang vọng khắp đất trời.

- Đại đội ba, vòng sang hai cánh tả hữu thọc sâu vào đội hình địch...

Đình Quang lão sư nhỏ nhẹ ra lệnh, nhưng âm vang của lão lại vang vọng khắp toàn quân, cả đại đội hơn hai triệu người như được thì thầm vào tai vậy, không ai là ngoại lệ không nghe thấy mệnh lệnh đó của lão sư Đình Quang. Pháp thuật âm ba thật quỷ dị...

Ngay lập tức đại đội một chia nửa nhanh chóng vòng ra hai cánh tả hữu cùng tiến tới đội quân đế quốc, tuy họ yên lặng di chuyển như những bóng ma, nhưng khí thế trong mắt họ toát lên không hề kém cỏi đại đội một liên tục hô “Giết” kia, khí thế âm trầm mà lạnh lẽo đến rợn người.

Về phe địch, bị tập kích bất ngờ nhưng dường như đã được liệu trước vậy, rất nhanh chóng tên Tướng Quân đế quốc kia đã ra lệnh rút lui. Chúng đã chuẩn bị đường lui đầy đủ trước khi tiến hành quấy rối, và hẳn còn mừng thầm vì dự được con chuột tới miệng hang rồi còn quay lại. Hẳn chỉ không ngờ

rằng, sắp tới ai là chuột bị dụ thì không thể nói trước...

- Haha, chúng định giờ trò với ta sao, toàn quân, làm như kế hoạch đã định. Trung đoàn 3 ở lại cản mũi nhọn, trả vờ thua cuộc rồi rút lui theo đại quân. Toàn quân chuẩn bị rút lui theo con đường đã định. Điểm hẹn là cửa vào của Quỷ Vực...

- Tuân lệnh...

“Hóa Vũ Tông đã tiến tới Quỷ vực, chắc chỉ vài tiếng đồng hồ nữa sẽ đuổi tới đây... Công đầu trận này sẽ thuộc về Bằng Phách ta, Haha” Miệng tên Tướng Quân có tên Bằng Phách kia vênh lên thành một đường cong tới tận mang tai. Hắn đang vô cùng vui sướng tưởng tượng về thân thể mỹ miều của thập thất công chúa đang rên rỉ dưới háng của mình, vị công chúa mà rất có thể sau trận này hắn sẽ được ban hôn, giai nhân a, giai nhân...

Bỗng một loạt những tiếng nổ liên tiếp vang lên cắt đứt quá trình "Tình trùng thượng não" của Bằng Phách tướng quân...

- Báooooooooo... Đường lui của chúng ta đã bị một đạo quân tiếp cận chặn đứng. Quân... Quân số ước chừng hai triệu người.

Tên thám báo sợ hãi nói, hần cúi đầu giọng run run không dám nhìn thẳng vị Tướng Quân phía trước. Bằng Phách liền ngăn người, hần túm cổ tên thám báo một tay nhấc lên gương mặt dữ tợn hỏi?

- Người nói gì? Thám báo các người làm ăn kiểu beep gì mà không phát hiện ra một đội quân phía sau hả. Ta đã phái rất nhiều thám mã, nguyên có là sao?

- Chúng... Chúng toàn sát thủ, chúng vốn đi sau chúng ta với khoảng cách khá xa... Những tiểu đội do thám hiện tại đã không còn ai trở về thông báo nên chúng ta chậm mất một nhịp.

- Khốn kiếp.

Bằng Phách nổi đầy gân xanh trên mặt, ngón tay khẽ dùng lực... Rắccccc cổ tên binh sĩ kia vặn ngược ra sau. Hắn gào lớn ra lệnh:

- Toàn quân, thẳng hướng Đông Nam, mở đường máu.

...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Cuộc chiến của hai đại cao thủ

Từ Tộc, Âm Thập... Gia tộc này cũng có họ Từ trùng với Từ Tộc hoàng gia đế quốc, nhưng khác với chữ "Từ" có nghĩa là màu tím của Đế Quốc. Mà chữ "Từ" này của họ có nghĩa là cái chết. Người thuộc Từ Tộc Âm Thập luôn luôn mang một loại tư tưởng sẵn sàng chịu chết bất kì lúc nào!

...

Ma pháp đầy trời, tiếng vũ khí va chạm đinh tai nhức óc. Hàng triệu con người lao vào nhau. Chiến trường hiện tại giống như một cối xay thịt vậy, khắp nơi là máu, mảnh vụn cơ thể, pháp bảo và vết tích chiến đấu.

Nhưng cối xay này chỉ lựa chọn thịt tu sĩ bên Đế Quốc mà xay, hầu như phe Học Viện không hề thương tổn quá nhiều. Có tổn thương cũng là chiến trường phía Âm Thập, nơi mà Bằng Phách Tướng quân dẫn theo tùy tùng phá vỡ vòng vây.

Chiến trường tại đây tuy vô cùng khốc liệt, nhưng nó lại mang một bầu không khí u ám và lạnh lẽo lạ thường. Khắp nơi chỉ có tiếng nổ của ma pháp và tiếng vũ khí va chạm với nhau, tiếng đao kiếm chém vào da thịt, chứ không hề xuất hiện một tiếng la hét nào vang lên cả.

Không một ai nói chuyện, không một ai gào thét trong khi chiến đấu. Tất cả tu sĩ phe Đế Quốc đang phá vây kia đều đang chịu một áp lực nặng nề từ những kẻ cản đường quái dị.

Đúng, những kẻ mặc đồ đen này đang reo rắc một nỗi sợ hãi bất tận cho đội quân đế quốc. Những kẻ này dù chiến đấu, dù bị thương hay thậm chí bị xé nát cơ thể. Thì họ vẫn im lặng, im lặng một cách rợn người. Trên mặt họ chỉ xuất hiện một biểu cảm, biểu cảm của sự bình thản, cái chết đối với họ dường như không đáng nhắc tới vậy...

Bình thản đối mặt, bình thản để chết, bình thản mà chém giết... đôi mắt của họ vẫn thiết huyết hiếu chiến, nhưng sâu trong đó là một tinh thần chấp nhận, chấp nhận chết để lòi theo kẻ thù cùng đồng quy vu tận. Có một câu nói áp dụng cực kì chuẩn xác với tình huống này: “Không sợ kẻ mạnh, chỉ sợ kẻ liều...”

Dù có bị thương nặng tới mức nào đi chăng nữa, thì họ vẫn sẽ lại đứng lên, im lặng cảm vũ khí của mình xông tới chém giết cho tới khi hơi thở cuối cùng

tất đi. Chết không nói một lời, sống cũng không nói một lời, dù là nam hay nữ, tất cả đều im lặng tự mình gieo vào vòng xoáy chém giết bất tận.

- Bọn chó này là bọn nào, sao chúng có thể mạnh đến như vậy.

- Thừa tướng quân, là bọn chúng, “Tứ Tộc ngoại lai”...

- Khốn kiếp, sao chúng ta lại đụng phải bọn điên rồ này chứ.

Băng Phách tướng quân cầm đại đao vung lên liên tục, người này đã lĩnh ngộ một tia đao ý, mỗi đao hấn vung lên là không ít sinh mạng liền ngã xuống. Tốc độ gạt hái sinh mạng nhanh vô cùng nhưng vẫn chưa thể phá vỡ vòng vây của những tử sĩ Tứ Tộc này. Thấy tình thế dần trở nên bất ổn, rất nhanh Đại đội một và ba phía học viện sẽ đánh tới, lúc đó khó lòng mà thoát thân, Băng Phách ngửa cổ lên trời gào lớn.

- Toàn quân, theo ta...

Hắn lại hét lớn một tiếng cổ vũ sĩ khí cho đám lính đang rơi vào tuyệt vọng của mình. Tay cầm đại đao chống xuống đất, đôi giày hắn đang đi bỗng áp súc một dòng linh khí màu hoàng kim bao bọc lấy xung quanh. Dòng linh khí đó càng ngày càng dày đặc, cho tới khi bao phủ hoàn toàn từ đầu gối trở xuống.

Băng Phách tướng quân nhún mình, nhảy thẳng lên cao. Khi lên tới đỉnh điểm độ cao của cú nhảy, hắn liền ưỡn ngực ngửa đầu mở miệng gào lên một tiếng quái dị.

"Gràoooooooo..." Tiếng hô gầm vang vọng đất trời, sau đó là một dòng linh khí hoàng kim tỏa ra xung quanh với tốc độ vô cùng nhanh chóng. Dường như hắn vừa giải khai một thứ sức mạnh gì đó đặc biệt. Khí thế của Băng Phách tăng lên gấp đôi bình thường.

Từ không trung, Băng Phách tướng quân cầm đại đao bổ thẳng xuống trung tâm của đội quân áo đen Ám Tháp kia. Cả cây đao phát ra một loại ánh sáng màu vàng kim vô cùng đẹp mắt, lưỡi đao nhàn nhạt sắc vàng ánh lên một tia uy áp hủy thiên diệt địa. Cao thủ Đấu Thần hậu kỳ cảnh giới không chỉ để làm cảnh thôi đâu.

Những tử sĩ tứ tộc thấy cảnh này, họ giương mắt lên nhìn thanh đại đao bổ xuống, đôi mắt kia không hề toát lên một sự sợ hãi nào. Vũ khí họ đưa ngang trước mặt, dù biết là thực lực hắn vượt xa, đòn này là không thể đón đỡ, nhưng họ vẫn quyết định đưa vũ khí lên ngang mặt, làm chuẩn bị chống đỡ tới hơi thở cuối cùng, không hề buông lỏng một phút giây nào cả...

- Tất cả giữ chặt phòng thủ...

Từ đầu đó trong đoàn quân, một giọng nói u ám lạnh lẽo bỗng cất lên. Đó là câu nói đầu tiên phát ra từ hơn hai triệu tử sĩ tứ tộc này... Giọng nói bình thản mà thâm trầm đó vang vọng trên khắp toàn chiến trường giải tỏa một nỗi áp lực vô hình cho cả hai phe đang chiến đấu.

Kenggg... Uynhhhh... cây đại đao kia va chạm với một thanh phi kiếm nhỏ màu tím giữa không trung. Ngay sau đó là một vụ nổ đỉnh tai nhức óc... áp lực gió từ vụ nổ thổi bay tất cả tu sĩ đứng gần đó, không phân biệt phe nào.

Sau vụ nổ, chiến trường bỗng rộng ra một khu vực có hình tròn. Đứng giữa tâm hình tròn là một kẻ áo đen che kín mặt, trên đầu hắn là một thanh phi kiếm nhỏ nhún tỏa ra Tứ Quang nhàn nhạt. Thấy uy áp từ thanh kiếm kia, Băng Phách ngạc nhiên thu đao lại hỏi lớn.

- Công pháp tứ tộc... Người là ai?

Người áo đen nhìn chằm chằm vào Băng Phách đang phi hành trên không trung kia, hắn không hề nói lời nào. Chiếc phi kiếm liền tách ra từ một thanh kiếm thành ba mươi sáu thanh khác mỏng như cánh ve vậy. Ba mươi sáu thanh phi kiếm lơ lửng trên không trung tạo thành một kiếm trận Tứ Quang vô cùng đặc sắc. mờ hồ đằng sau kiếm trận lơ mơ hình ảnh một con mắt xà đang nhe hai chiếc nanh độc của mình ra đe dọa kẻ thù.

Thân ảnh áo đen kia bỗng chỉ tay về phía Băng Phách. Đoàn kiếm trận phi tới với tốc độ không tưởng... Keng keng keng... Băng Phách liên tục múa đao đón đỡ kiếm trận, bộ dáng vô cùng chật vật. Hắn đột nhiên bóp nát ngọc bội bên hông, một vòng tròn ma pháp vàng kim bao bọc xung quanh hắn ngăn cản những chiếc phi kiếm kia tấn công.

- Trò mèo, chết cho ta.

Băng Phách lại nhảy bổ xuống, lần này không áp súc lực lượng như cú bổ đầu tiên, nhưng khí thế tạo ra cũng không thể coi thường.

Người áo đen kia vẫn đứng đó, hắn nhìn thẳng vào mắt của Băng Phách đang lao xuống kia, thái độ ung dung không hề sợ hãi. Tay phải chấp sau lưng hắn dần dơ lên, ngón trỏ chỉ thẳng về phía Băng Phách.

Chiu... Một tia sáng tím hắc với tốc độ không tưởng từ ngón tay bắn ra, mục tiêu của nó thì khỏi phải nói nhiều... Băng Phách phản ứng vô cùng nhanh, hắn liền đổi tư thế, thay phải cầm đại đao chĩa mũi đao về hướng địch nhân, tay trái buông cán đao nghiêng mình sang phải né tránh, động tác liền mạch dứt khoát không một kẻ hờ.

Tia sáng kia phá vỡ vòng bảo hộ năng lượng hoàng kim kia, nhưng nó chỉ lướt qua ngực của Băng Phách mà thôi.

Thế bổ đao đã mất, Băng Phách liền chĩa mũi đao lên trước chuyển từ bổ qua đâm. Hai chân phía sau liên tục đạp vào không khí. Mỗi lần đạp là vang lên những tiếng ‘bộp bộp bộp’ thân ảnh của hắn lơ mơ biến mất.

Hắn đang lấy điểm tựa chính tại ‘Không khí’ để thay đổi hướng di chuyển của hình trên không trung, một bí kĩ vô cùng quý dị! Nếu cùng cảnh giới có thể nhìn thấy hắn đang di chuyển theo hình zíc zac trên không, tốc độ nhanh tới mức mắt thường không nhìn thấy nổi...

Còn về phía nhân vật áo đen bí ẩn, hắn vẫn đứng tại đó đợi chờ Băng Phách lao tới. Nói thì dài dòng nhưng từ lúc hắn xuất một chỉ từ sắc kia tới lúc Băng Phách chạm phải vòng bảo hộ của hắn thì chỉ có trong tích tắc.

Cao thủ so chiêu hơn nhau ở bí và độc. Bí là bí hiểm bất ngờ, còn độc là mới lạ, hiểm độc, chỉ một sai lầm nhỏ nhỏ cũng có thể dẫn tới mất mạng ngay tức khắc. Điều này không hề bị phụ thuộc bởi tu vi, mà phụ thuộc và kinh nghiệm chiến đấu cũng như phong cách chiến đấu của từng người.

Băng Phách Tướng quân đúng là tu sĩ hệ cận chiến chính hiệu, còn nhân vật bí ẩn áo đen kia lại tỏ ra là một người theo trường phái đánh xa, Tu Khí và Tu Thần. Liệu hắn có thể ung dung mà đón đỡ thế công mãnh liệt của Băng Phách, như thái độ ung dung của hắn đang thể hiện ra bây giờ hay không...?

Toàn bộ chiến trường đã trở nên lắng đọng im ắng lạ thường. Mọi ánh mắt đều đã đổ dồn về cuộc chiến vừa mới bắt đầu bùng nổ giữa hai đại cao thủ này. Thậm chí Tháp chủ Luyện Cốt và Luyện Thần Tháp cũng chỉ có thể đứng xa cảnh giới, không thể xen vào cuộc đấu này một cách tùy tiện...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Cuộc chiến của hai đại cao thủ (2)

- Mau giết đi thôi, nhìn cái gì nữa...

Thiên Vũ hét lớn. Chiến trường trong một khoảnh khắc nhỏ lại vang lên những tiếng chém giết không ngừng. Một lần nữa phi kiếm lại bay đầy trời, tiếng nổ của ma pháp vang lên ở khắp mọi nơi...

Thời gian đã sắp hết, rất nhanh đạo quân của Hóa Vũ Tông sẽ gia nhập chiến trường, khi đó cán cân lực lượng lại một lần nữa đổi chiều.

- Huyền Huyền, muội lo cánh trái, ta và Tử Du ti sẽ tách đoàn nhập sâu vào đội hình địch. Chỉ cần trấn giữ cái eo hẹp này thì sẽ có thể chia nhỏ quân Đế Quốc ra làm hai phần.

- Vâng, huynh cần thận, Chúng ta theo sau rất nhanh sẽ tới giúp huynh.

Phía Âm Tháp Từ Tộc, hai cao thủ vẫn so chiêu không phân thắng bại. Băng Phách tướng quân tìm mọi cách mà vẫn chưa thể nào tiếp cận được thân ảnh thần bí kia. Tốc độ của hắn không hề chậm, nhưng bóng ảnh kia lại vô cùng quý dị. Thân pháp hắn quý dị là một phần, thứ hai là hắn có thuật phân thân, vô số bóng ảnh với khí tức y như con người thật rải khắp chiến trường khiến Băng Phách nhức đầu không thôi.

Nhưng các đòn tấn công của thân ảnh thần bí kia cũng không quá sắc bén, hắn chủ tu Luyện Khí nhưng pháp bảo bản mệnh của hắn dường như vô dụng vậy. Lực phòng thủ vô cùng cao nhưng sát thương thì quá ít. Hoặc là hắn vẫn còn giấu con bài bí mật nào đó phía sau.

- Roẹt... Khốn kiếp, lại là phân thân. Người ở đâu, có giỏi thì lộ mặt ra như một anh hùng hảo hán xem nào.

Nói xong Băng Phách dứt khoát nhảy xuống quần chiến cùng thuộc hạ mở đường máu phá vòng vây.

Keng... Lại một thanh phi kiếm mỏng như cánh ve phóng thẳng về phía sau lưng Băng Phách, hắn quay người lại vẩy nhẹ đại đao chém rụng thanh phi kiếm.

Mỗi lần hắn định quay lại hội quân thì lại gặp sự cản trở của thân ảnh thần bí kia. Hắn không nhớ nổi mình đã chém bao nhiêu phân thân rồi nữa, sự quấy rối này vô cùng bí ẩn và khó chịu.

Ba triệu người, trong vòng một tiếng đồng hồ đã tổn thất gần một nửa. Mục đích của thân ảnh màu đen kia rất rõ ràng, cuốn lấy Băng Phách không cho hắn trở lại trận chiến, giảm tới đa thiệt hại bên mình. Đội quân của Âm Tháp chỉ có hai triệu người, cũng không thể cứng đối cứng quá lâu được.

- Hừ, được lắm, người đã chơi trò bí ẩn này với ta thì đừng trách Băng Phách ta ác độc.

Hắn nói xong liền lôi một cây cự đao khác từ trong nhẫn trữ vật ra. Thanh đao ngay khi tới tay hắn liền tỏa ra một làn khói đen nghi ngút. Lưỡi đao cũng chuyển thành một màu đen xỉ mờ nhạt những đường vân cổ xưa màu xám đậm, nếu không nhìn kĩ thì không thể phát hiện ra.

Băng Phách cửa nhẹ vào cánh tay trái, một dòng máu đỏ thẩm chảy xuống lưỡi đao, chảy theo rãnh của những đường vân cổ xưa kia. Những đường vân đó dường như là một loại huyết chú vậy, nó liên tục hút những giọt máu chảy xuống kia, luồng khí tức quý dị màu đen cũng dần dần trở nên đậm đặc hơn bao giờ hết...

Từng luồng từng luồng khí đen dần xâm chiếm tới cánh tay phải cầm đao kia của Băng Phách, lan tới đầu cánh tay chuyển thành màu tím đậm tới đó, những sợi gân nổi hết lên bề mặt cánh tay, cơ bắp hắn phát triển nhanh chóng tới mức mắt thường cũng có thể quan sát. “Roẹt...” tiếng cánh tay áo bị xé

rách vang lên. Cánh tay cầm đao kia giờ đã đen kịt, to lớn mạnh mẽ lạ thường, xung quanh còn tỏa ra hắc khí nhìn vô cùng đáng sợ.

Băng Phách cầm đại đao quý dị kia vùng nhẹ. Hơn mười dài đao kí hình bán nguyệt bay ra hướng thẳng tới đạo quân của Âm Tháp. Lúc này, thần bí nhân của Âm Tháp mới bắt buộc phải lộ diện, hắn đột nhiên xuất hiện chắn trước đạo quân của mình. Những thanh phi kiếm lơ lửng trên đầu hắn gộp thành hơn mười thanh lớn hơn, sau đó chúng phi thẳng tới đón đỡ hơn mười đạo đao khí đang bay tới kia.

Một màn quỷ dị hiện ra, hơn mười đạo đao khí kia rất nhanh bị đánh tan, nhưng loại khí màu đen này cũng không bị đánh tan hoàn toàn, chúng tỏa ra xung quanh. Bất kì ai hít phải loại khí kia con mắt dần dần đỏ ngầu, rơi vào trạng thái kích thích điên cuồng, tấn công tất cả mọi người xung quanh không hề phân biệt địch ta...

- Ha ha ha, Lần này người có đứng ngoài xem kịch được nữa không.

Thần bí nhân kia nhủ thầm, hắn nhìn chăm chăm vào thanh đao kia. Trong chớp lát, các thanh phi kiếm đều đã hội tụ trở lại. Hắn liền lấy ra một chiếc hộp gỗ, từ từ mở nắp hộp ra.

Vô số thanh phi kiếm nhỏ tí xíu bay ra, số lượng vô cùng khủng khiếp, lên tới hàng ngàn thanh. Không, phải hàng vạn thanh...

Đám phi kiếm nhỏ con tụ tập thành một đám mây đen xì trên đầu Thần bí nhân kia. Hắn cất đi hộp gỗ rồi bất pháp quyết. Đám mây phi kiếm kia bỗng biến hình, các thanh kiếm trong đó dần quy tụ chung quanh Thanh phi kiếm ban đầu kia. Chúng tạo thành hình một mũi khoan vô cùng lớn có tâm chính là thanh phi kiếm bản mệnh kia.

Băng Phách thấy cảnh này, mặt hắn liền ngưng trọng, lông mày hắn nhíu lại, đôi mắt kia đang lộ rõ vẻ đề phòng. Hắn cảm nhận được một luồng năng lượng vô cùng khổng lồ ẩn chứa trong mũi khoan được tạo bằng phi kiếm chưa. Mặc dù cầm Tà Huyết Đao trên tay nhưng hắn cũng không dám chắc có thể đón đỡ được đợt tấn công này của thần bí nhân.

- Thập Hoàng tử, người làm ta không nhận ra à. Hóa ra là người trốn ở đây. Bất ngờ về ta có thể lấy công chuộc tội rồi. Haha.

Thần bí nhân kia vẫn không nói gì, hắn không hề biểu lộ một cảm xúc hay lời nói nào hết. Tay hắn chỉ thẳng về phía Băng Phách đang lảng không ở trên kia.

Mũi khoan khổng lồ chuyển hướng lao mạnh tới Băng Phách với tốc độ vô cùng nhanh chóng.

Băng Phách thấy vậy, liền quay lưng chạy trốn. Hắn lại giờ chiều cũ, đập vào không khí để di chuyển trên không trung. Nhưng dường như mũi khoan kia có mắt vậy, nó bám sát theo đuôi không rời, khoảng cách thì dần được thu hẹp.

Băng Phách đã biết là không chạy trốn được, vậy hắn liền dứt khoát phi thẳng tới người mà hắn nhận định là Thập Hoàng Tử kia. Tay phải cầm đao quét ngang hông với ý định một đao chia đôi cơ thể mỏng manh kia.

Từ ngón tay của Thần bí nhân, lại một tia sáng từ sắc bắn ra, nhưng lần này Băng Phách không hề né tránh, hắn cầm đại đao chém mạnh, tia sáng đó liền bị tách làm đôi chệch ra tả hữu hai bên của Băng Phách. Thế công không những không bị chậm lại mà tốc độ còn tăng lên gấp bội.

Chiu, chiu chiu chiu... vài tia sáng nữa bắn mạnh ra, Băng Phách cũng không thua kém vùng đao liên tục, khoảng cách hai người ngày càng được rút ngắn, mũi khoan phi kiếm thì đã đuổi tới ngay phía sau Băng Phách rồi.

Hắn cầm đại đao lao mạnh tới rồi đột nhiên hắn chuyển hướng chạy chệch sang phải vòng qua sườn bên trái của Thần bí nhân mà tấn công.

Uỳnh... roẹt roẹt roẹt... chỗ Băng Phách vừa né tránh kia liền xuất hiện một Khốn Lôi Trận, chuyên cầm chân giam giữ kẻ địch. Nếu dính phải trận này và bị công kích cả hai hướng thì hắn sẽ phải một phen khốn đốn.

Muốn tồn tại trên thế giới này thì không thể ăn rau mà sống được, ai ai cũng phải trải qua vô số hiểm cảnh cam bẫy, phải ăn thịt uống máu kẻ thù thì mới có thể sống sót trở thành tồn tại đỉnh cao...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Kết cục. Thần bí nhân?

Băng Phách vòng sang sườn trái của thần bí nhân, khoe miệng hắn cười mỉm, loại bẫy sơ cấp này hắn đã nhìn ra từ đầu. Hắn lao tới rồi nhảy thẳng lên cao bỏ qua một sát trận dưới chân nữa rồi bỏ thẳng tới thần bí nhân kia.

Thần bí nhân cam bẫy liên tục bị vô hiệu hóa, nhưng sắc mặt hắn vẫn bình thản như vậy. Một thanh kiếm xuất hiện trên tay hắn, hình dạng giống y hệt với thanh đang làm hạch tâm kiếm trận kia. Người này, không biết là hắn đang giấu bao nhiêu thanh kiếm trong người nữa...

Keenggg... Thanh đại đao kia va chạm với thanh kiếm tạo ra một tiếng vang đinh tai nhức óc. Tà Huyết đao trong đao giới có xếp hạng đứng thứ hai mươi ba, vô cùng mạnh mẽ và sắc bén. Thanh kiếm kia có thể cứng đối cứng với thanh quý đao này chứng tỏ nó cũng không phải vật phẩm.

Băng Phách ngạc nhiên vô cùng, cú bổ đó không thành hẳn liền đã biết mình đã hết thời gian tấn công. Rất nhanh hẳn liền lách mình qua người Thần bí nhân, chạy ra xa tiến vào thế thủ. Mũi khoan tạo nên từ hàng vạn thanh phi kiếm kia bay thẳng tới sau lưng của thần bí nhân, nuốt chửng hẳn.

Nhìn từ bên ngoài sẽ thấy mũi khoan đâm tới giống như là đã nuốt chửng cơ thể của chủ nhân nó vậy. Nhưng lại không hề có giọt máu nào rơi xuống, các thanh phi kiếm nhỏ kia nhẹ nhàng lách qua cơ thể của chủ nhân chúng, hàng vạn thanh cùng nhất nhất một hành động như vậy. Tốc độ của mũi khoan không hề bị giảm đi, phi thẳng tới Băng Phách đang đứng đón đỡ kia.

- Tới đây.

Băng Phách dứt lời liền thấy một mũi khoan khổng lồ ập thẳng vào mặt. hấn vùng đao chém liên tục sáu nhát vào không khí, sáu nhát đao kia vạch ra sáu vết nứt màu đen phiêu phù trước mặt tạo thành một ngôi sao sáu cánh đơn giản. Hấn lập tức chọc thanh đao vào chính giữa ngôi sao, các vết nứt kia tỏa ra hắc quang càng ngày càng mạnh. Một lá chắn được tạo dựng nhờ ngôi sao kia. Mũi khoan đâm vào ngôi sao đó làm thân hình Băng Phách từ từ bị đẩy về phía sau. Tốc độ nhanh dần rồi bắn mạnh về vách núi đằng sau.

Uỳnh... Phiu phiu phiu phiu... trên vách núi xuất hiện một cái hố to, hàng vạn thanh phi kiếm vẫn phi vào đó liên tục không ngừng, và cái hố này đang càng ngày càng một sâu thêm sắp trở thành một hang động nhân tạo.

Một thân ảnh mập mờ đứng dậy trong làn khói bụi, cánh tay cự đại kia vẫn cầm thanh quý đao không rời. Rồi hấn bắt ngờ xông ra ngoài, chĩa mũi đao hướng kẻ thù xông tới. Khí thế tuy đã giảm đi vài phần nhưng tốc độ thì vẫn nhanh nhẹn như trước.

Chiến bào của Băng Phách giờ đã rách tả tơi, Ba ngọc bội treo trên hông hấn đều đã vỡ nát hết cả, khoe miệng hấn chảy ra một vài giọt máu nhỏ nhưng nhìn thế lao kia thì hấn không bị thương tổn gì quá lớn.

Thần bí nhân dường như đã liệu trước được. Tay trái hấn bắt pháp quyết, kiếm trận đã tan rã kia lập tức hồi phục lại, chúng bay xung quanh chủ nhân với tốc độ càng ngày càng nhanh tạo thành một quả cầu phòng ngự. bắt pháp quyết một tay tất nhiên chậm hơn hai tay, nhưng tay phải hấn đã rữ xuống từ lâu, không còn cử động được nữa. Cũ va chạm với Tà Huyết đao không làm hỏng thanh kiếm, nhưng tay hấn thì khó mà chịu đựng được lực lượng mạnh như vậy.

Tay trái kia vẫn không ngừng bắt pháp quyết, dần dần các thanh phi kiếm kia liền được bao bọc bởi một đoàn hỏa diễm màu xanh lam. Che đi phần không gian phía trong quả cầu. Nhiệt lượng không ngừng tăng lên, tất cả cỏ cây xung quanh quả cầu lửa kia lập tức khô héo, những viên đá cạnh đó bị nung đỏ ừng, nứt toác ra và sắp có dấu hiệu hóa thành những hạt bụi.

Băng Phách đang đà lao tới thấy vậy nghi hoặc không thôi, hấn dừng lại nhảy lên không trung quan sát quả cầu lửa màu lam kia. Tên kia định tự sát sao, đến một cao thủ Luyện Cốt như hấn cũng chưa chắc có thể chịu được nhiệt lượng lớn tới như vậy. Như nhìn ra điều gì, hai mắt hấn mở lớn, không nói một lời quay lưng chạy trốn vô cùng dứt khoát.

- Địa hỏa... Hấn có địa hỏa.

Quả cầu lửa tạo bằng kiếm trận kia sau khi áp súc thành công, phi kiếm liền tỏa ra xung quanh làm lộ ra phía trong là một quả cầu lửa nhỏ nhỏ màu trắng toát. Tuy chỉ nhỏ bằng nắm tay nhưng nhiệt lượng nó tỏa ra đủ đốt cháy bất kì thứ gì trên thế giới này. Thần bí nhân thì đã từ bao giờ ẩn thân cách đó vài chục mét. Thân ảnh lúc này trong quả cầu rất có thể chỉ là phân thân mờ nhạt.

Chúu... Quả cầu lửa đột nhiên bay đi với tốc độ không tưởng, đích đến của nó chính là thân ảnh đang chạy trốn đằng xa kia.

Băng Phách cảm nhận được phía sau có vật thể cực kì nóng đang bay tới, mặt hấn liền biến sắc, dứt khoát cắn răng nuốt một viên đan dược. Sau đó, cả cơ thể hấn đột nhiên phồng to lên, các mạch máu dường như đã lòi hết cả ra ngoài da vậy. Nhưng trong tích tắc, sức mạnh của hấn đã vượt quá thời kì đỉnh phong gấp ba bốn lần.

Băng Phách xoay người, cắn răng chịu đựng nỗi thống khổ, hấn cầm quý đao dồn hết sức lực chém mạnh về phía quả cầu lửa khủng bố lao tới kia.

Roẹt... Bùm... Một đám mây hình nấm bốc lên ngay sau đó, vụn đá bắn tung tóe, khói bụi mù mịt, quả núi đá gần đó đã sụp đi một nửa. Vụ nổ kinh thiên động địa kia đã thu hút mọi sự chú ý trên toàn chiến trường. Không phân biệt địch ta, tất cả đều đang ngược lên nhìn về phía xa xa chờ đợi kết quả của cuộc chiến đấu kia.

Thần bí nhân kia hiện tại đang kiệt sức tựa vào một gốc cây gần đó. Sử dụng địa hỏa đã vắt cạn Khí lực và Thần lực của hấn. Tên nhãi Luyện Thể cảnh cũng có thể giết được hấn trong tình trạng hiện tại.

Khói bụi đã dần tan đi, một bóng ảnh vạm vỡ ẩn hiện sau làn khói bụi đó. Hấn chống đao, một chân quỳ dưới đất không hề nhúc nhích hồi lâu. Không thể ngờ rằng đòn vừa rồi vẫn chưa thể kết liễu được Băng Phách. Lực phòng ngự của tu sĩ chủ tu Luyện Cốt đúng là không thể coi thường...

Aaaaaaa... Băng Phách bắt ngờ ngửa cổ hét lớn. Sau đó cơ thể vạm vỡ kia từ từ thon gọn trở lại như bình thường. hấn đứng dậy, nhìn về phía thân ảnh đang tựa tại gốc cây kia. Hàm răng hấn nghiến lại với nhau ken két. Tay trái vùng mạnh, thanh đao thẳng hướng kẻ thù mà lao tới. Không thèm nhìn kết quả, hấn quay người trốn chạy khỏi chiến trường, bỏ tất cả lại trừ thanh Tà Huyết Đao kia...

Thần bí nhân thấy vậy liền thở dài một hơi, hai mắt hấn nhắm lại, không oán không hối đón chờ thanh quý đao kia phi tới. Cùng lúc đó một thân ảnh khác

cũng lập tức phi tới.

Phập... hự... một dòng máu nóng phun ra bắn đầy lên mặt. Hắn ngạc nhiên mở mắt thì thấy một gương mặt quen thuộc đang đối diện với mình, nàng ta mỉm cười, khõe miệng chảy ra hai dòng chất lỏng màu đỏ sẫm.

Chính giữa ngực nàng là một thanh cự đao màu vàng kim xuyên qua, chính là thanh mà Băng Phách dùng để chiến đấu lúc đầu. Nàng ta cố ngẩng đầu, đôi mắt âu yếm nhìn thân ảnh trước mặt rồi gần lên từng từ:

- Khụ khụ... Lão sư... người... phải... chú... ý... chứ!

Những lời tưởng như trách móc nhưng lại chan chứa sự yêu thương vô hạn đã đánh động tới con tim sắt đá của vị thần bí nhân này. Đôi mắt kia của hắn đã mất hết sự bình thản ban đầu, thay vào đó là vô tận sự hoảng sợ và lo lắng.

Hắn tháo khăn che mặt ra, đỡ thân ảnh kia vào lòng, lập tức nhét một viên đan dược vào miệng nàng. Đây là lần thứ hai hắn mở miệng nói chuyện trong trận chiến này:

- Dương Oánh, việc gì con phải khổ vậy... mọi chuyện sẽ ổn thôi, nghe ta, không được nhắm mắt, không được bỏ cuộc...

- Không... kịp... con... yêu... người... rất...

Nói chưa hết câu nàng ta liền nhắm mắt lại, hai giọt lệ hiếm hoi chảy ra từ khóe mắt nàng. Đôi môi quyến rũ nhuộm đầy máu kia cũng từ từ khép lại, gương như nàng ta rất hợp với loại son màu đỏ tươi, màu của máu!

- Thiên Vũ.....

Một tiếng gào thét vang lên át đi mọi tiếng ồn trên chiến trường khốc liệt này...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Cán cân lực lượng thay đổi

Thiên Vũ.....!

Một tiếng gọi vút cao vang vọng khắp chiến trường.

Thiên Vũ rùng mình, nhảy lùi về phía sau, hắn ngẩng đầu ngược nhìn về xa xa, nơi khởi nguồn của tiếng gọi cấp bách đó.

Ngay lúc này một lão giả phi hành trên không trung đáp xuống gần hắn, lão không nói lời nào liền tóm lấy bả vai Thiên Vũ. Nhắc bông và phi tới nơi đó với tốc độ không tưởng.

- Đinh Quang lão sư, sao ta nghe có tiếng Từ Mạnh lão sư đang gọi ta?

- Hắn đang cần đan dược, rất gấp...

Rất nhanh, chỉ vài giây đồng hồ Thiên Vũ đã đặt chân tới gốc cây kia, nơi mà có hai thân ảnh đang kiệt sức đang ôm nhau tựa vào gốc cây đó. Làn vận khí phát ra tiếng gọi vang vọng vừa rồi đã rút cạn mọi sức lực dư sót lại của Từ Mạnh.

- Dương Oánh, lão sư...

Thiên Vũ chạy tới, không hề do dự, hắn nhét một viên đan dược có màu vàng óng vào cái miệng nhỏ nhắn kia của Dương Oánh sư tỉ. Vận khí điểm huyết cầm máu cho nàng rồi rút mạnh cây đao kia ra...

- Phụtttt...

Với sự chạy trốn của Băng Phách, đạo quân ba triệu người này vốn đã bị bao vây nghiền ép nặng nề, nay lại càng trở nên tuyệt vọng hoảng sợ. Rất nhiều người trở nên điên cuồng thiết huyết, liều mạng can phá vòng vây. Nhưng cũng có rất nhiều người tuyệt vọng buồn bã vũ khí dơ tay chịu trời.

Những sự phản kháng cuối cùng nhanh chóng được dập tắt hoàn toàn. Những người có thể phá vây rồi cuộc chiến điên rồ này cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Chúng chủ yếu là thân tín cận vệ của Băng Phách có tu vi không hề thấp mới có thể trốn đi được trước thiên quân vạn mã.

Chiến thắng cuối cùng cũng thuộc về Học Viện, con số tử thương lên tới sáu trăm ngàn người. Nhưng đổi lại có thể lưu chân ba triệu quân địch tại Quỷ Vực này thì con số sáu trăm ngàn người ngã xuống kia đã là rất nhỏ nhoi. Chiến tranh vốn vô tình tàn khốc...

Đạo quân sáu triệu người điên cuồng phóng tới, nhưng họ đã chậm mất một bước. Trước mặt họ là khung cảnh thê lương đến rùng rợn. Vô số xác chết, mảnh vụn cơ thể bày ra chất thành những ngọn núi lớn trên một khoảng đất rộng...

Tổng cộng có bảy ngọn núi xác chết như vậy, tất nhiên pháp bảo đan dược của ba triệu người này đều đã bị lấy đi. Quân địch chất xác thành núi là muốn nói lên một điều: “Đội quân này do chúng ta đồ sát”.

Đồ sát là gì, nghĩa của nó chính là thực lực của ta vượt trội hơn hẳn người, ta có thể tùy ý giết người bất kì lúc nào như con sâu cái kiến, dù người có chống cự thì cũng không hề có ý nghĩa gì... Ý khiêu khích và khinh thường ẩn ẩn sau bảy ngọn núi xác kia.

Một lão giả mặc đạo bào có in hình âm dương tiến lên phía trước. Hai hàng đệ tử phía sau tách ra làm hai nhường đường cho lão. Tiến tới một ngọn núi xác, lão chia bàn tay gầy guộc của mình ra, dị biến lập tức nổi lên. Từng đoàn từng đoàn hắc khí bốc lên từ ngọn núi kia dần ngưng tụ thành thực chất, chúng dần dần hướng lòng bàn tay kia mà tiến tới tụ lại thành một quả cầu nho nhỏ.

Lão giả nhũn mảy nhìn chăm chú vào quả cầu trên lòng bàn tay kia. Một hồi sau, gương mặt thay đổi, khuôn mặt nghiêm nghị ban đầu biến chuyển thành dữ tợn vô cùng. Bàn tay kia nổi đầy gân xanh bóp nát quả hắc cầu kia. Đôi mắt sáng như chim ưng kia lia về hướng có Viêm La hẻm, miệng lão gào lớn.

- Bỏ qua bọn chúng, tiếp tục tiến tới hội quân cùng đế quốc.

Lão đạo này vô cùng nghi hoặc, tại sao kế hoạch lần này lại đổ bể như vậy. Thông tin hẳn đã phong tỏa cực kĩ lưỡng. Không thể nào trong thời gian ngắn như vậy Học Viện có thể đánh hơi ra cái gì, mà lại còn thông báo kịp thời cho đạo quân tiếp viện như vậy.

Chiến lực của Băng Phách cũng vô cùng mạnh mẽ. Được coi là chiến tướng thứ hai của Đế Quốc vậy sao có thể thua một cách dễ dàng như vậy. Phía học viện còn chưa có thể xuất hiện cao thủ có thể áp đảo Băng Phách dễ dàng như vậy, trừ khi mấy lão bắt tử kia ra tay. Những nếu mấy lão bắt tử kia tái xuất thì phải có động tĩnh cực kì lớn... Vô số câu hỏi, nghi hoặc không lời giải vang lên trong đầu lão giả Hóa Vũ Tông này.

Vì sự cẩn trọng, lão quyết định họp quân cùng Đế quốc giải quyết gọn Thiên Linh Tông bên kia. Số phận của tông môn toàn tử tử kia đã là cả nằm trong chạch. Nghĩ tới đây lòng mảy lão liền dần ra, bỏ qua mọi sự nghi hoặc và đạo quân của học viện, hẳn lại bắt đầu hành quân tiến thẳng tới Thiên Linh Tông...

Tại một ngách nhỏ nằm sâu trong hẻm Viêm La. Lờ mờ một bóng ảnh đang quỳ một chân hai tay chắp lại dơ lên trước đầu như đang báo cáo điều gì đó.

- Thừa hai vị lão sư, đúng như dự liệu, quân địch đã rút lui tiến thẳng về Thiên Linh Tông.

- Tốt, Phi Tuyết từ Thiên Linh Tông đã trở về.

- Ân, năm con Phi Tuyết được gửi đi nhưng may mắn vẫn sót lại một con trở về được.

Người này cầm một viên ngọc nhỏ cung kính đưa lên cho Đình Quang lão sư. Rồi thối lui ra ngoài hẻm.

Đình quang vẫy tay, một trận pháp cách âm đơn giản đã được bày bố, hay quay mặt nhìn về bóng tối phía sau lưng. Từ trong bóng tối sâu trong hẻm, xuất hiện hai thân ảnh nữa đang từ từ tiến tới. Thấy vậy Đình Quang liền nói nhỏ:

- Đã kiểm tra phong ấn, phong ấn không có vấn đề.

Hắn nói xong, từ viên ngọc nhỏ trên tay kia xuất ra những kí tự màu trắng bạc, nó tổ hợp rồi sắp xếp thành những chữ cái, rồi những chữ cái sắp xếp thành một bức thư trôi nổi trên không trung.

- Thiên Linh nguy cấp, Hóa Vũ phản bội, từ bỏ sơn môn chạy trốn về phía học viện. Khẩn cấp cứu trợ trên đường đi.

Cả bốn người đọc xong đều trầm ngâm lạ thường. Trong đầu mỗi người đều hiện lên một câu hỏi: “Sao có thể nhanh như vậy”. Thiên Linh Tông là một trong năm đại tông môn của liên minh. Thực lực không hề thua kém Học Viện hay Hóa Vũ tông.

Kể cả quân lực của Đế Quốc có mạnh tới mức nào đi chăng nữa, họ trận cổ đại của tông môn đâu có thể nói phá là phá như vậy. Nội lực vạn năm của đại tông môn đã đi đâu? Chưa kể tới những lão bắt tử bề quan quanh năm suốt tháng kia, họ đã đi đâu?

Sau câu hỏi đầu tiên kia là hàng loạt các câu hỏi và nghi vấn khác theo đuôi phía sau. Thiên Linh diệt tạo nên một cú sốc lớn cho cả bốn người này, và sẽ là đả kích nặng nề đối với Liên Minh. Cuộc chiến mới chỉ bắt đầu mà cán cân lực lượng đã nghiêng hẳn về phía kẻ địch như vậy, nghĩ lại thì đánh đấm cái gì nữa... Tuyệt vọng. Thiên Vũ đứng suy nghĩ hồi lâu, hẳn không cam tâm liền cắn răng cất tiếng

- Nhất định có ẩn tình, ta không tin Thiên Linh dễ diệt tới mức như vậy. Bức thư này có nhắc tới tiếp viện, chúng ta phải đi xem xét tình hình. Tình báo phía học viện chưa có hồi âm nhưng ta tin nhận được thư họ sẽ gửi thêm tiếp viện. Chúng ta đi sau bám riết bọn Hóa Vũ kia...

Nghe vậy, Lý Bằng, thái chủ Luyện Cốt thái cũng lên tiếng ủng hộ.

- Đúng vậy, quân lực chúng ta vốn không thua kém bọn Hóa Vũ kia, tiến tới cầm chân chúng phá vây cho Thiên Linh Tông. Ta không tin bọn Hóa Vũ kia dám cắt cừ thêm viện quân tiếp viện...

Đình Quang vẫn trầm ngâm, khuôn mặt nhăn nhoe kia khi nhíu mày nghiêm nghị lại càng trở nên khắc khổ già nua. Hắn nhìn về phía Từ Mạnh đang đứng, chậm rãi hỏi:

- Từ Mạnh, ngươi thấy sao? Bọn ta sẽ dẫn quân đi trước, ngươi tìm nơi tạm trú dưỡng thương rồi đuổi theo sau. Nếu gặp tiếp viện của học viện thì gửi Phi Tuyết báo lại cho chúng ta ngay lập tức.

- Ta không cần nghỉ ngơi. Đi theo các ngươi cũng không tốn sức gì cả. Lần này chúng ta phải diệt sạch đám Hóa Vũ Tông kia. Rồi quét chúng ra khỏi địa bàn, không thì sẽ trở thành cái gai trong thịt không thể nào nhổ nổi.

- Tốt, lực người người tự hiểu. Ta nghĩ kế hoạch tiếp viện cần thay đổi một chút. Chúng ta sẽ chia hai đường, một đường tiếp viện hội quân với Thiên Linh bên kia. Một đường còn lại vòng trở lại tập kích... Hóa Vũ.

Lý Bằng lão sư ngạc nhiên hỏi?

- Tập kích tông môn?

- Tập kích bọn chúng trở về tiếp viện tông môn.

Như đã hiểu ra điều gì, Thiên Vũ liền đứng lên trầm ngâm trả lời thay. Sau đó hắn liền quay sang nở nụ cười đáp trả với nụ cười quỷ dị của Đình Quang kia.

...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Âm mưu?

Trên một cái giường đơn sơ thuộc một ngách nhỏ khác trong hẻm Viêm La.

Dương Oánh bừng tỉnh bật dậy, việc đầu tiên của nàng làm khi tỉnh dậy chính là dương đôi mắt quầng rử kia ngược nhìn xung quanh, nàng đang tìm kiếm một bóng hình quen thuộc.

Tiếp theo đó là cúi xuống nhìn thẳng vào cái khe cổ đạo trắng hồng mê người của mình, mũi thanh đao hiện hữu ở đó trước kia đã biến mất. Không một vết sẹo, không một vết xước, nàng ta không tin vào sự thực này liền bầu nhẹ vào cánh tay trắng nõn của mình.

- Đau... Có cảm giác, thực sự là có cảm giác, đây không phải mơ, mình cũng không phải quỷ hồn.

Nghĩ tới đây, hai hàng nước mắt lại chảy dài trên má nàng, gương mặt tuyệt mỹ kia liền đỏ ửng vì xấu hổ. Nghĩ tới cảnh được lão sư ôm vào lòng kia là con tim kia lại loạn nhịp, còn những lời trước đó nàng nói nửa chữ...

Sự quan tâm của Dương Oánh bây giờ chỉ còn có người đàn ông kia mà thôi, xấu hổ và hạnh phúc tràn ngập tâm trí khiến nàng quên đi một câu hỏi quan trọng, "Vì sao mình còn sống?"...

- Dương Oánh, tỉnh rồi hả.

Một giọng nói nam tính chan chứa sự quan tâm từ xa xa vang lên. Dương Oánh hốt hoảng xoay người lập tức trùm kín chăn giả bộ ngủ. Gương mặt hơi ửng đỏ kia giờ đã như một quả cà chua chín mọng vậy, con nai nhỏ trong tâm trí nàng nhảy loạn xạ khiến nàng không thể tập chung suy nghĩ về bất cứ điều gì. Ngay lúc này, giọng nói kia lại vang lên.

- Ta đặt bát cháo ở bàn, Thiên Vũ hắn nấu, con nhớ phải ăn hết, trong đó có Bỏ Khí đan và Huyết Linh Chi đặc chế. Có thể bồi bổ khí huyết và thể lực vô cùng hiệu quả.

Tiếng bước chân quen thuộc kia đã dần đi xa. Con tim thổn thức kia của Dương Oánh cũng đã chậm nhịp trở lại. Nàng bật dậy một lần nữa, nhìn bát cháo kia với vẻ mặt hạnh phúc vô vàn. Tuy không phải người đó nấu, nhưng hắn đã mang tới tận nơi đây.

Chỉ một hành động nhỏ như vậy thôi cũng khiến một người con gái cảm thấy vui sướng và hạnh phúc tới như vậy. Tình yêu đúng là một điều cực kỳ xa xỉ, đối với những người thường xuyên phải vào sinh ra tử...

- Từ Mạnh, Băng Phách còn sống?

- Đúng, hắn còn sống, tuy nhiên từ giờ về sau chắc hắn không làm nên sóng gió gì nữa.

- Người dùng tới cả Địa hỏa mà cũng không lưu lại được hắn sao?

- Lý Băng, người luyện cốt nên chắc là biết Chiến Thần Phục đan?

- Biết, muốn đột phá Chiến Thần ai chả phải... Hả, ý người là Băng Phách hắn dùng loại đan này?

- Đúng vậy, hắn ăn Chiến Thần Phục Đan để cơ thể có thể bạo phát chiến lực Chiến Thần trong thời gian ngắn. Vậy nên mới có thể đánh tan Địa Hỏa kia của ta.

- Haizz, Băng Phách tên này thật đủ can đảm. Tuy giữ được cái mạng nhưng sau này hắn đã không còn cơ hội đột phá Chiến Thần nữa...

- ...

Rất nhanh, đội quân Học Viện liền chia làm hai đường đi chuyển. Một đạo tiếp tục đi thẳng tới Thiên Linh tông cứu viện, đạo còn lại trở về con đường cũ, men theo đường đi của Hóa Vũ Tông kia mà tiến về Âm Lâm Vĩnh Cửu...

Thiên Vũ hiện tại lại đang nằm trong đội quân tiến về Âm Lâm để phục kích kia. Hắn hiện tại đang là quân sư của đạo quân gần hai triệu người này. Đạo quân này được thành lập sau dựa vào đại đội một và ba nên không phải là một đại đội, nó chỉ có một vai trò là phục kích nên được mấy lão già kia gọi tắt luôn là Phục Quân.

Phục Quân này có chủ tướng là Ứng Nam, đại đệ tử của Đinh Quang lão sư, sư huynh của Dương Dung. Hắn là người chủ tu Luyện Thần có tu vi Giả kim trung kỳ. Người này là người có tu vi cao nhất của Phục Quân, nhưng hắn được chọn làm chủ tướng lại vì tính cách trầm ổn và cẩn thận vô cùng.

Đạo quân chỉ với gần hai triệu người này gấp rút rời Quý Vực tiến nhập vào Âm Lâm Vĩnh Cửu... Sẵn mời!

Âm Lâm Vĩnh Cửu, đúng như cái tên gọi, một khu rừng không bao giờ xuất hiện ánh nắng mặt trời. Cây cối trong khu rừng này to lớn lạ thường, những gốc cây cao vút tằm mây lên tới vài ngàn mét, gốc cây bán kính cũng khủng bố vô cùng.

Những tán cây khổng lồ kia vurun ra che đi toàn bộ ánh nắng mặt trời, tạo nên một bầu không khí u ám vĩnh cửu trong khu rừng này. Chính vì những gốc cây đại thụ kia, ánh nắng và linh khí trong khu rừng thiếu thốn vô cùng.

Các loại cây nhỏ thường không có cơ hội sinh sôi nảy nở. Mặt đất trong khu rừng quý dị này luôn luôn khô cằn như sa mạc vậy. Nơi đây chính là thiên đường của các yêu thú loài chim, và thực vật loại săn mồi.

Tại học viện ma pháp Trung Lập, hàng triệu người lại tập trung trên một quảng trường to lớn. Nhưng lần này lại là quảng trường Hắc Phượng.

Ngay sau khi đã tập hợp đầy đủ, đạo quân lên tới ba triệu người này nhanh chóng di chuyển về phía đông nam, nơi mà có một dãy núi cự đại...

Khung cảnh tương tự cũng xảy ra tại Đạo Thần Sơn Trang và Bạch Trường Tông, ba đạo quân khí thế ngời ngời cùng tiến về dãy núi cự đại kia, bọn họ không hẹn mà cùng thống nhất quy tụ tại một ngọn núi, một ngọn núi to lớn nổi trội có tên Hóa Vũ Phong...

...

Rất nhanh thời gian, đã bốn ngày trôi qua. Trên không trung xuất hiện hai con chim nhỏ nhắn có bộ lông trắng muốt. Chúng từ hai hướng khác nhau phi thẳng vào một góc rừng của Âm Lâm Vĩnh Cửu, bay tới bìa rừng rồi chúng phát ra tiếng hót lãnh lót không thể nhầm lẫn vào đâu được. Nó chính là loài chim mang tên Phi Tuyết.

Một thân ảnh nhẹ nhàng xuất hiện từ trong bóng tối, hắn chìa cánh tay ra phía ngoài ánh nắng gắt gao kia, miệng thổi một chiếc sáo nhỏ kì lạ. Hai chú chim nhỏ nhẹ nhàng đáp vào tay hắn rồi cả ba thân ảnh liền biến mất vào trong bóng tối vô tận của Âm Lâm.

- Ứng Nam, sao rồi, lão sư nói sao?

Trong một lều trường nhỏ được bày trận pháp cách âm vô cùng cẩn thận. Ba thân ảnh đang đứng quanh một chiếc bàn tại chính giữa lều trường, người vừa mở miệng hỏi Chủ Tướng Phục Quân chính là Dương Dung, đại thiếu gia Lâm Gia.

- Bức thư gửi cách đây nửa ngày, Tình hình vô cùng thảm thiết, Thiên Linh Tông đã bại trận, số người trốn trước ra khỏi tông môn không quá năm triệu người, hầu đa là người già và mầm non của tông môn.

Hít sâu một hơi, Ứng Nam lại tiếp tục phân tích:

- Chính vậy nên chiến lược của đám người này vô cùng yếu nhược, gặp phải Hóa Vũ Tông chặn đánh liền tổn thương thảm trọng, nhờ có Tiếp viện của Học Viện nên mới có thể chuyển bại thành thắng chém giết gây tổn thất nặng nề cho đạo quân này của Hóa Vũ Tông.

Tuy thông báo xong thông tin thắng trận, nhưng về mặt của Ứng Nam thì vẫn cần trọng lạ thường, hấn nhủu mây:

- Tôi đây thì mọi việc đã rõ ràng rồi khôn Hóa Vũ tông kia tập kích từ bên trong, phá hoại hộ trận sơn môn của Thiên Linh, nên Thiên Linh Tông mới dễ dàng thua trận như vậy. Chúng đã cử đi tổng cộng gần mười triệu người cho kế hoạch này, vậy nên hẳn là trong hóa Vũ Tông kia không còn bao nhiêu binh lực.

- Nhưng thật kỳ lạ, chúng hội quân với đế quốc rồi tiến về phía đông bắc, không hề trở lại tiếp viện tông môn của mình...

Nghe Ứng Nam nói vậy, Thiên Vũ liền nhủu mây lo lắng... Hóa Vũ Tông nếu đã dám xuất hơn chín triệu binh lực ra ngoài tông môn, thì chứng tỏ chúng đã có hậu chiêu, hoặc là chúng không cần sơn môn kia nữa. Nhưng khả năng này vốn không lớn, Sơn môn chính là nội lực của cả một tông phái, không thể nói bỏ là bỏ như vậy.

...

Ba đội quân từ Học Viện, Bạch Trường Tông, Đạo Thần Sơn Trang cũng đang bao vây tứ phía và dần tiếp cận Hóa Vũ Phong. Quân đội Hóa Vũ Tông liên tục thua trận thối lui không ngừng. Chắc chỉ nội trong hai ngày tới là có thể tiến tới chân núi Hóa Vũ.

- Nếu đã không phục kích được đạo quân kia của Hóa Vũ Tông vậy chúng ta liền tiến tới giúp Học Viện tiêu diệt Hóa Vũ Phong.

Rất nhanh, ý kiến của Ứng Nam liền được mọi người thông qua. Phục quân lại bắt đầu rục rịch vòng qua Âm Lâm tiến thẳng tới Hóa Vũ Tông.

Ngay lúc này tại Hóa Vũ Phong đỉnh núi.

Những ngôi nhà tại đây đa số được xây theo kiến trúc cổ kính trang nghiêm nhưng không kém phần mộc mạc. Chúng ẩn ẩn sau những đám mây trắng tinh trôi hững hờ ngay sát cạnh. Trong một đại sảnh rộng lớn cổ kính, giữa sân nhà có một bát quái âm dương trận được trạm khắc vô cùng tỉ mỉ.

- Tông chủ, tất cả đã chuẩn bị xong, chỉ đợi cá lọt lưới.

- Người đi đi còn kịp. Gia quyến đã chuẩn bị đầy đủ chưa?

Lão già được gọi là tông chủ kia thờ dài nói với tên đệ tử đang quỳ gối cung kính trước mặt.

- Dạ, đệ tử mồ côi cha mẹ, tới giờ vẫn không có gia quyến, từ nhỏ đã được Quy trưởng lão thương tình thu nhận làm thư đồng. Đệ tử nguyện sống chết cùng tông môn, nửa bước không lùi!

- Tuổi trẻ a...

Lão già lại thờ một hơi thật là dài. Sắp tới đây chính là quyết định trọng đại nhất trong đời của hắn, cũng là quyết định cuối cùng kết thúc cái cuộc sống bù nhìn bao năm qua này...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Hiểm Cảnh, Hóa Vũ Tông điên cuồng

Phục quân nhanh chóng tiến tới Hóa Vũ Phong mà không gặp bất kì một trở ngại nào. Tất cả những sự chống đối đều đã được cả ba đạo quân đi trước giải quyết nên tới ngày thứ hai họ đã đuổi kịp tiến độ hành quân của cả ba đạo quân kia.

- Huyền Huyền, Tiêu Tiêu, Từ Du ti, Lương sư huynh, kế hoạch của chúng ta chỉ là đứng ngoài đợi cá lọt lưới mà thôi. Các người di chuyển theo ta tránh trường hợp bị một lão quái nào đó phá vây trở ra ngộ sát.

- Hừ, câu này là ta nói mới đúng. Tuy đã tách ra nhưng ta vẫn là đội trưởng tiểu đội 421 nha.

Huyền Huyền bĩu môi xinh không phục nói với Thiên Vũ kia. Nàng cảm thấy đầu óc của cả mình và Tiêu Tiêu đều không theo kịp suy nghĩ của con người này, nên luôn có một dịch ý nho nhỏ đối với Thiên Vũ về khoản chỉ huy hành động. Dù gì thì nàng cũng chỉ là thiếu nữ mười bốn tuổi mà thôi. Nét ngây thơ trẻ con này vẫn còn giữ được trong cái thể giới cá lớn nuốt cá bé này quả là điều vô cùng quý giá.

- Vâng ạ, phu nhân nói chí phải.

Thiên Vũ nhảy mất nói, miệng hắn luôn duy trì một nụ cười mỉm trông vô cùng ngửa mặt. Nhưng với Huyền Huyền và Tiêu Tiêu thì nụ cười đó luôn sáng lạn hơn bất kì nụ cười nào ở đây. (Mà cũng chỉ có mỗi mình hắn cười ở đây mà thôi...)

- Tốt rồi, sáng sớm ngày mai Đạo Thần Sơn Trang sẽ mở đầu cuộc tấn công hộ trận tông môn. Ta phải đi nghe ngóng bên Ứng Nam chỉ huy cái đây. Cáo từ.

Dứt lời Thiên Vũ liền rời khỏi, tiến tới trưởng bối của chỉ huy bàn lại về một số âm mưu quỷ kế vợ vết tài sản của mình...

...

Thế giới này có tới tận ba mặt trăng, có lớn có nhỏ, có khuyết có tròn. Nhưng đặc điểm chung của nó là cả ba đều phát ra ánh sáng xanh dịu dịu mà thanh bình. Đối với một vài tu sĩ yếu trẻ, một đêm ngắm trăng chỉ chớp mắt một cái là đã kết thúc, vô cùng nhanh chóng. Nhưng hôm nay, nhiều người sẽ ước buổi tối ngắm trăng này trôi đi thật nhanh. Vì đêm nay chính là ác mộng...

Trên đỉnh Hóa Vũ Phong, Lão già kia đi lên một tế đàn cổ xưa. Xung quanh tế đàn sắp xếp ba chồng khô lâu cao khoảng hai mét. Trong các hốc mắt của những chiếc khô lâu kia tỏa ra một ánh sáng xanh kì bí. Trên nền đất rơi vài hàng ngàn viên Thượng phẩm linh thạch với đủ loại màu sắc. Số linh thạch này có giá trị bằng một nửa bảo khố tông môn. Vậy mà chúng được vứt rơi vài đầy ra mặt đất như những miếng rẽ rách.

Lão già kia không thèm quan tâm, hắn rút cây kiếm của mình ra, cắt một vết lớn trên cổ tay, Những giọt máu của lão từ từ chảy xuống vòng tròn ma pháp dưới chân. Dòng máu đỏ kia nhanh chóng men theo những rãnh của vòng tròn mà phân tán khắp trận pháp. Những viên Thượng phẩm linh thạch kia nhanh chóng nhạt màu rồi chuyển hẳn sang màu trắng đục, chúng từ từ tan thành tro bụi.

Hồi lâu sau, khi lão già đã kiệt sức vì mất máu. Lão nằm co quắp tại chính giữa trận pháp kia, đôi mắt mờ đục dần mất đi ý thức. Tuy sắp chết nhưng gương mặt lão lại thành thoi lạ thường, dường như như lão vừa được giải thoát khỏi một thứ gì đó vô cùng nặng nề vậy...

Đôi mắt lão nhắm tịt, hơi thở yếu ớt kia đã tắt hẳn. Lúc này dị tượng mới nổi lên, cả vòng tròn sáng lên một màu đỏ sẫm, màu của máu. Ánh sáng xanh tỏa ra từ hốc mắt của các khô lâu kia cũng từ từ chuyển màu. Dần dần mặt đất tại trận pháp liền nứt vỡ lộ ra những đường kẻ ngoằn ngoèo nối liền tới chân núi.

Không dừng lại ở đó, mặt đất tiếp tục nứt vỡ, những đường kẻ đó dần dần trôi lên khỏi mặt đất, càng ngày càng to. Mặt đất rung chuyển vô cùng dữ dội, những đường kẻ đó nổi lên tới khi cách Hóa Vũ Phong ba mươi kilomet thì mới dừng lại. Vì tại đó trôi lên một vòng tròn cổ xưa được trạm khắc những kí tự kì lạ.

Nếu nhìn từ trên cao, thì sẽ nhận ra ngay, đây chính là một vòng tròn ma pháp cực đại có tâm trận chính là Hóa Vũ Phong kia. Bán kính của nó lên tới ba mươi kilomet, bao trùm tất cả ba đạo quán kia.

Ngay khi đã trôi lên khỏi mặt đất, một dòng năng lượng đỏ sẫm lan ra toàn bộ pháp trận một cách cực kì nhanh chóng. Một lồng bảo hộ hình cầu nhanh chóng được thành lập nhốt tất cả những sinh vật ở trong đó lại.

Tiếp theo là những tia sáng màu đỏ lan rộng khắp toàn bộ trận pháp. Tất cả mọi người đều cảm thấy sức lực, thần lực và khí lực của mình đang bị hút đi một cách vô cùng nhanh chóng.

Phía bên Đạo Thần Sơn Trang vang lên vô số tiếng nổ và tiếng binh khí va chạm thành bảo hộ. Họ đang cố gắng phá chiếc lồng bảo hộ này. Nhưng rất nhanh cách tiếng động phía bên đó dần dần thưa thớt rồi tắt hẳn. Toàn bộ những người ở đó đều đã chết, cơ thể khô héo, gương mặt họ cùng chung một nét mặt hoảng sợ và tuyệt vọng.

- Hiến Tế, đây chính là pháp trận hiến tế...

Không biết ai đó vừa cất tiếng nói cảnh báo. Nhưng nghe xong thì đoàn người dường như còn điên cuồng hơn ban đầu vậy. Họ xô nhau chạy ra rìa ngoài của pháp trận, nơi mà có lồng bảo hộ màu đỏ sậm kia hiện hữu.

Sức lực của họ vẫn dần bị hút đi một cách khó hiểu. Đan dược và linh thảo điên cuồng được bổ sung để làm vui đi sức hút kia. Nhưng rất nhanh mọi thứ đều đã hết, từng bóng người đổ rạp xuống mặt đất, gương mặt họ hiện lên vẻ mặt không cam tâm, rồi cứ thế ra đi rồi từ cuộc sống.

Hóa Vũ Tông quả thực đủ điên cuồng. Đây chính là Pháp Trận Hiến Tế có trong truyền thuyết. người hiến tế bắt buộc phải hi sinh mạng sống của mình để đạt được sức mạnh vô thượng. Và pháp trận này không hề phân biệt địch ta. Mọi sự sống có trong pháp trận đều là kẻ thù của nó, không có ngoại lệ.

Hóa Vũ Tông son môn hiện tại có khoảng ba triệu tu sĩ, người dân bình thường vô tội thì đã lên tới con số năm trăm triệu. Vậy mà bọn chúng dám khởi động pháp trận hủy diệt này... Bọn chúng điên rồi! một đám không có tính người điên cuồng độc ác với chính bản thân mình.

Đây cũng là một đòn cực nặng giáng vào Liên Minh Ngũ Chi. Con số tu sĩ bao vây Hóa Vũ Phong lên tới mười lăm triệu người. Thật không thể tin nổi sau đêm nay toàn bộ sẽ bỏ mạng nơi đây. Cán cân Lực lượng lại ngày một lệch nghiêng, phá vỡ thể cân bằng vốn có trong đế quốc Thiên Vĩ này. Sóng gió bây giờ mới bắt đầu nổi lên...

Trong một trưởng bối... có bảy thân ảnh đang đứng quy tụ lại gần nhau, năm đệ tử của Từ Mạnh và Dương Dung. Ứng Nam. Đứng giữa chính là Thiên Vũ, hy vọng sống sót duy nhất của đám người này chính là ngọc bội của Từ Mạnh lão sư chuẩn bị cho Thiên Vũ kia.

Truyền tống này vốn có hai chiều, nhưng năng lượng trong đó thì chỉ ước chừng đi được ba người một lần mà thôi, bây giờ cưỡng ép khởi động truyền tống với quân số bảy người. vậy chắc chắn là không còn chiều trở về nữa, và bảy người này đã vượt qua số người truyền tống, hi vọng là không có gì nguy hiểm khi truyền tống được khởi động.

- Tất cả, nắm chắc lấy nhau. Ta không dám chắc chúng ta có thể tới nơi an toàn. Tốt nhất là đừng để bị lạc. Nhớ, điểm đến chính là Hắc Vũ Tộc – Triệu Hồi Âm tộc.

Thiên Vũ nhắc nhở xong liền bóp vỡ chiếc ngọc bội mà Tử Mạnh đưa cho hắn. Lập tức có một vòng tròn ma pháp hiện lên dưới chân cả bảy người. Vòng tròn đó lóe sáng chói mắt rồi biến mất cuốn theo cả bảy thân ảnh biến mất khỏi trường bông này.

Mười lăm phút sau, vòng bảo hộ màu đỏ sậm kia từ từ mờ dần rồi biến mất, bỏ lại hơn năm trăm triệu xác chết bên trong. Phía ngoài trận, cũng có một vài người thuộc ba đại tông môn đã thoát ra được pháp trận điên cuồng đó.

Nhưng số lượng lại vô cùng ít ỏi, chỉ dưới trăm người còn có thể đứng đây tang thương nhìn về thảm cảnh nhân gian kia. Khuôn mặt họ nặng nề tràn đầy bi thương phần uất, họ không hèn mà cùng cúi sâu chào từ biệt linh hồn những người đồng đội xấu số kia. Rồi từ từ tiến vào chôn cất thi thể, lấy lại kỷ vật trao trả cho người thân tại tông môn.

Hóa Vũ Tông đã bày ra cái bẫy vô cùng độc ác này từ rất lâu rồi, vòng tròn ma pháp kia không thể một sớm một chiều mà chuẩn bị ngay được. Chúng đủ can đảm để lấy ba triệu tu sĩ kia làm tử sĩ, đủ độc ác để lấy hơn năm trăm triệu con dân bình thường làm tấm đệm chân, đủ hào phóng để lấy cả sơn môn vạn năm truyền thừa làm mồi nhử. Chỉ để đổi lấy mười lăm triệu tu sĩ và ba nhân vật cờ Tướng Quân của địch...

Hóa Vũ Tông...Cảm thú sao?

- Nơi đây là đâu?

Đầu Thiên Vũ đau như búa bổ, hần bỗng bật dậy ngược nhìn xung quanh. Thật may mắn trong tay hắn vẫn còn một bàn tay mềm mại khác...

- Huyền Huyền, Tiêu Tiêu, các muội sao rồi?...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Truyền tống. Lạ lắm

Truyền tống trận may mắn không xảy ra sự cố quá nghiêm trọng. Thiên Vũ, Tiêu Tiêu, Huyền Huyền ba người may mắn được truyền tống cùng nhau, những người khác thì đã mất đi liên lạc.

Ngược mắt đánh giá lại tình hình. Nơi đây là một bãi cỏ rộng mênh mông, xa xa có một vài mảnh rừng nhỏ cây gỗ lá kim. Thiên Vũ cũng phát hiện ra không khí nơi đây mát mẻ hơn nhiều so với Thiên Vĩ đế quốc.

Tu sĩ vốn có sức chịu đựng hơn hẳn người bình thường, nên họ không thường quan tâm tới những điều nhỏ nhặt như nhiệt độ không khí hay độ ẩm vân vân... Chỉ duy có Thiên Vũ là còn duy trì thói quen này hơn chục năm qua tại thế giới này. Hắn không phải tu sĩ đơn thuần của thế giới này, sâu trong thâm tâm hắn có một Thiên Vũ Địa Cầu nào đó đang ngủ say chờ tỉnh giấc...

- Hai người không sao chứ? Chúng ta phải tìm hiểu ngay xem đây là nơi đâu. Ta cảm tưởng đây không còn thuộc đế quốc Thiên Vĩ nữa, Thực vật nơi đây khác hoàn toàn với tại Đế Quốc. Thời tiết cũng mát mẻ khô ráo hơn rất nhiều.

Huyền Huyền phui mông ngồi dậy, nàng nhử cặp mắt tinh nghịch đáng yêu nhìn về phía xa xa, nơi mà có một vách điện trường mờ hồ đang từ từ tiến tới.

- Thiên Vũ, huynh xem kia là cái gì?

Quả đúng là một vách điện trường vô cùng mờ nhạt đang tiến lại nơi đây, nhưng nhìn khoảng cách thì nó cách vị trí ba người tới tận vài trăm kilomet. Mà đường như tốc độ di chuyển của nó cũng không quá nhanh chóng. Sự hiếu kì trong lòng hắn dâng lên một cách mãnh liệt.

- Đi thôi, tiến tới xem nó là cái gì.

Mặc Phi Phong áo choàng, chân đi Bắc Vân Ngoa, Thiên Vũ chuẩn bị xong xuôi rồi cùng với hai mỹ nhân tiến về vách chắn lôi điện kia. Nhưng mới đi được nửa đường, liền có một mũi tên bay ra tập kích với tốc độ không tưởng.

- Thiên vũ cẩn thận...

Tiêu Tiêu đi sau cùng cảnh giác hết lớn, cùng lúc đó Huyền Huyền cũng tiến tới tóm áo choàng hấn giật lại về phía sau, chỉ trong tích tắc thôi. mũi tên kia đã có thể trúng ngay tại huyết Thái Dương của Thiên Vũ. Vô cùng nguy hiểm a.

Mũi tên này mà trúng đích, thì đến cả Mệnh Đan của Vũ Na cũng không cứu sống nổi. Thiên Vũ đứng đó mà lưng toát đầy mồ hôi hột, giấy lát mũi tên sạt qua mắt kia, hấn cảm tưởng như mình vừa dạo một vòng trong quỷ môn quan vậy.

Bia rừng cách đó bảy kilomet bên tay trái kia bỗng vang lên một loạt âm thanh liên hồi. Ngay sau đó là liên tiếp tám mũi tên bay tới với uy áp vô cùng kinh khủng. Khác với mũi tên ban đầu, Thiên Vũ có thể cảm nhận rõ từng luồng khí lưu trợ lực vờn quanh thân của mũi tên như những con rồng đang uốn lượn vậy.

- Không được đón đỡ, né mau.

Pháp bảo bản mệnh của hấn vung ra quán lấy eo thon của hai mỹ nhân thủ thế bên cạnh. Vận thân pháp Quỷ Ảnh tới cực hạn bắn người về phía bên phải. Những mũi tên kia sượt qua cả ba nhưng luôn uy áp của chúng lại thổi bay cả ba về phía sau. Sức mạnh thật kinh khủng.

Mặt Huyền Huyền và Tiêu Tiêu tái xanh vô cùng sợ hãi. Đế quốc Thiên Vị tôn sùng đạo và kiếm, cao thủ sử dụng cung và nỏ hầu như là không có. Vũ khí tầm xa cùng lắm chỉ là ám khí hai roi da mà thôi. Nên trong thâm tâm hai nàng luôn có một sự khinh thường với loại vũ khí tầm xa như cung và nỏ vậy.

- Cẩn thận! Bảy kilomet mà uy lực vẫn mạnh tới như vậy, đối thủ không hề đơn giản, hơn hết chúng không chỉ có một người. Ta đã vào tầm ngắm của chúng, tốt nhất là nên rút lui.

Về mặt Thiên Vũ ngưng trọng tới cực điểm, hấn nhanh chóng đánh giá lại tình hình hiện tại rồi quyết định rút lui. Kẻ địch trong tới vốn nắm thế chủ động, không thể tự đưa mình vào trùng như vậy.

Cả ba người lùi hấn về phía sau, như dự tính, những mũi tên kia không còn tới nữa. Khoảng cách bảy Kilomet thì Thần Thức không thể nào vờn tới được, chỉ có thể dựa vào nhãn lực tra xét mà thôi. Nếu như Thần Thức có thể quét tới thì cũng là nhân vật hàng đại cao thủ, việc gì hấn phải đánh lên! Thiên Vũ yên tâm cùng Huyền Huyền, Tiêu Tiêu xoay người chạy xa khỏi mảnh rừng quỷ dị kia.

- Vừa rồi thật nguy hiểm. Cảm ơn huynh, Thiên Vũ.

Tiêu Tiêu nhỏ nhẹ lên tiếng, đây cũng là một trong những lần hiếm hoi nàng mở lời trước với Thiên Vũ. Giọng nói nhút nhát mà nhỏ nhẹ nghe vô cùng dễ mến.

Cả ba thân ảnh lập tức tiến vào trạng thái ẩn thân chậm rãi di chuyển chứ không lỗ mãng lao nhanh như lúc ban đầu. Đi được mười phút thì phía trước nổi lên dị trạng, tiếng nổ của ma pháp, tiếng binh khí va chạm vang lên không ngớt. Nghe âm thanh binh khí có thể dự đoán ít nhất sáu người đang quần chiến với nhau.

Cả ba cùng nằm sấp quan sát một trận chiến với phong cách vô cùng lạ lẫm. Trước mặt họ là tám thân ảnh vô cùng kì lạ. Họ có tay chân mắt mũi miệng giống y hệt loài người, nhưng trên người họ thường lại vẫn còn sót lại một bộ phận nào đó của thú tộc vậy.

Trong đó có một thanh niên cường tráng có đôi tai xám đục vênh lên như loài chó sói, hấn bỗng đình chỉ giao thủ cùng kẻ thù, rồi nhảy lùi về phía sau. Rút một thanh đoản kiếm thô lậu từ hông ném một cách vô ý lên trời.

Cú ném này không hề mang theo một chút lực đạo nào, nó bay lên trời thành một hình vòng cung rồi cắm phập vào ngay trước mặt ba người Thiên Vũ đang quan chiến. Cũng chính vì cú ném không hề mang một chút lực đạo nào, nên cả ba mới không đề phòng để thanh đoản kiếm tiếp cận gần tới như vậy.

Cả ba người cùng sợ hãi rút đầu lại. Thiên Vũ hấn biết, cả ba đã bị phát hiện. Nhưng, bằng cách nào? Đối phương có hành động kia chứng tỏ hấn đã biết vị trí của ba người ẩn nấp. Xét qua tu vi đối phương cũng chỉ mạnh nhất là Chiến Tướng Trung kì như Thiên Vũ hấn mà thôi.

Không thể nào có trường hợp thần thức tên này tra xét được Huyền Huyền và Tiêu Tiêu. Phi Phong áo choàng trên vai, hấn tự tin mình không thể bị tra xét ra được.

- Có điểm quỷ dị, tất cả đều vô cùng quỷ dị. Tiêu Tiêu, Huyền Huyền, các muội thấy sao?

Nét tình nghịch thường trực trên mặt Huyền Huyền đã mất đi từ bao giờ, một lần bị tập kích quỷ dị, một lần bị phát hiện một cách quỷ dị không kém. Nội tâm của nàng vẫn đang hoang mang bất ổn nhưng vẫn gắng gượng suy đoán từng câu từ.

- Hấn phát hiện nhưng lại không hề có địch ý. Người nhìn xem, cuộc chiến này hấn là chia làm hai phe, phe của tên có cái tai cầu kia dường như đang bảo vệ một tiểu cô nương ở chính giữa vậy.

Đúng vậy, tám người trong trận chiến kia thực ra chính là ba đối bốn. Nhìn kĩ lại có thể thấy tất cả những người kia đều có đặc điểm của thú tộc trên người, tai cầu, cánh roi, đuôi hồ ly và cả tai mèo nữa... Thiên Vũ lại thò chòm đầu mình lên quan chiến tiếp, hấn nhẹ nhàng nói.

- Hấn chẳng qua là đang yếu thế, nếu có chúng ta nhảy vào thì đội hấn sẽ chết chắc mà thôi?

- Huynh thấy sao? Nên cứu giúp hay không? Đội của hấn đã dần yếu thế.

- Chúng ta không hề biết gì về nơi này, Tốt nhất là không nên lo chuyện bao đồng. Hiện tại chúng ta có cứu bọn hắn cũng sẽ không moi móc được thông tin gì hữu dụng cả. Cứ đợi thôi. . .

Thiên Vũ nói xong, cả ba người mặc kệ thanh đoàn kiểm cấm trước mặt kia, ung dung nằm quan chiến.

Vách tường lõi điện kia cũng đang tiến tới với tốc độ chậm rãi. Cả ba cũng vừa ngạc nhiên phát hiện, nó vốn không phải là một vách tường bình thường, nó chính là một vòng tròn khép kín đang dần khép lại vậy. Lõi điện mờ nhạt trên kia tuy nhìn thì không quá mạnh mẽ, nhưng lại gọi tới cho Thiên Vũ một sự lo lắng bất tận.

...

Ngoài vách tường kia, trên một con tàu cự đại đang phiêu phù trên không trung. Có một thiếu phụ vô cùng xinh đẹp đang ngồi trên một ngai vàng xa hoa long lẫy. Nàng ta ăn mặc cực kỳ lộng lẫy, đôi chân nàng chìa ra phía trước.

Phía dưới đó có một nam nhân tai gấu lửa thể đang cẩn thận liếm mát từng ngón chân trắng ngần đẹp như búp sen của nàng. Mỗi khi chiếc lưỡi thô lậu ướt át kia đưa sâu vào những khe của ngón chân nàng, đôi cánh dơi cự đại sau lưng thiếu phụ kia lại không tự chủ rung lên từng cơn nhè nhẹ, mặt nàng liền toát lên vẻ thỏa mãn thư sướng vô ngần.

Tuy vậy đôi môi mím chặt của nàng vẫn tập chung chăm chú nhìn vào một chiếc gương kì lạ phía trước mặt. Trong chiếc gương đó chia làm các ô nhỏ, mỗi ô xuất hiện một hình ảnh của một nhóm người. Khi có hai nhóm giáp mặt chiến đấu, hai ô đó sẽ tự động sáp nhập lại với nhau, và chúng tự động đưa ra một ô vuông to hơn tại chính giữa. Điều này giúp chủ nhân của nó tiện bề quan sát hơn rất nhiều.

- Luci, Lần này chỉ tiêu là bao nhiêu người nhỉ?

Ẩn sau trong bóng tối của ngai vàng kia, một thiếu nữ vẻ mặt lạnh tanh không cảm xúc tiến ra, đôi mắt nàng màu đỏ tươi khép hờ vô cảm. Đặc biệt, sau lưng nàng cũng có một cánh dơi cự đại.

- Tộc Trưởng, lần này chỉ tiêu chỉ có bảy người.

- Ít vậy sao? Vậy đẩy nhanh tiến độ đi thôi.

- Vâng.

Ngay sau đó, Vách ngăn lõi điện kia dường như có dấu hiệu tiến lại nhanh hơn bình thường rất nhiều.

...

- Đi thôi, chúng ta đã đẩy nhanh vòng tròn lõi điện. chúng ta phải tới trung tâm tìm địa lợi trước.

Một mảnh rừng nhỏ có bốn người vóc dáng mảnh khảnh và những chiếc tai dài đang ẩn nấp sau những bụi cây. Họ nhanh chóng rời khỏi nơi ẩn nấp di chuyển về một hướng. Những cây cung họ cầm rất dài cung dài và mảnh, thân cung được yểm lên ma pháp. Tại đó lượn lờ những làn gió trắng cuốn quanh, hiệu ứng vô cùng đẹp mắt.

Nếu thiên Vũ nhìn thấy, sẽ rất ngạc nhiên phát hiện. Hình dáng những người này giống y hệt với tộc Elf trong truyền thuyết phương tây vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Người sói!

- Thiên Vũ ca ca, huynh mau nhìn. . .

Vách điện trường kia đang tiến tới nhóm người với tốc độ nhanh chóng. Dường như, nó đã được tăng tốc lên gấp đôi bình thường vậy. Những tia điện lóe lên liên tục với cường độ cao hơn trước rất nhiều.

Điều này cũng thúc đẩy cuộc chiến dưới thung lũng kia thêm vài phần gay cấn. Đội của thanh niên có tai cẩu kia dường như đã bị lép vế hoàn toàn, đội hình liên tục bị ép phải thối lui về phía sau. Mà hướng họ thối lui lại chính là vách điện trường đang tiến tới, tình thế đã dần trở nên nguy cấp vô cùng.

Roẹt. . . Một vật thể hình cầu bắn không trung, nó liên tục vẩy ra những giọt chất lỏng đậm đặc màu đỏ thẫm. Một dòng máu nóng tanh nồng phụt lên cao ngay sau đó phun mạnh ra xung quanh nhuộm đỏ cả mặt đất. Xa xa có tiếng hét lên phẫn nộ.

- Lang Hiếu. . .

Tiếng hét phần nộ đó chính là của thanh niên tại cầu đã ném thanh đoản kiếm kia, dường như một đồng đội của hắn đã bị đối thủ ám toán chém bay thủ cấp vậy. Mắt hắn đỏ ngầu, ngửa mặt lên trời, miệng hắn hú lên dữ tợn như một con sói hoang gọi bầy vậy.

- Lang Sơn, dẫn mười mười chạy về trung tâm, ta sẽ ở lại cầm chân bọn khốn này...

Nói xong câu đó cơ thể hắn liền phát sinh dị biến, lông trên người hắn dần dài ra, rậm rạp vô cùng. Cơ bắp phát triển nhanh chóng tới mức mắt thường có thể cảm nhận rõ được. tứ chi hắn dài ra, móng chân móng tay biến lớn vô cùng bén nhọn.

Khuôn mặt kia cũng từ từ biến đổi, răng nanh dài ra sắc nhọn vô cùng, bộ hàm bành trướng, miệng hắn dần biến đổi dài ra giống như loài chó sói vậy. Con mắt hắn đỏ ngầu đồng tử dần ra cực đại, nhìn kĩ có thể thấy có ba đầu chấm nhỏ đang bay vòng quanh thành một hình tròn quỹ đạo.

Thanh niên có tên Lang Sơn kia khiếp sợ, hắn cấp tiểu cô nương tại sói kia vào lòng rồi chạy thẳng, đầu hắn không dám ngược nhìn quay lại một chút nào chân vận hết sức lực như là sợ con quái vật phía sau kia đuổi tới vậy.

Chiến trường còn lại năm người. Không, phải là bốn người và một con quái thú. Bốn người kia đứng thủ thế vô cùng cẩn thận, gương mặt bọn hắn không hề toát lên vẻ sợ hãi gì cả. Nhưng nhìn thế thủ cẩn thận vững chãi kia thì hẳn con quái thú này có sức mạnh vô cùng khủng bố.

Con mắt vẫn đỏ của con quái thú nhìn chăm chăm vào một người, người đã chém bay đầu đồng đội có tên Lang Hiểu của nó kia. Nó nhảy mạnh lên trời hướng thẳng mục tiêu mà nó đã lựa chọn từ trước. Cú nhảy này nhìn tuy nhẹ nhàng nhưng xa tới hàng trăm mét vậy.

Cả bốn người kia liền điên cuồng phóng ra những đòn công kích từ xa. Máu thịt con quái thú bắn ra tung tóe nhưng thế lao của nó thì không hề suy giảm đi chút nào.

Ầmmmm.....Trong tích tắc, cơ thể đồ sộ của con quái thú kia lao thẳng vào mục tiêu của nó. Bất chấp cả thanh cự kiếm đang xuyên qua ngực kia, nó đè nạn nhân xuống đất. Tay phải thọc sâu vào bụng lõi ra một đồng lòng bùng màu đỏ thẫm, hàm răng sắc nhọn kia cắn thẳng vào cổ nạn nhân xấu số này.

Phụt... một dòng máu tuôn xối xả nhộm đỏ bộ lông trắng bạc của con quái thú kia. Thiên Vũ trợn mắt há hốc mồm ngạc nhiên, một cách chiến đấu trực tiếp đến man rợ... Cách chiến đấu của loài yêu thú, đúng vậy, con quái thú hình người kia chính là đang phát ra bản năng của một con yêu thú khủng bố...

Nó đứng dậy, từ từ rút thanh cự kiếm đang xuyên thẳng qua lòng ngực của mình ra, khuôn mặt có bảy phần giống chó sói kia gằn lên từng tiếng gầm gừ dữ tợn. Nhưng lạ thay, các vết thương trước kia đã khỏi hẳn hoàn toàn, lỗ hổng trên ngực kia cũng đang khép lại với một tốc độ mắt thường có thể cảm nhận được.

Một màn quỷ dị này diễn ra khiến ba người còn lại biến sắc mặt, Họ liếc mắt nhìn nhau, những đôi mắt đó đang bị sự sợ hãi vô tận dần dần xâm chiếm.

Điều này đã vượt quá ra khỏi sự hiểu biết của Thiên Vũ, trong tích tắc hắn liền quyết định phải rời khỏi đây ngay lập tức, bọn họ hoàn toàn không có cơ hội đánh thắng con quái thú hình người kia... Hắn vội vã thúc dục Huyền Huyền và Tiêu Tiêu đang chết lặng từ bao giờ.

- Đi mau, rời khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Cả ba thân ảnh vận thân pháp tới mức cực đại hóa thành những tàn ảnh rời khỏi nơi đây. Bỏ lại cuộc chiến man rợ kia lại phía sau...

Chỉ mười phút sau, sau khi đã giải quyết cả ba người còn lại, con quái thú quay sang nhìn về hướng mà ba thân ảnh kia chạy trốn. Nó hú dài rồi chạy thẳng về hướng đó, cái mũi của nó liên tục phát ra những tiếng “Khịt khịt...”, mỗi lần phát ra âm thanh như vậy là lại một lần nó đổi hướng... với tốc độ này, chắc chỉ khoảng năm phút chạy là nó có thể bắt kịp đám người Thiên Vũ...

Ba bóng ảnh vẫn liên tục chạy trốn, nhưng tốc độ đã giảm đi rất nhiều. Núi, sông mãnh rừng, đều bỏ qua, họ chỉ chạy trên đất bằng cảnh giác mọi lúc mọi nơi đề phòng những mũi tên khủng bố kia.

- Thiên Vũ, chúng ta chạy xa như vậy, đã đổi hướng cả chục lần rồi, đến cao thủ Đấu Thánh Cảnh cũng khó lòng mà truy bắt, sao huynh vẫn cẩn thận như vậy.

- Mười nghe ta, ta cảm nhận được con quái thú kia có thể truy tìm chúng ta. Ta cũng cảm nhận được rất nhiều con mắt đang dõi theo, nhưng nếu chúng không đứng ra ngăn cản thì ta cũng lười quan tâm. mục tiêu hiện tại chính là ngọn núi lửa trước mặt kia.

Nội tâm Thiên Vũ lúc này đang chấn động vô cùng, hẳn đâu có dám nói ra con quái thú kia chính là loài người sói, giống loài xuất hiện trong truyền thuyết về dracula nổi tiếng phương tây kia.

Nhìn đặc điểm bên ngoài hắn chỉ dám chắc bốn mươi phần trăm, nhưng nhìn thấy màn hồi phục siêu tốc kia thì độ chắc chắn đã lên tới chín mươi phần trăm. Giống loài này có đặc điểm là đôi tai và cái mũi siêu thính, vậy nên không lạ gì khi nó có thể phát hiện ra cả ba người ngay từ đầu như vậy...

Rất nhanh cả ba đã tới ngọn núi lửa kia, nơi đây chính là một ngọn núi chỉ toàn những tảng đá to lởm chởm, địa thế dễ thủ khó công vô cùng hợp với việc phòng thủ và ẩn nấp. Di chuyển tới chân núi, Tiêu Tiêu lại một lần nữa kêu lên “Cẩn thận”, hàng loạt mũi tên quen thuộc kia đang hướng tới cả ba mà bắn

tới.

Như đã dự liệu trước, cả ba cùng vận thân pháp lách mình né tránh, Quỷ ảnh thân pháp điệu nhất chính là né tránh, trong trường hợp này nó đã phát huy đủ mười phần công dụng.

Nhờ có Bắc Vân Ngoa, Thiên Vũ tiến nhanh hơn một bước, mạnh mẽ phi thẳng tới nơi mà các mũi tên kia xuất hiện, hấn đi chuyển với tốc độ quá cao nên sau lưng hấn xuất hiện những đợt khói bụi bốc lên cuộn cuộn che chắn cho cả Huyền Huyền và Tiêu Tiêu đang đi sau kia.

Ba người đã thương thảo với nhau từ lâu, thương thảo cách đối phó với những tên sử dụng cung nỏ kia. Hiện tại vừa vặn gặp bọn chúng, liền áp dụng ngay chiến thuật mà không phải nghĩ suy gì cả.

Thấy đám bụi bốc lên, Tiêu Tiêu và Huyền Huyền ấn ý chia ra hai cánh tả hữu ẩn sâu vào đám loạn thạch phía trước. Hai nàng dựa vào thân pháp quý dị của mình mà ẩn trốn lách sau những tảng đá từ từ tiếp cận, để Thiên Vũ mạnh mẽ đi trước thu hút sự chú ý.

Vút... vút... vuu... liên tục những âm thanh xé gió vang lên, Những mũi tên kia vô cùng chuẩn xác khóa kín đường chạy trốn của Thiên Vũ, Những mũi tên này chúng không hề tập chung tại một điểm, mà mũi trước chặn đường thì mũi sau sẽ nhắm vào chân ép hấn phải nhảy lên hoặc chuyển hướng, và thường thì mũi thứ ba hay mũi thứ tư mới nhắm vào yếu điểm công kích.

Có thể thấy có bốn người trong nhóm tập kích này, họ là những người sử dụng cung vô cùng điêu luyện và ấn ý với nhau, cách thức tấn công cũng vô cùng mới lạ, đơn giản mà lại đem lại hiệu quả bất ngờ. Chỉ trong hai phút thôi, Thiên Vũ đã hứng đủ bảy đợt công kích như vậy. Liên tục hai lần rơi vào hiểm cảnh đã khiến thế công mãnh liệt ban đầu của hấn rất nhanh sụt giảm rồi mất hấn đi, thậm chí nhiều lúc hấn phải lùi xuống cả đoạn dài. Nhưng mục đích thu hút sự chú ý thì đã hoàn thành mỹ mãn.

Ngay khi trốn sau một tảng đá lớn, tránh được một loạt tên mãnh liệt, hấn liền ngạc nhiên phát hiện, đối phương dường như đã đình chỉ công kích.

- Những mũi tên này có thể xuyên phá những hòn đá này cực kì dễ dàng cơ mà, chẳng nhẽ nhanh như vậy hai muội ấy đã tập kích thành công?

Nội tâm thiên vũ xoay chuyển vô cùng nhanh chóng... Hấn lao ra khỏi tảng đá, vận thân pháp một lần nữa phóng lên đỉnh núi kia...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Tiếp tục chạy trốn!

Thiên Vũ một lần nữa lao lên, đúng là nhóm người kia đã đình chỉ công kích. Nhưng không phải vì Huyền Huyền và Tiêu Tiêu tập kích thành công, mà là do họ chủ động rời đi. Một lý do nào đó đã khiến bọn chúng khiếp sợ và rời đi nhanh chóng như vậy.

Như cảm giác được điều gì, Thiên vũ quay lưng lại phía sau và vô tình thấy một cảnh tượng khủng bố. Xa Xa thấy một bóng hình đang tiến tới, đó chính là con quái thú kia đang trên đường chạy tới chính ngọn núi này, nó di chuyển với tốc độ vô cùng nhanh chóng.

Không biết đã nó đã đồ sát bao nhiêu người trên đường đi, nhưng cả thân nó ánh lên một màu đỏ sẫm, màu của máu. Bộ lông xám bạc ban đầu kia giờ đã bết lại với nhau, trên đó còn lưu lại vô số mảnh da, ngón chân ngón tay và cả mảnh vũ khí của những kẻ xấu số nó phát hiện trên đường đi nữa...

Con mắt đỏ lờm của nó ngược lên, dường như đã tìm được mục tiêu của mình vậy, nó khom mình rồi bứt tốc chạy tới với tốc độ không tưởng. Đây chính là lý do đám người kia bỏ lại một hiểm địa phòng thủ vô cùng lớn để mà chạy trốn.

Mặt Thiên Vũ ngưng trọng, lúc này Huyền Huyền và Tiêu Tiêu cũng đã tiến tới vị trí của Thiên Vũ. Hai nàng cũng đã đoán ra tình cảnh hiện tại, Huyền Huyền lớn miệng nói:

- Chiến, chúng ta không sợ, Thiên Vũ ca ca lùi lại yểm trợ mà pháp cho bọn muội...

Đúng là chiến lược của hai cô nàng song sinh này kết hợp với nhau mạnh hơn Thiên Vũ rất nhiều. Nhưng Thiên Vũ hấn cũng không dám để hai nàng phải mạo hiểm đấu với tên người sói kia. Mục đích từ đầu tới ngọn núi này là để nhờ dung nham loại bỏ đi mùi của cơ thể, tránh để con quái thú kia đánh hơi ra. Nhưng giờ thì đã muộn, bị đám người kia cầm chân một khoảng thời gian làm kế hoạch ban đầu của Thiên Vũ đổ bể, hấn cũng không thể ngờ rằng con quái thú kia có thể tìm và đuổi tới bọn hấn nhanh như vậy,

- Cùng chạy, tên nhân lang kia dường như đã mất đi ý thức, giờ chúng ta chỉ mong nó chuyển hướng đối tượng sang người khác mà thôi.

Không hề phí phạm phút giây nào cả, ba người đều ấn ý chạy theo một hướng, hướng trung tâm của vòng tròn lõi điện kia. Không cần phải nghĩ, nơi đó sẽ tập chung rất nhiều người. Ít nhất cũng là phải có bốn tên cầm cung kia rồi...

...

- Tận lực né tránh, đòn đánh của chúng ta không thể giết chết nó được. Sử dụng những đòn tấn công mang tính đẩy lùi thôi.
- Thiên Vũ, huynh cũng cẩn thận, ta nhận ra nó nhắm tới huynh nhiều hơn.

Thiên Vũ vừa chạy vừa thở dài, tất nhiên là nó nhắm tới hắn rồi. Hiện tại đã chạy được ba mươi phút thời gian. Trên đường đi hắn rải đầy pháp trận, cạm bẫy càn khôn. Thậm chí còn lừa nó vài vỏ nữa chứ, tên lang nhân này sau khi cuồng hóa đạt được sức mạnh vô song, nhưng trí lực thì lại tụt giảm đi vô số lần.

Chính vậy nên ba người có thể chạy một quãng đường xa như vậy mà không bị tổn thất gì nhiều. Nhưng đó chỉ là kế tạm thời trị phần ngọn của bệnh mà thôi. Thiên Vũ lo lắng quay sang nói:

- Sát trận bài của ta cũng đã sắp hết, sau con đường này chính là bình nguyên rộng lớn. Khi đó cạm bẫy sát trận đều vô hiệu với tên lang nhân kia rồi. Các muội có cách nào nữa không?

Thiên Vũ hỏi vậy làm con bất mãn của Huyền Huyền bùng nổ trở lại.

- Hừ bọn khốn kiếp nhát gan kia, thấy chúng ta liền chạy như chạy tà vậy. Mới đầu còn tính tập kích giết chúng ta, vậy mà được một chiêu liền ù té chạy nhanh như vậy chứ...

Tiêu Tiêu bên cạnh cũng góp vài câu, nhưng mang tính xây dựng hơn cô nàng Huyền Huyền kia rất nhiều:

- Chúng ta chạy vòng vòng chỗ này câu thời gian, biết đâu lại gặp hai người cùng đội kia. Có khi họ lại có cách ngăn tên lang nhân này lại cũng biết chừng!
- Đúng, đúng... Hahaha. Tiêu Tiêu muội thật thông minh. Sao ta lại quên đi hai người kia cứ.

Thiên Vũ vui mừng hô lớn, tuy vẻ mặt kia hớn hở vì tìm ra được kế sách nhưng đôi mắt hắn lại hiện lên một nét thâm trầm bi ối...

Trên con thuyền cự đại kia... chiếc gương thần bí kia vẫn đứng tại nơi đó, nó vẫn chiếu lên hành động của tất cả những người trong vùng đất kia. Nhưng chính giữa nó lại chỉ có ba ô lớn. Một ô của tên lang nhân cuồng hóa, một ô của hai đồng đội đã trốn đi của hắn kia, và một ô của ba người nhóm Thiên Vũ.

Đôi mắt mị hoặc của thiếu phụ được gọi là Tộc Trưởng kia mở lớn chăm chú theo dõi từng hành động của ba nhóm người này. Đặc biệt là ô ảnh của ba người Thiên Vũ kia. Thỉnh thoảng nàng ta lại nhìn soáy vào khuôn mặt tuấn tú trên gương kia rồi liếm môi cười phấn khích không thôi, đã rất lâu rồi nàng ta không được thử qua vị của nhân tộc ahh...

- Luci, tại sao có thêm ba người?
- Thưa Trưởng Tộc, nô tì đang điều tra rồi ạ, nô tì có thể cam đoan cách đây hai tiếng đồng hồ không hề có bọn họ, truyền tống trận bên kia cũng không gặp bất cứ vấn đề gì. Chỉ có một trường hợp...

Nghe tới đây Trưởng Tộc kiều mị kia tiếp lời.

- Không gian loạn lưu, truyền tống lệch địa chỉ?
- Đúng vậy thưa ngài, tuy khả năng này là một phần ngàn, nhưng nó vẫn có thể xảy ra.

Nghe xong thiếu nữ tên Luci kia báo cáo, vị thiếu phụ này liền trầm ngâm, tất nhiên đôi mắt kia vẫn dán vào chiếc gương kì bí kia, nơi mà có một khuôn mặt nghiêm nghị tuấn lãng lạ thường.

Tất nhiên khuôn mặt này chính là của Thiên Vũ. Mặc dù hắn chỉ mới có gần mười bốn tuổi, nhưng cơ thể luyện tập võ nghệ từ nhỏ nên đã phát triển gần bằng với người trưởng thành rồi.

Khuôn mặt Thiên vũ hẳn đối với tiêu chuẩn về đẹp của Đế Quốc Thiên Vị kia thì còn xa mới được gọi là đẹp. Tại nơi đó tôn thờ một vẻ đẹp thanh thoát lạnh lùng, vẻ đẹp trong sáng hiền dịu mà bí ẩn. Tiêu chuẩn đó áp cho cả nam lẫn nữ, và nam nhân có khuôn mặt thanh tú giống phụ nữ thì mới được coi là tuấn mĩ. Nói chung sự nam tính, lịch lãm không hề được đề cao trong văn hóa của người thuộc Đế Quốc Thiên Vị.

Còn tại nơi đây, tiêu chuẩn về đẹp của họ lại khác hoàn toàn. Với đàn ông, vẻ đẹp nam tính, khỏe khoắn, sự hoang dã lại được tôn thờ lên trên hết. Gương mặt Thiên vũ hầu như đáp ứng đủ mọi điều kiện của họ vậy, mặt vuông chữ điền, cằm rộng và vuông nhìn vô cùng nam tính.

Trán hắn rộng, hốc mắt sâu làm nổi bật lên sống mũi vô cùng thẳng và cao kia. Gò má hắn cũng rất cao và với một đôi môi đậm thể hiện lên một khuôn mặt khỏe khoắn rạng ngời. Đặc biệt là thân thể cường tráng của Thiên Vũ, tuy cơ bắp hắn thon và gọn, không hề to lớn như những vận động viên thể hình. Nhưng ẩn ẩn sau đó là sự khỏe khoắn, nhanh nhẹn, là sự hàm súc lực lượng vô cùng lớn. Thiên Vũ, hẳn chỉ thiếu một bộ râu quai nón nữa là hoàn hảo trong mắt vị Tộc Trưởng kia...

(Trở lại con tàu nào, mê man quá rồi)

Vị tộc trưởng kia vẫn ngấm nhìn khuôn mặt đỏ say đắm. Rồi nàng ta bất ngờ đưa ra một mệnh lệnh kì lạ.

- Thêm ba người kia vào. Hai đứa con gái bắt giữ quan sát, còn thanh niên kia dẫn ngay tới phòng ta vào tối nay. (thế này thì kì lạ cái gì, khờ khạo...)
- Hmm... Có cần cử người vào bảo vệ hần?
- Không cần, hần chết chứng tỏ thực lực không đủ, ta cũng không cần những tên vô dụng làm cha của những đứa con ta...

...

- Thiên Vũ, hướng bên phải...

Con quái thú kia vẫn bám theo ba người bám giết không buông... Vừa rồi là một cú vô cùng nguy hiểm của nó vào mạn phải của Thiên Vũ. Nếu không có Huyền Huyền và Tiêu Tiêu hỗ trợ, thì trong khoảng mười phút này Thiên Vũ hẳn đã chết không dưới trăm lần.

Mọi cạm bẫy và sát trận đã sử dụng hết, điều này khiến cho cuộc chạy trốn của ba người dần trở nên khó khăn hơn bao giờ hết. Mọi công kích của cả ba đều như cũ, không thể giết chết nó trong một đòn thì nó vẫn sẽ hồi phục lại vô cùng nhanh chóng. Chưa nói gì bộ lông kia của nó cũng là một áo giáp phòng thủ vô cùng cứng rắn vậy...

Nhưng chạy khắp khu vực này, ba người cũng đã thấy được hai thân ảnh quen thuộc kia. Và hiện tại họ còn đang bị một nhóm người khác đuổi giết nữa.

- Huyền Huyền, Tiêu Tiêu, Nhìn chéo về bên trái, chuẩn bị chuyển hướng.
- Bọn muội đã thấy, đợt nốt đợt tấn công này của tên lang nhân kia đã.

Vừa dứt lời thì con quái thú kia lại vô tới từ trên đỉnh đầu. Huyền Huyền liền vung búa lên cao ngăn cản, chiếc búa của nàng đập chính xác vào tay bên phải của nó. Nhưng lực đạo không đủ nên bị cản trở giữa không trung, cùng một lúc đó Tiêu Tiêu cũng nhảy tới vỗ một chưởng cực kì uy lực vào đầu bên này của chiếc búa kia.

Lập tức tay phải của con quái thú liền bị đẩy về phía sau, đà lao tới của nó đã mất. Vì Huyền Huyền chỉ vung búa vào một tay bên phải của con quái thú, nên cơ thể của nó cũng đã mất cân bằng ngay tức khắc, vai phải ngửa ra sau, thế vô mất đi nhưng vai trái của nó vẫn còn hoạt động được. Thiên Vũ đột nhiên hét lớn

- Tiêu Tiêu, cẩn thận...

Roẹt... trong một tích tắc, dù đã tận lực né tránh, nhưng Tiêu Tiêu vẫn ăn một trào vào bả vai phải của mình. Một vết cào vô cùng sâu, vết cào lập tức chuyển sang màu đen kịt, máu không ngừng chảy xối xả, dù đã phong bế huyết đạo cũng không ăn thua.

Con quái thú cũng bị hất văng sau đòn này. Thiên Vũ nhảy tới, hần ôm Tiêu Tiêu cùng với Huyền Huyền phi nhanh tới vị trí mà hai người kia đang bị đuổi giết...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Sức mạnh của tiểu cô nương bé nhỏ!

- Ngọc Linh, nắp cẩn thận sau ta. Bọn Hầu Tộc khi núi kia rất giỏi ám toán.

Người có tên lang Sơn kia vừa nói vừa giao thủ với hai kẻ khác. Những kẻ này có rất nhiều đặc điểm giống với loài khi trong núi kia.

Bọn hần có chiếc đuôi dài uốn lượn phía sau liên tục vung vẩy, có tên còn gắn một lớp gai nhọn ở đó tạo thành một vũ khí ám toán vô cùng tốt. Gương mặt tinh ranh và đôi mắt vô cùng sáng ngời. Theo như Lang Sơn kia nói thì đây chính là Hầu Tộc, tộc người lai với yêu thú khi...

Tới thời điểm hiện tại thì nhóm Thiên Vũ cũng đã có thêm một chút thông tin về mảnh đất này. Đa số người ở đây đều là Bán Nhân, hay gọi là người lai thú. Bọn họ có đầy đủ đặc điểm của một con người, nhưng lại kèm thêm một số đặc điểm và thiên phú của loài thú đó. Vậy nên phương hướng tu luyện theo con đường Luyện Cốt ở nơi đây vô cùng thịnh hành, cứ mười người thì có tám người chủ tu Luyện Cốt...

Như thanh niên Lang Tộc kia, tộc của hần có đặc điểm mũi và tai vô cùng thính, đi kèm với sự hồi phục đáng kinh ngạc của cơ thể. Còn khả năng cường hóa kia nữa, hần chỉ có cảnh giới Đấu Tướng trung kì giống như Thiên Vũ và ti muội song sinh Huyền Huyền, nhưng sau khi cường hóa thì có thể nuốt gọn cả ba người nếu chiến đấu trực tiếp a...

Một chơi với hai, vốn đã là quá sức với Lang Son kia, dường như lại có một cặp mắt trong bóng tối luôn rình rập hai người khiến hắn không có phút giây nào buông lỏng được.

Ngay khi hắn bị ép tới chân tường, thanh đại đao của Lang Son bị khóa chặt bởi đôi thủ. Thời cơ đã đến, một bóng mờ lao ra từ phía sau, lưỡi kiếm dài và mỏng như cánh ve quét ngang với mục tiêu chính là chiếc cổ trắng ngần của tiểu nữ có tên Ngọc Linh, người mà đang được Lang Son bảo hộ kia.

Đường kiếm đó vô cùng nhanh và hiểm, nó dường như đã khóa chặt mọi đường trốn tránh của tiểu cô nương kia. Trong khoảnh khắc, tình thế đã rơi vào cảnh ngàn cân treo sợi tóc, chỉ trong giây lát thôi sẽ lại có một cái đầu nhỏ bị chém vung lên giữa không trung...

"Khôngggg..." Lang Son hét lớn, lập tức buồn bỏ đại đao, thân thể hắn cấp tiến lùi lại, cứng rắn che chở trước thân ảnh nhỏ nhắn kia. Hắn cứng rắn lấy thân mình đỡ một kiếm bén nhọn vô cùng cho tiểu cô nương.

Roẹt... một cánh tay đang xoay tròn lên không trung, nó bắn ra dòng máu nhuộm đỏ khu vực xung quanh. Đường kiếm kia khoét sâu vào bả vai Lang Son và chém đi cả cánh tay của hắn.

Tên Hầu Tộc đánh lên kia vô cùng cảnh giác, hắn dường như đã nhận ra có người khác tiếp cận. Hắn vô cùng dứt khoát quay mình lần trốn vào trong bụi cỏ lau phía trước, trước khi đi còn rải lại một loạt thanh phi đao có hình móc câu về phía Lang Son đang suy yếu kia.

Keng... keng... keng... Từng chiếc từng chiếc thanh phi tiêu liên rơi xuống trước mặt Lang Son, chúng đã được pháp bảo bản mệnh của Thiên Vũ đón đỡ toàn bộ. Giương mặt hắn suy yếu vô cùng, dòng máu tanh hôi từ bả vai bị chém kia không ngừng tuôn ra xối xả. Hai tên Hầu Tộc khác thấy có người tiến tới cũng cảnh giác đứng tại một góc của bãi lau sậy, để nếu cảm thấy tình hình bất ổn, bất cứ lúc nào chúng cũng có thể trốn vào bãi cỏ lau rậm rạp cao quá đầu người kia.

Huyền Huyền liền tiến tới, áp mặt chiếc cự phủ đã được nung đỏ bởi lửa kia của mình vào miệng vết thương... Xèo ooooo... Mùi khét của thịt cháy tỏa ra tứ phía, tình cảnh gấp rút hiện tại không cho phép nàng cứu thương một cách bài bản cho Lang Son. Thiên Vũ lúc này bế Tiêu Tiêu trên tay, miệng liên tục gặng hỏi:

- Tiểu cô nương, có cách nào ngăn lại ca ca của nàng không, hắn hóa điên lên đuổi giết bất kì ai hắn gặp phải ahh.

Tiểu cô nương có tên Ngọc Linh kia quay mặt nhìn về phía sau lưng, miệng nàng vẫn im lặng không hề nói một lời nào, nhưng đôi mắt to tròn kia lại toát lên một vẻ lo lắng vô cùng rõ ràng.

Lang Son bên kia vừa gào lên vì đau đớn, đôi mắt hắn đỏ vằn, trán toát đầy mồ hôi hột, nhưng hắn vẫn kiên trì với lấy vũ khí của mình đang nằm lẫn lóc trên đất kia rồi từ từ bò dậy. Hắn cố gượng đầu nhìn sang tiểu muội muội kia, một cái nhìn như đang gửi gắm một niềm hi vọng lớn lao vậy.

Tiểu cô nương kia cũng nhìn hắn, lông mày nhỏ của nàng nhíu lại, đôi mắt trở nên kiên nghị quyết tâm một cách lạ thường, nàng gật đầu về phía Lang Son rồi tiến lên phía trước Thiên Vũ.

Miệng nàng khẽ mở, đôi môi rung rung dường như đang nói gì đó vào khoảng không trước mặt, nhưng tất cả mọi người ở đây đều không hề nghe thấy bất cứ âm thanh gì từ cái miệng nhỏ nhắn kia.

Aaaaaa..... Trong bụi cỏ lau vang lên một tiếng kêu vô cùng thảm thiết. Hai tên Hầu Tộc kia ngạc nhiên quay lại, trong mắt ánh lên sự khiếp sợ vô cùng, bọn hắn nhận ra, tiếng kêu kia chính là tên đồng đội đã đánh lên kia.

Ngay lập tức, cả hai phân ra hai hướng đối lập biến mất vào trong rừng cỏ lau kia. Nhưng rất nhanh về sau, hai tiếng kêu thảm thiết cũng lần lượt vang lên, nó báo hiệu hai sinh mạng vừa mới chạy trốn kia đã triệt để mất đi sự sống...

Tiểu cô nương vẫn đứng đó, miệng vẫn lẩm bẩm gì đó, nhưng trước mặt nàng hiện lên một cây thánh giá sáng ngời màu bạch ngọc... nó tỏa ra một thứ ánh sáng vô cùng thuần khiết, thiện lương. Cảm tưởng rằng thứ ánh sáng này có thể tịnh hóa mọi thứ như nhuốc, bẩn thỉu, đen tối trên thế giới này vậy.

Con người vốn vô cùng kì lạ, khi họ nghe một vài âm thanh, mà họ lại biết được âm thanh đó là từ cái gì phát ra. Vậy thì ẩn tượng sâu trong tâm trí họ về âm thanh đó, sẽ chính là ẩn tượng về vật đang tạo ra âm thanh. Điều đó giải thích tại sao đôi khi tiếng bước chân trong đêm tối lại mang cho bạn cảm giác rùng rợn tới như vậy, mặc dù nó chỉ là tiếng bước chân bình thường ngày mà bạn ngày nào cũng nghe thấy...

Roạt roạt roạt... Áp dụng điều tương tự, những tiếng cọ sát với nhau của những cây cỏ lau kia lại mang tới cảm giác rùng rợn cho cả năm người tại nơi đây. Họ cảm giác có một bóng hình to lớn đang di chuyển chậm rãi bên trong đó, và sự thật đúng là như vậy.

Cái đầu sói kia dần dần nhô cao lên khỏi bãi cỏ lau, nó đã khoanh vùng được con mồi của mình và cuộc săn của nó lại tiếp tục bắt đầu một lần nữa. Cây thánh giá kia cũng càng ngày càng sáng chói, đối ngược với nó là vẻ mặt tiểu cô nương kia lại càng ngày càng trở nên tiêu tụy. Đôi mắt to tròn lúc trước giờ đã rú cao lại, không phải vì chói lóa mà là vì nàng đang vô cùng mệt mỏi, tưởng như nàng có thể ngất đi bất cứ lúc nào vậy.

Con quái vật hình người kia chậm rãi tiến tới, nó cũng đã phát giác ra sức mạnh thần thánh trên cây thánh giá kia, sâu trong thâm tâm nó đang đang đấu tranh kịch liệt, đấu tranh giữa sự sợ hãi và sự ám áp của tình cảm gia đình. Nó lưỡng lự bước tới vô cùng chậm rãi, con mắt đỏ ngầu dữ tợn kia nhìn vào cây thánh giá không rời.

Càng tiến gần, càng tiến lại gần cây thánh giá đó, những sợi lông đỏ thẫm màu máu trên người nó cũng từ từ rụng đi, cơ thể từ từ thu nhỏ, những chiếc răng nanh từ từ ngắn lại... Nó, từ từ biến trở lại thành hình người. Tới khi chỉ còn cách cây thánh giá kia khoảng hai mét, "hắn" sụp xuống ngất xỉu giữa

nền đất trống trải. Một thân ảnh nhỏ nhắn khác cũng theo đà ngã xuống ngất xỉu bên cạnh cây thánh giá quyền năng kia.

...

Không biết từ bao giờ, vết cào trên tay Tiêu Tiêu kia cũng đã chuyển biến tốt, nó không còn đen tím như bị trúng độc nữa, máu cũng đã ngừng chảy từ bao giờ. Miệng vết thương đã khép lại một nửa... Nàng ta hiện tại đã có thể phát huy chín mươi phần trăm sức mạnh của mình...

- Thu dọn hiện trường, giúp đỡ ba người này âm nấp.

Thiên vũ dứt khoát ra lệnh, thời gian cấp bách không cho hấn thả lỏng nghỉ ngơi chút nào. Chui mình vào bụi lau sậy phía trước, hấn truy tìm một vài manh mối trên những cái xác đã không còn nguyên vẹn của ba tên Hầu Tộc kia...

Theo như tốc độ hiện tại của bức vách điện trường, ước chừng chỉ còn ba tiếng nữa là nó sẽ khép lại hoàn toàn. Những đội nhóm đang lẫn trốn kia cũng đã lục đục ra khỏi nơi trú ẩn, mở đầu cho những trận chiến một mất một còn vô cùng ghê rợn trong mảnh đất này...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Một chút thông tin về Thú Tộc

Trong một cái hang nhân tạo sâu trong rừng cổ lau kia, năm bóng người đang nghỉ ngơi dưỡng sức bổ sung năng lượng. Đã ba mươi phút trôi qua kể từ khi con quái thú kia hóa lại trở thành hình người. Hiện giờ hấn và tiểu cô nương có tên Lang Ngọc Linh kia đã tỉnh lại, tuy vô cùng suy yếu nhưng vẫn có thể di chuyển bình thường được.

Thiên Vũ thì đang ngồi một chỗ, hấn không đã tọa bổ sung năng lượng mà ngồi tiêu hóa một núi thông tin khổng lồ biết được từ ba người thuộc Lang Tộc này. Sau một hồi hấn đúc kết lại được những điều như sau.

Theo như họ nói, đây vốn là một bí cảnh để chọn lựa những người phù hợp. Vậy ai chọn lựa, chính là Dực Tộc. Tộc loài đã thống trị vùng đất này cả vạn năm nay.

Bí cảnh này thực chất chính là một pháp trận to lớn, đầu tiên nó truyền tống các nhóm người vào trong pháp trận, mỗi nhóm tối đa bốn người. và các nhóm trong pháp trận phải chứng tỏ thực lực bằng cách chém giết lẫn nhau, tới khi đủ số lượng chỉ tiêu Dực Tộc trên kia đưa ra thì mới được ngừng.

Và để tránh người lẫn trốn tránh chiến, thừa nước đục thả câu, vách tường lôi điện kia sẽ từ từ bo rút vào trung tâm khiến người không thể ẩn nấp mãi một vị trí được. Nó sẽ bo rút vào trung tâm pháp trận, ai đi qua bức điện trường đó sẽ bị đánh dấu và nếu trong mười phút không quay trở lại được thì sẽ bị Dực Tộc Chấp Pháp giết chết. Mỗi người chỉ có một lần cơ hội...

Vậy tham gia bí cảnh này được lợi gì? Nhóm thắng cuộc cuối cùng, sẽ được đưa ra một thỉnh cầu cho Tộc Trưởng Dực Tộc, những người sống sót còn lại cũng được Dực Tộc thu nhận và bồi dưỡng trở thành tộc nhân của họ. Điều này có ý nghĩa vô cùng lớn đối với địa vị của các tộc loài sống trong địa bàn Dực Tộc quản hạt.

Nó cũng nói lên một hình thức cai trị và kết cấu xã hội vô cùng khác lạ so với Đế Quốc Thiên Vị kia. Tại đây vì có vô số tộc loài khác nhau, vậy nên họ sẽ sinh sống tụm lại thành các tộc quần riêng biệt, như Lang Tộc, Hầu Tộc, Tộc Tai dài giống như Elf kia... Mỗi tộc quần lại là một đế chế thu nhỏ và các đế chế nhỏ này không ngừng tranh đấu với nhau để tranh giành tài nguyên tu luyện.

Đứng ở trên đỉnh của kim tự tháp chính là Dực Tộc, Tộc loài này cai quản vùng đất này cả vạn năm rồi, thực lực họ thì không phải nghĩ, chắc chắn là mạnh nhất. Chỉ là Thiên Vũ hấn tò mò không biết Tộc Loài này mạnh tới mức nào mà thôi, có thể mạnh bằng Học Viện, hoặc bằng cả hoàng thất Đế Quốc kia...

- Ta Lang Đạo xin cảm tạ các người đã cứu giúp, đã nghe Lang Sơn đệ đệ nói qua, lúc trước đuổi giết các người vốn là ta không hề muốn, không thể trách ta a.

Thanh niên cuồng hóa kia có tên Lang Đạo, có thể do văn hóa nơi đây, nên cách ăn nói của hấn vô cùng thẳng thắn và sỗ sàng, không có một chút phong thái nhân sĩ phương đông nào hết... Nghe vậy Thiên Vũ cũng chỉ bất đắc dĩ cười khò một hồi, nhưng cô nàng Huyền Huyền nóng nảy kia thì lại không hề yên:

- Hừ, người xin lỗi là xong sao, chúng ta chạy người khổ cực lắm nha, nếu ai đó trong bọn ta có mệnh hệ gì thì ta rút gân xẻo thị người.

Nàng ta hai tay chống vào hông, chu miệng xinh lên vắn tội Lang Đạo trông vô cùng đáng ghét chua ngoa... Nói xong câu đó, ngập ngừng một chút nàng ta lại bắt chía lòng bàn phải tay ra rồi đầu trút giận:

- Hừ, bao nhiêu pháp bảo, đan dược, trận pháp của bọn ta đã dùng hết cả, người xin lỗi cũng phải có thành ý chứ. Bồi thường... Nhanh, không nói nhiều!

Có vẻ phong cách nói chuyện của tiểu yêu tinh này rất hợp với phong thủy nơi đây a... Cả ngữ điệu và cách nói cũng sỗ sàng một cách y hệt với Lang Đạo. Thiên Vũ nghe vậy suốt nửa thì bật cười ra tiếng, hần kéo Huyền Huyền trở lại nghiêm nghị nói.

- Huyền Huyền, nói một cách nào đó, họ đã cứu chúng ta đó, mà ban đầu tiếp cận họ cũng là chúng ta trước, không trách được. Muội không cần làm khó người ta a. Dù sao thì mọi chuyện cũng đã êm xuôi rồi..

Nói thì nói vậy, bàn tay trái của hần bí ẩn đưa ra sau, lòng bàn tay xòe ra, đưa về hướng mà chỉ có Tiêu Tiêu đứng cạnh có thể nhìn thấy. Tiêu Tiêu liền hiểu ý mỉm cười ngai ngừng, hai má nàng đỏ hồng trông đáng yêu vô cùng, một cách đáng yêu rụt rè khác hẳn tiểu yêu tinh Huyền Huyền.

Trong lòng bàn tay Thiên Vũ có một dòng chữ nhỏ, Thiên Vũ hần viết: “Đào... Đào tiếp... Đào cho hần thổ huyết, chúng ta không thể chịu thiệt như vậy ah!”

Tiêu Tiêu nhìn thấy, nghĩa là Huyền Huyền cũng có thể thấy, đôi lúc thể chất Song Linh của hai nàng lại trở nên tiện lợi bất ngờ. Huyền Huyền nhủ mảy, sau đó đôi mắt tinh ranh kia nháy nhẹ một cái với Thiên Vũ. Hai thằng con cùng nhếch mép cười mọi điều cười vô cùng bi ối đáng khinh. Tiêu Tiêu bên kia thì quay ngay mặt đi, vai nàng rung lên liên hồi vì... nhịn cười!

...

Sau một hồi đàm đạo được ví như “Dân chợ búa” của tiểu yêu tinh Huyền Huyền và Lang Đạo. Cuối cùng ba người Thiên Vũ cũng chỉ thu được một vật phẩm ma pháp đặc chế của Lang Tộc tộc nhân. Nó chỉ có công hiệu là làm cảnh, khi tới Lang Tộc địa bàn sẽ được sự chào đón nồng nhiệt nhất của toàn thể Lang Tộc mà thôi.

Không phải vì miệng lưỡi Huyền Huyền kém cỏi, không đòi được thì gì tốt, mà đây chính là thứ tốt nhất của ba người Lang Tộc này rồi. Họ... họ nghèo rách mồng tơi ah..

Lang Sơn kia vốn là con cả của Trưởng Tộc Lang Tộc, tiểu cô nương kia chính là muội muội cùng cha khác mẹ của hần. Tuy là khác mẹ nhưng nhờ cách nuôi con tập thể của tộc loài này nên mọi thành viên đều có quan hệ thân thiết như anh em ruột thịt, và rất có thể tiểu cô nương tên Lang Ngọc Linh này chính là vị hôn thê của Lang Đạo kia...

Không giống như loài người, Thú tộc không hề xuất hiện hiện tượng cận huyết biến dị. Anh chị em ruột có thể lấy nhau, sinh con đẻ cái bình thường mà con cái họ không hề bị biến dị như loài người. Và sức mạnh, địa vị của từng tộc nhân trong tộc sẽ dựa vào độ “thuần huyết”. Ai có độ thuần huyết càng cao, huyết thống so với tổ tiên sẽ càng giống, và sức mạnh, thiên phú, thậm chí là cả thân thông của họ cũng sẽ mạnh mẽ phụ thuộc vào “độ thuần huyết” kia.

Tất nhiên không phải ai có độ thuần huyết cao cũng sẽ mạnh hơn kẻ khác, Luyện tập không ngừng và chiến đấu không ngừng mới là căn bản của sức mạnh sau này, độ Thuần Huyết kia chỉ phụ giúp cho quá trình phát triển mà thôi.

Lang Đạo sở dĩ có thể Cường Hóa, hay Hóa Hình đều là dựa vào độ Thuần Huyết của hần khá là cao, nói là khá cao là bởi vì ý chí của hần bị mất đi khi thi triển hóa hình, chỉ còn lại phần dã thú trong đầu mà thôi. Tuy chỉ đánh giá là khá cao, nhưng Lang Đạo lại là người có Độ Thuần Huyết cao nhất trong Lang Tộc tộc quần nơi đây cả ngàn năm nay. Từ đó có thể đoán ra các tộc quần nhỏ lẻ nơi đây suy sụp và nghèo nàn tới mức như thế nào...

...

Vòng bo kia vẫn đang rút gọn lại, hiện tại trên mảnh đất hình tròn này chỉ còn lại năm nhóm người, nhóm Thiên Vũ, nhóm Lang Tộc, nhóm người tai dài, nhóm Sư Tộc và nhóm Vũ Tộc.

Các thành viên trong những nhóm này cũng không đồng đều, có nhóm hai, có nhóm ba, và nhóm còn nhiều thành viên nhất là nhóm người tai dài sử dụng cung kia, nhóm này vẫn còn đầy đủ nguyên vẹn đội hình bốn người ban đầu.

Cảnh giới của họ theo như Lang Đạo nói cũng không thể quá ba ngưỡng cảnh giới tương ứng với ba con đường tu luyện: Ma Đạo Sư, Đấu Tướng, và Kim Đan. Tuổi cũng không thể vượt quá ba mươi. Đa số nằm trong độ tuổi từ mười tám tới hai mươi.

Với điều kiện thiếu thốn tài nguyên như vậy, trong độ tuổi mười chín này mà đạt tới cảnh giới Đấu Tướng trung kỳ, chứng tỏ Lang Đạo cũng thuộc dạng thiên tài hiếm có. Nếu có thể trưởng thành về sau nhất định sẽ là một cường giả...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Quan chiến

Nhóm của Thiên Vũ và nhóm Lang tộc kia tổng cộng có sáu người. Nhưng Lang Sơn kia bị mất một cánh tay đường như đã bị phế bỏ, còn tiểu cô nương Lang Ngọc Linh cũng không có sức chiến đấu cụ thể. Như vậy cả hai nhóm có gộp lại cũng chỉ có bốn người có sức chiến đấu, và còn cả hai gánh nặng phải bảo vệ kia nữa.

- Lang Đạo, người cùng Ngọc Linh đi tiếp đi, không phải lo cho ta. Ta từ giờ đã tàn phế, không thể góp công sức cho Lang Tộc được nữa, dù đi theo các người cũng sẽ là gánh nặng. Tất cả nhờ vào người!

Lang Sơn ngồi một góc, ủ rũ nói. Hắn mất một cánh tay, lại là cánh tay thuận. Mà độ Thuần Huyết của hắn lại quá thấp không thể cường hóa được, đi theo đúng là trở thành gánh nặng của cả nhóm. Thiên Vũ nhíu mày, hắn tuy cũng không muốn Lang Sơn đi theo, nhưng việc nhà người khác hắn cũng không thể quản được.

- Người đi làm khiên cho Ngọc Linh, ai bảo người không có tác dụng. Lang Tộc chúng ta vốn không sợ chết, chỉ sợ chết một cách vô ích thôi. Người ngồi đây thì giúp được gì cho chúng ta chứ?

Lang Đạo băng lãnh đáp, hắn nói đúng, nhưng ngữ điệu lại vô cùng thẳng thắn. Người không biết hắn sẽ nghĩ ẩn ẩn sau lời nói đó chính là sự coi thường tính mạng của đồng đội. Đường như Lang Đạo hắn chỉ muốn lợi dụng nốt chút hơi tàn của người đồng đội vào sinh ra tử này vậy, thật thực dụng và tàn nhẫn tới cực điểm. Chính vậy, Huyền Huyền và Tiêu Tiêu ngồi bên kia cũng phải đỏ bừng mặt lên vì tức giận, hai nàng đã định nói cái gì đó nhưng liền bị Thiên Vũ ngăn lại.

Ngay sau đó, Lang Sơn ngồi kia vẻ mặt vẫn bình thường, không hề có một tia tức giận nào trong đôi mắt của hắn. Đồng đội hắn coi thường, thậm chí là lợi dụng tính mạng của hắn, ấy vậy mà hắn cũng coi thường tính mạng của mình luôn sao? Lang Sơn thoải mái đáp:

- Tốt, cơ thể này còn đỡ được một kiếm nữa...

...

Thời gian vẫn trôi qua không chờ đợi ai, ngoài kia xa xa vang lên tiếng va chạm của binh khí. Các cuộc chém giết lại một lần nữa bắt đầu, không gian càng hẹp, càng không có chỗ để ẩn nấp. Các đội cuối cùng trong bí cảnh này đang chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng kia, với mục tiêu tìm ra bảy người sống sót sau cùng.

Hai trăm bảy mươi hai (272) người tham gia, đại diện cho sáu mươi tám (68) tộc quần tham gia bí cảnh. Hiện tại chỉ còn lại mười sáu người nơi đây. Và kết quả cuối cùng thì chỉ còn lại bảy người. Tất nhiên họ không hề biết, con số cuối cùng là mười người kể cả ba người nhóm Thiên Vũ kia.

Tại một Sơn cốc nhỏ, nơi trú ngụ tạm thời của ba người Nhân Sư Tộc, đây là bán nhân tộc với đặc điểm của loài sư tử.

- Đại ca, bọn tai dài bên kia đã tiến nhập khu rừng. Tại đó chúng được thiên nhiên tặng phúc rất nhiều ah.

- Ta đã biết... Trước hết giết mấy con chim Vũ Tộc kia đã. Còn một nhóm bí ẩn hình như là của Lang tộc, nhưng ta thấy bọn chúng chắc chỉ còn hơi tàn mà thôi, không đáng lo.

Thanh niên cơ bắp được gọi là "Đại Ca" kia đáp lời. Đây là một người có cơ thể vô cùng hùng tráng, thân cao hai mét một (2m1), cánh tay cơ bắp kia của hắn to ngang với cả thân hình nhỏ nhắn của Tiêu Tiêu vậy. Mặt hắn đầy lông màu vàng sậm, rậm rạp như bờm của một con sư tử già nua. Mũi hắn thì to và bè kết hợp với đôi mắt hình tam giác và những chiếc răng sắc nhọn kia ánh lên nét hung tợn, hoang dã dị thường. Cánh giới của hắn cũng đã tới Đẩu Tướng Hậu kỳ, và cũng là trưởng nhóm của nhóm Nhân Sư này luôn.

- Đi, tiến về phía bãi cỏ lau kia, mấy tên Vũ Tộc từ bãi loạn thạch kia trên đường tới trung tâm sẽ phải qua đó.

- Được, để ta báo lão tứ.

Nhóm người Sư Tộc này tiến thẳng về phía Bãi cỏ lau khổng lồ kia. Xa xa từ một hòn núi đá, ba người Vũ Tộc cũng vỗ cánh bay thẳng tới trung tâm, và trên đường đi của họ đúng là có bay qua khu rừng cỏ lau kia.

...

Ngay lúc này, Thiên Vũ và Lang Đạo kia liền biến sắc mặt, cả hai cùng phát hiện ra điều gì đó, gương mặt họ ánh lên một vẻ mặt lo lắng bất an. Đúng vậy, họ đã nhận ra cả đội đã rơi vào thế gọng kìm. Cả Sư Nhân Tộc và Vũ Nhân Tộc cùng đang trên đường tới đây.

- Nếu chỉ trùng hợp thì tình thế sẽ đỡ hơn rất nhiều, nhưng nếu không phải trùng hợp...

Nghĩ tới đây, Thiên Vũ liền lập tức truyền âm cho Huyền Huyền và Tiêu Tiêu... Họ... đã phải sẵn sàng bỏ mặc đám Lang Nhân kia bất kì lúc nào.

Lang Đạo đứng kia trầm tư, ngay sau đó cũng lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm lặng này.

- Ẩn nấp, chúng ta phải ẩn nấp cho kĩ, hai nhóm tiến tới không hề có Thiên Phú về do thám. Ta không tin bọn chúng phát hiện ra chúng ta sớm như vậy, và còn âm thầm liên kết được với nhau.

Rất nhiều trường hợp, hai hoặc ba tộc âm thầm liên hợp với nhau tạo thành một nhóm lớn với mục đích cùng chiến thắng bí cảnh này, để được trở thành tộc nhân của Dực Tộc vĩ đại kia. Nhưng việc hợp tác kia chỉ mang lại sự phản bội mà thôi. Điều này đã được thực tế kiểm chứng rất nhiều lần trong

hàng vạn năm nay.

Dường như có một bàn tay vô hình nào đó thao túng không cho việc liên kết này xảy ra vậy. Vậy nên mới việc mặc dù lấy bảy thành viên, nhưng các tộc quần kia lại không hề liên hợp với nhau, chém chém giết giết không ngừng nghỉ. Còn có nhóm Thiên Vũ và Lang Tộc... có lẽ đây chỉ là trường hợp “ngoại lệ” của vị Tộc Trưởng kiêu mị kia.

...

Rất nhanh, Sur Nhân Tộc ba người đã tiến vào bụi cỏ, bọn chúng liền ẩn nấp ngay lập tức. Không hiểu bọn chúng sử dụng biện pháp hay bí kỹ gì mà cái mũi và cái tai của Lang Đạo kia liền bị vô hiệu hóa, không thể đánh hơi vị trí chính xác của chúng được.

Nhưng... thần thức tra xét của Thiên Vũ thì vẫn có thể hoạt động bình thường. Nói gì đi chăng nữa thì Thần Lực và Thần Thức của hắn cũng đã được áp súc nhiều lần nhờ Chu Quả, loại quả mà hắn ăn được khi còn ở trong bí cảnh của Học Viện kia. Tại một nơi không hề thịnh hành Luyện Thân và Thần Thức này, Thiên Vũ đáng lẽ ra phải là vô địch...

Cả ba đang tiến tới phía bên trái của nhóm Thiên Vũ, bọn hắn di chuyển vô cùng nhẹ nhàng, không gây một chút động tĩnh nào cả. Nhưng nhận biết hướng di chuyển và hướng nhìn của bọn chúng, thì dường như Mục Tiêu lại là Vũ Tộc bên kia. Thiên Vũ đã thở phào nhẹ nhõm ngay sau khi tra xét được điều này.

Xa xa, từ khu rừng trung tâm kia... Bốn thân ảnh cũng từ từ di chuyển về bãi lau sậy này. Bọn hắn liên tục nhảy nhót trên những cành cây vô cùng điêu nghệ, thanh thoát. Bọn họ có những cái tai vô cùng dài, Ai ai cũng có những khuôn mặt sắc sảo lạ thường. Họ chính là Tinh Linh tộc, những đứa con được thiên nhiên ban phúc lành.

Ba người thuộc Vũ Nhân tộc kia vẫn đang vô cùng cảnh giác bay về phía trung tâm. Họ không bay quá cao, tránh làm tâm điểm của mọi sự chú ý. Tới bãi lau sậy khổng lồ kia. Tên đi đầu trong số ba người bỗng tiến mạnh về phía trước. Hắn vẫy cánh đứng dừng trên không trung, hai tay đưa lên trước, miệng không ngừng niệm một vài chú ngữ quái gì đó.

Phong nguyên tố từ bốn phương tám hướng liền hội tụ vào trước hai lòng bàn tay của tên Vũ Nhân tộc kia, dần dần một quả cầu gió được hình thành trước hai lòng bàn tay đó. Quả cầu đó liên tục lớn dần theo thời gian, những ngọn gió xung quanh cũng mạnh lên một cách nhanh chóng.

Quả cầu gió kia cứ thế lớn dần, đến lúc nó có bán kính khoảng hai mươi mét thì tên Vũ Nhân Tộc đẩy nó xuống trung tâm bãi cỏ lau phía dưới, tốc độ quả cầu di chuyển vô cùng chậm rãi, nhẹ nhàng, nhưng năng lượng phong nguyên tố ẩn chứa trong đó lại vô cùng cuồng bạo. Hai tên còn lại thì vẫn lơ lửng trên không trung hộ pháp cho đồng đội thi triển ma pháp.

Roattttttt..... cả rừng cỏ lau rung động mãnh liệt, từ vị trí quả cầu tiếp xúc, hàng triệu triệu cây lau kia đổ rạp xuống theo cơn gió mãnh liệt kia tạo thành một làn sóng lan rộng ra xung quanh. Chỉ vài giây sau, xa xa cách vị trí trung tâm đó, có một lùm cỏ lau không hề đổ rạp xuống. Như nhận ra điều gì, lập tức hàng ngàn lưỡi đao gió tấn công về lùm cỏ kia. Đám người Sur Tộc Đã bị phát hiện một cách vô cùng dễ dàng.

Những Thanh đao gió vô cùng sắc bén kia cộng hưởng với làn gió ban đầu, chúng lướt đi với tốc độ khủng khiếp, bay thẳng tới và tàn phá mọi thứ trong bụi cỏ lau kia không hề thương tiếc. Dần dần lộ ra một bóng người vạm vỡ ẩn hiện trong đám cỏ lau kia. Hắn đứng tại nơi đó, quần áo tuy đã rách rưới thảm hại, nhưng trên người hắn lại không hề có một vết thương nào cả. Lực phòng ngự của con người này là phi thường khủng bố.

Không dừng lại ở đó, Tên Vũ Nhân tộc kia tiếp tục sử dụng ma pháp, có vẻ như hắn chuyên về ma pháp hệ gió vậy. Từng cơn, từng cơn lốc xoáy xuất hiện bao vây bụi cỏ lau, chúng dần áp sát và có ý đồ nuốt chửng thân ảnh vạm vỡ kia vào bên trong.

Hai Vũ Nhân tộc còn lại thì rút từ trong túi trữ vật ra hai thanh trường thương, bọn hắn thủ thế cảnh giác đề phòng xung quanh. Những chiếc thương kia nhìn tuy bình thường vô cùng, nhưng trên thân thương lại phiêu phù những dòng khí nhỏ màu trắng xóa, như là đã được phủ lên một dạng ma pháp hệ phong vậy. Không còn nghi ngờ gì nữa, Vũ Nhân Tộc ai ai cũng có thể sử dụng phong ma pháp một cách thuần thục, có lẽ đây chính là thiên phú trời ban của Tộc họ.

Gràoooo... Tiếng sư tử gầm vang vọng cả đất trời. Trong những cơn lốc kia có một thân ảnh vạm vỡ cầm đại trùy từ từ đi ra, lực phòng ngự của tên này thật quả là phi thường. Như đã dự đoán, hắn đi ra khỏi những cơn lốc cuồng bạo đó thì chỉ có quần áo là đã rách nát toàn bộ. Còn cơ thể vạm vỡ kia thì không hề có lấy một vết xước nào cả, bao nhiêu ma pháp như vậy mà không hề tổn thương một sợi lông của tên Sur Tộc này.

Đôi mắt hắn vẫn lên trông vô cùng hung dữ, bước chân nhanh và đều đặn, cơ thể vạm vỡ đó tuy to lớn nhưng lại không hề chậm chạp chút nào. Nhún nhẹ một bước đã nhảy cao tới một trăm mét. Chiếc đại trùy trong tay vung lên bổ thẳng vào Vũ Tộc pháp sư đang lơ lửng kia.

Lập tức hai bên sườn đám người Vũ Tộc cũng có hai thân ảnh khác nhảy mạnh lên không trung bắt ngờ tập kích. Vũ khí của hai kẻ tập kích bất ngờ kia cũng lại vô cùng to lớn, nhưng họ vung chúng nhẹ như không vậy.

Thời cơ chỉ có một, nếu lần tấn công này mà để ba tên Vũ Tộc này trốn thoát thì chúng sẽ đề cao cảnh giác bay cao hơn, vậy thì những chiến sĩ cận chiến như Sur Tộc lại hoàn toàn rơi vào thế bất lợi.

Thiên Vũ trong hang sâu đang mãi mê suy nghĩ về cách mà Vũ Tộc yểm ma pháp vào thân cây thương, chúng vô cùng giống với những mũi tên đánh lên cả nhóm Thiên Vũ lúc đầu. Cách yểm ma pháp này vô cùng mới lạ đối với Thiên Vũ, dường như Đế Quốc Thiên Vị không hề phổ biến loại yểm ma pháp hệ Phong này.

Tu sĩ Đế Quốc thường tập chung vào uy lực và sự bộc phá hay phụ trợ cầm chân hơn là tốc độ, sự xuyên thấu, vậy nên đa phần tu sĩ tu Luyện Cốt kềm Luyện Thần sẽ chọn những nguyên tố có sự bộc phá và sự cầm chân cao như hệ Hỏa, hệ Lôi, hệ Băng. Người mà yểm ma pháp hệ phong vào vũ khí thì lại vô cùng ít ỏi, ma pháp hệ phong lại thường được tăng cường cho thân pháp hơn...

Cuộc chiến trên không trung kia đã tiến vào giai đoạn khốc liệt, Những tên Vũ Nhân Tộc liên tục bị cầm chân không thể bay lên cao, còn những tên Sư Nhân Tộc thì liên tục nhảy lên nhảy xuống như những con cào cào vậy. Tuy nhảy lên nhảy xuống như vậy vô cùng bất tiện nhưng lại mang tới hiệu quả bất ngờ. Đường như họ đã có vô số kinh nghiệm chiến đấu với những chủng tộc biết bay này vậy.

Xa xa, bốn thân ảnh chậm rãi cẩn thận tiếp cận bãi cỏ lau này. Họ ẩn mình sau những bụi cỏ lau cao quá đầu người kia. Bàn tay mảnh khảnh của họ như có sức mạnh vô song vậy, những chiếc cung dài được kéo căng hết cỡ một cách vô cùng dễ dàng, trên đó đã lắp sẵn những mũi tên với phong ma pháp cuốn quanh đã được yểm từ trước.

Vút Vút Vút Vút...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Kết thúc bí cảnh, mười người cuối cùng

Vút Vút Vút Vút...

Bốn mũi tên liên tục được bắn ra, chúng bay đi vô cùng nhanh nhưng lại không hề phát ra tiếng xé gió như Thiên Vũ tưởng tượng. Cũng nhờ bốn mũi tên này mà Thiên Vũ mới có thể phát hiện được bốn tên tai quái kia đã tới và tham gia cuộc chiến. Quả thật chúng có biện pháp nào đó có thể cản được Thần Thức tra xét vô cùng hiệu quả.

Nhưng chúng lại không thể tránh được cái mũi vô cùng thánh kia của Lang Đạo ngồi kế bên. Lang Đạo thò đầu ra khỏi cửa, cái mũi của hắn thỉnh thoảng rung lên nhẹ nhàng. Sau đó hắn quay lại, chỉ về hướng bên tay phải cục cằn nói:

- Bụi cỏ lau, hai kilomet, mùi thảo được cây cối. Chúng là Tinh Linh tộc.

- Tinh Linh tộc?

Đường như hiểu được Thiên Vũ hỏi gì, Lang Đạo lại tiếp tục đáp:

- Đúng, là Tinh Linh tộc, chủng tộc có mối liên kết mật thiết với thiên nhiên, Thiên phú của chúng là mộc nguyên tố, phong nguyên tố và kỹ năng ẩn nấp thiên phú.

- Bọn ta đã bị bọn chúng tập kích hai lần, những mũi tên kia vô cùng khó chơi a.

- Đúng vậy, sở trường của chúng là ma pháp và cung tiễn, cũng là bộ tộc mạnh nhất chỉ sau Dực Tộc tối thượng kia.

- Bọn chúng còn đặc điểm gì nữa?

...

Trở lại với bốn mũi tên. Cuộc giao chiến giữa Sư Nhân Tộc và Vũ nhân tộc đang tới hồi gay cấn. Thì ngay lúc này, bốn mũi tên kia bay ra từ khoảng không khiến cả sáu người cùng biến sắc. Phải nói những mũi tên này bay với tốc độ không tưởng, uy lực tuy không cao nhưng thắng ở chữ 'Hiểm'. Mục tiêu lần này lại chính là những tên Sư Tộc kia.

Trời sinh chiến sĩ cận chiến đã là tử địch của người sử dụng cung, vậy nên chẳng lạ gì khi mục tiêu của nhóm Tinh Linh tộc kia lại là ba người Sư Nhân Tộc. Còn Vũ Nhân Tộc đối với họ lại không hề mang lại sức uy hiếp cao.

Phập... Vẫn cái chiến thuật mũi tên đầu chặn đường, mũi thứ hai khép góc và hai mũi còn lại tấn công từ huyệt. Nhưng do có hiệu ứng tập kích bất ngờ nên hiệu quả lần này tăng mạnh rõ rệt hơn hẳn, so với lần tập kích Thiên Vũ ở ngọn núi lửa kia.

Một tên Sư Nhân Tộc đang nhảy lên không trung liền ăn ngay một tên vào chính giữa ngực, hắn bị mũi tên đó đẩy ra xa vài chục mét rồi rơi xuống bụi cỏ lau chưa rõ sống chết.

- Tử đệ...!

Tên Sư Tộc đại ca kia gầm rú điên cuồng, hắn vung mạnh cây trùy sắt của mình đánh trọng thương một tên Vũ Nhân Tộc, rồi ngay lập tức lùi lại tiếp viện vị tử đệ đã bị trúng tên kia của mình.

Trong bụi cỏ, một thân ảnh to lớn nằm đè bẹp một mảng lớn, mặt hắn đã tái đi, mũi đã không còn thở nữa. Mũi tên kia vô cùng chính xác găm thẳng vào tim xuyên qua phía sau bả vai hắn. Một tên đoạt mệnh, vô cùng kinh khủng.

Con mắt của tên Sư Tộc đại ca kia vẫn đỏ, lông mày hắn nhú lại giữ trọn nhìn chăm chăm vào phương hướng những mũi tên kia xuất hiện. Hắn quát lớn ra lệnh:

- Tam đệ theo ta.

Tên Sư Tộc còn lại rút khỏi cuộc chiến chạy theo đại ca vô cùng nhanh chóng. Hướng thẳng tới vị trí bốn mũi tên kia mà chạy tới.

Vút Vút Vút Vút... lại là những mũi tên đỏ xuất hiện, nhưng phương hướng của chúng lại là bên tay phải cách bụi rậm ban đầu kia sáu kilomet. Những Tinh Linh tộc này vô cùng giáo biện, bọn hắn bắn tập kích xong, không cần biết có thành công hay không liền thay đổi vị trí ngay lập tức, chứ không hề đứng im tại một chỗ.

Nhưng cũng chỉ chờ có vậy, hai tên Sư Nhân tộc kia dường như đã biết trước điều đó, bọn hắn chạy hết tốc lực né tránh bốn mũi tên kia rồi cứ thế lao thẳng về khu rừng phía trung tâm. Tuy né tránh được, nhưng vai của vị Tam đệ kia vẫn trúng một mũi tên, nó xuyên qua hộ giáp bả vai ghim sâu vào trong thịt...

Có thể nói, tên Sư Nhân Tộc đại ca kia nhìn tuy cơ bắp, đần độn, nhưng đầu óc hắn lại vô cùng linh hoạt, là một con sư tử với bản năng sinh tồn tuyệt vời. Tuy nhiên, người tính thì không bằng trời tính, đường trốn chạy của bọn hắn lại vô tình ngang qua một cái động nhân tạo ẩn dấu sâu trong lòng đất, nơi mà có sáu thân ảnh ẩn nấp quan chiến từ đầu.

...

Uỳnh... Roẹt... roẹt... roẹt... một tiếng nổ lớn bất ngờ vang lên, sau đó hai tên Sư Nhân tộc kia liền bị một sát trận lôi điện nhốt lại vào bên trong. Những tia lửa điện to bằng bắp tay liên tục oanh tạc không ngừng nghỉ trong một vòng tròn đường kính lên tới năm mươi mét này.

Tiếp đó một mũi khoan tạo ra bằng nước bắn mạnh tới tên Tam Đệ Sư Nhân Tộc kia. Mũi khoan này được hợp thành từ chín đạo Thủy Chi, uy lực vốn không phải bàn cãi, đây lại được những tia lửa điện xung quanh tiếp thêm một phần sức mạnh.

Bịch... Tiếng cơ thể tên Sư Tộc xấu số ngã xuống mặt đất. Lôi điện cũng từ từ thuyên giảm, để lại một bóng hình đen xì xì, hắn đứng đó khói từ cơ thể bốc nghi ngút. Hắn tuy bị lôi điện oanh tạc nhưng dường như chỉ có tổn hại lớp lông bên ngoài mà thôi. Hắn là vị Sư Tộc đại ca kia.

Không hề bỏ lỡ một phút giây nào, Thân ảnh đen xì đó phi thân tới mạnh mẽ vung một trùy vào Thiên Vũ kia. Hiện tại mới có thể nhìn kĩ cây đại trùy của tên Sư Nhân tộc kia. Cây đại trùy này của hắn dường như được gia cố thêm thổ nguyên tố, xung quanh thân phiêu phù những hòn đá nhỏ, cảm giác một trùy này vung tới nặng tựa ngàn cân vậy.

Huyền Huyền từ cánh phải vung cự phủ đón đỡ, trên đó cũng được yểm Hỏa ma pháp, những ngọn lửa cuồng bạo xé rách không gian thành một vết dài theo quỹ đạo vung của chiếc búa. Một thân ảnh to lớn, một thân ảnh bé nhỏ, cả hai cùng đối cứng giữa không trung.

Đoànggggg... Vụ nổ vang lên đỉnh tai nhức óc thu hút mọi sự chú ý của toàn thể mọi người nơi đây. Huyền Huyền bay ngược về phía sau, cánh tay nàng liên đau nhức dữ dội. Sức mạnh vật lý của tên Nhân Sư này dường như còn vượt trên cả Lang Đạo khi hóa hình a.

Thân hình tên Sư Nhân tộc kia cũng khựng lại một nhịp sau vụ nổ, bất thời cơ cực tốt, Thiên Vũ cảm Pháp bảo bản mệnh của mình xông lên đâm thẳng vào yết hầu của y. Trên mũi của đoản kiếm lóe lên một tia sáng vàng, thỉnh thoảng bắn ra một vài tia lửa điện nho nhỏ, đó chính là lôi nguyên tố đã được áp súc tới cực điểm. Cũng chính là một trong ba bí kỹ cao cấp Thiên Vũ học được trong Thư Viện kia.

Tia sáng này lóe lên vô cùng chói mắt, nó cũng phát ra những âm thanh rè rè như dòng điện cao áp vậy. Khi chạm thẳng vào yết hầu tên Sư Nhân tộc kia nó liền bùng nổ, tăng độ xuyên thấu và làm đối phương tạm thời tê liệt.

Nhưng một màn quỷ dị xảy ra, Hắc gông mình đứng tấn, yết hầu của hắn liền trở nên như cứng như sắt vậy, mũi đoản kiếm kia của Thiên Vũ bị cản lại ngay tức khắc, tuy điểm sáng kia có bùng nổ, dòng điện cũng lan tỏa toàn thân, nhưng đối thủ lại không hề có dấu hiệu bị tê liệt.

Đòn sát thủ thất bại, nội tâm Thiên Vũ kinh ngạc không thôi. Hắn dứt khoát nhảy lùi về phía sau. Bỏ mặc con Sư Đất * kia cho Huyền Huyền và Tiêu Tiêu xử lí.

*Sư Đất: chém tí thôi, là Sư Tử + Trâu Đất ^^!

Tên Nhân Sư tộc kia thấy đối thủ lùi lại, hắn dứt khoát quay mình trốn chạy, tuy phòng thủ cao nhưng đối thủ hơn ở thể đồng người. Mục đích của hắn tới giờ chỉ là sống sót tới phút cuối cùng mà thôi. Hắn được nhận vào Dục Tộc, thì tộc loài của hắn sẽ một bước lên tiến, sẽ có vị trí cao hơn hiện tại rất nhiều... Đó cũng là mong ước của tất cả những người tham gia bí cảnh lần này... Đây là một trò chơi sinh tồn, một bài toán học búa về sự sống và cái chết.

Đòn tấn công lôi điện kia tuy không gây ra được sát thương gì cho y, nhưng nó lại làm tê cứng các khớp cơ trên người, tốc độ của y giảm xuống rõ rệt, hành động có chút cứng nhắc, tứ chi bắt đầu có dấu hiệu không tuân theo ý chủ nhân nữa.

Huyền Huyền và Tiêu Tiêu ngay sau đòn đầu tiên đã vòng ra sau cản đường rút lui của y. Lần này thì Huyền Huyền nàng đã không còn dám cứng đối

cứng với chiếc trùy khủng bố kia nữa, nàng ta liên tục cuốn lấy không cho y thoát thân. Cầm chân, tiêu hao bòn rút từng chút một...

Hai thân ảnh bé nhỏ kết hợp với nhau thiên ý vô cùng, trở lực đã lực nhuần nhuyễn tới cực điểm. Với những tên to xác thiên về phòng thủ và sức mạnh như tên Sư Nhân tộc kia thì đúng là ác mộng. Hắn liên tục chịu đòn mà không thể chống trả hai thân ảnh bé nhỏ này. Tu vi Chiến Tướng hậu kỳ của y không hề phát huy ra một chút tác dụng nào trong trường hợp này.

...

Lại nói về cuộc chiến của Tinh Linh Tộc và Vũ Nhân tộc đằng xa xa kia. Tên Tinh Linh tộc đội trưởng sau khi phát hiện hai kẻ chạy thoát bị tập kích, hắn đã chuyển mục tiêu toàn đội sang ba người Vũ nhân tộc này. Thực lực của họ vốn dĩ đã mạnh hơn, hơn nữa họ lại chính là thiên địch của những sinh vật biết bay. Trên không trung không hề có địa hình nào có thể né tránh tầm mắt của những mũi tên khủng bố kia. Đó cũng là lý do Những Tinh Linh tộc này ưu tiên diệt sát Sư Nhân Tộc trước, bởi vì ngay từ đầu những tên Vũ Nhân tộc này đã không được để vào trong mắt.

Rất nhanh cuộc chiến đã đi tới hồi kết thúc, Cái lồng lỏi điện thu hẹp lại khiến Vũ Nhân tộc không còn đường trốn tránh, bọn chúng vừa chạy vừa phòng thủ, chiến trường đã kéo dài từ cánh đồng cỏ lau sang khu rừng trung tâm. Rồi chúng lần lượt bỏ mạng tại giữa khu rừng rậm rạp đó...

...

Chiến trường hiện tại chỉ còn lại mười một người. Cách khu rừng trung tâm ba kilomet về phía đông tây, có bốn thân ảnh vẫn quần chiến với nhau không ngừng nghỉ.

Chiến Thuật tiêu hao, quỷ rối của Thiên Vũ vô cùng hiệu quả. Tên Sư Nhân tộc kia đã là thành nô mạt hết đà, phòng ngự tuy cao nhưng vẫn bị bòn rút từng chút một. Trên thân thể của y hiện tại đã chằng chịt những vết xước và vết bóng nho nhỏ.

Nhưng ý chí cầu sinh của con người này vẫn không hề thuyên giảm chút nào. Cặp tỉ muội song sinh kia chính là khắc chế trời sinh của hắn. Những đòn phản công liên tục đánh vào khoảng trống nhưng hắn vẫn điên cuồng phản công không ngừng nghỉ, không hề biết chán nản là thế nào.

Chiếc lồng đã tiến tới cái hang nhân tạo, buộc đám người Lang Sơn phải chui ra tiến tới trung tâm. Lang Sơn và Lang Đạo cảnh giác chậm chạp tiến từng bước theo cuộc chiến của Thiên Vũ đằng xa kia.

Vút Vút Vút... Điều mà hắn lo sợ đã tới. Đám Tinh Linh tộc kia sẽ nhắm vào những con mồi yếu ớt nhất. Những mũi tên từ phương xa bay tới tập kích cả ba người, lần này hướng đi của chúng lại vô cùng quỷ dị, bay theo hình vòng cung cực kì khó nắm bắt quỹ đạo, cuộc đi săn của chúng lại bắt đầu.

Lang Đạo chật vật chém bay hai mũi tên, nhưng vẫn còn hai mũi nhắm thẳng tới tim và yết hầu của hắn khiến hắn khốn đốn không thôi, buộc phải lách mình sang trái né tránh. Nhưng đây cũng là cơ hội vô cùng tốt để diệt sát hai người còn lại kia. Lang Đạo hét lớn...

- Lang Sơn, ôm muội muội chạy theo hướng zic zac, tiến về phía Thiên Vũ...

Dứt lời hắn cũng chạy bực sườn cho cả hai người. Nhưng những mũi tên vô tình kia không cho bọn họ cơ hội. Liên tục tám mũi tên liên tiếp được bắn ra, chúng bay trên đường rồi tách thành mười sáu mũi, lần này chúng không hề thiên về uy lực nữa mà là thiên về số lượng mũi tên...

- Phập phập phập phập... 'Lang Sonnnnnnn...' Lang Đạo lại một lần nữa bị thảm hết lớn.

Lang Sơn trúng liên tiếp bảy mũi tên, hắn chia tám lưng kia ra che chắn toàn bộ cho tiểu cô nương Ngọc Linh phía sau kia, khóe miệng hắn cười mỉm, một nụ cười thỏa mãn vô oán vô hối. Những giọt chất lỏng màu đỏ sẫm không ngừng trào ra từ khóe miệng, đi kèm với nó còn những mảnh vụn nội tạng trông vô cùng rợn người. Hắn nắm lấy bả vai Ngọc Linh, cổ gượng từng từ từng từ một.

- Ta... ta... nói... rồi... cơ... thể... này... còn... chịu... được... một... kiế.....

Hắn nhắc lại lời mình nói trong son động kia, nhưng chữ 'kiếm nữa' còn chưa phát ra thì cơ thể đó đã gục xuống. Lang Sơn, hắn bình thần đón nhận cái chết, bình thần hứng chịu những mũi tên mạnh mẽ kia, một anh hùng hào hán đích thực...

Ngay lúc Lang Sơn gục xuống, lồng bảo hộ bên kia cũng tự động mất đi. Trên không trung xuất hiện một bóng người quỷ dị vô cùng, Nàng có một cánh roi cự đại sau lưng, gương mặt tuyệt mỹ mà lạnh lùng đến sòng gai ốc.

- Mười người, đã đủ...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Mất một đời trai trẻ

Ahhhhh...

Đầu óc hần quay cuồng, từng con từng con đau đớn mãnh liệt dâng lên, “Đây là nơi đâu”... Thiên Vũ từ từ mở mắt mình ra, theo bản năng cố gương người ngồi dậy. Ngay lập tức hần phát hiện ra cả tay và chân mình đều bị trói buộc, kéo căng ra bởi những chiếc còng linh khí lạ kì.

Đánh giá lại tình hình, hần thấy mình đang được nằm trên một chiếc giường vô cùng xa hoa lộng lẫy, trong một căn phòng này có màu tím chủ đạo, chỉ có chiếc đèn chùm pha lê tuyệt đẹp treo trên nóc kia là đang tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ.

Thử gồng mình phá còng, nhưng mọi sự chống cự của hần đều là vô ích. Đầu hần vẫn đau nhức vô cùng, ký ức cuối cùng của Thiên Vũ trước khi tới căn phòng này chính là giọng nói ma mị kia:

- Mười người, đã đủ...

Nghĩ tới giọng nói ấy, đầu óc hần lại trở nên mê mang bất tận, Cô gái kiều mị có đôi cánh dơi cự đại kia phiêu phù trên không trung... Hần cảm thấy nàng ta tuyệt đẹp, nhưng đẹp ở chỗ nào chứ? Gương mặt nàng trông như thế nào, không thể nhớ ra nổi...

Kétttt... Tiếng mở cửa bỗng cắt đứt dòng suy nghĩ miên man kia của Thiên Vũ. Một mùi hoa Lan thoang thoảng đâu đây. “cộp cộp...” tiếng những bước chân vang lên ngày một lớn dần, có ai đó đang chậm rãi tiến tới chiếc giường hoa mỹ tráng lệ này. Nghe tiếng bước chân, chắc hẳn là từ một đôi guốc cao gót tạo nên, người đi đôi guốc đó cũng hẳn là một mỹ nữ đi.

“Là nàng ta sao?” Thiên Vũ rùng mình, một luồng cảm giác sợ hãi nổi lên làm hần lạnh cả sống lưng. Cảm giác vô lực chống cự trước sức mạnh tuyệt đối kia vẫn còn vương vấn trong tâm trí hần. Hần nhận ra mình cố gắng tới mấy thì cũng chỉ là con sâu cái kiến trong mắt đối phương mà thôi.

- Lạnh cả sống lưng... Ồ... lạnh, sao lại có cảm giác lạnh lạnh như vậy?

Cố gắng gượng đầu dậy một lần nữa, trước mặt hần chính là tiểu đệ đệ thân yêu kia, hần đang lộ thiên trời dậy khoe khoang vóc dáng lực lưỡng vô song của mình. Thiên Vũ hần cũng vừa mới nhận ra thêm một điều, hần đang khỏa thân... Và hần đã được tắm rửa sạch sẽ!

Cộp cộp cộp... Tiếng bước chân đã tới rất gần Thiên Vũ, mùi hoa Lan kia cũng ngày càng trở nên rõ ràng hơn. Một giọng nói mị hoặc như hóp hồn vang lên phía sau.

- Tiểu đệ đệ, tỉnh rồi sao? (Thật không biết là nàng hỏi ai ở đây nữa?)

Nàng ta chỉ nói hai câu thôi mà đầu óc Thiên Vũ bỗng trở nên choáng váng vô cùng, tâm trí hần vừa hồi phục lại trở nên mờ ảo dị thường. Hần định mở miệng trả lời nhưng một cổ dục vọng lập tức vụt lên chiếm lấy toàn bộ tâm trí. Cơ thể Thiên Vũ không còn tuân theo ý chí sai khiến nữa, gương mặt hần đỏ lên, chân tay bứt rứt ngứa ngáy không yên. Đặc biệt là tiểu đệ đệ kia đã vuron lên đầu tranh mãnh liệt, hiện đã rơi vào trạng thái sung mãn nhất...

Bộp Bộp... Nàng ta vỗ tay nhẹ nhàng, một thân ảnh kiều mị khác tiến vào phòng, trên tay nàng là một đóa hoa sen có năm màu xen lẫn trông vô cùng huyền bí. Nếu Từ Mạnh nhìn thấy bông hoa này, lập tức hần có thể nhận ra ngay lập tức, vì đó chính là ‘Ngũ Sắc Cửu Liên’, bông hoa sen được hần trồng sâu dưới đáy hồ nước nhỏ kia.

Tuy trong đầu Thiên Vũ là một mảng mơ hồ, nhưng hần vẫn có thể nhìn, có thể nhớ mọi sự việc xảy ra. Chỉ là đầu óc hần hiện tại đang bị một cổ dục vọng xâm chiếm mà thôi. Thanh niên chưa trải “sự đời” như Thiên Vũ quả là không thể cưỡng nổi với loại dục vọng nguyên thủy sơ khai này.

Nhìn đôi mắt đỏ vằn kia của nam nhân trước mặt cùng với bộ dạng giãy giụa không yên kia, vị mỹ phụ kiều mị liền đưa tay che miệng cười khanh khách. Nàng đã trải qua rất nhiều đêm cuồng nhiệt cùng vô số nam nhân, nhưng biểu hiện như của nam nhân này thì nàng mới thấy lần đầu.

- “Hần vẫn là trai tân sao?” Nghĩ tới đây, nàng liền liếm môi một cái trông dụ hoặc vô cùng.

Thiếu nữ xinh đẹp ôm Ngũ Sắc Cửu Liên kia lên tiếng:

- Tộc Trưởng, hần đã ngắm tình được... ta ra ngoài chuẩn bị nước tắm cho người.

Nói xong nàng ta đặt chậu hoa xuống và lui ra cửa. Đúng vậy, vị mỹ phụ đi đôi cao gót kia chính là vị tộc trưởng trên chiếc thuyền cự đại kia. Nàng tiến tới, ngắm nhìn gương mặt anh tuấn mà non nớt kia, tay nàng khẽ vung lên. Một vòng tròn ma pháp bao bọc cả chiếc giường bỗng phát ra từ sắc kì bí.

Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ vằn của Thiên Vũ kia, nhẹ nhàng buồn xuống chiếc áo mỏng trên người. Một thân hình gợi cảm vô song liền xuất hiện ngay sau đó. Ba vòng của nàng cực kì chuẩn, eo nhỏ nhắn không một chút mỡ thừa, đôi mông cong vênh tràn đầy sức sống.

Đặc biệt là cặp đùi trắng kia... Thiên Vũ lần đầu tiên gặp người có thể so sánh với Nam Cung Thanh Thanh về khoản này ah! Một cặp đùi đại thọ trắng yêu đời nhảy nhót tung tăng! Đôi cánh dơi cự đại phía sau nàng cũng run lên nhẹ nhàng, chúng không ngừng mở ra đóng vào tường chừng như đang phấn khích vô cùng vậy.

Tuy mắt hần đỏ vằn lên, thân thể không hề tuân theo ý mình, nhưng bộ não kia của hần vẫn hoạt động, hần vẫn có thể cảm nhận mọi thứ, có thể nhìn và nhớ mọi việc xảy ra trong căn phòng này. Thật không hiểu sao, nhìn thân ảnh tuyệt mỹ trước mắt và đôi cánh dơi kì dị kia, thâm tâm hần bỗng dung nhớ tới Thanh Thanh, người con gái tuyệt sắc mà tàn nhẫn lạnh lùng!

- Tiểu đệ đệ, đừng nóng, ta tới. . .

Một ngọn gió nhẹ từ đôi cánh thổi tắt những cây nến trong căn phòng, ngọn đèn chùm pha lê cũng không phải ngoại lệ. Căn phòng giờ chỉ còn lại sắc tím huyền bí và kì ảo, sắc tím của vòng tròn ma pháp dưới nền đất. Thân hình tuyệt đẹp của vị thiếu phụ tiến tới, nàng nhẹ nhàng ngồi bên cạnh Thiên Vũ, người đàn ông đang rung vùng vẫy điên cuồng kia.

Nhẹ nhàng đặt thân mình lên cây cột chống trời cự đại, đôi mắt nàng lóe lên từ sắc quỷ dị vô cùng. “Ahhhhhhhh.”

Một cảm giác thư sướng và tê dại xâm chiếm tâm trí Thiên Vũ, hắn đã mất tỉnh, nhưng đặc biệt hơn, Thiên Vũ cảm nhận linh hồn mình dường như bị một sức mạnh tà ác hấp dẫn và hút đi. Tuy cảm giác đó sung sướng dụ hoặc vô ngần nhưng sâu trong thâm tâm hắn lại điên cuồng liều mạng chống cự lại lực hút đó.

Theo từng nhịp nhấp nhô lên xuống đều đặn như những con sóng mạnh mẽ, cuồng bạo kia của vị tộc trưởng Dực Tộc, lực hút linh hồn đó cũng trở nên càng ngày càng lớn. Dần dần theo thời gian, một bóng ánh mờ xuất hiện. Bóng ánh đó phiêu phù phía trên đỉnh của đôi cánh dơi cự đại đang nhấp nhô kia. Bóng ánh đó chính là một con quỷ đang mở lớn cái miệng lõm chồm những chiếc răng sắc nhọn. Nó tham lam hấp thu những dòng khí từ sắc kia vào miệng, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng đậm đặc.

Thiên Vũ lúc này vẫn đang điên cuồng chống lại cảm giác sung sướng kia, cố giữ tinh thần luôn tỉnh táo, hắn không thể để linh hồn mình bị nuốt mất. Cũng may là hắn không hề bị ảnh hưởng bởi đóa Ngũ Sắc Cửu Liên, và thân thức thần trí của hắn cũng mạnh mẽ hơn người thường rất nhiều. Nếu không hiện tại Thiên Vũ hắn đã trở thành một cái xác khô bị vị tộc trưởng kia hút cạn cả tinh lực lẫn linh hồn.

Cuộc chiến đang co gữa hai người kéo dài cả tiếng đồng hồ, trên thân ảnh kiều mị kia giờ đã lấm tấm những giọt mồ hôi trong suốt. Những giọt mồ hôi đó được chiếu sáng ần ần một màu tím huyền bí, kết hợp với làn da trắng mịn màng kia trông vô cùng khiêu gợi.

Ngọn núi lửa kia của Thiên Vũ cũng đã phun trào không biết đã bao nhiêu lần, nhưng vị Tộc Trưởng Dực Tộc này vẫn không hề buông tha cho hắn, nàng sẽ không từ bỏ nếu không đạt được mục đích của mình - Linh hồn của Thiên Vũ!

Trở lại với vị Tộc Trưởng có thân hình khiêu gợi vô song này. Mới đầu, nàng chỉ hơi ngạc nhiên chút xíu vì không ngờ thanh niên này có thể trụ vững lâu tới như vậy. Nhưng càng ngày sự nghi hoặc kia lại càng chuyển thành nỗi khiếp sợ và sự nhục nhã. Nàng ta chưa hề thua bất kì một nam nhân nào trong chuyện phòng the, nhất là khi còn đang thi triển bí pháp cắn nuốt linh hồn của hắn.

Một tiếng thời gian trôi qua, vòng tròn ma pháp kia đã nhạt dần từ sắc, bí pháp cũng đã tới thời điểm sắp sửa kết thúc. Trong đầu vị Tộc Trưởng ánh lên một ý nghĩ táo bạo. Nàn nghĩ là làm, giải khai những chiếc vòng ma pháp trói buộc Thiên Vũ kia, giải thoát cho con mãnh thú đang nhốt trong lồng suốt một tiếng thời gian qua.

Cơ thể Thiên Vũ lập tức nhào tới tẩm thân trắng trẻo dụ hoặc trước mặt. Khách đã đổi thành chủ, kị sĩ cười con ngựa bất kham bị hất cho ngã lăn lộn không ngừng...! Chiếc giường hoa mỹ kia đang rung lên mãnh liệt hơn bao giờ hết. . .

Từ sắc từ chiếc vòng ma pháp kia từ từ yếu dần rồi tắt lịm. Trả lại không gian cho ánh trăng dịu dàng mà thanh thoát chiếu vào từ những ô cửa sổ. Nhưng, chiếc giường vẫn cứ rung lên mãnh liệt. . .

Lông tơ từ đôi cánh dơi cự đại liên tục dựng đứng, đôi cánh đó cũng không ngừng rung lên mãnh liệt suốt cả một đêm dài. Bàn tay nhỏ nhắn kia không ngừng cào véo để lại vô số vết sẹo dài trên một tấm lưng vững chãi. . . Thiên Vũ sau đêm nay bị thương vô cùng nặng ah! Nhưng, hắn đã thắng. . .

Ngoài cánh cửa gỗ to lớn, một thiếu nữ xinh đẹp vẫn cứ đứng tại đó canh chừng, nàng chờ đợi vị Tộc Trưởng có quyền lực tối cao kia “Giải quyết” tên nam nhân, để rồi đi tẩm tấy đi những vết nhơ trên cơ thể. . . Cánh cửa gỗ này đúng là có công dụng cách âm vô cùng tốt. . .

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Giác ngộ?

Cộc cộc cộc... Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên. Trong căn phòng đó vẫn không hề có động tĩnh gì. Thiếu nữ đứng ngoài cửa kia nhủ nhẹ lông mày rồi lại tiếp tục chờ đợi. Nàng đã gõ cửa tới lần thứ năm rồi, thật chưa bao giờ nàng thấy vị Tộc Trưởng của mình làm “chuyện đó” lâu tới như vậy.

Trên chiếc giường xa hoa lộng lẫy, hai thân ảnh lửa thể đang ôm nhau ngủ tình tứ vô cùng. Tiếng gõ cửa vừa rồi cũng đã vừa đánh thức hắn khỏi giấc mơ điên cuồng kia. “Hắn mơ mình đang bị vắt khô tới từng giọt **** cuối cùng. . .”

Ngay khi tỉnh dậy, đập vào mắt hắn chính là một gương mặt vô cùng kiều diễm. Gương mặt mà đêm ngày hôm qua hắn chưa từng có cơ hội thưởng thức. Mắt nàng nhắm lại nhìn đuôi mắt rất dài và đẹp, lông mi cong vút. Sống mũi dọc dừa thẳng và cao vô cùng. Đôi môi mọng nước màu tím nhạt của nàng tỏa lên một sức hút bất tận, cái lưỡi thơm tho của nàng thỉnh thoảng liếm nhẹ lên vành môi đó. Hành động vô ý này của nàng khiến dục hòa của Thiên Vũ lại một lần nữa nổi lên.

Nhận ra có gì đó đang kẹp vào cánh tay mình, Thiên Vũ cúi xuống. Lập tức mũi hắn liền phụt ra một dòng chất lỏng ấm áp. Đôi đại thọ trắng kia vẫn đang nhảy nhót theo từng nhịp thở của nàng. Tay hắn có thể cảm nhận rõ ràng một mảng mềm mại và đàn hồi, đầu óc hắn xoay chuyển nhanh chóng.

- Sao nàng ta có thể ngủ ngon đến như vậy, gương mặt kia toát lên một niềm hạnh phúc, một nét hiền lành và nhu thuận tới lạ thường.. Nàng ta có thật sự là Tộc Trưởng Dực Tộc cao cao tại thượng kia?

Cảm thấy sức lực cơ thể dường như đã mất hết, Thiên Vũ hắn đã trúng một loại độc dược nào đó khiến hắn đang trở về trạng thái như một người bình thường không hề tu luyện. Thiên Vũ cũng không nghĩ mình sẽ còn sống sau ngày hôm nay, còn nguyên nhân thì đã quá rõ ràng. Hắn lặng im nằm đó, tận hưởng nốt chút bình yên còn sót lại cuối cùng này!

Lấy tay còn lại đưa lên trán suy nghĩ, đầu óc thiên vũ giờ đang vô cùng rối bời. Hắn đã giữ trinh tiết hơn ba mươi năm trời, vậy mà bị lấy đi bởi một người mà hắn không hề yêu. Đã như vậy còn là bị cưỡng chế, hay nói cách khác: “Hắn bị HIẾP”.

Cái suy nghĩ trách nhiệm và lòng tự tôn của một nam nhi trời đất dựng lên. Nhưng đi kèm với nó là một cảm giác bất lực xấu hổ vô cùng. Hắn ngược mắt nhìn lên trần nhà, coi đó là một màn ảnh mà chậm rãi nhìn nhận lại cuộc đời của mình, cuộc đời của cả hai kiếp người! Hắn đã làm gì, và được gì? Hắn đã đón nhận thế giới này hoàn toàn rồi sao?

Tại địa cầu kia, một Thiên Vũ bị hoàn cảnh gia đình cuốn lấy, bị xã hội kim tiền áp đặt trách nhiệm lên trên vai. Tại nơi đây, một Thiên Vũ khác cũng lại đang bị số phận áp chế gắt gao. Bị những con yêu thú khủng bố, những nhân vật với sức mạnh không tưởng đẩy vào những tình huống đứng trên bờ vực sinh tử.

Nhưng thật sự trong mười bốn năm qua, Thiên Vũ đã thoát được khỏi con người cũ tại Địa Cầu kia? Đã chấp nhận hoàn toàn vị mẫu thân tên “Cao Tiểu Hà” kia? Thiên Vũ nhún mày ngày càng sâu, càng nghĩ hắn càng thấy một mảng mông lung phía trước.

Cuộc đời của hắn nhìn lại thì vô cùng nhạt nhẽo, cứ nghĩ rằng mình đã đủ mạnh, đã luyện tập đủ chăm chỉ, đã có thể tự lo cho bản thân. Nghĩ lại thì, bất ngờ được mấy đứa thiếu niên trong Ứng Trấn kia thì đã giỏi sao? Lão bà bà cho hắn sức mạnh và công pháp nhưng hắn đã sử dụng chúng tới ưu sao? Đi ra ngoài thế giới vẫn bị và cho không có sức hoàn thủ.

Trong bí cảnh kia, hắn tự tin vào bản thân lắm., nhưng vào bụng Sa Thú của Tháp Chủ Đan Tháp lại được kì ngộ của Vũ Na cứu giúp, chạy trốn Thú Triều thì cần huynh muội Tử Hòa, Tử Tùng hi sinh mạng sống. Được làm học trò của vị Viện Trưởng Chu Huyền thần bí kia và là học trò của Tử Mạnh lão sư, vậy mà hắn vẫn yếu ớt như một con sên vậy.

Tới gần đây nhất là tên Sư Nhân Tộc và Lang Đạo cuồng hóa kia, Thiên Vũ dồn hết sức lực mình ra mà vẫn không làm tổn thương nổi hia con quái vật này. Hắn yếu quá sao? Hay đối thủ quá mạnh?

Vốn chỉ là một hạt cát nhỏ như bao hạt cát trên thế giới. Ấy vậy mà Thiên Vũ nghĩ mình đã giỏi giang, đã đủ nổi bật, đã có thể tự hào về sức mạnh của bản thân mình.

Vô vàn nghĩ vẫn không hề có lời giải hiện lên trong tâm trí Thiên Vũ. Cái cảm giác bất lực và phần nộ đêm qua vẫn hiển hiện trong tâm trí hắn. Thiên Vũ nhận ra mình đã thờ ơ như thế nào, đã bỏ lỡ những gì trong quá khứ. Cuộc đời của hắn nhạt nhẽo và không hề có chút điểm nhấn nào, mặc dù đã được sự trợ giúp tốt nhất từ mọi phía. Vì sao? Vì sao tới bây giờ hắn mới nhận ra...

Ummm... một tiếng rên nhỏ nhẹ vang lên, mỹ phụ xinh đẹp vương vai, nàng mở đôi mắt quyến rũ kia ra, sau đó lại ôm lấy cánh tay khỏe mạnh kia kéo vào một khe sâu trắng hồng mà mềm mại. Gương mặt hiền hiền thực dịu dàng kia đã biến mất từ lúc nào, thay vào đó là một vẻ mặt vừa đáng thương vừa có phần nũng nịu.

- Ngươi tỉnh dậy sớm vậy sao?

Nàng nhỏ nhẹ cất tiếng, cả thân hình tuyệt mỹ kia từ từ co lại như một chú chim non nép vào lòng Thiên Vũ vậy. Nhưng Thiên Vũ giờ đâu còn tâm tình mà thưởng thức mỹ nhân.

Rắn càng đẹp thì càng độc, mật ngọt thì chết ruồi, sau những lời thủ thủ nhẹ nhàng kia là một con quái vật có tu vi thông thiên, nàng chỉ cần vẩy nhẹ ngón tay là Thiên Vũ hắn đã chết không biết bao nhiêu lần a. Tâm trạng của hắn cũng đang vô cùng rối bời, cũng lười suy đoán mục đích của vị Tộc Trưởng kiêu mị kia.

- Tộc Trưởng, nàng muốn gì ở ta? Linh Hồn sao?

- Ta có tên nha, người gọi ta Julia.

Nói xong, nàng ta bò dậy, chống tay vào cằm nhìn thẳng vào mắt chàng thanh niên vô cùng tuấn tú trước mặt.

- Vậy Julia, đồng đội ta ở đâu, ta có thể gặp họ trước khi chết không?

Julia nhìn hắn, bỗng nhiên nàng che miệng cười khúc khích, đôi thọ trắng kia cũng rung lên kịch liệt tạo thành những gợn sóng mê người. nàng liếc yêu hắn một cái rồi bá đạo đáp:

- Ai nói là ngươi sẽ chết, linh hồn ngươi phải thuộc về ta. Ta chưa cho phép ngươi chưa được chết.

- Vậy mục đích của nàng là Linh Hồn của ta? Nếu ta không cho?

Nghe vậy, Julia không những không tức giận, mà nàng ta còn liếc mắt ý vị nhìn Thiên Vũ.

- Vậy ngươi tới vùng đất này với mục đích gì?

- Ta chỉ đơn thuần là trên đường chạy trốn kẻ thù, truyền tống nhầm vào nơi đây, tới mảnh đất này, ta chả có mục đích...

Nói chưa hết câu, dường như đã nhận ra điều gì, nội tâm Thiên Vũ đột nhiên rung động mãnh liệt. Đúng vậy, đúng vậy! Hắn sống tại nơi dị giới này có mục đích gì? Vì Huyền Huyền, vì mẫu thân, hay vì bản thân hắn?

Thiên Vũ đột nhiên nghĩ một vài điểm mấu chốt. Vấn đề của hắn chính là sống mà không hề có mục đích hay mục tiêu cụ thể. Hiện tại, đối với Thiên Vũ, sống chỉ đơn thuần là ‘không chết’ mà thôi, mọi thứ vô cùng gượng gạo, mọi thứ như đã được sắp đặt từ trước trực dội hắn nhảy vào giầy giụa trong đó.

Không hề có mục đích, không hề có quan niệm nhân sinh, Thiên Vũ không hề có mục tiêu để vươn mình phát triển, để mạnh hơn và đánh bại mọi kẻ thù. Hắn hiện tại, đang y hệt so với Thiên Vũ tại địa cầu kia. Cuộc sống bế tắc và Thiên Vũ chỉ biết bị động chống trả. Tuy tính tình hắn nhờ vậy mà kiên cường tới lạ thường, nhưng sự kiên cường đó chỉ trị được phần ngọn của vấn đề mà thôi.

Hắn cảm thấy, một bàn tay vô hình vẫn thao túng cả cuộc đời của hắn, vẫn luôn sắp xếp mọi nước đi lỗi bước cho hắn, hắn sống với một cuộc sống vô cùng gượng gạo, đến những người xung quanh hắn cũng vô cùng gượng gạo... Bàn tay đó là của ai?

- Thiên? Hay của lão Bà Bà?

- Thiên Vũ, Thiên Vũ...? ngươi đang bị làm sao?

Julia cố gắng cắt đứt dòng suy nghĩ và kéo Thiên Vũ đang ngây người kia trở về với thực tại...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Bất ngờ được thả

- Julia, người đích xác là vị tộc trưởng Dực Tộc bá chủ vùng đất này?

Vẫn ánh mắt khiêu khích quynh rũ tới tận sưng tấy đó, nàng liếc mắt đáp trả.

- Điều gì làm ngươi nghi ngờ vậy?

- Chuyện đêm qua... Ta... do... do ngươi hạ xuân dược với ta... Nên... ta...

Gương mặt hắn đỏ chót như quả cà chua chín mọng, cái miệng tinh ranh, không chịu thua thiệt ngày nào giờ đã không còn được lưu loát như trước. Tuy đã sống tổng cộng gần bốn mươi năm trời, nhưng hắn lại vẫn còn vô cùng ngại ngùng khi lần đầu tiên làm chuyện đó.

Điều này cũng khó mà trách được, Thiên Vũ hẳn với chuyện phòng the này như một tờ giấy trắng tinh vậy, chỉ không ngờ người đầu tiên vẽ lên trang giấy đó lại không phải người mà hắn thâm yêu – Huyền Huyền! Đã vậy lại còn bị vẽ rất nhiều nét... (Mây mưa cả đêm dài cơ mà. Sức đâu mà chịu nổi. Haizz)

- Hi hi hi... haha... Julia cười vô cùng sáng khoái.

Tiếng cười của nàng dần dần lớn dần, mới đầu chỉ che miệng hì hì cười nhỏ nhẹ. Nhưng càng nhìn thấy vẻ mặt ngượng ngịu kia cùng những lời nói ấp úng của Thiên Vũ, Julia càng không thể cô nịnh cười. Nàng cười càng ngày càng to, càng ngày càng thêm sáng khoái. Đôi vai trắng trẻo kia không ngừng rung lên mãnh liệt, đôi mắt trắng mềm mại kia cũng thuận đà mà tạo sóng đi theo.

Dòng máu nóng quý giá của Thiên Vũ lại một lần nữa phí phạm tại nơi lỗ mũi. Gương mặt hắn càng ngày càng đỏ hồng, nhưng đôi mắt thì vẫn không thể rời khỏi hai cặp ti muội tho trắng song sinh kia... Một giọng nói quynh rũ lại vang lên như hóp hồn Thiên Vũ vậy?

- Thích lắm sao? Chúng đẹp lắm sao?

- “Đúng... Đúng vậy.” Thiên Vũ ngây ngô đáp trả không hề nghĩ ngợi gì.

- Đệ đệ, có muốn chạm vào chúng lần nữa không?
- Có... có chứ...
- Tối hôm qua đệ còn nhớ rõ chứ, chúng thật là đáng thương ahh...!
- Nhớ... nhớ rõ, ta... ta vốn cố gắng rất nhẹ nhàng rồi ahh... Nhưng cơ thể nó không...

Nói tới đây, Thiên Vũ dường như chợt nhận ra điều gì. Hắn giật thót mình, con tim nảy lên liên hồi: “Chết... chết rồi. Lộ rồi... Nàng ta đang thử mình!”

Đúng vậy, ngay từ khi hắn tỉnh dậy, thấy đóa Ngũ Sắc Cửu Liên kia trên bàn thì đã đoán ra được tám chín phần sự việc. Nếu ẩn bị đóa hoa kia ảnh hưởng tới tâm trí, cộng với xuân độc kia thì Linh Hồn hắn có mạnh tới mức nào đi chăng nữa cũng sẽ bị con quỷ từ sắc kia cướp đi, rồi bị nó dịch như một tên nô lệ mà thôi. Mà người ngửi hương thơm của Ngũ Sắc Cửu Liên thì lập tức trầm luân vào ảo giác, sao có thể nhớ rõ ràng mọi chuyện như vậy được.

Gượng gạo quay đầu sang bên cạnh, như dự đoán, Julia dễ thương hiền dịu kia đã biến mất. Đôi mắt nàng ta trở nên sắc lạnh dị thường, tuy không ẩn ẩn sát ý bên trong nhưng cũng làm Thiên Vũ thấy rùng rợn cả tâm can. Nàng ta ngồi dậy, không nói bất kì một lời nào, nhẹ nhàng khoác tấm áo lụa mỏng bước đi ra cửa vô cùng lạnh lùng. Phong thái của một vị tộc Trưởng cao cao tại thượng lập tức quay trở lại với con người này. Mùi hoa Lan thơm ngát mà huyền bí kia cũng dần dần nhạt đi rồi biến mất theo những tiếng bước chân của nàng.

Cộp cộp cộp... Tiếng bước chân lại vang lên, vị thiếu nữ đứng ngoài cửa cả đêm kia bước vào ngay sau đó. Nàng cầm một bọc quần áo và đồ đạc vứt thẳng vào Thiên Vũ đang ngơ ngác kia rồi lạnh lùng ra lệnh:

- Mặc vào, theo ta...

Căn phòng từ sắc kia được xây trên tầng cao nhất của một ngọn tháp vô cùng hùng vĩ. Cầu thang hình xoắn ốc tẽ ra những dải hành lang dài bất tận. Những vách tường kia được xây 100% bằng đá và cách bài bố, thiết kế trong ngọn tháp này giống y hệt với những lâu đài cổ đại phương tây kia. Điều này mang tới một cảm giác xưa cũ và lạnh lẽo vô cùng.

Càng đi xuống, Thiên Vũ càng thấy một bầu không khí ẩm ướt, quỷ dị... Những cánh cửa gỗ được đóng kín trên những hành lang kia tỏa ra một sự kì dị lạ thường. Dường như trong đó là một thế lực nào đó vô cùng tà ác đang dõi theo từng chuyển động của hắn vậy.

Đi hết những bậc thang bằng đá kia, là tới một thông đạo tối đen vô cùng ẩm ướt. Nàng ta dừng lại, né mình sang một bên có ý để Thiên Vũ tiếp tục đi tiếp. Lúc này thì loại độc được làm mất đi toàn bộ sức mạnh kia của Thiên Vũ đã được giải khai hoàn toàn. Hắn bước đi tiếp theo thông đạo tối tăm ẩm ướt này. Trong đầu liên tục liên tưởng và chuẩn bị cho những trường hợp xấu nhất có thể xảy ra, hắn nắm chắc pháp bảo bản mệnh của mình trong tay và tiếp tục đi theo những cơn gió lạnh lẽo luôn lách trong thông đạo tối tăm này...

...

Ngay lúc này, tại đỉnh của một ngọn tháp khác:

- Lucci, sắp xếp ổn thỏa rồi chứ?
- Vâng, mọi việc đã ổn thỏa. Tộc Trưởng, nô tì cảm thấy dường như hắn không hề bị ảnh hưởng.
- Đúng vậy, hắn có thể trở lại được Dực Thần tối thượng.
- Vậy sao người còn thả hắn đi. Còn còn...
- Người không cần lo cho ta, là do đóa hoa kia mất đi tác dụng, Dực Thần hắn cũng đã thấy. không phải lỗi của ta.
- Vậy nô tì yên tâm, vừa có thư từ tiền tuyến gửi trở về.
- Của chị gái ta?
- Không, của Dực Xoa trưởng lão.
- ...

Julia nàng cầm viên ngọc trai kia, chăm chú đọc từng kí tự trong ẩn hiện sâu trong đó, đôi mắt nhú lại hiện rõ một vẻ lo lắng không thôi. Nàng một lần nữa đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa chiếc bụng thon gọn của mình rồi vỗ cánh bay thẳng về phía điện thờ tại đỉnh núi.

...

Trở lại với sơn động tối tăm và ẩm ướt kia. Nó không hề như Thiên Vũ đã tưởng tượng, sơn động này vô cùng vắng lặng và an toàn. Đi mãi rồi cũng đã

tới điểm cuối của son động này, một tia sáng chói mắt lóe lên tại cửa động. Son động này vậy mà lại thông ra bên ngoài...

Đứng tại cửa động kia lơ mơ có hai bóng ảnh đang đứng canh gác, không hề có cánh dơi cựa đại sau lưng như Thiên Vũ tưởng tượng, mà trên đầu họ nhô ra hai chiếc tai mèo vô cùng đáng yêu. Đường như họ trước kia đã là thành viên của Miêu Tộc. Một trong hai người như nghe thấy điều gì, họ liền lên tiếng.

- Thiên Vũ phải không?

- Xin chào hai vị huynh đệ, ta đích xác là Thiên Vũ. Hai vị có việc gì ở ta vậy?

Hai người kia nghe vậy liền phá lên cười ngặt nghẽo. Rồi giọng nói kia lại cất lên:

- Haha... Ta nói này, người trước đây đã từng sống ở bộ tộc nào vậy, con mẹ nó ăn nói khách khí thế bọn ta không quen. Hahaha.

Thiên Vũ liền ngăn người, cước bộ vẫn không chậm lại, hấn tiến lại gần hai người với vẻ mặt khó hiểu. Tới tận đây thì Thiên Vũ đã có thể chắc chắn tin tưởng rằng vị Tộc Trưởng Dực Tộc kiêu mị kia đã bỏ qua cho mình rồi.

- Haha, mau lại đây, đi nào... Người là nam nhân duy nhất có thể trở ra khi vào ngọn tháp đó đấy. Con mẹ nó Lão Tử ta phục người rồi.

Tên Miêu Nhân tộc kia quay lại vẫy tay với Thiên Vũ, nhìn ánh mắt của hắn thì dường như tên Miêu Tộc này có thể xác định đích xác vị trí của Thiên Vũ trong bóng đêm kia vậy.

Ra tới cửa hang, Thiên Vũ đã lập tức chết lặng ngay khi thấy cảnh vật phía trước, hắn nhìn xuống dưới chân núi, hàng ngàn hàng vạn ngôi nhà được xếp san sát với nhau vô cùng tuần tự phía dưới chân núi kia. Nhìn từ trên cao nhìn xuống thì những ngôi nhà đó nhỏ li ti như những hạt cát vậy, tuy chúng không hề cao lớn hay xa hoa, nhưng thẳng là ở số lượng. Nhìn xuống dưới đó như có cảm giác mình là một vị chúa tể đang quan sát ngàn vạn chúng sinh vậy.

- Nhiều nhà quá! Đây là một bộ tộc sao? Nói là một quốc gia thì ta còn tin hơn! – Thiên Vũ nhắm nghĩ và ngầm đánh giá so sánh thực lực của Dực Tộc.

Ba thân ảnh bước đi nhanh chóng theo những bậc thang dài đi xuống núi, tại những sườn núi thấp hơn cũng có các kiến trúc tráng lệ nguy nga khác xây dựng, có một đặc điểm chung là càng gần đỉnh núi thì kiến trúc nhà càng tráng lệ nguy nga đẹp mắt. Theo như tên Miêu Tộc kia thì đó chính là nơi ở của các tộc nhân của tộc khác được chiêu thu vào Dực Tộc này. Vị trí nhà càng cao chứng tỏ thực lực và quyền lực của họ trong tộc càng lớn. Tại đỉnh ngọn núi này chính là một cấm địa của Dực Tộc, không ai được phép tới đó ngoại trừ tộc trưởng và các trưởng lão trong tộc. Thiên vũ ngoảnh đầu lại nhìn lên phía đỉnh kia, nơi đó chính là một đền thờ rêu phong cao lớn và cực kì cổ xưa đang sừng sững đứng.

Còn nơi cựa ngụ chính thức của Dực Tộc lại là hai ngọn tháp vô cùng bí ẩn được xây áp vào hai vách núi đá dựng đứng. Hai ngọn tháp này lại ở điểm không hề có đường đi lên, chúng cứ như bám chặt vào vách đá kia mà nhô ra bên ngoài. Cũng phải thôi, Dực Tộc họ vốn không cần đi mà, đôi cánh kia của họ vốn không phải để làm cảnh. Còn son động tối tăm ẩm ướt kia, có lẽ nó chỉ là một trong những đường hầm thông đạo ngầm từ Ngọn tháp đó thông ra ngoài dành cho những kẻ không có cánh như Thiên Vũ.

Rất nhanh ba người đã tới gần chân núi. Hai tên Miêu Tộc kia liền chỉ vào một khu nhà bên tay phải:

- Từ giờ người sẽ ở đây, Khu AX, nhà 211. Bạn bè người cũng ở tại trong đó. Sáng ngày 7 giờ tập chung tại quản trường phía tây. Nhớ! Không tới coi như bị đuổi khỏi tộc.

- Đa tạ hai vị Miêu Huynh đã dẫn đường.

- Con mẹ nó ta đã bảo không nói chuyện khách khí... Vào đi, chúng ta trở về!

Hai bóng ảnh kia lập tức rời khỏi men theo con đường trở lại ngọn núi kia. Nhìn theo hai bóng lưng đó, Thiên Vũ lại nhớ tới cách nói chuyện thẳng thừng kia của Lang Đạo.

- Chẳng nhẽ đây lại là văn hóa giao tiếp của nơi đây?

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Một bữa

Cả khu AX này có khoảng ba trăm ngôi nhà được xây san sát nhau. Kiến trúc nhà ở đây cũng khác hoàn toàn với đế quốc Thiên Vĩ kia. Họ tạo hình ngôi nhà vô cùng vuông vắn và luôn ưu tiên về sự đối xứng. Thay vì dùng gỗ và gạch họ lại thích sử dụng đá để xây dựng hơn, nên nhìn toàn cảnh sẽ có một màu xám trắng là chủ đạo.

199, 201, ..., 211. Thiên Vũ đang tiến vào ngôi nhà được đánh số 211 thì lập tức có một trận pháp ngăn trở hắn ngoài cửa. Miệng hắn mỉm cười nhẹ nhõm. “Trận pháp này là của hắn cho Tiêu Tiêu ah. Chứng tỏ hai nàng vẫn yên bình, nhưng người đâu, hai nàng có việc gì phải ra ngoài rồi sao?”

Để lại một kí hiệu trên trận pháp, Thiên Vũ xoay người chậm rãi bước tiếp trên con đường đá tiến tới hồ nước kì lạ dưới chân núi kia. Tâm trạng nặng nề của hắn vẫn chưa vơi đi phần nào, hắn bước đi một cách vô thần, chậm rãi tiến về hồ nước có màn sương mù dày đặc phía trước.

Hiện tại, nguy hiểm đã tạm qua đi, nhưng chính vì đã qua đi nên Thiên Vũ mới có thời gian để suy nghĩ lại về cuộc đời của mình. Suy nghĩ về mục đích của bản thân hắn khi sống tại dị giới này.

Một câu nói vẫn in sâu trong tâm trí hắn 14 năm nay. “Đừng bao giờ đuổi bắt Thiên.” Vậy Thiên là gì? Nghĩ ngược lại, vì sao ta phải đuổi bắt nó? Bà lão kia là ai, sao bà ta có thể ở trái đất được, nơi mà chỉ toàn con người bình thường như hắn? Thiên Vũ càng nghĩ càng rối bời, sự nghi ngờ về một bàn tay sắp đặt ngày càng hiển lộ rõ ràng trong tâm trí hắn.

Nhưng với thực lực hiện tại, dù có nghĩ nữa nghĩ mãi thì vẫn không thể nào có đáp án được. Hắn quá yếu, hắn quá nhỏ bé trong thế giới này. “Liệu khi ta đứng trên đỉnh kim tự tháp quyền lực của thế giới, ta có thể tiếp cận đáp án chăng?...”

Một bài toán khó lại hiện lên trong tâm trí hắn: “Làm sao để mạnh lên?”.

Ở địa cầu nơi kia, Tiền là sức mạnh, là thực lực là quyền lực, là thứ chi phối cuộc sống của mỗi người. Vậy tại nơi đây, Thực lực bản thân mới chính là sức mạnh, là gốc rễ của mọi vấn đề. Điều này ai ai cũng biết, nhưng để có thể thấm nhuần tư tưởng này, và có một ý chí quyết tâm không lùi bước thì không phải ai cũng có thể làm được.

- Thiên Vũ, quả nhiên là huynh, huynh đã trở lại.

Từ xa xa, Huyền Huyền và Tiêu Tiêu với vẻ mặt vui sướng hoan đang chạy vội trở lại. Ngay lập tức, một thân ảnh nhào vào lòng hắn ôm chặt không buông, đầu nàng dụi dụi vào lồng ngực vững chãi kia. Thiên Vũ có thể cảm nhận ngay một chút ẩm ướt nơi mắt nàng. Huyền Huyền đang khóc đấy mà! Còn Tiêu Tiêu kia thì đang lấy tay che miệng, đôi mắt đẹp kia cũng rung rung vài giọt lệ.

- Bảo bối, nàng nghĩ gì vậy, tất nhiên là ta sẽ trở về với nàng rồi.

- Tên xấu xa, huynh đã thề không bao giờ buông bỏ chiếc nhẫn kia cơ mà, huynh... huynh làm người ta lo muốn chết.

Sau lời quan tâm này của Huyền Huyền, tim của Thiên Vũ dường như đã tan chảy ra vậy, sự nặng nề của hắn đã tiêu biến gần như hoàn toàn. Quả thật, hắn không hiểu vì sao mình lại có phúc khí lớn tới như vậy, cũng thầm cảm ơn số phận đã mang Huyền Huyền lại cho mình. Tuy vậy, niềm hạnh phúc của Thiên Vũ cũng chẳng duy trì được bao lâu.

Cái mũi nhỏ xinh của Huyền Huyền rung nhẹ, nàng lập tức phát hiện ra mùi khác thường từ cơ thể nam nhân của mình. Ngay lập tức túm lấy cổ áo kéo xuống tra xét.

- Mùi nước hoa. Đúng, là hoa Lan, Thiên Vũ, người vừa đi đâu.

Vừa mới huynh huynh muội muội, nhưng khi cảm thấy một tia nguy cơ, quả thật độ lật mặt của Huyền Huyền vẫn là vô địch thiên hạ. Điều bộ chống tay vênh mặt tra xét của nàng làm Thiên Vũ vô cùng khổ sở vì... nhin cười. Nhưng hắn đâu có ngu mà cười ra lúc này, đồ thêm dầu vào lửa là hành vi không hề khôn ngoan ah.

- Từ từ, để ta giải thích. Muội bỏ tay ra từ từ rồi ta nói.

- Ai là muội người. Ta hơn người một tuổi.

- Ai da, Huyền Huyền, muội... à nhầm, tí để về nhà rồi nói được chẳng, đang ngoài đường, nhớ có ai...

- Được, về nhà, xem người giải thích ra sao, không ngờ Thiên Vũ người lại là người hoa tâm nha, con nhỏ Vũ Na kia ta đã mất nhắm mắt mở cho qua. Đây lại còn dám vụng đi ăn phở bên ngoài.

- Vũ Na hơn nàng hai tuổi mà, dùng từ ‘con nhỏ’ có hơi...

- Người còn cãi!

- ...

Trở lại ngày hôm đó, tại bí cảnh, khi mà vị mỹ nữ kia bất ngờ xuất hiện trên bầu trời. Giọng nói kia cất lên kèm theo uy áp tuyệt đối khiến không ai dám cử động. Tất cả mười người còn sống cuối cùng trong bí cảnh đều ngất đi ngay lập tức, thân hình của họ bay lên không trung, quy tụ tại một pháp trận ẩn dấu sâu trong khu rừng trung tâm kia và lần lượt biến mất.

Huyền Huyền và Tiêu Tiêu choàng tỉnh giấc, hai nàng liền nhận ra mình đang ở trong một căn nhà được xây dựng bằng đá, trên chiếc bàn gỗ cũ kĩ tại giữa phòng kia có một viên ngọc đang lóe sáng, căn nhà này chính là nhà số 211 khu AX kia. Tiêu Tiêu nhắc viên đá lên thì thấy phiêu phù bên trong đó chính là một bản nội quy tóm tắt, cộng với một vài thông tin cơ bản về nơi ở mới này của họ.

Không thấy Thiên Vũ đâu, hai nàng cuống cuống tìm kiếm các khu nhà xung quanh, nhưng mọi sự tìm kiếm đều đi vào ngõ cụt. Đột ngột của Thiên Vũ đều bị Dực Tộc lột sạch trong đêm ngày hôm đó, chính vậy nên chiếc nhẫn tương liên sinh mệnh của hắn mới mất đi tác dụng, lập tức Huyền Huyền đã nghĩ là Thiên Vũ xảy ra chuyện gì đó, tâm thần lo lắng không thể ngồi yên. Nàng ta và Tiêu Tiêu quyết định ra ngoài đi tìm hiểu thêm thông tin về Dực Tộc suốt từ thời gian đó cho tới giờ. Tới khi chiếc nhẫn truyền lại cảm giác quen thuộc kia thì hai nàng mới có thể thở phào nhẹ nhõm, tức tốc quay lại và gặp Thiên Vũ trên đường trở về.

Trở về với thực tại, rất nhanh cả ba đã trở lại căn nhà đá vuông vắn kia, Tiêu Tiêu đi trước mở một lỗ hổng trên pháp trận cho cả ba đi vào. Lập tức Thiên Vũ cũng vụt ra vài trận kì nhỏ nhỏ tại bốn góc nhà, một trận pháp có màn bảo hộ màu xanh nhạt lóe lên rồi ẩn vào trong không khí.

- Huynh làm gì vậy?

- Ta bày trận.

- Hiện tại ở nơi đây rất là an toàn, huynh bày nhiều trận như vậy sẽ khiến người khác sinh nghi.

Tiêu Tiêu điềm đạm nói, kèm theo vẻ mặt nghi hoặc nhìn thẳng vào người nam nhân trước mặt. Còn Thiên Vũ thì lại xấu hổ đỏ mặt không thôi, cố gắng lẩm nhẩm thốt ra được vài từ:

- Ta... ta bày cách âm trận.

- Sao tận bốn cái?

Tiêu Tiêu vẫn truy sát không thôi.

- Vào thôi vào thôi, chúng ta vào nhà rồi nói.

Còn Huyền Huyền thì đã vào nhà từ bao giờ, trông điệu bộ của nàng thì dường như không hề muốn nói bất kì một câu nào nữa vậy.

- Uỳnhhhhhh... Tiếng cánh cửa gỗ đập mạnh vang lên.

Huyền Huyền đi vào nhà lập tức vào một căn phòng trong góc và bắt đầu khóc thút thít. Cô nàng này tuy bề ngoài cứng rắn điệu ngoa, nhưng sâu trong thâm tâm lại là một người mỏng manh dễ tổn thương vô cùng.

Dường như Tiêu Tiêu cũng bị ảnh hưởng bởi tâm trạng này vậy, đôi mắt nàng xụ xuống, gương mặt điềm đạm ngày nào giờ đã mang một nỗi buồn không tên.

- Thiên Vũ, huynh vào đỡ dành Huyền Huyền đi, bọn muội đã biết tất cả. Dực Tộc chỉ có giống cái, vậy nên họ thường lấy những thanh niên ưu tú để làm giống cho Tộc Loài của mình sinh sôi nảy nở. Hôm qua huynh bị bọn chúng bắt đi may mắn còn trở về đã là quá tốt rồi, chỉ là bọn muội có phần chưa chấp nhận được thôi.

‘Bọn muội’, tìm Thiên Vũ đập loạn xạ, mặc dù cách xưng hô này của cả hai đã khá quen thuộc, nhưng dùng trong hoàn cảnh này cũng khá là quái dị đi. Tiêu Tiêu cũng lập tức phát hiện ra mình lỡ lời, gương mặt nhỏ nhắn kia liền nổi lên một áng mây hồng vô cùng đáng yêu. Nàng lại lí nhí nói:

- Vào đi, ta đi dạo một chút cho khuây khỏa.

Nàng vừa quay mặt với ý định rời đi thì lập tức có một bàn tay ấm áp kéo nàng trở về. Ngay khi bàn tay đó nắm lấy tay nàng, Tiêu Tiêu cảm thấy cả người mình trở nên mềm nhũn, vô lực chống cự với lực kéo của Thiên Vũ kia.

- Ta biết hai người suy nghĩ tương liên, ta có đôi lời muốn nói với nàng, chúng ta cùng vào. (Ăn cả hai chị em luôn chứ còn gì nữa)

Cứ vậy Thiên Vũ kéo theo Tiêu Tiêu đang thẹn thùng tiến vào ngôi nhà 211, hắn bỏ qua phòng khách mà tiến thẳng vào căn phòng Huyền Huyền đang ở tại. Đi tới cánh cửa gỗ kia.

- Thiên Vũ, lùi lại... Tiêu Tiêu nhẹ nhàng kéo hắn ngược trở lại trong tích tắc.

Uỳnh... Một mảng cánh cửa gỗ kia liền vỡ nát, xuyên qua nó chính cự phủ kia của Huyền Huyền. Thiên Vũ mở hời chấy dài trên trán quay sang nhìn Tiêu Tiêu như nhìn một ân nhân cứu mạng vậy. Có nam nhân nào lại không sợ khi vừa mới nuốt chút nữa ăn một bữa vào Tiểu Đệ Đệ thân yêu chứ.

- Tì... người lại bảo vệ hắn rồi...!

.....

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71: Cầu hôn Tiêu Tiêu

- ... Là vậy, là vậy đó. Lúc đó ta đâu có sự lựa chọn nào khác. Mà tay chân còn bị khóa cứng lại nữa. Muội nhớ Ngũ Sắc Cửu Liên trong hồ nhỏ của Từ Mạnh lão sư chứ? Dực tộc sử dụng nó để mê hoặc và cướp đi linh hồn của ta. Nhưng do ta đã bị nó mê hoặc một lần rồi nên lần này không còn tác dụng gì nữa, không thì ta cũng đâu có trở về bên cạnh hai muội được.

- Đừng đánh trống lảng, đi vào ý chính Huynh và con mụ đó làm những chuyện gì rồi? Hừ.

- Ta... ta đã bảo ta bị ép buộc rồi mà, ta dính xuân dược cực nặng. Nặng lắm đó nha!

- Rồi sao nữa.

- Rồi... rồi tất nhiên là độc dược phát tác.

- SAO NỮA.

Huyền Huyền gằn lên từng chữ ‘Nhẹ nhàng’ hỏi Thiên Vũ đang ngồi trước mặt. Đôi mắt nàng đỏ hoe, bờ môi xinh mím chặt cố gắng nhịn xuống những tiếng nức nở như sắp khóc của mình. Đúng, nàng ta đã biết Dực Tộc sẽ làm gì với những nam nhân họ nhìn trúng, nhưng để mà có thể chấp nhận điều này thì đúng là cần cả một quá trình vô cùng dài.

Nàng không hề hận Thiên Vũ, nhưng nàng vẫn đang cảm thấy vô cùng khó chịu đối với sự thật mà mình phải chấp nhận này. Con gái luôn luôn khó hiểu, đặc biệt là vào cái tuổi âm ương mới lớn này...

- Nó phát tác rồi... rồi...

Như nghĩ tới điều gì, Thiên Vũ liền cúi đầu im lặng, không ai thấy mắt hắn lóe lên một tia kiên nghị tới lạ thường. Đột nhiên hắn đứng dậy, đi tới cạnh mép giường nơi có hai thân ảnh tuyệt mỹ kia đang ngồi. Hắn đưa hai bàn tay mình ra, tìm lấy hai bàn tay khác nắm chặt lấy, hắn khom người quỳ một chân xuống.

- Huyền Huyền, Tiêu Tiêu, ta biết hai muội tức giận điều gì. Là lỗi ở do ta, sáu năm qua ta vẫn chưa hề nghiêm túc cho hai muội một lời hứa hẹn chính xác về tương lai. Mà trong khi đó ta lại để lại hạt giống của mình trên một người phụ nữ khác, một người mà ta mới gặp lần đầu trong đời. Cho dù ta có bị ép buộc, hay ta không còn cách nào chống cự. Nhưng ta biết trong truyện này tôn trọng nhiều nhất vẫn là hai muội.

- Quả thực, ta cũng cảm thấy vô cùng áp lực vì chuyện đã xảy ra vừa rồi, nhưng nhìn thấy hai muội tức giận như vậy vì ta, không hiểu sao ta cảm thấy con tim mình nhẹ nhõm đi rất nhiều vậy. Ta cảm nhận được trong mắt của các muội sự quan tâm, sự lo lắng, và một tình yêu vô cùng thuần khiết.

- Xin hai muội hãy bỏ quá cho ta lần này, và nếu hai muội không chê ta, từ giờ hai muội có thể nuôi và chăm sóc những đứa con của Cao Gia dùm ta có được không?

- Huyền Huyền, Tiêu Tiêu, hãy làm vợ ta nhé!

Nói dứt lời, Thiên Vũ rút một chiếc nhẫn có hình dáng tương tự cặp nhẫn sinh mệnh tương liên kia của hắn và Huyền Huyền. Ngẩng đầu nhẹ nhàng nhìn vào đôi mắt đắm lệ của Tiêu Tiêu kia, chậm rãi đeo lên ngón tay nhỏ xinh của nàng chiếc nhẫn đó.

- Huynh, huynh đã chuẩn bị chiếc nhẫn này từ lúc nào?

- Đã nửa năm rồi, sư phụ Tiêu Dao của bọn muội có nhắc nhở ta, vậy nên ta mới chú ý tới những hành động quan tâm nhỏ nhất kia của Tiêu Tiêu. Ta vốn định tới năm mười sáu tuổi rồi cầu hôn cả hai nàng, nhưng có vẻ ta thật không chịu nổi.

- Ta cũng thật khờ khờ khi cần người chỉ điểm mới có thể nhận ra tấm lòng của muội. Xin lỗi muội, Tiêu Tiêu, Huyền Huyền!

Đôi khi, với cặp chị em này chỉ cần nói với một người, cũng coi như là đã nói với cả hai vậy, cảm xúc tương liên, trí tuệ cũng tương liên, quả thực vô cùng kì dị và đặc sắc. Nhưng cách thể hiện cảm xúc của mỗi người lại khác nhau chứ không y hệt giống như ngoại hình của hai người. Tiêu Tiêu thì đang chết lặng đi vì hạnh phúc và bất ngờ, còn Huyền Huyền thì lại khóc càng ngày càng lớn:

- Hức... hức... Thiên Vũ, đồ lẻo mép nhà huynh. Người ta đang tức giận cơ mà. Huhuhu.

Gương mặt mếu máo kia của Huyền Huyền tỏa lên một nụ cười vô cùng mãn nguyện, những giọt nước mắt vì buồn tủi kia ngay lập tức chuyển thành những giọt nước mắt vì hạnh phúc. Thiên Vũ quay sang đáp trả nàng bằng một ánh nhìn vô cùng tình tứ, rồi hắn quay lại nhìn vào Tiêu Tiêu đang chết lặng vì hạnh phúc kia.

- Tiêu Tiêu, nàng chấp nhận làm vợ ta chứ? Tiêu Dao lão sư đã nói, việc yêu đương của muội là hoàn toàn bị động, đó chính là một sự thiệt thòi vô cùng lớn. Nhưng hãy tin ở ta, ta sẽ khiến nàng không hề hối hận, sẽ khiến sự thiệt thòi đó trở thành sự may mắn và hạnh phúc nhất trên thế gian này. Tin ở ta...!

[Nhân gian chữ Tình ai định nghĩa.

Mỗi người mỗi cảnh mỗi con tim

Hòa chung nhịp đập, chung suy nghĩ.

Với ta chữ Tình chỉ vậy thôi!]

- Muội tất nhiên là đồng ý.

Chờ đợi câu trả lời này của nàng đã lâu, Thiên Vũ đứng dậy, vươn cánh tay tham lam ôm cả hai thân ảnh tuyệt sắc kia vào lòng. Hai thân ảnh nhỏ nhắn kia dựa vào lồng ngực hân hân khóc thút thít vì hạnh phúc. Những lời tỏ tình sến sẩm kia quả thực đã đánh gục con tim ngây thơ ngốc nghếch của cặp tỉ muội song sinh này.

Thiên Vũ cũng vô cùng mãn nguyện, tâm hồn hân hân giờ đang lơ lửng tại chín tầng mây, hân đã có vợ, sau gần bốn mươi năm cuộc đời. Hân đã có người để chia ngọt sẻ bùi, đã có thể bước đầu hòa nhập vào thế giới kì dị này...

- Thiên Vũ...

- Hả, Huyền Huyền, nương tử nói gì ta?

- Huynh... Huynh đi tắm đi được không? Mùi hoa Lan kia làm ta không chịu nổi ah...

Nghe xong lời thủ thỉ ngọt ngào của Huyền Huyền, lòng Thiên Vũ bỗng nhiên rét lạnh lạ thường. Pháp bảo bản mệnh thường gắn bên hông kia dường như đã mất đi liên lạc với chủ nhân, hân cúi xuống, quả nhiên Huyền Huyền tiểu yêu tinh kia đã vô ý nắm chặt nó lúc nào không hay.

- Ta...ta đi liền...!

Một bóng đen liền phi ra khỏi căn phòng với tốc độ không tưởng.

- Huyền Huyền, muội lại trêu hân. Ta, từ ngày đó tới giờ ta mới được hân ôm ah.

- Muội sợ muội lại “Ăn” tên ngốc đó ngay tại đây mất, tỉ thông cảm nha. Hihi.

...

Ngay trong ngày hôm đó, một lễ thành hôn đơn giản được tổ chức tại căn nhà đá số 211 này, không cần thiên địa chứng giám, không cần trường bối chủ trì, không cần kiệu hoa áo gấm. Chỉ có ba người với một tình yêu say đắm, họ đang ngồi chúc nhau những chén rượu hy của chính bản thân mình. Ánh trăng dịu dàng mà thanh mát kia xuyên qua những ô cửa sổ âm thầm gửi tới những lời chúc phúc cho tình yêu lạ kì của ba con người nơi đây.

Cảm giác bất lực trước số phận kia của Thiên Vũ đã lặn sâu vào trong thâm tâm hân, hiện tại ngự trị trong tâm trí hân chỉ có hai từ “hạnh phúc” mà thôi. Hạnh phúc sẽ tạm thời quét tan đi mọi phiền lo trong cuộc sống, đúng là câu nói này có thể áp dụng đối với cả Địa Cầu lẫn nơi dị giới này.

- Huyền Huyền, chúc muội lấy một người chồng tốt, quan tâm và chăm sóc muội suốt cả cuộc đời nhé.

- Tiêu Tiêu, nghe nói chồng muội đẹp trai lắm nhé, muội có cao hứng không ta? Haha cười vậy thì đúng rồi, thật không nghĩ ra ai lại có điểm phúc lớn tới như vậy ah? Haha

- Tên lẻo mép, uống đi. Hừ... hihi

...

- Tỉ tỉ, đêm nay, muội... hay là... hay là tỉ...

- Chúng ta vốn là tương thông, ai cũng như nhau vậy thôi. Ta sẽ ở phòng bên ‘tu luyện’.

- Hừ, muội ăn trước thì sẽ không chờ cho tỉ chút nào đâu.

- Muội dám sao... Hihi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 72: Nhà giàu mới nổi

Sáng sớm trên Quảng Trường phía Tây rộng lớn kia, mười thân ảnh đã đứng thẳng ngay ngắn trước một vị lão thái bà Dực Tộc. Mười người này không ai khác chính là nhóm sống sót còn lại trong Bí cảnh kia.

Lão thái bà kia tuy lưng đã còng, trông quái tượng đi vô cùng chậm chạp như một lão bà bình thường vậy, nhưng luồng uy áp từ đôi cánh Dơi phía sau lưng bà lại vô cùng khủng bố. Xung quanh lão bà cũng có một lớp hắc vụ phiêu phù cuốn quanh, ẩn ẩn chỉ lộ ra một dáng đi chậm rãi mà cẩn thận.

- Trong ngọc giản đã nói sơ qua, hôm nay các ngươi tới đây làm thủ tục gia nhập Dực Tộc. Khi đã là thành viên Dực Tộc thì phải chịu quản hạt trực tiếp từ Dực Tộc, phải trung thành và nghe lệnh Dực Thần tối thượng một cách tuyệt đối. Tộc cũ của các ngươi sẽ được chúng ta hỗ trợ nhưng các ngươi thì không còn là người trong tộc đó nữa. Hiện tại còn có thể đổi ý, ai đổi ý có thể rời đi bất kì lúc nào. Không cần xin phép, các ngươi có năm phút suy nghĩ.

Tất nhiên bảy người kia đều nguyện ý tham gia, họ đánh cược cả mạng sống của mình không phải chỉ là để cho vui. Nhưng ba người Thiên Vũ thì không, họ không có ràng buộc, không có gia tộc níu chân. Nếu bị gò bó ép buộc vào một tổ chức thì họ sẽ mất đi rất nhiều tự do, việc tìm kiếm Hắc Vũ tộc và các sư huynh đệ đồng môn cũng trở nên khó khăn hơn nhiều.

Ba bóng ảnh từ từ lùi ra sau, lần lượt cúi đầu chào tạm biệt lão thái bà kia một cái rồi xoay người rời khỏi.

- Khoan đi đã, tí muội song sinh có thể đi, nhưng ngươi thì không!

Một bàn tay gầy gộc nhăn nheo trong đám hắc vụ từ từ vươn ra, ngón trỏ của bà chỉ thẳng vào Thiên Vũ kia. Giọng nói kia tuy bình thường nhưng trong đó lại ẩn ẩn một luồng khí tức trấn nhiếp toàn bộ những người nơi đây. Thiên Vũ cũng lạnh cả sống lưng, nhưng hắn tin rằng mình đang an toàn, đối phương nếu có ý muốn hạ thủ, thì đã không đợi tới ngày hôm nay. Chỉ là xác định khó mà có thể từ chối gia nhập Dực Tộc rồi.

- Vì sao? Bà vừa nói là nếu đổi ý có thể rời đi mà.

Thấy hắn quay đầu lại, nghi vấn hỏi mà không hề có một chút sợ sệt nào trong ánh mắt kia. Trong đầu lão bà âm thầm tán thưởng một cái rồi cười nói.

- Haha, có một câu nói rất hay. ‘Làm người thì phải có trách nhiệm với hành động của mình’. Ngươi có biết câu này.

Đầu óc Thiên Vũ xoay chuyển nhanh chóng, sao bà ta lại tự dưng nói chuyện hiền hòa như vậy, mà hành động lão bà nhắc tới kia chắc chắn là đêm điên cuồng đó rồi, nhưng hắn đâu phải có ý chứ? Nghĩ tới đây mặt Thiên Vũ liền dần ra, trông ngu ngốc vô cùng, bà ta lại nhắc tới việc mà hắn cố mãi mới có thể tạm quên đi này. Quay mặt sang nhìn Huyền Huyền và Tiêu Tiêu bên cạnh. Quả nhiên sắc mặt của hai nàng cũng ‘Vô cùng tốt’ a...

- Vậy chắc bà cũng biết. Ta... hành động ta bị ép buộc thì trách nhiệm cũng không thuộc hoàn toàn về ta.

- Nhưng sự thật ngươi không thể nào thay đổi. Ta cũng phải công nhận trách nhiệm vốn là thuộc về cả hai bên.

‘Hừ, so bắp tay ta kém, nhưng công phu miệng lưỡi thì quyết không thua được’ Nghĩ vậy Thiên Vũ liền mạnh bạo đòi hỏi. Hắn hiện tại đã chắc chắn mười phần là bà ta không có ý định giết mình, vậy việc gì phải khom lưng mà van xin chứ.

- Vậy vì sao bà bắt ta chịu trách nhiệm? Dực tộc các người cũng nên bồi thường cho con tim mong manh dễ vỡ của ta mới phải chứ!

- Haha, ‘mong manh’ sao? Sao chúng ta phải bồi thường? Làm ‘người’ thì phải có trách nhiệm, nhưng chúng ta vốn không phải người. Ha ha. Lý do vậy đã đủ chưa?

Thiên Vũ á khẩu rồi, bà ta ngay từ đầu đã chôn một cái hố to tướng đợi hắn nhảy. Nhưng nội tâm hắn thì vẫn nghi hoặc không thôi, mình có giá trị gì mà Dực Tộc giữ lấy như vậy. Hoặc chúng có âm mưu gì với bản thân mình, nhưng nếu từ chối tiếp thì có khi mất mạng như chơi. Hắn là người thông minh, phép thử thái độ của Dực Tộc của hắn đã thành công, bà ta đã nhẫn nhịn giải thích tới mức này rồi mà còn từ chối thì không khác gì vấp vào mặt người ta....Haizz chân lí vốn nằm trong tay kẻ mạnh!

- Coi như bà ngu. Tốt, ta ra nhập.

- Hai nàng về nhà trước đợi ta, yên tâm ta không có việc gì.

Huyền Huyền cũng không ngu ngốc mà nổi cơn ghen ngay tại đây, hai nàng vô cùng nghe lời rời khỏi quảng trường này, theo kế hoạch từ trước bàn với Thiên Vũ mà tự hành động.

Lão thái bà quay sang nhìn bảy người còn lại. Ẩn ẩn sau lớp hắc vụ kia có thể thấy một gương mặt đang mỉm cười

- Các ngươi đều nguyện ý?

- ‘Vâng, thưa trưởng lão.’ Bảy người cùng đồng loạt cúi đầu chấp thuận.

Bà ta vung nhẹ ống tay áo, hắc vụ kia bay ra tám con Hắc Bức (dơi đen) phân biệt tám người mà bay tới. Khi chạm tới cơ thể họ, tám con Hắc Bức này liền xuyên qua quần áo, in hình một con dơi trên bả vai mỗi người.

- Đây là kí hiệu học đồ, giúp các ngươi chứng minh thân phận ngoại môn đệ tử của Dược Tộc. Con dơi này còn đó thì các ngươi vẫn bị giám sát khắt khe, và tới khi được làm thành viên chính thức của Tộc thì nó sẽ tự động mất đi. Nhớ! chúng luôn giám sát các ngươi, đừng có nghĩ giờ trò gì sau lưng mà có thể giấu nổi chúng ta.

Thiên Vũ rất nhạy cảm với những lời lão bà này nói. Hai từ ‘Chúng ta’ chứng tỏ Dược Tộc vẫn rất kiêng dè và thân phận ngoại môn đệ tử này vốn không hề có quyền lực gì, là tầng chót của kim tự tháp quyền lực trong tộc. Lão bà còn nhắc nhở không được giờ trò gì sau lưng. Sau câu nói này có ẩn ý gì? Hẳn không tin Dược Tộc lại tốt bụng nhắc nhở những điều hiển nhiên như vậy.

Thiên Vũ đang trong suy ngẫm thì giọng nói già nua của lão bà lại cất lên:

- Nội quy của đệ tử ngoại môn, bắt lấy.

Tám quả cầu hắc vụ bay lên không trung, cùng với đó là sự biến mất đầy bí ẩn của lão bà kia. Thân ảnh già nua đó cứ thế biến mất khỏi quang trường như chưa hề xuất hiện vậy, không để lại một chút dấu vết hay một chút dao động linh khí nào. Tám người cũng đồng loạt bắt lấy tám quả cầu hắc vụ kia, rồi tất cả đều nhìn nhau một cách khó hiểu. Một thanh niên Tinh Linh tộc tai dài lên tiếng:

- Ngươi là Thiên Vũ?

- Đúng, ngươi là...?

- Lucas Tinh Linh tộc. Rất vui vì được gặp.

Tới thời điểm này hẳn mới tháo bỏ chiếc mặt nạ làm từ vỏ cây kia của mình, bỏ chiếc mũ trùm đầu xuống chìa bàn tay phải ra như định bắt tay với Thiên Vũ vậy. Điều này làm Thiên Vũ vô cùng ngạc nhiên, cái hành động xã giao quen của địa cầu không ngờ lại có thể gặp lại được ở nơi dị giới này.

Ngay lúc này Thiên Vũ mới có thể nhận định, họ chính là tộc Elf tai dài được miêu tả trong truyền thuyết phương tây kia. Tai họ dài và vênh sang ngang, da trắng hồng hào và có một gương mặt tới các thiếu nữ xinh đẹp nhất cũng phải ngưỡng mộ.

Vẻ đẹp của họ toát lên một sự thanh tao, một nét quý phái khó mà diễn tả được, tuy chỉ mặc toàn đồ tự làm từ các lá cây hay mảnh vỏ cây nhưng từ đó lại toát ra một loại sinh mệnh lực đặc thù, dường như có thể hòa mình lẫn trốn vào thiên nhiên cây cỏ vậy.

Thấy Thiên Vũ ngây người hồi lâu, thanh niên Tinh Linh tộc có tên Lucas kia lại không hề khó chịu, hắn vẫn điềm tĩnh chìa bàn tay ra nhìn thẳng vào người thanh niên trước mặt.

- Thật xin lỗi, ngươi làm ta nhớ lại một số chuyện đã qua. Ta Nhân Tộc, Thiên Vũ. Hân hạnh.

Thiên Vũ nhận ra mình thất thố, nhưng vẫn nhẹ nhàng đáp trả và bắt tay với Lucas một cách vô cùng bình tĩnh, không hề có một chút vội vã nào. Hắn hỏi nhẹ.

- Các ngươi sử dụng cung?

- Đúng vậy, tại bí cảnh kia, chúng ta cũng là bắt buộc dĩ, hi vọng ngươi có thể bỏ qua chuyện cũ.

- ...

Lang Đạo đứng bên thấy vậy liền chen ngang màn chào hỏi lịch sự mà thừa thải này.

- Lucas, ngươi có thể đáp ứng ta một thỉnh cầu không? Ta nguyện trả bất kì giá nào với thỉnh cầu này của mình.

Lucas ngạc nhiên quay sang nhìn thanh niên Lang Nhân Tộc to lớn vạm vỡ kia.

- Ngươi nói tiếp?

- Ngươi có thể yêu cầu giúp ta Bách Linh Huyền Quả từ Tộc Trưởng Dược Tộc có được không? Ta biết yêu cầu này của ta hơi quá phận, nhưng Lang Đạo ta nói được làm được, ta sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của các ngươi.

Lucas nhú mày, hẳn quả thực cảm thấy yêu cầu này không thể chấp nhận được, nhóm hắn vất vả khổ cực đạt được một thỉnh cầu cho tộc Trưởng Dược Tộc, với thỉnh cầu này có thể giúp Tinh Linh tộc chen thêm một cái chân vào bộ máy quyền lực Dược Tộc, vững chãi khẳng định vị trí số hai của mình.

- Ngươi đã biết là quá phận, vậy còn yêu cầu ta? Bách Linh Huyền Quả là để cho tiểu muội muội kia?

- Đúng vậy, là để cho Ngọc Linh. Nếu người đáp ứng, ta thề, Lang Nhân Tộc tương lai sẽ trở thành một người bạn trung thành cho Tinh Linh tộc.

- Người có quyền thề như vậy sao?

Tinh Linh Lucas vẫn rất cẩn thận, hần nhủ mảy may ngày một sâu, chữ ‘Xuyên’ trên trán ngày một lộ rõ. Lucas hần không thể dễ dàng tin một lời nói xuông của một người mới gặp lần đầu được. Như cảm nhận được sự không tin tưởng này, Lang Đạo quỳ một chân, ngửa cổ lên trời dang rộng hai cánh tay mình ra:

- Ta, Lang Đạo, người có huyết mạch Lang Thần cao nhất trong tộc cả vạn năm qua, cũng chính là vị tộc trưởng tương lai của Lang Tộc. Nhân danh Lang Thần Quyền Năng, ta xin thề, nếu Lucas người đáp ứng thỉnh cầu của ta bây giờ. Ngày mà ta còn sống, Lang Tộc thề sẽ luôn luôn trung thành trợ giúp và ủng hộ Tinh Linh tộc một cách vô điều kiện.

Nói xong lời thề, Lang Đạo quay sang nhìn Lucas với vẻ mặt nghiêm túc hơn bao giờ hết. Hần nắm tay lại và đặt trước tim mình như một người quân nhân thiết huyết đứng trước lá cờ tổ quốc của mình vậy.

Lucas cũng đã bị đã động bởi lời thề này của Lang Đạo, vì lời thề mang danh Lang Thần của Lang Nhân tộc chính là lời thề cao cấp nhất, Lang Đạo nếu làm tộc trưởng mà vi phạm lời thề thì cả tộc sẽ bị tuyệt diệt, không có ngoại lệ. Nhưng ai mà biết tương lai Lang Tộc có Phát triển hay lui tàn, sự ủng hộ của họ có xứng đáng với lời thỉnh cầu bây giờ hay không, đó chính là lo lắng lớn nhất của Lucas hiện tại. Suy nghĩ trong chốc lát, Lucas liền nói:

- Kèm năm vạn Linh thạch cấp thấp, ta biết đây có thể là tích trữ nhiều năm của cả tộc các người, nhưng ta cần một thứ đảm bảo.

- Năm... năm vạn, sao người không đi ăn cướp luôn đi!... Tộc ta không trả nổi. Có trả nổi thì hơn mười triệu người cũng sẽ chết đói ngay sau đó.

Lang Đạo gào lên vì đòi hỏi quá đáng kia. Lucas nó đúng, cả tộc hơn chục triệu người của hần tích trữ bao năm qua cũng ước chừng khoảng năm vạn linh thạch hạ phẩm mà thôi. Cũng không riêng gì Lang Nhân tộc, các tộc khác cũng chỉ tích trữ được xấp xỉ như vậy, vì tài nguyên tu luyện đã bị Dực Tộc quân chế gắt gao. Đó cũng là lí do tại sao Dực Tộc có thể tồn tại trên đỉnh kim tự tháp hàng vạn năm qua.

Còn thiên vũ bên kia thì lại nghĩ khác, trong người hần hiện tại có mấy chục vạn Linh Thạch hạ phẩm, năm vạn kia hần vốn không để vào mắt. Nhưng hần lại tiếp thu được một thông tin vô cùng quan trọng. ‘Các tộc loài tại đây rất nghèo ah!’ không hề đắn đo suy nghĩ gì, Thiên Vũ lớn tiếng chen ngang.

- Lang Đạo huynh đệ, ta cảm tưởng loại quả kia vô cùng quan trọng với Ngọc Linh, làm người không thể quên ơn huệ, trong người ta vốn có 3 vạn linh thạch, đó là tất cả tài sản của ta rồi. Ta có thể cho Lang Tộc vay ah.

Lang Đạo lập tức ngạc nhiên ngược nhìn vị thiên thần mới xuất hiện có tên Thiên Vũ kia. Đôi mắt hần trừng lớn miệng há hốc vì kinh ngạc. Kinh ngạc vì một người có thể có tận ba vạn linh thạch hạ phẩm, và hơn hết hần lại còn cho người khác vay mà không hề đòi điều kiện gì. Quan niệm nhân sinh của Lang Đạo triệt để vỡ nát từ thời điểm Thiên Vũ nói câu nói kia.

Hần vẫn trừng mắt nhìn Thiên Vũ hồi lâu, tới khi Lang Ngọc Linh tiến lên kéo cánh tay vạm vỡ kia lại Lang Đạo mới bừng tỉnh. Nàng nhẹ nhàng nhìn Thiên Vũ rồi cúi đầu nhu thuận tỏ vẻ cảm ơn.

Còn Lang đạo cũng lập tức quỳ xuống trước mặt Thiên Vũ, hần cúi đầu im lặng không hề thốt lên bất cứ lời nói nào. Đôi khi chỉ cần im lặng nhưng lại biểu lộ hàm ý sâu sắc hơn lời nói rất nhiều.

- Ta không mang theo Linh thạch, nếu muốn vay linh ta linh thạch thì chiều nay 2h tới nhà 211 khu AX tìm ta.

Không riêng gì Lang Đạo chết lặng bởi lời nói kia của Thiên Vũ, hầu hết mọi người ở đây đều ngạc nhiên và bất ngờ vô cùng, trong đó có cả Lucas kia. Hần cũng bừng tỉnh lại khỏi suy tính của mình sau lời nói kia của Thiên Vũ, lòng thầm nhủ ‘Con người này nhất định phải kết giao’.

Thiên Vũ nhìn Lucas gật nhẹ chào tạm biệt, rồi kín đáo liếc sang nhìn thanh niên Sur Nhân Tộc đang đứng quan sát kia. Sau đó nhàng chào tạm biệt mọi người và quay lưng trở về.

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Khởi tạo thế lực

- Tì tì, người nói xem, tối hôm qua sao hần dám từ chối chứ? Hay... hay là hần có vấn đề về sinh lý?

- Muội nghĩ quá rồi, nói cho cùng thì phu quân mới có mười bốn tuổi mà thôi. Có thể việc đêm hôm trước kia đã làm tâm lý hần trở nên bất ổn. Chúng ta phải chăm sóc cho hần nhiều hơn ah.

- Tì thật là, suốt ngày chỉ bảo vệ tên vương bát đản đó thôi. Hừ, hần dám từ chối bốn nương tử Huyền Huyền ta. Có ngày ta sẽ cho hần đẹp mặt cho coi.

Khi không có ai, đôi ti muội song sinh này mới có thể thoải mái trao đổi trực tiếp bằng lời nói chứ không thông qua suy nghĩ nữa. Huyền Huyền vừa phát tiết vừa dí nắm đấm nhỏ nhắn về phía trước như đang hành hung ai đó. Hóa ra đêm hôm qua nàng không “ăn” được Thiên Vũ nên hôm nay tâm trạng có điều bất ổn. Sau khi chia tay Thiên Vũ tại quảng trường kia, hai nàng liền rời khỏi và tiến tới một khu chợ kì lạ.

- Tì Tì, ti nói xem, đầu tên phu quân vương bát đần của chúng ta chứa đựng bao nhiêu thứ kì lạ chứ, chúng ta ở bên cạnh hắn mấy năm qua mà chưa lúc nào ngừng bất ngờ về những ý tưởng kì quái của hắn.

- Phu quân vốn là một kì nhân, chỉ là thời gian phát triển của chàng còn quá ngắn mà thôi, muội thấy đêm qua chàng liên tục thở dài khi nhắc về sức mạnh cá nhân không? Tuy chàng k tỏ rõ qua khuôn mặt nhưng ta cảm nhận chàng rất tự ti đấy.

- Ta thấy rõ chứ, nhưng hắn mới có 14 tuổi thôi, phải biết đủ chứ, như vậy đã là rất rất mạnh trong những thanh thiếu niên cùng trang lứa rồi. Từ Mạnh lão sư cũng đã nhắc nhở hắn nhiều lần rồi, “Dục Tốc Bất Đạt”, vậy mà tên đầu gỗ đó vẫn cứ vội vội vàng vàng.

- Thôi, chúng ta nhanh hoàn thành kế hoạch của phu quân thôi, sau khi đọc lá thư của Từ Mạnh trong viên ngọc bội truyền tống kia thì hắn cứ như người mất hồn vậy, hỏi gì cũng không nói. Ta có điểm lo lắng bất an trong người.

Tiêu Tiêu và Huyền Huyền nhanh chóng tăng cước bộ, khoảng cách giữa hai người và khu chợ kia càng ngày càng được rút ngắn. Tại sao nói nó kì lạ, tại khu chợ này, mặt hàng được bày bán không phải rau củ quả vật phẩm hay thức ăn, mà lại là con người. Những kẻ buôn nô lệ bày sạp của mình ra, dẫn những mặt hàng của chúng bày lên kệ và bắt đầu rao bán vô cùng lành nghề.

- Nam Miêu Tộc 19 tuổi, khỏe mạnh cường tráng, không bệnh tật, ngoan ngoãn nghe lời, 10 linh thạch hạ phẩm. Nữ Bạch Vũ tộc, 14 tuổi, chưa từng được sử dụng qua, 50 linh thạch hạ phẩm.

Và vô số tiếng rao khác vang lên đan xen nhau tạo thành một khu chợ ồn ào hỗn loạn vô cùng. Nhưng dường như khách nhân đã vô cùng quen với điều này, họ vẫn ung dung mỉm cười như không hề cảm thấy sự ồn ào hỗn loạn đó. Người mua kẻ bán vẫn diễn ra một cách bình thường, và chúng vô cùng quy củ không hề hỗn loạn giống như vẻ bề ngoài kia của khu chợ.

Rất nhanh, hai thân ảnh nhỏ nhắn đã tiến vào dạo qua chợ bán cả nhân mạng của một con người chỉ với giá 10 linh thạch hạ phẩm kia.

Trên một con đường dài khoảng gần một kilomet, Những sạp hàng được bày ra san sát nhau. Những món hàng thì được trói lại vô cùng cẩn thận bằng xích sắt, vài món có một chút rề rách trên người, vài món lại lỏa thể đứng trơ trọi giữa trăm ngàn con mắt soi mói. Còn có vài món lại được treo ngược lên không trung, tay chân khóa kín bằng những sợi xích to như cổ tay vậy, tới miệng cũng bị khóa lại bằng một cái rọ đặc thù. . .

Hai người bắt đầu lùng sục khắp cả khu chợ, tìm và mua tất cả những đứa trẻ nô lệ có độ tuổi dưới mười. Rất nhanh hàng ngàn đứa trẻ đã được chọn ra và xếp hàng rồng rắn tiến ra khỏi khu chợ nô lệ. Nam hài có, nữ hài có, Lang Nhân tộc có, Miêu Nhân tộc có, Vũ Tộc có... những đứa trẻ này phân biệt ra hàng trăm chủng loại bán nhân tộc khác nhau, vô cùng đa dạng.

Ra khỏi khu chợ, tới một nơi heo lánh không bóng người qua lại. Sau khi tra xét toàn bộ khu vực xung quanh, Tiêu Tiêu liền cời trói cho tất cả bọn chúng, nói vài lời theo kịch bản Thiên Vũ đã dựng trước, tuy đơn giản nhưng hiệu quả thì không thể bàn cãi, quả đúng là “Lạt mềm buộc chặt”.

- Ta đã mua tất cả các nguoi, nhưng chúng ta không coi các nguoi là nô lệ, chúng ta coi các nguoi là “Người”. Các nguoi ai muốn đi thì có thể tự ý rời đi bất kì lúc nào, kể cả ngay bây giờ.

Tiêu Tiêu liền ngừng nói, trầm ngâm nhìn sang Huyền Huyền bên cạnh, nàng quay người vút ra bốn trận kỳ, lập tức có bốn trận pháp cách âm đan xen lẫn nhau tạo thành một lớp màng bảo vệ không cho một chút âm thanh nào lộ ra bên ngoài. Huyền Huyền thấy vậy liền mỉm cười đứng lên phía trước, lời thoại này Thiên Vũ viết vốn là để viết cho nàng mà:

- Các nguoi có muốn sức mạnh? Các nguoi có muốn giúp đỡ gia đình mình, tộc đàn của mình, hay trả lại món nợ với kẻ thù của các nguoi?

Lập tức hơn ngàn giọng nói đồng thanh cất vang:

- Có Có Có...

- Tốt, vậy chúng ta cho các nguoi một cơ hội, ta mua các nguoi ra từ nơi bán thiù kia, nhưng những việc các nguoi sắp tới phải đối mặt còn gió tanh mưa máu, còn bán thiù hơn vạn vạn lần khu chợ kia. Đổi lại, các nguoi có một thứ mà khu chợ kia không có, đó chính là sức mạnh là tự do, tự do quyết định số phận của mình. Các nguoi có sợ không?

- Không sợ, không sợ, không sợ...

- Tốt, vậy theo ta, từ nay các nguoi sẽ là người một nhà, mà người một nhà thì quy định đầu tiên là cấm tàn sát lẫn nhau. . .

- ...

Hàng ngàn đôi mắt chất chứa đầy nhiệt huyết và hi vọng nhìn chăm chăm vào khiến Huyền Huyền càng ngày càng cao hứng hét lớn. Đúng vậy, chúng đang ở đáy của xã hội, nhưng lại có người đưa ra bàn tay kéo chúng lên, tuy không phải đối xử tốt đẹp gì nhưng họ lại cho chúng những thứ mà chúng ước ao bấy lâu nay “Sức mạnh và tự do.”

Thậm chí họ rất tự nhiên nói thẳng ra mục đích của mình, là lợi dụng chúng để làm những công việc nguy hiểm bẩn thỉu. Nhưng chính vậy mà đập tan mọi nghi ngờ trong tâm trí hàng ngàn người nơi đây. Cây gậy và củ cà rốt, chiến thuật dùng người này luôn luôn hiệu quả mọi lúc mọi nơi.

Nguyên văn lá thư của Tử Mạnh lão sư, chính là giải thích thân thế và âm mưu lớn của hắn và Tử Tiêu đã sắp xếp bao năm qua. Trong thư có nhắc Thiên Vũ trong ba mươi năm không được trở về Học Viện, khi nào đủ lông đủ cánh thì trở về, tránh việc bị cuốn vào một vòng xoáy trả thù chém giết bất tận kia. Và cũng nói qua một chút về Bán nhân tộc cũng như Hắc Vũ Tộc...

Tại đây với hoàn cảnh tuy khó khăn vô cùng, nhưng nhân tài lại xuất hiện lớp lớp vậy, và đa số họ đều chết quá sớm hay không thể phát triển vì chiến tranh không ngừng, vì thiếu thốn tài nguyên tu luyện...

Quy định của Dực Tộc không hề cấm việc thành lập tổ chức hay tộc quân mới cả, chính vậy nên Thiên Vũ mới đưa ra quyết định thành lập một tổ chức của riêng mình ngay sau khi nghe Tiêu Tiêu kể lại về khu chợ nô lệ kia. Sau trận chiến trong bí cảnh, hắn nhận ra việc kìm hãm phát triển của Dực Tộc tuy có thể bảo vệ vị trí độc tôn của mình, nhưng cũng vô tình làm yếu đi thực lực của cả tộc trong vạn năm qua. Điều này cũng mang lại cơ hội cực kì lớn cho hắn tăng tiến thực lực bản thân mình. “Mình ta mạnh không bằng cả tập thể mạnh, Sức một người không thể đối trọi với cả một tổ chức được”

Số Linh Thạch khổng lồ hắn tích trữ được bấy lâu nay và cả số linh thạch Chu Huyền lão sư cho cũng có cơ hội để sử dụng. Đường như hai vị lão sư đã tính trước toàn bộ con đường cho hắn đi vậy, trong lòng Thiên Vũ cũng cảm khái không thôi.

Ngay khi Huyền Huyền đọc xong bài diễn văn cổ động và lôi kéo kia, xuất hiện một thân ảnh vạm vỡ to lớn từ từ tiến tới khu nhà AX, mục tiêu của hắn chính là ngôi nhà số 211 trong khu nhà. Hắn đi tới cửa, trận pháp bảo hộ ngôi nhà tự động mở ra một lối cho hắn đi vào.

- Thiên Vũ đứng không?

- Đứng, người đã tới.

- Gọi ta Sư Hùng.

Đây chính là thanh niên Sư Nhân Tộc có lực phòng ngự khủng bố kia. Kí hiệu nhỏ của Thiên Vũ trước khi rời đi đã dẫn tên người lai sư tử nhưng thuộc hàng Trâu Đất này tới đây, chứng tỏ con người này vô cùng tinh ý, chứ không khờ khờ như vẻ bên ngoài của hắn.

- Tốt, Sư Hùng, người biết vì sao ta gọi người tới không?

- Nếu đề xin lỗi về Tam đệ của ta, thì không cần. Năm trăm linh thạch.

Không cần trực tiếp vậy chứ, hắn quy mạng của sư đệ mình ra tiền không ngờ lại nhanh như vậy. Sau khi biết Thiên Vũ là 1 đại tài chủ thì hắn cũng có ý định đào cái mỏ vàng này luôn rồi.

- Ta không trả, sao nào? Nhưng ta có đề nghị tốt hơn cho người, có muốn nghe qua không?

- Chỉ cần có tiền. Nói.

Cách nói chuyện của tên này giống y chang với Lang Đạo kia, trực tiếp vô cùng.

- Người sau này sẽ là tộc trưởng Sư Nhân Tộc sao? Ta có lời đề nghị muốn hợp tác cùng tộc các người.

- Không, ta không ngu ngốc như tên Lang Đạo kia, đã là người của Dực Tộc thì không thể là Tộc trưởng được nữa, trừ khi hắn đủ thực lực tiến tới vị trí trưởng lão của Dực Tộc. Nhưng điều này vẫn mang tới nghi kị cho Dực Tộc, ta không muốn chuốc họa vào thân.

Không ngờ ngoài tình tế ra con người này còn vô cùng sâu xa tỉ mỉ, hắn cũng đã xuất ra vốn liếng bản thân để Thiên Vũ mời chào rồi.

- Tốt, chỉ cần người có quyền lực trong tộc là đủ, người mời chào ta thành công rồi, báo giá đi.

- Một ngàn Linh Thạch cho ta, và 1 vạn cho Tộc ta. Tộc ta sẽ ủng hộ các người hết mình. Vị Trí của Sư Nhân Tộc cũng nằm ngay sát bên cạnh Dực Tộc này, người có thể tuyệt đối yên tâm

- Ta cần một mảnh đất rộng, đủ hai ngàn người sinh sống và hoạt động. Và phải được Sư Tộc bảo vệ cẩn thận trong thời gian đầu này.

- Tốt!

Sư Hùng chia bàn tay mình ra, đôi mắt hắn nhìn Thiên Vũ như nhìn hai viên linh thạch to lớn đang di động vậy.

...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Tới giờ hành sự

Quy định của Dực Tộc, nói khắt khe thì chính là khắt khe, mà nói dễ dãi thì cũng đúng là dễ dãi. Khắt khe ở chỗ quản chế quá nhiều tài nguyên tu luyện, pháp bảo tài liệu luyện khí luyện đan cũng như linh thạch lưu thông trên thị trường. Còn dễ dãi là ở việc tạo dựng thế lực cá nhân, Dực Tộc vốn không hề quan tâm tới các thế lực nhỏ hơn. Chính vậy nên trong địa bàn của họ, có hàng vạn thế lực nhỏ đan xen lẫn nhau, các thế lực nhỏ này tự sinh tự diệt, ngày ngày phải vuron lên và đổi mặt với nguy cơ diệt tộc từ bốn phía.

Điều này làm giảm đi mối liên kết giữa các tộc nhỏ hơn, cũng vô tình giúp Dực Tộc quản lý địa bàn của mình dễ dàng hơn rất nhiều. Về việc đấu tranh không ngừng kia đã sản sinh ra vô số nhân tài, và dực tộc chỉ việc đưa tay mời chào, đúng là một chiến lược cực kì hiệu quả. Nhưng cái gì cũng có mặt lợi và mặt hại, việc quản chế này đã làm mất đi sự đoàn kết của các tộc nhỏ, cũng đồng nghĩa với việc giảm đi rất nhiều thực lực tổng hợp của cả tộc.

- Lucci, Chúng ta đã gửi bao nhiêu quân ra chiến trường rồi?

Julia, tộc trưởng Dực Tộc tối thượng đang ngả lưng trên một chiếc ghế tựa. Nàng đưa tay lên xoa nhẹ huyệt thái dương của mình, bộ dáng vô cùng mệt mỏi.

- Thừa tộc trưởng, đã gửi đi tổng cộng 15 triệu quân, và đợt này tiếp tục tiếp viện cho Đại Tiểu Thư 3 triệu quân nữa. Hiện đã chuẩn bị xuất phát.

- Tại sao bên chiến trường kia liên tục thua trận, số quân của chúng ta đâu có ít hơn địch nhân bên kia? Cứ đà này hai tháng nữa chúng ta sẽ phải rút khỏi cánh trái.

Đáp trả Julia là sự im lặng của thị nữ Lucci kia. Đây vốn là một câu hỏi khó mà có lời giải, nếu có lời giải thì tình hình đã không thảm hại tới như vậy như vậy...

- Tên kia sao rồi, mấy ngày nay động tĩnh của hắn khá lớn nha? Có thông tin gì thêm không?

- Thừa ngài, hắn tiếp tục mua nô lệ, con số đã lên tới gần 1 vạn người. Sư Nhân Tộc phía đông, Lang Nhân Tộc nhánh chính và Tinh Linh Tộc của Phong Lâm đã hợp tác với hắn. Số nô lệ kia chia làm ba và tiến về địa bàn của ba tộc trên.

- Hắn định làm gì đây? Cừ thêm người quan sát, và điều tra về Lang Ngọc Linh tới đâu rồi?

Lucci bỏ một viên ngọc giản ra, nàng nhìn vào đó và bắt đầu đọc lên:

- Trước kia đã kiểm tra qua, hắn có tổng cộng gần 50 vạn hạ phẩm Linh Thạch, ba ngàn Trung Phẩm Linh Thạch và gần một trăm viên Thượng Phẩm Linh Thạch. Với số người gần một vạn thì có thể chu cấp đầy đủ trong hai ngàn năm.

- Hà nhiều vậy sao, lời đồn về Nhân Tộc giàu có quả không hề sai.

- Còn Lang Ngọc Linh kia đích xác phải cần Bách Linh Huyền Quả mới có thể sống sót qua năm nay. Nàng ta mắc một chứng bệnh khá kì lạ, nói là bệnh nhưng thực chất là một đại ân của tạo hóa. Nàng ta có khả năng câu thông với Thiên Sư Nhất Tộc thời thượng cổ, khả năng đẩy lùi sức mạnh hắc ám và chữa trị là điều không phải bàn cãi. Nhưng nàng ta có thêm một khả năng đặc biệt khác, đó chính là Tinh Hóa Linh Hồn, giúp những kẻ trầm luân mất đi nhân tính tìm lại được linh hồn của mình. Sức mạnh này đè nặng lên Linh Hồn yếu ớt của nàng ta nên phải cần Bách Linh Huyền Quả để bổ khuyết và nuôi dưỡng lại Linh hồn của bản thân.

Nghe vậy Julia đang nằm dài trên ghế kia bỗng bật dậy vì ngạc nhiên. Sức mạnh của Dực Tộc chính là nhờ hút lấy linh hồn để cường hóa bản thân, mà hút càng nhiều linh hồn thì sự phản phệ càng lớn, đã rất nhiều tộc nhân của nàng bị hóa điên vì tình trạng phản phệ này. Nói Lang Ngọc Linh là thiên địch của các nàng cũng đúng, mà nói là ân nhân của các nàng cũng không hề sai.

- Tốt, tốt. Ha ha, kén đáo đưa Bách Linh Huyền Quả vạn năm cho nàng ta, người này nhất định phải lôi kéo. Còn tên kia thì kệ hắn phát triển thực lực, hắn làm gì quá phận thì lần đầu nhắc nhở lần sau giết.

- Vâng.

Lucci đáp nhẹ một tiếng, rồi nàng ta quý dị biến mất khỏi căn phòng. Bỏ lại một Julia đang mỉm cười cao hứng, một nụ cười chất chứa nỗi nhớ nhung mà niềm hi vọng lớn lao. Nàng ta tháo chiếc vòng cổ đang đeo ra đưa lên trước mặt rồi nhẹ nhàng nói nhỏ:

- Muội Muội, ta đã tìm được người có thể chữa cho muội rồi, đợi ta.

...

Mặt trời đã xuống núi từ lâu, lúc này Thiên Vũ mới được trở về sau khi hoàn thành nhiệm vụ của Dực Tộc.

Cũng đã ba ngày trôi qua kể từ đêm kết bái vợ chồng đó, nhưng Thiên Vũ hấn vẫn chưa hề động vào hai tí muối song sinh Huyền Huyền và Tiêu Tiêu. Lâm Hai nàng vẫn một mực lo lắng cho vấn đề tâm lý của hấn.

Điều này làm Thiên Vũ cảm động và hồ thẹn vô cùng, cảm động thì không cần nói còn hồ thẹn là vì hấn không dám cởi áo ra trước mặt hai nàng. Không dám cởi áo tất nhiên không phải vì ngại, mà là vì những vết sẹo dài trên lưng do Julia cào ra trong cái đêm điên cuồng kia. Đến tận giờ những vết sẹo đó mới lành lại hoàn toàn, và cũng đã đến lúc Thiên Vũ tiêu đệ đệ quyết định một lần nữa đại triển thần uy.

Trên con đường đá nhỏ ven ngọn núi trung tâm kia, Thiên Vũ chậm rãi trở về nhà, vừa đi hấn vừa đếm từng bước đi của mình một cách vô cùng cẩn thận. 4323, 4324, 4325... Nếu bước chẵn thì là chị, còn bước lẻ thì là em...!

Vừa đếm, cái đầu “trong sáng” của hấn vừa tưởng tượng ra đủ thứ hình ảnh vô cùng “thuần khiết”. Chính là những thước phim quý giá làm bạn với cánh tay trái của hấn trong cả tuổi thanh xuân tại Địa Cầu.

“Bàn tay ta làm nên tất cả

Có tay rồi bạn gái có như không...”

...

- 7352, Tiêu Tiêu, khả khả khả...

Hấn bước vào nhà, đôi mắt đảo quanh tìm hai thân ảnh bảo bối của mình, thường thì khi hấn về tới nhà là hai nàng sẽ chạy ra ôm trằm lấy hấn. Cuộc sống tiền hôn nhân vốn luôn luôn là một màu hồng hạnh phúc ah.

Nhưng nay thật kì lạ, cảm nhận được khí tức hai nàng trong phòng ngủ kia, nhưng lại không hề có động tĩnh gì cả “Chẳng nhẽ có việc gì xảy ra?”. Như nghĩ ra điều gì, hấn vụt mình đạp cửa xông vào phòng ngủ, khả năng vợ hấn đang bị chế trụ là rất lớn. Kẻ mà có thể chế trụ được cả hai tỷ muội kia thì Thiên Vũ cũng không thể nào địch nổi lại được, xông vào vốn là chui đầu vào rọ. Nhưng trong hoàn cảnh này Thiên Vũ không hề có lựa chọn khác, hấn tin tưởng nếu kẻ đó có ý định chế trụ hai nàng thì cũng không có ý muốn giết người. Lại phải đánh cuộc vào số phận, hấn tung chân đạp mạnh cánh cửa gỗ...

Oành... Cánh cửa gỗ vỡ nát, Thiên Vũ lao vào phòng ngủ của mình, lập tức một bàn tay vurun ra tóm lấy giữ chặt cánh tay phải của hấn. Cánh tay đó dụng lực kéo mạnh, thân thể Thiên Vũ liền nhoài sang bên phải, nói mà có chiếc giường ấm áp và khí tức của Tiêu Tiêu kia.

Hấn nhận ra cánh tay đó là của Huyền Huyền, chính vậy nên Thiên Vũ không hề chống cự và để thân ảnh tuyệt mỹ đó kéo lên giường một cách “thô bạo” như vậy.

- Thiên Vũ, huynh biết tội chưa?

- Ta, tội gì? Hai muội làm ta sợ quá.

- Coi như huynh có chút lương tâm.

Tiêu Tiêu chậm rãi đi ra cửa, như đã chuẩn bị từ trước, nàng lôi một cánh cửa gỗ y hệt cánh cũ đã vỡ nát kia, lắp vào bản lề một cách vô cùng thuần thực. Cách, tiếng cánh cửa gỗ đóng lại, căn phòng lại trở về tình trạng tối om om từ trước đó. Lại bốn trận kì tung ra bốn góc căn phòng, Thiên Vũ nhận ra ngay đó chính là bốn trận kì của bốn pháp trận cách âm mà hấn hay dùng...

- Đã tới giờ hành sự, Tiêu Tiêu tỉ, ngươi nhường ta trước nhaaaa...! Hihi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Vô đề - Sắc nhẹ

Chương Này của ta có nội dung vô cùng nhạy cảm. Các Đạo hữu dưới 18 tuổi thì không được xem đâu nha. Vậy nên hãy cân nhắc thật kỹ nha, và tất nhiên ta không chịu bất cứ trách nhiệm gì cả nếu các đạo hữu bị bố mẹ "gank" bắt ngờ. Xincamon.

Đến giờ thì Thiên Vũ đã hiểu, hấn lại bị tập kích bất ngờ một lần nữa ah. “Mất công đếm bảy ngàn bước làm gì để rồi ăn được cả hai chị em cùng lúc. Haizzz.” Mặc dù thờ dài nhưng khoe miệng hấn lại vênh lên một nụ cười thật sung sướng và hạnh phúc.

“Cô nàng Huyền Huyền vậy mà thật bạo, chẳng nhẽ ta lại phải làm ngựa cho mĩ nhân cười một lần nữa sao?” Nghĩ vậy, Thiên Vũ liền ôm lấy nàng, áp nhẹ nhàng nàng xuống phía dưới. (Tồn ti trật tự là phải chuẩn ah!)

Một mùi hương mê người xộc vào mũi hắn khiến tâm trí hắn trở nên mơ hồ mà sung sướng lạ kì. Mùi thơm thoang thoảng mà thanh tao vô cùng. Ngay lập tức hắn áp miệng xuống khóa chặt đôi môi mềm mại quyến rũ vô cùng kia.

Đôi bàn tay ma quỷ lần mò khắp cơ thể mềm mại mê người kia không sót một điểm nào. Trong phòng vốn tối đen, và như đã hợp bàn từ trước, không một ai sử dụng thần thức tra xét hay cảm nhận gì cả, tất cả đều trở về bản năng nguyên thủy của loài người mà hành sự. Đây là sự tôn trọng cơ bản mà cả ba người dành cho nhau trong những lúc mặn nồng như thế này.

- Huyền Huyền, Tiêu Tiêu, các muội thật bạo nha, dám tập kích phu quân. Ta đâu có nói là sẽ tha cho hai vị nương tử tuyệt sắc đáng yêu vô cùng này chứ? Haha.

Theo lộ trình của bàn tay ma quỷ kia, tiếng thở gấp của Huyền Huyền càng ngày càng lớn dần. Rất nhanh quần áo của cả hai đã không còn nguyên vẹn, Tiểu Đệ Đệ của Thiên Vũ cũng đã vươn mình lên cứng cáp như một cây cột chống trời. Trên thân trụ còn ẩn ẩn những đường gân trang trí vô cùng uy phong lẫm lẫm.

Theo tiếng rên nhẹ của Huyền Huyền kia, trong góc giường cũng có một vài tiếng thở dốc vô cùng kín đáo. Hắn vươn mình, kéo cả thân ảnh yếu đuối đó nằm xuống sát bên, vận quang ma pháp, tạo một quả cầu ánh sáng nho nhỏ phiêu phù trên không trung. Căn phòng tối đen lập tức có một tia sáng dịu dàng chiếu cố ẩn ẩn hiện hiện ba thân ảnh đang cuộn lấy nhau làm những thủ tục dạo đầu.

Thật ra Thiên Vũ vốn không hề có lấy một chút kinh nghiệm thực tế gì trong mảng này, nhưng hắn lại áp theo những thước phim quý giá từ kí ức kia mà làm theo. Không ăn thịt heo nhưng đã đều xem qua heo chạy, điều này đã khiến hai thân ảnh mê người phía dưới sung sướng kích thích phải liên tục uốn éo và phát ra những âm thanh mê người.

Nghe những tiếng thở dốc, những tiếng rên nhẹ của hai vị nương tử tuyệt sắc mà nhu thuận của mình, con mãnh thú ẩn ẩn trong người Thiên Vũ cũng đã lập tức phá tan xiềng xích mà xông ra. Đến hiện tại thì hắn đã không thể phân biệt nổi đâu là Tiêu Tiêu và đâu là Huyền Huyền nữa. Một bài toán vô cùng khó lại xuất hiện trong tâm trí hắn: “Trái trước hay phải trước?”

Những âm thanh rên rỉ nhẹ mà dụ hoặc kia vẫn liên tục được phát ra, hắn liền bịt miệng hai nàng bằng một nụ hôn thật dài và tình tứ, đôi tay không yên phận kia thì vẫn không ngừng tìm tòi mọi góc ngách trên những vùng đất mềm mại vô song kia. Như một nhà thám hiểm đích thực vậy!

- Hông hắn nhẹ nhàng chuyển động, một vài giọt máu vô cùng quý giá chảy ra từ khu rưng rậm rạp “Ahhh... Từ Từ... nhẹ thôi phu quân... Ahhh”

- “Là Tiêu Tiêu, rốt cuộc thì vẫn là nàng, haha” Đây là hắn nghĩ thầm chứ đâu có ngu gì mà thốt ra lời này. Tâm tình hắn lại càng trở nên cao hứng, trợ lực đã lực không ngừng nghỉ.

Sau cơn đầu đầu tiên kia, xộc tới tâm trí Tiêu Tiêu là một cảm giác mới mẻ vô cùng, nó có một chút đau đớn mà lại đi kèm với sự sung sướng tới lạ kì. Mỗi lần cây gậy chống trời kia chạm vào tới điểm sâu nhất kia là lại có một dòng điện chạy qua làm nàng tê liệt toàn thân vô lực chống cự. Chỉ có cái miệng xinh xắn của nàng là có thể phát ra một vài âm thanh vô cùng xấu hổ.

Nằm bên cạnh Huyền Huyền cũng đâu có khá hơn chút nào, Từ lần đầu tiên tiến nhập của Thiên Vũ kia nàng đã phải nằm im vô lực chống cự rồi. Từ Tiêu Tiêu liên tục truyền tới những cảm giác dục tiên dục tử khiến dục hỏa trong nàng trào dâng mãnh liệt.

Dần dần cũng đã quen với nhịp độ của Thiên Vũ, chiếc hông nhỏ xinh của Tiêu Tiêu cũng đã dần phối hợp nhịp nhàng, đây chính là bản năng chứ không hề liên quan gì tới tính cách hay suy nghĩ của nàng. Dục hỏa kia trào dâng trong lòng Huyền Huyền kia cũng đã ảnh hưởng tới tâm tư cô nàng nhút nhát mà thùy mị nết na này.

...

Ahhhhh... dường như có gì đó tiết ra làm ướt một mảng chiếc ga trải giường, theo đó là một mùi thơm thoảng tanh nồng kì lạ ẩn ẩn xuất hiện trong căn phòng này. Rốt cuộc thì hai mỹ nhân cũng không thể chịu được cơn quái vật khủng bố kia tàn phá, cả hai cô nàng cùng đỏ mặt xấu hổ đồng thời hét lên một tiếng yêu kiều dụ hoặc, rồi phát ra những tiếng thở dốc nặng nề. Nhưng cơn quái vật hình trụ kia vẫn chưa hề có dấu hiệu thỏa mãn, nó vẫn sừng sững như vậy chưa hề suy giảm chút nào.

- Huyền Huyền, để muội đợi rồi, ta xin lỗi, để ta bù cho muội này!

Thiên Vũ quay sang thân hình còn lại, mùi hương kì lạ mà vô cùng dễ ngủ kia lại điên cuồng tiếp thêm dục vọng cho cơn quái vật hình trụ. Hắn đặt một nụ hôn ấm áp lên chiếc miệng nhỏ xinh của nàng. Hai tay ôm lấy cơ thể nàng điên cuồng nhào nặn cặp meo meo nhỏ xinh nhưng không kém phần dụ hoặc kia. Lập tức cảm giác từ cơ thể truyền tới làm nàng ta rên lên từng tiếng nhẹ nhàng. Thiên Vũ cũng chớp thời cơ vô cùng tuyệt diệu, một kích chiếm trọn cả huyết động đang ẩm ướt vô cùng của nàng.

Ummmm... Đôi tay nàng bám chặt vào bờ vai vững chãi kia, những ngón tay nàng bấm sâu vào từng thớ thịt, tuy cảm giác mới mẻ vô cùng nhưng trên vai thiên vũ cũng đã đầy dấu vết móng tay, thỉnh thoảng còn có một vài giọt máu chảy ra hòa cùng với những giọt máu trinh tiết của nàng trên tấm ga trải giường này.

- Huynh... Huynh chậm thôi! Người ta không chịu nổi... Nhẹ... nhẹ mà... ahhh

Thật chưa bao giờ thấy vẻ nhu mì mà yếu đuối này của Huyền Huyền, nàng ta lí nhí phát ra những tiếng van xin dễ thương vô cùng. Nhưng nàng ta đâu có biết những lời này đã vô tình tiếp thêm mười phần công lực cho Tiểu Đệ Đệ kia của Thiên Vũ.

Mặc dù đã vô cùng Thương Hoa Tiếc Ngọc đã cố gắng nhẹ nhàng hết sức có thể, nhưng cứ chậm lại vài nhịp là thú tính của hắn lại nổi lên, nhịp độ cũng tăng dần ngay sau đó. Sự đổi thay nhịp độ đột ngột này cũng vô tình làm cho cả hai cô nàng kia liên tục uốn éo khổ sở vô cùng. Hiệp một vẫn chưa hề kết thúc mà thời gian cứ thế trôi qua như chó chạy ngoài đồng...

Bạch bạch bạch... bạch... Bạch... Bạch... Bạch... bạch bạch bạch bạch...

...

(Tới đây ta xin lược 10 vạn chữ. Hiệp hai hiệp ba hiệp bốn về sau để cho ba người tự nhiên hành sự ah. Tả đoạn này mà ta cảm thấy có lỗi với lương tâm quá, sau khi rút gọn vô số cảnh “sắc nặng” ta mới dám đăng lên cho các bạn thưởng thức, thật là Xin Lỗi~!)

...

Sáng sớm ngày hôm sau, ba thân ảnh khỏa thân vẫn nằm ôm nhau trên chiếc giường ấm cúng, nếu có thể định nghĩa cụm từ Trái ôm Phải áp thì khung cảnh hiện tại chính là giải thích tốt nhất cho cụm từ đó. Chiếc ga trải giường kia thì đã được Tiêu Tiêu và Huyền Huyền lén thu lại từ bao giờ, có thể đây chính là kỉ niệm khó quên nhất trong cuộc đời của hai nàng.

Hắn vẫn là người thức dậy đầu tiên, nhưng cơ thể không dám nhúc nhích một chút nào vì có hai chú chim nhỏ đang nép sát vào ngủ vô cùng ngon lành. Nhìn khuôn mặt đáng yêu của hai nàng, một cảm giác tự hào mà hạnh phúc liền trào dâng mãnh liệt. Ngược mắt lên nhìn trần nhà kia, lần này đã không còn cảm giác bất lực sợ sệt khi trước nữa, mà thay vào đó là sự ấm áp, sự hạnh phúc, sự hi vọng mãnh liệt vào một tương lai tươi sáng. Kèm theo đó là một tinh thần trách nhiệm trào dâng, áp lực cũng đang đè nặng lên vai của hắn, phải mạnh, phải mạnh hơn nữa để có thể bảo vệ hai vị nương tử tuyệt sắc, phải mạnh để có thể yên yên ổn ổn mà sống tại thế giới cá lớn nuốt cá bé này...

Ồ ôn nhu, mờ chôn của vô số anh hùng...! Cũng là động lực bất tận cho mọi anh hùng cố gắng...!

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Sắp xếp của Thiên Vũ

Lim dim đôi mắt xinh đẹp, Huyền Huyền tỉnh dậy và đập vào mắt nàng chính là gương mặt anh tuấn vô cùng của phu quân nàng. Lấy tay dụi dụi mắt, ngáp một cái thật dài rồi cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn kia tỏa lên một nụ cười vô cùng hạnh phúc và mãn nguyện.

- Muội tỉnh sớm vậy sao?

- Hừ, ta tỉnh sớm để trừng trị đồ vô lương tâm nhà huynh, nói xem ta là Tiêu Tiêu hay Huyền Huyền.

Nàng nhào tới cắn mạnh vào bả vai Thiên Vũ, để lại thêm một dấu răng trên bả vai vững chãi kia. Xưng “huynh” thì chỉ có Huyền Huyền mà thôi, nhưng đêm qua hai nàng vốn không có nói nhiều. Chính vậy nên Thiên Vũ đã lỡ miệng nhầm lẫn giữa hai người khá nhiều lần ah. Trách sao được hắn, hai thân ảnh tuyệt mỹ mà giống nhau như hai giọt nước, tới khi “Tình Trùng Thượng Nào” rồi thì làm sao mà bình tĩnh phán đoán được nữa.

Thiên Vũ liền quay đầu, hôn nhẹ lên trán con mèo nhỏ đang làm nũng giữa bộ phận đối đáng yêu kia.

- Ta nhớ, ta nhớ rồi, muội dùng dầu thơm mùi hoa Oải Hương, mùi thơm thoang thoang mà thanh khiết. Còn Tiêu Tiêu thì dùng dầu thơm mùi hoa Nhài, ngọt ngào mà nhẹ nhàng. Huyền Huyền phu nhân siêu cấp đáng yêu, ta không nhầm nữa đâu nha.

- Coi như huynh còn có chút lương tâm. Hừ...

Huyền Huyền vòng tay ôm chặt lấy cơ thể vững chắc mà ấm áp của Thiên Vũ. Đầu nàng dụi dụi vào người hắn ngoan ngoãn như một cô mèo nhỏ đáng yêu vậy.

- Nàng vẫn ngủ tiếp sao?

- Không, muội muốn ôm huynh thêm chút nữa, ngủ thêm chút nữa mùi của nam nhân mà muội yêu nhất trên đời này.

Huyền Huyền ôm càng chặt, đôi tiểu meo meo của nàng càng ép chặt vào lồng ngực Thiên Vũ. Tiểu đệ đệ của hắn tuy đêm qua đã quá sức, nhưng sau một giấc ngủ phục hồi thì đã lấy lại được phần nào thần thái thường ngày. Dưới tấm chăn mỏng từ từ nhô lên một góc nhỏ.

Như cảm nhận được điều gì, Huyền Huyền ngửa mặt lên nhìn vào Thiên Vũ, cặp mắt long lanh đáng thương nhìn hắn nói:

- Huynh... huynh lại tiếp sao...!

- Huyền Huyền à, muội đừng nhìn ta như vậy, ta lại không chịu nổi ah!

- Tiêu Tiêu ti tỉnh từ lâu rồi, huynh đi mà tìm ti ấy. Ta không tiếp huynh nữa đâu.

Nói rồi nàng lại cúi đầu vào lồng ngực ấm áp kia, cả người co lại ôm chặt lấy Thiên Vũ không buông. Còn Thiên Vũ thì cười khổ, phản ứng sinh lý bình thường thôi mà. Quay sang nhìn Tiêu Tiêu, nàng ta vẫn còn đang nhắm mắt ngoan ngoãn gối đầu lên cánh tay của hắn. Thiên Vũ cựa tay, khéo léo kéo gương mặt duyên dáng của Tiêu Tiêu lại gần, hân nhẹ nhàng đặt một nụ hôn vô cùng tình tứ vào đôi môi quyến rũ kia. Lập tức một vật mềm mại mà ẩm ướt tiếp tục len lỏi từng góc ngách trong cái miệng xinh xắn đáng yêu của nàng. (oooo uiii... lại hôn kiểu pháp, chưa đánh răng mà...!)

Quả thực là Tiêu Tiêu đã tỉnh giấc từ lâu, chỉ là nàng ta đang vô cùng ngại ngùng khi nghĩ tới đêm tân hôn kiểu diêm mà ướt át kia của mình. Bị tập kích bất ngờ, Tiêu Tiêu lại một lần nữa vô lực kháng cự để chiếc lưỡi của ai kia hoành hành tứ phương. Một cổ dục hỏa nổi lên chiếm lĩnh tâm trí của cả nàng và Huyền Huyền nhưng cảm giác đau đớn cũng ủa tới ngay sau đó.

Hai bàn tay nhỏ nhắn luôn lách cùng vuron tới nắm lấy cây trụ chống “chắn” kia, quả thực con quái vật hình trụ này làm hai nàng vừa yêu vừa hận không biết xử lí nó ra sao.

- Hai vị phu nhân, nhẹ... nhẹ thôi ahhh...

Cả hai giọng nói yêu kiều cùng đáp trả vô cùng đồng lòng:

- Không được!

Lần này thì tới lượt ai đó phải van xin khẩn thiết để đổi lấy sự nhẹ nhàng. Một trận đại chiến giữa ngọc thủ và quái vật hình trụ cứ thế bắt đầu...

...

Tám rưỡi sáng, cả ba thân ảnh vẫn cuốn lấy nhau vô cùng tình tứ. Mây mưa đã qua đi, hiện tại là thời điểm gia đình nhỏ này bàn bạc về công việc tương lai...

- Phu quân, mấy ngày qua bọn muội đã mua gần một vạn đũa trẻ đáng thương rồi, huynh tiếp theo định làm gì?

- Ta muốn gây dựng một tổ chức của riêng chúng ta, trong hai mươi năm tới sẽ cần dùng. Hiện tại ta rất giàu, nhưng có tiền lại không thể tiêu được. Vì tại đây Dục Tộc quản chế quá gắt gao, nhiều thứ có tiền cũng không mua nổi.

- Nhưng những đũa trẻ kia chưa từng qua tu luyện, cơ thể chúng cũng đặc thù vô cùng, chúng ta không hề có hậu thuẫn để phát triển. Muội là muội lo chúng ta động tĩnh quá lớn tạo ra sự kiêng kị từ Dục Tộc kia.

- Yên tâm, chút người này chúng không để vào mắt đâu. Nhân khẩu của cả Dục Tộc lên tới hàng tỉ người. Một vạn người của chúng ta còn chả bằng một góc của Lang Nhân Tộc hay Tinh Linh Tộc kia. Cái khó là làm sao phát triển chúng một cách nhanh nhất và tốt nhất. Và chúng ta cũng đã có ba hậu thuẫn phía sau.

- Ba tộc kia sao? Chúng ta có thể tin tưởng chúng sao?

- Có thể, chỉ cần ta cung ứng đủ thứ họ cần, và chúng ta chỉ cần dựa vào họ ban đầu mà thôi, không cần đi sâu quan hệ khiến Dục Tộc chú ý.

- Nhưng tại sao phu quân lại chia ba, mà không gộp lại thành một?

- Trong một đội quân cần chiến sĩ cận chiến, chinh sát, pháp sư và cung thủ tầm xa, thật trùng hợp là ba tộc trên đều có thể đáp ứng ba tiêu chí cơ bản này. Muội hiểu rồi chứ. Quy chế và cách thức hoạt động bọn muội đọc có chỗ nào chưa hiểu không?

- Bọn muội chỉ không hiểu, tại sao huynh có thể nghĩ ra những thứ quái lạ như vậy, nhưng ngẫm lại thì lại vô cùng hợp lí ah.

Thiên Vũ véo nhẹ chiếc mũi nhỏ xinh của Huyền Huyền, miệng cười đáp:

- Muội từ bao giờ biết thổi phồng phu quân của mình thế. Huyền Huyền ngoan cho ta hôn một cái...

- Hừ, tránh xa muội ra, huynh đánh răng đi đã, ta không như ti ti đâu.

Tiêu Tiêu nằm đối diện nghe vậy cũng hùa theo.

- Muội dám nói ta bần sao? Cần thận ta méc phu quân trừng trị muội.

- Hìhì, phu quân đại nhân thương muội nhất, đồ hấn dám, nhé nhé!

- Hai muội đang nói ta bần sao... hừ, không có tôn ti trật tự gì cả. Phạt mỗi người mười nụ hôn. Lại đây, lại đây, không được trốn ahhh~...!

- ...

Tiếng cười đùa hạnh phúc vang vọng khắp căn nhà đá nhỏ. Trong khi đó ngoài kia có hàng ngàn đứa trẻ đã bắt đầu tập luyện miệt mài vì tương lai, vì tự do, vì sức mạnh, vì chính bản thân của mình.

Thiên Vũ đã mua tổng cộng hơn 9 ngàn đứa trẻ, trong đó chia ra 4 ngàn vào địa bàn của Sư Nhân Tộc, tương ứng với đội chiến sĩ cận chiến. Bốn ngàn vào Tinh Linh Tộc, tương ứng với đội pháp sư và cung thủ tầm xa. Và hơn 1 ngàn vào Lang Nhân Tộc.

Lang Nhân Tộc là tộc mà Thiên Vũ tin tưởng nhất, vì hần có ân vô cùng lớn với tộc đàn này. Nhưng số người hần chia ra nhờ bảo vệ và huấn luyện lại là ít nhất. Sở dĩ là vì đội Chính Sát này vốn là phải cần những người trung thành nhất, thiện chiến nhất. Nên hần mới giảm số lượng mà đi sâu vào chất lượng, đây chính là thân vệ về sau của hần và hai vị nương tử.

Những tộc có khả năng cận chiến và sức mạnh cao thì sẽ được ưu tiên vào đội cận chiến như Lang Nhân Tộc, Sư Nhân Tộc, Tượng Tộc, Ngưu Nhân Tộc, Hẫu Tộc...

Còn những tộc có khả năng thiên phú về pháp thuật hay cung tiễn thì tất nhiên sẽ được xếp vào đội pháp sư và cung thủ tầm xa. Đội này bao gồm các tộc như Vũ Tộc, Tinh Linh Tộc, Miêu Tộc, Hồ Tộc...

Còn đội Chính Sát thì sẽ lọc từ tất cả các tộc loài ra, chỉ cần có tiềm năng phát triển thì sẽ được đưa vào đội này từ từ bồi dưỡng. Hầu hết những đứa trẻ này đã có một độ trung thành nhất định đối với ba người. Dù đối xử với chúng ra sáo thì cũng tốt hơn làm nô lệ vô số lần, chỉ cần thời gian thì độ trung thành kia cũng sẽ tự động được nâng cao. Đây chính là một đặc ân mà chế độ nô lệ ban cho Thiên Vũ giúp hần giảm thiểu rất nhiều thời gian đào tạo đội quân của mình.

Hần đặt tên tổ chức của mình là Điện Biên Phủ, rất nhiều lần Tiêu Tiêu đã hỏi về ý nghĩa cái tên này nhưng Thiên Vũ chỉ đáp trả là đặt cho vui mà thôi. Việc hần xuyên không tới thế giới này thì vẫn phải cần được giữ kín. Tới thời cơ chín muồi hần sẽ nói chứ không phải cố ý giấu diếm hai nàng.

Tổ chức Điện Biên Phủ này là một tổ chức đa chủng tộc, mọi người trong tổ chức ban đầu đều có vị trí ngang hàng nhau, sau ba tháng tập luyện sẽ bầu chọn đội trưởng, trung đội trưởng và tiểu đội trưởng lại một lần nữa. Cách bầu chọn cũng không chỉ dựa vào thực lực, mà còn dựa vào sự phán đoán, độ nhanh nhạy, tâm tư có đủ cẩn mật hay có khả năng lãnh đạo không.

Mỗi tiểu đội bao gồm 10 người, một trung đội bao gồm 100 tiểu đội và đại đội sẽ có đại đội phó và đại đội trưởng chỉ huy toàn bộ các trung đội. Tại mỗi nơi sẽ xây dựng một tòa tháp, các thành viên sẽ được phân công nhiệm vụ và đạt được điểm thưởng. Điểm thưởng này có thể quy đổi ra công pháp, bí kĩ hay Linh Thạch....

Về cách thức và công pháp tu luyện thì hần mua từ ba Thú Nhân Tộc và lấy từ hơn 100 chiếc cổ đỉnh luyện đan trong bụng của con Sa Thú kia. Thiên Vũ chưa hề động tới chúng từ sau khi trở ra khỏi bí cảnh Học Viện vì hần không hề thiếu tiền. Thật không ngờ lại có ngày sử dụng chúng. Tuy công pháp và bí kĩ còn hạn chế về số lượng và chất lượng cũng chưa cao, nhưng như vậy là quá đủ cho vài năm đầu luyện tập rồi. Về sau sẽ nâng cao dần dần và ổn định hơn.

Ban đầu tất cả sẽ được ba tộc lân cận bảo vệ và truyền đạt kiến thức, cũng như phương thức tu luyện, vì Thú Nhân Tộc bọn hần có phong cách tu luyện khá là đặc thù so với nhân tộc. Điều này cũng giúp hần có mối liên hệ tốt hơn với cả ba tộc và cũng vô tình gắn bó cả ba tộc loài này lại với nhau.

Điều này quan trọng hơn cả, vì Thiên Vũ hần đã lờ mờ nhận ra được bầu không khí không hề hòa hợp của các tộc nơi đây. Nếu không gắn bó lại mà cứ đầu đá với nhau không ngừng nghỉ thì không thể nào phát triển mạnh mẽ được...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Sắp xếp của Thiên Vũ (2)

- Báooooo... ĐạiTrưởng lão... Điện thờ sinh dị biến, pháp trận trung tâm đã hoạt động trở lại sau một vạn năm...

- Jinx, tuyên tin báo cho trưởng tộc, đồng thời đánh thức mười hai đại phù thủy ngay lập tức.

- Anna, phong tỏa Điện Thờ, ai tự ý rời khỏi... Giết! Chẳng nhẽ số kiếp đích xác là ứng trên Dực Tộc ta...

Lão bà ẩn hiện trong màn hắc vụ liên tục chỉ tay ra lệnh cho các tộc nhân Dực Tộc, điệu bộ chậm chạp ung dung thường ngày đã biến đi đâu mất, có thể thấy bà ta đang cực kì vội vã.

Trong không khí bỗng xuất hiện mười hai quả cầu điện, từ từ bước ra khỏi đó chính là mười hai thân ảnh khác nhau. Các nàng đều mặc đạo bào màu

đen tuyền, sử dụng mạng che mặt vô cùng thần bí.

Tiếp theo các nàng không hề nói lời nào, vô cùng ăn ý đứng xung quanh pháp trận trung tâm kia. Tại đó là một vòng tròn ma pháp có một ngôi sao mười hai cánh đang bốc lên một làn khói xanh huyền ảo. Từ sau lớp mạng che mặt kia không ngừng phát ra những chú ngữ cổ xưa. Những chú ngữ này hòa vào trong không khí và bắt đầu áp súc những làn khói xanh kia trở lại trung tâm trận pháp.

Dần dần xuất hiện một bóng ảnh nam nhân tại chính giữa pháp trận, bóng ảnh này được tạo ra bởi chính làn khói xanh đang được áp súc kia. Cơ thể hắn vô cùng vạm vỡ, mặt vuông chữ điền, trán rộng mày rậm ánh mắt thì nghiêm nghị lạ thường. Từ bóng ảnh đó tỏa ra một luồng uy áp vô hình khiến toàn bộ những tộc nhân Dực Tộc nơi đây phải quỳ xuống hành lễ.

Julia, tộc trưởng Dực Tộc cũng rất nhanh đã đáp xuống cửa Điện Thờ, nàng nhanh chóng tiến vào căn phòng chứa pháp trận trung tâm và quỳ xuống ngay trước mặt bóng ảnh nam nhân kia.

- Dực Thần, người đã tỉnh giấc?

Thật lạ là người Nam Nhân này không hề có cánh doi to lớn tại phía sau, vậy sao có thể là Dực Thần của Dực tộc được? Thấy Julia tới, hắn liền nghiêm nghị ra lệnh.

- Đây chỉ là ý niệm còn sót lại của ta, người hãy nhanh tiến độ thu thập Linh Hồn để bản thể ta có thể thức tỉnh, và đặc biệt chú ý một kẻ cho ta.

- Là hắn?

- Đúng, ta đã quyết định chính xác khi tha cho hắn, hắn có Linh Hồn vô cùng kì dị, rất giống với chủ nhân. Người còn giữ đứa trẻ chứ?

- Vâng thưa Dực Thần tối thượng! Hắn hiện tại vẫn nằm trong Dực Tộc, ngài muốn ta chú ý hắn như thế nào?

- Âm thầm giúp đỡ và bảo vệ hắn, người hãy giữ lại đứa bé và nuôi lớn nó cẩn thận cho ta. Nhớ kĩ phải giữ kín về đứa con này tạo một luật nhân quả cho hắn với Dực Tộc của chúng ta.

Nói xong, thân ảnh nam nhân đó liền tan biến theo làn khói xanh, pháp trận cũng từ từ tắt dần đi ánh sáng trở về trạng thái ban đầu. Duyệt chỉ có mười hai “đại phù thủy” đang quỳ kia là không bao giờ đứng lên được nữa. Các nàng hi sinh cả mạng sống chỉ để đổi lại vài lời nhắn nhủ ngắn ngủi của vị Dực Thần kia...

Chỉ vài giờ đồng hồ sau, ba thân ảnh Dực Tộc bỗng bí ẩn xuất hiện cùng lúc tại Lang Nhân Tộc, Sư Nhân Tộc và Tinh Linh tộc. Họ đi thẳng vào ngôi nhà trung tâm, nơi mà tộc trưởng ba tộc này đang sinh sống.

....

Mặt trời dần xuống núi, vậy đã là ngày thứ năm Thiên Vũ sinh sống tại nơi đây kể từ cái ngày được Truyền Tống đó. Trong căn nhà đá nhỏ có số 211, ba thân ảnh đang dùng bữa và nói chuyện với nhau vô cùng hòa hợp.

- Thiên Vũ, hôm nay muội tới Sư Nhân Tộc bàn bạc về chuyện mua công pháp và nhờ họ huấn luyện chiến sĩ cận chiến. Lần này huynh đoán nhầm rồi, thật không thể tưởng tượng được họ có rất nhiều bí kĩ và công pháp vô cùng tốt, hơn nữa cái giá họ đưa ra lại vô cùng rẻ ah. Điều này làm muội có chút nghi ngờ.

- Phu quân, hôm nay muội cũng tới Tinh Linh tộc và được đón tiếp nồng nhiệt vô cùng. Họ cũng có rất rất nhiều bí kĩ và công pháp tốt, dường như họ không hề nghèo khổ như vẻ bề ngoài vậy.

Thiên Vũ nghe vậy cũng nhíu mày suy nghĩ, hắn cũng gặp trường hợp tương tự. “Lang Đạo và Lang Ngọc Linh đón tiếp hắn nồng nhiệt đã đành, nhưng vị Tộc trưởng Lang Nhân Tộc kia thì quen biết gì với hắn mà lại có phần nồng nhiệt hơn cả Lang Đạo? Còn cả hàng trăm công pháp bí kĩ kia Lão Tộc trưởng cứ đẩy cho hắn như là cho không vậy, trên đời có người tốt vậy sao?”

- Đúng là có điều cổ quái, mọi chuyện thuận lợi một cách lạ thường, ta tới Lang Nhân Tộc cũng như vậy. Ta còn phát hiện các tộc lân cận cũng đã nhường lại một phần địa bàn cho ba tộc này, điều này giúp chúng ta có không gian phát triển lớn hơn trước rất rất nhiều ah.

- Đúng là rất cổ quái, nhưng giờ chúng ta cũng chẳng thể nào tìm ra được cổ quái ở chỗ nào, huynh hiện tại đã là tâm điểm của cả Dực Tộc này, số tiền huynh cầm quá lớn ah, muội sợ có người nổi lòng tham.

- Muội yên tâm, Dực Tộc đã không lấy của ta, thì không ai dám động vào, trừ khi chúng bị thần kinh, muốn bị diệt tộc. Ta hiện tại chính là người của Dực Tộc ah.

Thiên Vũ vừa nói vừa chỉ vào vết sẫm hình con hắc bức trên bả vai của mình, cũng là nơi có rất nhiều dấu răng chằng chịt của cô nàng Huyền Huyền kia.

Thấy hành động này của Thiên Vũ, hai cô nàng cũng đỏ mặt không thôi, tới tận bây giờ hai nàng vẫn còn lo sợ vì con quái vật hình trụ kia của Thiên Vũ. Nhưng hai nàng cũng có biết đâu sau đêm hôm kia, hắn cũng đã bị “vắt kiệt”, tiêu đệ đệ chỉ còn tương chứ không còn uy nữa nha.

- Hai muội lại nghĩ bậy bạ cái gì đó, ta không hề có ý như vậy đâu... haha. Tới nay ta thề vẫn sẽ ngoan mà.

- Hừ, Thiên Vũ Thối, quay lại chủ đề chính nào. Bọn muội đang bàn chính sự nha!

- Haha, rồi rồi, phu quân nhớ rõ. Vậy đề nghị của ta hai muội thấy có hợp lý không?

- Vâng, Tiêu Tiêu ti sẽ ở lại Tinh Linh tộc học tập trong một thời gian, muội cũng sẽ đi Sur Nhân Tộc tìm tòi một số thứ ah. Sắp tới huynh cũng nên cẩn thận, tuy không ai dám gây khó dễ nhưng vẫn có người dòm ngó ah.

Sau trận chiến với Sur Hùng tại bí cảnh kia, Thiên Vũ chợt nhận ra phong cách chiến đấu của Huyền Huyền và Tiêu Tiêu hiện tại đang có vấn đề nghiêm trọng. Cả hai đều chủ thu Luyện Cốt, và phụ tu Luyện Thần. Đường như Tiêu Tiêu đang đi lại trên con đường của Huyền Huyền đã đi vậy, tuy kết hợp với nhau ăn ý vô cùng nhưng chưa hoàn toàn phát huy được toàn bộ sức mạnh của Thể chất Song Linh kia.

Hai nàng đều đang thiên về sức mạnh và lực bạo phát, điều này làm giảm đi độ linh hoạt của cả hai, và đòn đánh thường sẽ không quá hiểm nếu gặp người có lực phòng ngự cao vô cùng.

Ý của hấn chính là để Tiêu Tiêu đi theo con đường mẫn công, và tấn công từ xa. Tập chung vào hai yếu tố: “nhanh và xuyên”. Khi Huyền Huyền lên quần chiến với chiếc cự phủ của mình, Tiêu Tiêu có thể bám theo và lợi dụng tốc độ của mình quấy rối kẻ địch. Tuy lực tấn công của Huyền Huyền sẽ cao hơn, nhưng Tiêu Tiêu mới chính là sát thủ tung ra đòn kết liễu vì chữ Xuyên kia.

Điều này Thiên Vũ cũng ngộ ra được từ những mũi tên của Tinh Linh tộc. Họ không hề dựa dẫm quá nhiều vào Tu vi, mà họ luôn lợi dụng mọi yếu tố xung quanh và sự kết hợp của đoàn thể. Chính vì vậy nên họ mới có thể gây uy hiếp cho địch nhân trong khi cả bốn đều sử dụng vũ khí tầm xa và có độ chính xác thấp như Cung.

“Nếu hai vị phu nhân có tu vi cao hơn, nhất định sẽ trở thành hai nhân vật phong vân trên đại lục này.” Nghĩ tới đây, Thiên Vũ hấn cũng trầm hấn xuống, thua địch nhân cũng không thể nhục bằng thua chính vợ của mình...

Tuy Thiên Vũ chỉ biểu lộ sự trầm ngâm trong vài giây ngắn ngủi, nhưng Tiêu Tiêu vô cùng tinh ý đã nhận ra tâm lý này của hấn. Nàng nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay chắc khỏe trên bàn kia, ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt của hấn và truyền tới một sự cổ vũ nồng nhiệt cho phu quân của mình. Đã là vợ chồng với nhau, đôi lúc chỉ cần im lặng là có thể nói lên tất cả.

...

Luyện Cốt - Đấu Sĩ, Đấu Tướng, Đấu Vương, Đấu Thánh, Đấu thần, Chiến Thần, (7 nấc)

Luyện Khí - Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Thần Biến, Vãn Thiên. (7 nấc)

Luyện thần - Ma Đạo Sĩ, Ma Đạo Sư, Giả Kim, Hiền Giả. (5 nấc)

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Vẫn là vất kiệt... Ngộ nhân sinh (1)

Thiên Vũ hiện tại mới chỉ có 14 tuổi, cảnh giới Luyện Thần đã tới Ma Đạo Sư trung kỳ, Luyện Cốt đã tới Đấu Tướng Trung kỳ cảnh giới, Luyện Khí cũng đã tới Trúc Cơ Hậu kỳ. Tu vi như vậy trong cùng lứa tuổi thì chính là nhân tài. Nhưng đối thủ của hấn từ trước tới giờ đâu có vì hấn nhỏ tuổi mà nương tay chứ.

Được chọn vào nhóm đệ tử ngoại môn của Dực Tộc nhưng Thiên Vũ lại được xếp vào nhóm thiếu niên vì chưa đủ 18 tuổi. Tại nơi đây một đứa trẻ được coi là trưởng thành khi đủ 18 tuổi. Sở dĩ có mốc tuổi này là vì khi đủ 18 thì sẽ có thể khai mở huyết mạch, khi đó mới có thể kiểm tra xem tộc nhân đó có Độ Thuần Huyết là bao nhiêu, mạnh hay yếu. Mỗi tộc có một cách kiểm tra khác nhau truyền thừa từ hàng vạn năm trước trở lại, nhưng tất cả đều có một mốc tuổi đánh dấu là 18.

Các Thiếu Niên tại Dực tộc này lại đa phần là nữ giới, các nàng đa số đều có một vẻ đẹp mỹ hoặc và ăn mặc không hề kiêng dè chút nào. Tuy còn nhỏ tuổi nhưng vóc dáng lại không hề thua kém các tộc nhân lớn tuổi khác của Dực Tộc.

Mỗi lần tới nhận và trả nhiệm vụ của Dực Tộc là một lần mất bao tinh huyết tại nơi lỗ mũi Các nhiệm vụ với hấn đều được coi là rất đơn giản, vì mức độ chỉ áp dụng cho cảnh giới Đấu Sĩ, Trúc Cơ hoặc Ma Đạo Sĩ mà thôi. Cảnh giới của hấn đã vượt lên tới Đấu Tướng trung kỳ rồi. Chưa kể Thần Thức và Thần Lực của hấn được áp súc mạnh hơn người bình thường vô cùng nhiều ah.

Nhưng hôm nay khi tới nhận nhiệm vụ có một điều kì lạ xảy ra, hình xăm con Hắc Bức trên vai kia liên tục truyền tới những cơn đau mãnh liệt, và sau đó

là một dải thông tin được truyền thẳng vào não hần thu hút hần tới một điểm vách núi treo leo.

Thiên Vũ cũng vô cùng hiếu kì đi theo hướng mà hình sấm kia chỉ dẫn, hần vốn không hề sợ hãi gì cả, vì đây chắc chắn là do Dực Tộc tạo nên, nếu bọn họ muốn gây bất lợi thì cũng không cần vòng vo tới như vậy. Hần tiếp tục đi, đi mãi, tới một hồ nước nóng bốc lên khói xanh nghi ngút, cái hồ này tọa lạc tại giữa vách núi treo leo như một “Bể Bơi Vô Cực” vậy. (ai không biết tra google dùm nha)

Ấn ấn sau làn khói xanh chính là vài đóa hoa sen Ngũ Sắc đang trôi nổi giữa hồ. Tới đây thì con Hắc Bức trên vai đã đình chỉ tác quái, nhưng hồ nước này lại có một sức hút mãnh liệt vô cùng khiến ai nhìn thấy cũng muốn nhảy xuống trầm mình vào đó. Thiên Vũ cũng không phải ngoại lệ, sức hút này không phải tạo ra từ Ngũ Sắc Cửu Liên kia mà là chính từ vẻ thần bí và làn khói xanh đang nghi ngút bốc lên.

Chậm rãi cỡi y phục, Thiên Vũ chậm rãi tiến vào hồ nước, trong đầu hần hiện tại đang là một mảng mông lung huyền ảo. Hần ngả mình để thân thể tự trôi nổi giữa hồ nước nhỏ, đôi mắt lim dim liên dứt khoát nhắm lại. Một cảm giác vô cùng thư thái, vô cùng yên bình chiếm trọn trong tâm trí Thiên Vũ. Từng hình ảnh từng hình ảnh kí ức bắt đầu ò ạt ùa về. Kể cả những kí ức ấu thơ tại Địa Cầu cũng lần lượt hiện ra vô cùng rõ nét, những kí ức mà hần tưởng chừng đã quên từ rất rất lâu rồi.

Nước trong hồ cũng nhẹ nhàng xoay tròn với trung tâm vòng xoáy chính là thân ảnh trôi nổi giữa hồ kia, những làn khói xanh bốc lên đều qui tụ tại thân ảnh kia mà bay tới, một con lốc linh khí dần dần được hình thành tại đỉnh của hồ nước nhỏ này. Dị biến liên tục nổi lên nhưng thân ảnh tại trung tâm đó vẫn ngủ say không hề biết gì.

Hần vẫn đang mơ về cuộc sống khó khăn của mình tại địa cầu, vẫn mơ về những công thức toán học, hóa học khó nhằn khi ôn thi đại học, mơ về những lần đi làm thêm hùng hục cả ngày cả tháng cả năm để tri chã tiền học và tiền mua thuốc cho người bố ốm yếu mà kiên cường kia của mình. Tất cả những kí ức tại địa cầu đó cứ quần lay hần không thôi, khiến hần trầm luân mà quên đi mất hai người vợ mới cưới đang ở nhà đợi chờ, quên đi vị mẫu thân hết mực thương yêu hần tại Thiên Vĩ đế quốc kia, quên đi những vị Lão Sư hết lòng giúp đỡ hần, quên đi Tiểu cô nương Vũ Na thuần khiết mà đáng yêu kia, cả Nam Cung Thanh Thanh Tuyết sắc vô song và các sư huynh đệ của hần tại thế giới này.

Trên đỉnh con lốc linh khí kia, từ bao giờ đã xuất hiện hai bóng ảnh đang phiêu phù trên không trung. Hai nàng đều có những chiếc cánh dơi cự đại và ăn mặc vô cùng bạo dạn hờ hang.

- Tộc trưởng, động tĩnh quá lớn, linh khí vòng xoáy quá mạnh mẽ, liệu hần có thể trở ra chăng.
- Ta không biết, ta chưa gặp trường hợp này bao giờ, nhưng hần nếu là người được chọn, vậy tất nhiên sẽ có thể trở ra.
- Vâng, tiềm lực tên kia đúng là yêu nghiệt, nhưng sao thực lực của hần lại bình thường như vậy, có tên Sư Hùng cũng chật vật không giải quyết nổi.
- Hần mới có 14 tuổi, thiên tài trong tộc chúng ta là nhờ vào trợ giúp của hàng ngàn vạn linh hồn nhưng cũng chỉ sắp si như hần mà thôi. Tiềm lực tuy lớn nhưng không ai là không phải đi lên từ khó khăn. Ta cũng đang tò mò, sau lần cảm ngộ này hần sẽ có sự thay đổi như thế nào.

Một ngày trôi qua, rồi hai ngày trôi qua, nếu không có chiếc nhẫn tương liên sinh mệnh kia thì có lẽ Tiểu Tiêu đã phát khóc vì hoảng sợ rồi, nhưng nàng vẫn nóng ruột không yên đi tìm Thiên Vũ khắp mọi nơi.

Tới ngày thứ ba không có kết quả, thì chính Tộc trưởng Dực Tộc cũng đã đứng ngồi không yên, tại hồ nước đó đã không ít lần xuất hiện người trầm luân không dứt được và rơi vào trạng thái ngủ say vĩnh viễn. Nàng ta vẫn phiêu phù trên không trung kia quan sát từng động tĩnh nhỏ trên thân ảnh nam nhân phía dưới. Con lốc linh khí không những không suy giảm mà còn xoáy mạnh hơn trước rất nhiều, nước trong hồ vậy mà cũng đã vơi đi một phần ba.

- Ta phải làm sao bây giờ, nếu tiếp tục như vậy thì rất có thể hần sẽ rơi vào trầm luân vĩnh cửu.

Julia càng nghĩ càng cảm thấy nóng ruột không thôi, Dực Thần Tối Thượng đã chỉ đích danh Thiên Vũ hần, không thể nào có sự nhầm lẫn, nhưng nàng hành động sai rồi sao, đưa hần vào Bách Linh Huyền Hồ này quả thực là sai lầm sao?

- Nếu hần đã không tự tỉnh lại, vậy phải giúp hần tỉnh. Nhưng làm sao để hần kích thích giúp hần tỉnh lại đây.

Như nghĩ ra điều gì, Julia nhẹ nhàng đáp xuống hồ nước, làn khói xanh và nước hồ dường như không hề gây ra chút ảnh hưởng dụ hoặc gì với nàng vậy. Chần chừ một hồi lâu, nàng ta lấy tay xoa nhẹ bụng nhỏ của mình, ngọc thủ nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể rắn chắc đã làm nàng nhớ mãi không quên kia.

Một tay không hiệu quả, rồi cả hai tay nhưng vẫn không có tiến triển gì, nàng ta lại chuyển hướng nhẹ nhàng vuốt nhẹ con quái vật hình trụ đã cương cứng từ bao giờ kia. Lòng này Thiên Vũ khẽ nhú, nhưng đôi mắt kia vẫn nhắm nghiền không hề có dấu hiệu sẽ mở ra. Không lâu sau, một dòng dung dịch âm áp màu trắng sữa phun trào mạnh mẽ, nó tạo ra những lớp màng nhỏ trôi nổi trên mặt nước rồi dần dần tan đi. Thiên Vũ kia vẫn chưa hề mở mắt, nhưng gương mặt hần lại tỏa lên một niềm sung sướng vô ngần.

Julia nhú mày, nàng ta thật sự đã hết cách, trong người nàng đang mang một giọt máu nhỏ, không thể tùy tiện hành sự như vậy được. Dực Tộc hoàn toàn khác hoàn toàn với các tộc loài khác, họ chỉ hoài thai hai tháng thời gian, thai nhi thường sẽ được lấy ra và nuôi dưỡng nhờ linh khí trận ngay từ ngày đầu tiên. Rất hiếm tộc nhân vẫn để nó tại trong bụng và sinh đẻ một cách tự nhiên như nàng, có lẽ đây chính là một chi thị nào đó từ Dực Thần kia chăng?

Thiên Vũ vẫn chưa hề tỉnh lại, nhưng Tiểu đệ đệ kia thì đã tỉnh lại từ bao giờ. “Hần” cảm nhận được có một thân thể tuyệt mỹ ngay bên cạnh nên đã rất nhanh lấy lại được hùng phong vốn có... Julia thấy vậy cũng vô cùng bức tức, nàng chính là bị con quái vật này hành hạ a, chưa có cơ hội trả thù đã lại thêm một lần nữa chạy theo hầu hạ nó.

Nàng trầm ngâm một hồi lâu, rồi dứt khoát cúi đầu ngâm xuống con quái vật kia với ý đồ ép cho nó ngạt thở...

...

Tình cảm đối với Dực Tộc vốn là một thứ vô cùng xa xỉ, đến Tộc Trưởng như Julia cũng không thể thoát khỏi những ràng buộc vô lý của Tộc đàn. Đã từ rất lâu rồi, Dực Thần cấm chỉ tộc nhân của mình xây dựng ra đình, cũng cấm chỉ tộc nhân rời khỏi tộc đàn khai chi tán diệp. Ai vi phạm chỉ có một con đường, không bao giờ có ngoại lệ, chết!

Nhưng để duy trì nòi giống thì hẳn lại không hề cấm việc quan hệ tình dục kia, hẳn thậm chí còn khuyến khích điều này. Chính vậy nên đã xây dựng một phong cách mị hoặc vô cùng của các tộc nhân Dực Tộc, ai ai cũng quyến rũ tới tận xương tủy, ăn mặc hở hang dụ hoặc vô cùng.

Dực tộc tuy chỉ có giống cái, nhưng Dực Thần lại là một nam nhân không thể sai được, hẳn cũng không hề có cánh dơi cự đại phía sau đặc điểm, nhưng hẳn đã là tồn tại tối thượng của cả tộc đàn này hàng vạn năm nay, lời nói của hắn chính là luật lệ, là ý chỉ không được đi ngược...

Ahhh... Thiên Vũ rên lên một tiếng vô cùng sáng khoái, nhưng đôi mắt kia vẫn nhắm chặt lại, hẳn không hề giả vờ, đầu óc hẳn vẫn bị trầm luân vào kí ức xưa cũ kia, nhưng cũng đã có một sự đổi thay mãnh liệt, hẳn đã mơ hồ có thể nhớ lại một vài chi tiết nhỏ tại thế giới này. Vì khi tới thế giới này hẳn mới được thoát kiếp trai tân ah.

Còn Julia kia thì đang thờ hồn hên, ý đồ ép ngạt con quái vật hình trụ của nàng thất bại thảm hại, hơn nữa còn phản phệ lại khiến nàng khó thở không thôi. Tuy nhiên cố gắng của nàng cũng đã có chút hiệu quả và nàng biết ít nhất là mình đã đi đúng hướng. Liếc mắt nhìn tên nam nhân đang nằm trôi nổi giữa hồ kia, nàng hận không thể một tay bóp chết hắn ngay lập tức, nhưng ý chí nàng không cho phép điều đó xảy ra. Tức mình nàng ta liền mặc lại quần áo vô cánh bay về phương xa.

Tiêu Tiêu và Huyền Huyền thì vẫn miệt mài tìm Thiên Vũ, không những hai nàng mà cả Lang Nhân Tộc, Tinh Linh tộc và Sur Nhân Tộc cũng cử người lùng sục cả Dực tộc trong ba ngày qua...

Ngay lúc này, trước mặt Tiêu Tiêu và Huyền Huyền đồng thời xuất hiện hai bóng ảnh Dực Tộc, họ không nói lời nào bất ngờ chế trụ hai người ôm đi hướng ngọn núi trung tâm. Ngay lúc này ba tộc kia cũng nhận được chỉ thị và thu người tìm kiếm trở về, Dực Tộc lại trở về với vẻ bình yên bên ngoài của nó.

- Ăn loại quả này và viên đan dược này vào cùng lúc.

- Đây là loại...

- Không cần nói nhiều, lập tức!

Giọng nói ma mị kia gấp gáp thúc dục hai nàng. Hai người bắt buộc phải làm theo vì mạng sống của họ đang nằm trong tay của Dực Tộc, và Huyền Huyền cũng cảm nhận được việc này có liên quan mật thiết tới Thiên Vũ kia.

Ngay sau khi hai nàng ăn loại quả kì dị và viên đan dược kia, Bóng ảnh phía trước vẫy nhẹ tay, một cánh cổng không gian xuất hiện rồi bóng ảnh đó đẩy hai nàng vào cổng không hề thương tiếc.

Bên ngoài cánh cổng kia chính là hồ nước huyền bí mà Thiên Vũ đang ở bên trong kia, rất nhanh Tiêu Tiêu đã nhận ra vị Phụ quân của mình.

- Thiên Vũ, huynh có làm sao không, huynh làm bọn muội lo lắng quá!

Đáp trả nàng là một sự im lặng tĩnh mịch lạ thường, hai nàng ngay lập tức nhận ra vị phụ quân của mình đang bị ngắt đi, hay nói cách khác là ngủ say không thể tỉnh lại. Giọng nói ma mị kia lại một lần nữa cất lên,

- Loại quả kia và viên đan dược cho các ngươi hai giờ đồng hồ, sau hai giờ các ngươi sẽ trầm luân vào ảo giác giống như hắn. Quan hệ với hắn tới khi hắn tỉnh lại. Hắn có tỉnh lại được hay không chính là do các ngươi...

Huyền Huyền và Tiêu Tiêu nghe vậy liền biến sắc mặt, gương mặt hai nàng nổi lên một tầng mây hồng kiêu diễm đáng yêu vô ngần. Nhưng hành động thì không đình chỉ, nhanh chóng cởi xiêm y và nhảy tới nơi thiên vũ đang lơ lửng trên mặt nước kia.

Huyền Huyền quay sang nhìn Tiêu Tiêu, có lẽ đây là một loại thói quen của cả ba người. Tiêu Tiêu luôn là người đầu tiên hành sự cùng Thiên Vũ, chỉ thiếu đoạn dạo đầu nữa mà thôi, nhưng họ vốn không hề có thời gian, sau hai giờ đồng hồ cả hai nàng cũng lại sẽ rơi vào trạng thái trầm luân ảo giác. Và... cũng chưa bao giờ hành sự tại giữa hồ như thế này.

Sóng nước nhịp nhàng đánh vào vách đá tạo nên những tiếng sóng vỗ vô cùng kích thích. Như đã nói, tiếng sóng vỗ bình thường thì không có gì khác biệt cả, nhưng tiếng sóng được tạo ra từ cặp trai gái đang hành sự điên cuồng thì lại vô cùng kích thích ah.

Thiên Vũ cũng nhíu mày ngày càng sâu. Hẳn lại đang bị vắt kiệt một lần nữa, nhưng Tiểu Đệ Đệ kia thì vẫn cương cứng không chịu khuất phục trước hai vị Phụ Nhân tưởng chừng hiền lành mà vô cùng sung mãn này. Miệng hắn cũng đã có thể phát ra những âm thanh xấu hổ vô cùng, thỉnh thoảng còn gọi Tiêu Tiêu và Huyền Huyền vô cùng tình tứ.

Một bóng ảnh vẫn phiêu phù trên không trung và dương mắt theo dõi từng chi tiết nhỏ dưới hồ nước, nàng ẩn ẩn sau con lốc linh khí càng ngày càng

cuồng bạo kia nên Tiêu Tiêu và Huyền Huyền không hề phát hiện ra mình bị nhìn lén. Nhưng khi thấy Thiên Vũ có thể Gọi tên Huyền Huyền và Tiêu Tiêu, trong lòng nàng ta bỗng nổi lên một sự trống vắng tới khó hiểu, cảm giác này hệt hẫng mà cô đơn tới lạ kì, tuy tên nam nhân kia đã sắp có thể vượt qua được trầm luân ảo giác, nhưng nàng lại không hề thấy vui vẻ gì, nàng quay người bay khỏi nơi đây, tránh phải nhìn thấy những hành động trưởng tại gai mắt này nữa...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Ngộ nhân sinh... tâm ma (2)

Cuộc thủy chiến vẫn không thể dừng lại khi mà Thiên Vũ vẫn chưa tỉnh dậy. Từng cơn sóng nước vỗ nhẹ vào vách đá đều đặn không ngừng nghỉ suốt cả hai tiếng đồng hồ. Thiên Vũ vẫn chỉ có thể gọi thêm vài tiếng Huyền Huyền và Tiêu Tiêu, hai nàng lại càng lo lắng không thôi, nhịp độ “trận đấu” cũng tăng nhanh rõ rệt.

- Tiêu Tiêu, Ti xem hấn đã tỉnh lại chưa? Muội... muội “ăn” không tiêu nữa rồi.

Tiêu Tiêu đang dường sức nằm ngửa trên mặt hồ, hai má nàng ửng đỏ, đôi mắt toát lên một sự mệt mỏi lo lắng không thôi. gương mặt nàng lấm tấm những giọt nước trong veo, chúng tô điểm thêm phần nào nhan sắc vô cùng tuyệt mỹ của nàng.

Những giọt nước đó chính là những giọt mồ hôi hòa lẫn với cả những giọt nước của hồ nhỏ thần bí kia, nghe Huyền Huyền cầu cứu, nàng cố gượng người dậy và bơi tới trận thủy chiến đang tới thời điểm cao trào dồn dập.

- Phu quân hấn vẫn chưa tỉnh, để ta thay muội...

Ahhh... Thét lên một tiếng dài thỏa mãn, Huyền Huyền liền ngã mình nằm ngửa ra sau, nàng thả mình vào mặt hồ và bắt đầu hưởng thụ những phút giây nghỉ ngơi của mình. Cả hai nàng đều chưa bao giờ đóng vai trò chủ đạo trong cuộc “chiến” với Thiên Vũ, chứ đừng nói là “chiến đấu” tại giữa một lòng hồ như vậy. Cả hai nàng đều chủ tu Luyện Cốt và cảnh giới đều đã đột phá Đẩu Tướng Trung kì từ lâu, vậy mà lại không thể chịu nổi sự tiêu hao đây “huơng sắc” này...

Baa baa baa... Cuộc chiến mới lại bắt đầu, cả hai nàng đều đã không rõ thời gian còn lại bao lâu, trong suy nghĩ của các nàng giờ chỉ còn cụm từ “Đồng mệnh cùng phu quân” mà thôi...

Rất nhanh Tiêu Tiêu cũng đã cảm thấy đầu óc choáng váng dần dần, nàng ngã mình ôm thân ảnh quen thuộc kia vào lòng cứ như vậy nhắm mắt và bắt đầu trầm luân vào ảo giác...

- Tộc Trưởng, hấn vẫn chưa thể tỉnh lại, hiện Tại hai vị hôn thê của hấn cũng đã bị Bách Linh Huyền Hồ dụ hoặc.

Julia nằm trên chiếc ghế dựa quen thuộc, nàng im lặng không ra bất kì chỉ thị nào, tuy nhìn có vẻ như rất thư thái và bình tĩnh, nhưng nội tâm nàng đang nổi sóng mãnh liệt vô cùng.

- “Vậy mà vẫn chưa thể tỉnh sao, nguoi là yêu nghiệt phương nào xuất hiện? Phải ăn nói sao với Dực Thần đây?”

- Nguoi lui ra đi, ta sẽ nghĩ cách báo cáo với Dực Thần.

...

Trở lại về với nội tâm Thiên Vũ, hấn rơi vào trầm luân trong ảo giác của kí ức, nên không hề có khái niệm thời gian trong đầu, với hấn thì mọi việc chỉ vừa mới xảy ra mà thôi.

Nhưng kì lạ một điều rằng các giấc mơ của hấn về địa cầu càng ngày càng mờ đi trông thấy, hấn nhớ tất cả kỉ niệm về bố, về bạn bè, về gia đình, về tất cả. Nhưng dần dần hấn lại không thể nhớ chi tiết khuôn mặt của họ nữa, những kí ức đó mờ nhạt dần dần và bắt đầu nổi lên những hình ảnh, những đoạn phim mới hoàn toàn.

Đó chính là những kỉ ức của Thiên Vũ tại Dị Giới này, hấn bắt đầu có thể nhớ ra mẫu thân hấn, nhớ tình mẫu tử thiên liêng mà bà dành cho hấn, nhớ Lâm gia, nhớ Huyền Huyền... Rồi nhớ cả đêm tân hôn mặn nồng cùng hai vị nương tử tuyệt sắc kia. Đặc biệt nhất, giấc mơ về đêm tân hôn này lại vô cùng rõ nét, tuy là mơ nhưng cảm giác vô cùng giống với thực tại...

Rồi giấc mơ về đêm tân hôn cũng đã qua đi, trước mặt Thiên Vũ bỗng xuất hiện hai cánh cửa lớn đặt cạnh nhau, bên ngoài hai cánh cửa đó chính là hai thế giới khác nhau. Địa Cầu, và Dị Giới.

Cánh cửa bên tay trái chính là thông tới một căn phòng trắng tinh, dụng cụ y tế bày biện khắp mọi nơi, Thiên Vũ nhận ra ngay đây chính là một phòng

bệnh cao cấp vô cùng, và trên giường bệnh kia chính là một thân ảnh bị cháy đen thui, khuôn mặt đã biến dạng không thể nhận ra nhân dạng được nữa.

Còn cánh cửa bên tay phải, lại chính là hồ nước nhỏ huyền bí kia, trong hồ hiện tại lại có thêm hai thân ảnh khác đang ẩn hiện bên cạnh cơ thể của hắn. Lập tức nhận ra hai thân ảnh đó chính là Huyền Huyền và Tiểu Tiêu, hai vị nương tử cũng đang bất tỉnh thả mình vào dòng nước xanh ngắt của hồ nước.

Không hề nghĩ ngợi gì nữa, Thiên Vũ liền chạy ngay tới cánh cửa bên phải kia... Nhưng Thiên Vũ càng tiến lại gần cánh cửa đó, sâu trong thâm tâm hắn càng nổi lên một cảm giác nguy hiểm khó hiểu vô cùng, hắn lập tức dừng cước bộ và bắt đầu đề phòng cảnh giác về hai cánh cửa này. Sự nguy hiểm ở đây chính là cảm giác mất đi một thứ gì đó vô cùng quan trọng vậy.

Thiên Vũ càng tiến tới cánh cửa bên phải, thì những kí ức về Địa Cầu của hắn cũng càng trở nên mờ nhạt, hắn lùi một bước thì một số kí ức lại rõ ràng trở lại. Hắn làm ngược lại, thử tiến về phía cánh cửa bên tay trái. Và y như dự đoán, những kí ức tại Dị Giới của hắn cũng tương tự mờ nhạt đi.

Vậy ý nghĩa của hai cánh cổng này chính là giúp Thiên Vũ hắn lựa chọn một trong hai thế giới. Hắn đã băn khoăn từ bấy lâu nay, mình là người Địa Cầu hay người của Dị Giới, kí ức hắn sống tại địa cầu kia là thực hay là giả, Hắn chính là bị đoạt xá hay thôn phệ Thiên Vũ Địa Cầu kia. Suy nghĩ lại đi vào bế tắc...

Aaaahhhhhh... Thiên Vũ liên hét dài một tiếng, hai cánh cửa cũng theo đó mà rung lên nhẹ nhẹ, hình ảnh trong cửa cũng nhòe đi phần nào sau tiếng hét điên cuồng kia. “Đây chả nhẽ chính là tâm ma mà sư phụ đã nói hay sao?” Quả thực Thiên Vũ hắn vô cùng khó khăn cho việc lựa chọn này. Hắn không hề muốn mất đi bất cứ thứ gì cả, tuy mong lung về bản thân mình, về cuộc đời mình nhưng hắn lại luôn rõ ràng nếu cắt bỏ một thứ đi thì Thiên Vũ sẽ không còn trọn vẹn nữa, sẽ trở thành một con người khác với Thiên Vũ khi xưa. Đây chính là điều cảm kích khi làm bất cứ điều gì... Tu luyện lại càng cảm kích điều này.

Sau khi tìm mọi cách để thoát ra khỏi nơi đây, hắn cũng đã thử phá hủy hai cánh cổng kia vô số lần nhưng đều thất bại thảm hại. Không còn cách nào khác, Thiên Vũ ngồi khoanh chân đã tọa thiền mất tính tâm suy nghĩ về hai cánh cổng kia, hay nói chính xác là tâm ma của hắn.

- “Đây là thế giới nội tâm của ta sao, vậy Những cánh cửa kia từ đâu mà ra, tâm ma ta từ đâu mà ra? Từ chính nội tâm của ta sao? Tại sao ta không thể chém vỡ chúng?... ”

- “Tại sao lại bắt ta lựa chọn? Ai bắt ta lựa chọn? Lựa chọn để làm gì?... ”

Để truy lùng ra căn nguyên sự việc, Thiên Vũ liên tục đặt vô số những câu hỏi nhỏ xung quanh thứ được coi là ‘tâm ma’ này. Và dần dần, mọi câu hỏi đều hướng tới một câu trả lời duy nhất: ‘Chính bản thân hắn!’ Đúng, chính bản thân hắn tạo ra hai cánh cửa, chính bản thân hắn phân biệt hai thế giới, chính bản thân hắn phân biệt ra Thiên Vũ Địa Cầu và Thiên Vũ Dị Giới... mọi nguyên do đều là do chính bản thân hắn mà ra.

Người buộc nút mới có thể gỡ được nút, Thiên Vũ sau khi đã ngộ ra vấn đề của bản thân, hắn liền đứng dậy, tự tin đi tới hai cánh cổng kia, vũ khí bản mệnh đã xuất hiện trở lại trên tay hắn từ bao giờ.

Vung nhẹ cánh tay, hai thanh đoản kiếm phân biệt tả hữu hai đầu phi tới, cuốn lấy hai cánh cửa ‘tâm ma’ kia. Nó lập tức cuốn lấy hai cánh cửa và gộp chúng sát lại với nhau. Dị biến liền xảy ra, hai cánh cửa đặt sát cạnh nhau lại tạo ra một khung cảnh tuyệt diệu, một màn đêm đen bất tận cùng với hàng tỉ tỉ ngôi sao xuất hiện trong đó.

Hình ảnh đó chính là vũ trụ rộng lớn mà diệu kì, những dải thiên hà, những ngôi sao, những vòng xoáy thiên thạch... tất cả tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp khám sâu vào linh hồn của Thiên Vũ. Bức tranh đó xuất hiện mang theo một sức mạnh thuần khiết mà bá đạo. Một sức mạnh hướng tới bản nguyên của mọi sự việc sự vật, sức mạnh này cảm tưởng có thể hủy diệt tất cả nhưng cũng có thể tái sinh ra tất cả mọi thứ...

Một lần nữa, Thiên Vũ hắn lại ngã mình ra trầm luân vào ảo giác bất tận. Đầu mới là thực tại, đầu mới là ảo giác, đầu hắn hiện tại đang đau như chết đi sống lại, hắn gào thét không ngừng giữa mảng trời đen kịt kia, và đồng thời những dòng hắc vụ từ Bức Tranh Vũ Trụ kia liên tục hướng tới Thiên Vũ mà cuốn lấy không rời...

Thiên Vũ lăn lộn trên mặt đất, đầu hắn như muốn nổ tung, nhưng trong cơn đau đó dường như ảm ảm một giọng nói mơ hồ mà quen thuộc: ‘Ta đã nhắc ngươi, đừng bao giờ đuổi bắt THIÊN, haizzzz’

Sau tiếng thờ dài đó Thiên Vũ ngạc nhiên phát hiện mình đã trở lại về bên hai cánh cửa đang bị trói chặt với nhau kia, Duy chỉ có bức tranh Vũ Trụ là đã biến mất. Như nhận ra điều gì, Thiên Vũ liền ngửa mặt lên màn đêm đen kịt phía trên đỉnh đầu và hét lớn: Bà Bà, là người phải không?

Không như mong đợi, màn đêm đen kia chỉ đáp trả hắn bằng sự im lặng và tịch mịch. Sau một hồi lâu không được đáp trả, Thiên Vũ liền quỳ xuống vái ba lạy vô cùng lễ phép.

- Thiên Vũ cảm tạ người!

Hắn đứng dậy, lạnh lùng nhìn hai cánh cửa kia, bàn tay khẽ siết chặt và Bupppp... Hai cánh cửa vỡ nát thành từng mảnh vụn và biến mất không còn dấu vết. Từ Từ Thiên Vũ cũng cảm thấy tứ chi lạnh toát, trên ngực mình có hai vật gì hình tròn vô cùng ấm áp và mềm mại...

Mở mắt ra, đập vào mắt hắn chính là Tiểu Tiêu vẫn ôm hắn không rời, nàng hiện tại đã trầm luân vào ảo giác nhưng vẫn ôm chặt hắn không hề buông một phút giây nào cả. Và tiểu Đệ Đệ của hắn tuy đã ỉu xìu mềm nhũn nhưng vẫn tọa trấn trong khu rừng ấm áp mà ôn nhu kia. Thiên Vũ nhìn xuống và mỉm cười hạnh phúc, ‘mùi hoa Nhài, đích thị là Tiểu Tiêu rồi!’...

Hắn sở dĩ có thể mỉm cười hạnh phúc chính là vì cảm thấy Tiêu Tiêu dường như đã tỉnh lại, nàng ta run lên nhẹ nhàng vì có vật gì đó đang từ từ bành trướng trong người của nàng. Đôi mắt lim dim tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài vô cùng.

Việc đầu tiên nàng làm sau khi tỉnh dậy chính là ngược mặt kiểm tra phu quân của mình đã tỉnh hay chưa, và ngay khi nàng ngửa mặt lên liền bị một nụ hôn nồng cháy tập kích bất ngờ. Đôi mắt đáng yêu kia ngạc nhiên mở lớn, và sau đó là nhắm lại tận hưởng nụ hôn nồng cháy và hạnh phúc này, khóe mắt nàng ần ần một vài giọt lệ hạnh phúc và vui sướng.

Tiêu Tiêu tỉnh giấc thì Huyền Huyền cũng đã tỉnh, Thiên vũ liền bơi tới thân ảnh đang nằm ngửa trên mặt hồ kia, ôm gọn cả hai thân ảnh vào lòng và bắt đầu thủ thi những lời ngọt ngào nồng ấm.

- Ta xin lỗi, quả thực ta vô cùng xin lỗi hai muội. Hiện giờ ta chỉ có thể nói lời xin lỗi mà thôi, ta vốn có nhiều chuyện còn giấu diếm hai muội, nhưng quả thực ta chưa thể nói ra. Thứ...

Cụm 'thứ lỗi cho ta' còn chưa phát âm hoàn chỉnh thì đã bị Huyền Huyền bịt miệng lại bằng một nụ hôn, bên cạnh Tiêu Tiêu liền nép mình vào người hắn thủ thi,

- Không cho phép huynh xin lỗi, huynh đâu có lỗi làm gì, chỉ cần huynh an toàn trở về đã là quá may mắn rồi. Bọn muội không trách gì huynh cả, dù có bí mật hay không, chỉ cần huynh ở cạnh bọn muội là bọn muội mãn nguyện lắm rồi. Phu quân ngốc à!

- Được được... ta không xin lỗi nữa... Hai muội đúng là bảo bối của ta, Phu quân nhất định sẽ yêu thương hai người cả đời này. Thiên Vũ ta xin thề, sẽ đi cùng Tiêu Tiêu và Huyền Huyền tới tận chân trời cuối đất, sẽ chăm lo và yêu thương hai vị phu nhân đáng yêu này đời đời suốt kiếp. Nếu trái lời thề thì sẽ bị...

Lần này thì cả hai nàng cùng đồng thời lấy tay bịt miệng Thiên Vũ, gương mặt hai nàng ửng lên một tầng mây hồng diễm lệ, trong mắt tràn ngập hạnh niềm hạnh phúc không thể cân đo đong đếm.

- Huynh lại ngốc rồi, bọn muội tin, không cho phép đọc miệng như vậy.

...

Tâm ma của Thiên Vũ chính là sự tách biệt của hai con người tại hai thế giới. Còn tâm ma của Tiêu Tiêu và Huyền Huyền đơn giản chỉ là an nguy của Thiên Vũ mà thôi. Nếu hắn tiếp tục trầm luân vào ảo giác thì hai nàng cũng sẽ trầm luân như hắn suốt đời, nhưng nếu hắn có thể tỉnh lại thì tâm ma của hai nàng cũng tự động được giải khai và tỉnh dậy.

Đó chính là lý do vì sao Thiên Vũ vừa Tỉnh dậy thì hai nàng cũng lập tức tỉnh dậy theo, có thể nói hai cô nàng nàng đáng yêu ngốc nghếch này đã có quyết tâm cùng sống cùng chết với Thiên Vũ, một tình cảm vô cùng đẹp đẽ và cao thượng.

Trở lại cách thời điểm thiên vũ tỉnh dậy khoảng vài phút đồng hồ, tại nơi Địa Cầu xa xôi, một bà lão bán cháo trai ven đường bỗng thu dọn đồ đạc của mình vô cùng nhanh chóng mặc kệ bao nhiêu khách nhân đang đứng đợi xếp hàng đợi mua bát cháo của bà. Mặc kệ những lời hỏi thăm thân thiết, bà lặng lẽ dọn đồ và gánh hàng trở về căn nhà nhỏ trong một con hẻm cũ kĩ tại nội thành Hà Nội.

Đi vào một góc khuất tối tăm, Thân ảnh bà lão bỗng biến thành một vị tuyệt sắc giai nhân, nàng niệm chú ngữ, lập tức phân ra thêm một thân ảnh khác giống y hệt với nàng, hai người quay ra nhìn nhau ẩn ý nói.

- Đi mau, trở về ngăn hắn lại!

- Ta hiểu!

Nói xong, Một trong hai thân ảnh lập tức mờ dần rồi biến mất, để lại một thân ảnh khác đứng nhũn mày trầm tư lo lắng.

- Thật không ngờ hắn lại có thể tìm ra manh mối nhanh tới như vậy, chẳng nhẽ là do duyên phận kia???

Nàng lăm bầm những lời vô cùng khó hiểu, rồi biến trở lại thành bà lão bán cháo và gánh hàng quay lại địa điểm bán hàng cũ kia...

Bạn đang đọc truyện *Vô Danh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.